

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Fabian_Robert-Marinaci.PDB

PDB Name: Fabian_Robert-Marinaci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.1.2006
Modification Date: 1.1.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Fabian

Mariňáci

1.

VOJÁK V UNIFORMĚ pískové barvy nestačí ani otočit hlavu. Rozhodí ruce do prázdna a padne obličejem na zem. Od ošklivě jednoduché budovy se odlepí postava s namířenou automatickou puškou a obezřetně se k padlému přiblíží. Na hlavě má víceúčelovou bojovou přilbu, obličej zakrývá spuštěné zrcadlové hledí. Taktickou vestu plnou napěchovaných kapes nadouvá silná neprůstřelná vesta s ochranným límcem. Ramena, lokty, kolena a holeně kryjí chrániče z vysokopevnostní slitiny. Kolem boků má široký opasek s drobnou výstrojí, bojovým nožem, sumkami na zásobníky a s výkonnou automatickou pistolí v černém pouzdře připevněnou elastickým páskem k pravému stehnu. Přes prsa má přehozený nylonový bandalír s dalšími zásobníky. Nohy ve vysokých výsadkářských botách opatrně našlapují a vyhýbají se zrádně ostrým kamenům. Kamuflážní skvrny maskáčů skoro úplně zakrývá silný nános všudypřítomného načervenalého marsovského prachu. Příchozí si klekne těsně vedle padlého a zkoumá umístění zásahu. Očima přejede pozorně prostor před sebou a zkontroluje údaje senzorů na displejovém hledí. Zvedne levou ruku nad hlavu a krátce mávne předloktím.

Jako duchové se z dýmu za jeho zády vynoří osm po zuby ozbrojených vojáků. Roztáhnou se do stran a přeběhnou k protějším budovám. V menším odstupu je následují ještě dva další, kteří ostatním kryjí záda.

Průzkumník sáhne mrtvému pod taktickou vestou, nahmatá identifikační štítek a prudkým škusnutím mu jej strhne z krku. Přečte si na něm vyznačený kód.

„Vysoké číslo, Hicksi, bude jich tu zatraceně hodně!“ šeptne do mikrofonu před ústy.

„Rozumím, Rigby,“ řekne stejně potichu desátník „Vrat’ se na pozici, nemáme moc času.“

„Kontakt! Mám zkurveně velkej kontakt!“ ozve se vzrušeně z pravé strany.

„Kolik, Bergere?“

„Deset, dvanáct, ne, patnáct. Přibližují se směrem od druhé!“

„Mám je taky, potvrzuji!“ vydechne vysoký operátor těžkých zbraní na pravém středu.

„Jdou po nás?“

„Nemyslím, Hicksi. Nic tomu prozatím nenasvědčuje.“

„Bergere, Evansi, Ryane, stáhněte se. Deathmers a Kaminsky uklidí mrtvolu. To bude střídání hlídek. Necháme je projít a pak je všechny najednou sejmeme.“

Bezvzládné tělo je bleskem odtazeno za nejbližší budovu, vojáci se ukryjí a splynou se zemí na předem vybraných pozicích. Léčka je připravena. Rušičky detektorů pohybu a osobních signálů pracují na plný výkon.

Oddíl nepřátelských vojáků se objeví za chvíli. Muži vyjdou na otevřené prostranství a zastaví se. Hledají kolegu, kterého mají vystřídat.

To je hrubá chyba.

Mohutná salva ze dvou stran je skosí skoro všechny najednou. Automatické zbraně rachotí, ozvěna se převaluje mezi nízkými stavbami. Dva, tři, kteří to nedostanou v prvním okamžiku, jen hloupě a naprosto překvapeně civí, zatímco jejich kolegové se kolem hrouť jako pytle s pískem. Pak i oni inkasují několik zásahů.

„Prostor čistý, zastavte palbu!“

„Trasa je volná, desátníku.“

„Rigby dopředu, odstup dvacet metrů! Zvedejte se, pohyb, pohyb, pohyb!“

Průzkumník vyrazí v předklonu hbitě kupředu, zbytek družstva jej rychle následuje.

Než se prach zviřený jejich podrážkami stačí usadit, jsou dávno pryč.

NEJDŘÍVE JE NAPROSTÝ KLID, ale pak se země roztřeše křečovitými záchvěvy. Dělostřelectvo začalo svou práci včas. Výbuchy jsou ohlušující a vzduch se náhle naplní nedýchatelným červeným prachem. Vojáci prvního družstva ve špinavých maskovacích uniformách jenom s obtížemi přebíhají kolem nevzhledných nízkých staveb. Pohybují se od krytu ke krytu, schovávají se v mělkých jámách. Jejich cílem je mohutný, dobře chráněný spojovací bunkr, situovaný uprostřed rozlehlého komplexu budov.

Poručík Haris zapadne po hlavě za hromadu kamení, když se budova z prefabrikovaných dílů po jeho pravé ruce rozletí na kusy v temném řevu exploze. Objeví se plameny. Hlína, písek a kamení spolu s drobnými troskami přší z nevládně

pošmourné oblohy.

„Potřebuji okamžitě spojení se vzdušným průzkumem!“ obrátí se na vojáka, který se krčí těsně za ním se spojovacím terminálem v klíně.

„Nemůžu navázat kontakt s centrem, pane. Datový kanál je bez odezvy.“

„Jsme v časovém skluzu, dělostřelectvo už zahájilo palebnou přípravu. Pokud nebudeme mít ihned spojení, tak nás smetou!“

„Rozumím, pane, dělám co můžu.“

Zem se znovu zběsile zatřese, poručíkovi do temene přilby s dutým bouchnutím udeří kámen vymrštěný vzdálenou explozí. Náraz je tak silný, že Harisovi vyskočí před očima jiskřivá kola. Spousta hrubého šterku bubnuje do země jako nebezpečný déšť.

„Kurva,“ zachrčí a potřeše hlavou. Pak opatrně přehlédne širokou, prázdnou ulici. Termovizní mód bojové přilby na spuštěném displejovém hledí neukáže žádný podezřelý pohyb. Údaje dálkoměrů na horním okraji zorného pole se rychle mění podle toho, jak nezávisle na sobě pohybuje hlavou a automatickou puškou.

„Na lokální síti spojení s družstvem Bravo, pane! Postupují po pravém křídle, několik kontaktů, žádné ztráty.“

„Uvědomte četě Zelených.“

„Ano, pane.“ vyhrkne voják.

Další budova zmizí v plamenech.

„Seržante,“ řekne poručík do vlastního mikrofону.

Odezva je okamžitá. „Přijem, pane.“

„Jak jste na tom?“

„Jsem s družstvem Charlie na výchozí pozici, pane.“

„Výborně. Nebudeme dál čekat a zaútočíme. Pokračujte po levém křídle a zkoordinujte se s družstvem Bravo. Já půjdu s družstvem Alpha středem.“

„Ano pane, rozumím!“

„Zelená jedna, já Modrá jedna.“

„Zelená slyší,“ ozve se ve sluchátkách velitel druhé přepadové čety.

Rachot explozi začíná nabývat na intenzitě.

„Dělostřelecká příprava v našem sektoru začala, nemůžeme se zdržovat.“

„Slyším to, Modrá jedna! Musím tě upozornit, že jsme zaměřeni a máme problémy.“

„Všechno se mi to zdá pěkně zmršený. Zahájím poslední fázi, Zelená jedna!“

„Rozumím a souhlasím s tebou, Modrá jedna, poslední fáze! Vyčistím svoje pozice podle plánu i přes nastalé potíže. Na to se spolehni!“

„Rozumím, Zelená jedna, konec.“ Haris se přepne na jinou frekvenci.

„Všem družstvům, jdeme na to! Opakují, jdeme na to.“

„Alpha rozumí.“ oznámí desátník Ransom, aniž uhne pohledem ze zaměřovače.

„Bravo rozumí.“ odpoví desátník Hicks ze vzdálené pravé části rozlehlého komplexu.

„Charlie rozumí.“ vyštěkne seržant Seeks.

Neviditelné v oblacích dýmu, proletí v malé výšce tři útočné bombardéry. Svět se znovu otřese sérií mohutných explozí.

DRUŽSTVO CHARLIE pod vedením seržanta Seekse běží v těsném zákrytu podél dlouhé řady šedivých budov. Průzkumník Forest se náhle zarazí a zvedne ruku zaťatou v pěst do výše ramene. Vojáci strnou, Forest si rychlým posunkem ukazováčku a prostředníčku ukáže na oči, mávne směrem doprava a pak dvakrát roztáhne pět prstů. Seeks pošle desátníka Perkinse a čtyři muže těsnou prolukou mezi dvěma sklady. Se zbytkem družstva se pomalu přesune dopředu.

Detektor pohybu ukáže deset vojáků, kteří v palebném postavení sřeží přístupový sektor ke spojovacímu bunkru. Robinson se doplází vedle Rigbyho. Průzkumník zavrtí hlavou. Druhý voják ze zad sundá zbraň s odstřelovací úpravou a zaměří se na cíl.

„Jsem připravený,“ zašeptá do interkomu.

Seeks zkontroluje muže, které poslal z druhé strany. Je to v pořádku.

„Vpřed!“ zavolí.

Bum, bum. Robinson sejme dva nepřátelské vojáky. Útočící družstvo Charlie zasype chráněné postavení přívalem střel a snadno pobije všechny, kteří se v něm nacházejí.

„Dělejte, pohyb, pohyb!“ řve seržant a popohání své muže. Vojáci uběhnou dobrých dvě stě metrů, ale pak se dostanou do intenzivní přestřelky. Je po skryté akci, nepřítel už o nich ví. Vojáci se plazí špinavým pískem a snaží se dostat co nejdál. Hlavně automatických zbraní chrlí plameny, dýmem a prachem kmitají tenké paprsky laserových zaměřovačů.

„Kurva, dostal jsem to!“ zařve Schultz. Svalí se z pokleku mezi drobné kamení a strhne si helmu z hlavy. Sluchátka bzučí vysokým pronikavým pískotem. Za ním to vzápětí ošklivě schytá zdravotník Mowat. Tady pro něj cesta končí. Poručík Haris se s prvním družstvem snaží o průlom silnou obranou spojovacího bunkru. Jeho muži nadupaní adrenalinem si pomáhají při překonávání obtížných pozicních bodů a překážek hlasitým neartikulovaným řevem. Běží, kryjí se v mělkých děrách, plazí se po břiše jako hadi a zase běží. Stíhají kolem sebe, zbraně nenasytně polykají zásobník za zásobníkem.

Chybějí cenné vizuální údaje vzdušného průzkumu a komplexní obraz taktické situace. Vyšší velení se z éteru kamsi

ztratilo, proto musí dát na svůj odhad a zkušenosti. Spojení má jenom s četou Zelených, která postupuje z opačného směru proti nim a také se ocitla pod těžkou palbou.

Nakonec je spojovací bunkr na dohled. Dělostřelectvo přesnou palbou likviduje za poručíkovými zády veškeré instalace. Tuny trosek létají vzduchem, exploze mění komplex v kouřící rumišť se spoustou požárů zahalených dýmem. Jako každý bojový střet je i tenhle na pohled jediným obrovským chaosem. Přehradná palba se nebezpečně přibližuje, návodčí se bezchybně drží časových dispozic. Bez fungujícího spojení netuší, že jeho četa má několikaminutový skluz, který se jí prozatím nedaří srovnat.

Jsou v pěkném presu.

Wilsona a Martensona zasáhnou průbojně střely od perfektně ukrytého snajpra. Nepomůžou neprůstřelné vesty - je po nich. Clark odstřelovače sice najde a dvěma granáty umlčí, ale škoda už se nedá nijak odčinit. Většinu přístupových bodů se jeho družstvu podaří vyčistit. Četa Zelených se dostane do vizuálního kontaktu s družstvem Charlie a pokouší se rozbít obrannou linii v objektech za zadní částí bunkru. Je kolem toho hodně hluku z automatických zbraní a vybuchujících granátů.

„Seržante, jak jste na tom?“

„Špatně, pane. Dva zranění, dva odepsaní,“ zamumlá Seek. Vystřelí dlouhou dávku do kotoučů dýmu, kde mu stopovač ukazuje pozici nepřitele. Případný křik raněného v hluku boje neslyší.

„Hicksi?“

„Nic moc, pane. Jeden mrtvý, zranění žádné.“

„Dobře Alpha a Bravo půjdou dovnitř, Charlie je bude krýt.“

„Rozumíme, pane,“ zazní v interkomu dvojhlasně.

Obě družstva překonají volné prostranství před masivním bunkrem. Vojáci se kryjí u vysoké a hladké stěny, klečí nebo leží, a s namířenými zbraněmi sledují místa, odkud by je nepřítel mohl napadnout.

Desátník Hicks, který je nejvíc vpředu, kývne na Rigbyho a pak ukáže směrem k velkým nákladním vratům, která uzavírají vstup do objektu. Voják se přemístí ke hranatému krytu externího mechanismu, otevře dvířka ve zdi a zmačkne velké zelené tlačítko na ovládacím panelu.

Nic se nestane.

Vytuká na tlačítkové číselnici univerzální otevírací kód, a když se vrata ani pak neotevřou, vytrhne spodní slot panelu a z kapsy kalhot vytáhne malé pouzdro diagnostického terminálu. Jeho konektory zručně napojí na volné svorky kabelů, které vyčnívají z otevřeného krytu. Na malé klávesnici zadá několik příkazů a pozoruje údaje na obdélníkovém displeji.

„Elektronický zámek odpojen zevnitř, hydraulika zablokována!“

„Scotte, dostaň nás dovnitř,“ přikáže Hicks.

Průzkumník odpojí přístroj a odsune se stranou. Jeho místo zaujme pyrotechnik. Ze široké kapsy plochého batohu vytáhne podlouhlý balíček kumulativní nálože, který obratně připevní na pancéřový kryt hydraulického rozvodu. Oslavně se zableskne, ozve se dutá rána a hlasité syčení. Z roztrpeného otvoru v pancéřovém plechu se vyvalí proud oleje z prasklého tlakového potrubí. Nastane chvíle napjatého čekání, než tlak v systému poklesne pod bezpečnostní hladinu a mechanické zámky vrat se samovolně otevřou. Olej lině bublá, do mrazivého vzduchu z něj stoupá slabá pára. Bystřina vytékající kapaliny se změní na pouhý čůrek, v potrubí to zabublá, zámky se s cvaknutím rozskočí a mohutné závory se odsunou stranou. Žlutočerně pomalované poloviny vrat se pomalu rozjedou a utvoří mezi sebou asi metr a půl širokou mezeru.

Rigby poklekne a do mezery vstříčí sondu stopovacího zařízení. „Zelená, všude volno, nikdo v dohledu.“

„Jdeme na to! Drake a Kaminsky jako první, ostatní za nimi. A držte se po stranách!“ upozorňuje Hicks. Oba operátoři těžkých zbraní se protáhnou vzniklým otvorem jako lasičky. Za nimi v malých rozestupech následuje zbytek družstva. Uvnitř je uvitá zatuchlý vzduch, smrdící železem a vlhkostí. V prázdné nákladové prostře na nikoho nenarazí, proto vstoupí do krátké spojovací chodby vedoucí ke kovovým schodištím. Zde je uvitá zběsilá střelba obránců.

Vasilenko koupí zásah do hlavy a další tři do hrudi. Doyle se plazí do úkrytu a drží se za nohu. Berger upadne, někdo se ho snaží odtáhnout do bezpečí.

„Zpátky! Zpátky!“ řvou Hicks i Haris. „Stáhněte se!“

„Mají detektory, zmrdi,“ ječí Gaminsky.

„Granáty!“ přikáže poručík.

„Dva vystřelené.“ houkne Drake. Ze zbraně vystrčené za roh chodby odpálí rychle za sebou dva granáty.

Exploze v uzavřeném prostoru účinkují spolehlivě. Cesta je volná.

Vojáci se drží při stěnách, pohybují se, co noha nohu mine, pušky zapřené pevně do ramen. Sledují koridor před sebou, dávají pozor na manipulační výklenky a hledají případné nástrahy.

Další bitva je svedena o samotné schodiště. Plameny výstřelů osvětlují mihotavými záblesky tmavé kouty, v hluku zuřivého boje není slyšet jediné slovo. Pohyb ve stísněném prostoru je náročný.

Desátník Hicks přijde o dva muže, poručík Haris o jednoho.

Nakonec je nepřítel neutralizován.

Družstvo Alpha vpadne do řídicí centrály, zbytek družstva Bravo střeží únikovou cestu. Vojáci prohledávají velký kruhový sál plný elektronických panelů a spojovacích terminálů.

„Pane, tady je to!“ zařve Wilsona. Vytrhne paměťový modul z hlavního panelu a hodí ho přes místnost poručíkovi. Haris ho obratně chytí a schová do svého bergenu.

„Padáme odsud“ zakřičí. „Pohyb, pohyb!“

Na schodišti se zvedne lehce raněný obránců a několikrát vystřelí mezi ustupující vojáky. Drake mu nasype dávku z

bezprostřední blízkosti do hrudníku. Pak ho odkopne z cesty.

Obě družstva vyběhnou z bunkru a zapadnou mezi zbylé budovy na okraji velkého prostranství. Mnohé z nich hoří a vzduch je plný štiplavého, neprůhledného dýmu. Prudce oddechují. Poručík je asi dvě stě metrů vede rozbitým komplexem.

„Seržante, stáhněte se!“

„Rozumím, stahuji se.“

„Zelená jedna, já Modrá jedna.“

„Zelená jedna tě slyší,“ reaguje velitel druhé čety.

„Primární úkol splněn, budu žádat o vzdušný úder. Díky za pomoc.“

„Není zač, Modrá jedna. Mizíme odsud, abychom se nedostali do rány těm pošukům od letectva. Zelená jedna, konec.“

„Modrá jedna rozumí, konec.“

Poručík zavolá dva bitevní stroje třídy Vampyr a nechá označit spojovací bunkr naváděcím laserovým paprskem. Za chvíli, aniž kdo uslyší hluk vysoko přelétávajících strojů, se pevně vypadající stavba rozprskne jako domeček z karet.

„Kurva, to byla šleha!“ zařve Kaminsky.

„Mám spojení, pane.“ zakřičí Lee.

„Ano?“

„Operační důstojník je na příjmu, pane.“

Haris nastaví komunikační kanál. Krčí se u stěny rozpadávající se barabizny a sleduje své muže. Z hlubokého kráteru po spojovacím středisku stoupá šedivý dým a pára. Kovové trosky a pokroucené zbytky ocelových nosníků žhnou jasně oranžovou barvou a jenom pozvolna chladnou.

„Hlídači, já Modrá jedna.“

„Hlídač na příjmu.“ odpoví okamžitě neviditelný důstojník.

„Hlídači, já Modrá jedna. Primární i sekundární úkol splněn. Žádám o urychlenou evakuaci z cílového prostoru mise.

Souřadnice Zulu - Foxtrot, tři - dva - sedm - čtyři. Nejsem v pozitivním kontaktu s nepřítelem, ale nevylučuji střet v místě vyzvednutí.“

„Rozumím, Modrá jedna. Beru na vědomí možnost horké přistávací zóny.“

„Souhlasí, Hlídači.“

„Dobře, Modrá jedna. Vyčkej.“

V éteru se rozhostí ticho. Sluchátka v přilbách slabě praskají statickou elektřinou. Vojáci leží v širokém půlkruhu kolem instalace a podle stokrát nacvičovaných scénářů se kryjí navzájem. Prudké planoucí ohně hučí, prach se v bezvětrí skoro neusazuje. Dělostřelecká palba a výbuchy utichly. Z chuchvalců kouře občas vykukne nažloutlý kotouček Slunce.

Asi za minutu se z Harisových sluchátek ozve jiný důstojník. Má hluboký hlas zvyklý rozkazovat.

„Modrá jedna, já Stopper.“

„Stopper, já Modrá jedna.“

„Pro Modrou jedna, s konečnou platností ukončuji dnešní výcvikovou misi. Opakuji končím cvičení. Potvrďte.“

„Zde Modrá jedna. Potvrzuji, konec mise.“

„Prozatímní statut kladný. Vraťte se na základnu, stroje pro odvoz jsou připravené. Podrobnější vyhodnocení se koná v devět nula nula ve velkém instruktážním sále. Konec!“

„Modrá jedna rozumí. Konec.“

Vojáci se s unaveným vzdycháním zvedají z písku, zajišťují zbraně a oprašují se od nánosů červeného prachu, který je pokrývá souvislou vrstvou. Neprůstělná hledí na přilbách se zvedají, objevují se špinavé obličejy s rašícími strništi vousů. Mají za sebou dvoudenní simulovanou bojovou akci, zahájenou výsádkem do pouště, desítky kilometrů odsud. Absolvovali namáhavý přesun spolu s četou Zelených přes skalnaté pohoří až sem na cvičný polygon. Zvláštní kritéria podmiňovala úspěšnost mise tím, že během přesunu, až do doby závěrečného útoku, nedojde k jejich odhalení. Bylo to zatraceně náročné. Nepřátelské hlídky po nich ve vyprahlé pustině bez ustání pátraly a jednou chybělo jen málo, aby je dostaly. Hlavním úkolem bylo získání paměťového média z důležitého spojovacího uzlu fiktivního nepřítele. Do konečné fáze se mělo zapojit i dalekonosné dělostřelectvo a letectvo, které mělo podporovat přepadové jednotky námořní pěchoty a procvičit si přesnou krycí palbu.

Mrtví se zvedají, oprašují a odcházejí. Schultz a ostatní padlí se přidávají k poručíkovi Harisovi. Operátor těžkých zbraní se tváří kysele. Nestává se, aby to koupil hned v první přestřelce, ať už se jedná o akci simulovanou nebo skutečnou.

„Někdy se to stát muselo,“ uklidňuje ho vysoký voják se zjizveným obličejem. „Buď rád, žeš to neschytl naostro.“

Schultz cosi nesrozumitelně zabručí.

„Jen ho nech Draku,“ zachechtá se jízlivě menší voják postávající poblíž. „Byla to jeho blbost.“

„Jednou tě stejně zabiju, ty malej zmetku,“ mávne otráveně rukou Schultz.

„Nedráždí ho, Deathmersi.“

„No jo, no jo,“ zakrouží očima voják a odklidí se stranou.

Kaminsky se pošklebuje skupince mrtvých nepřátel. „Vždycky jsem měl podezření, že spojovací vojsko stojí za hovno, ale až dnešek mě v tom definitivně utvrdil, kamarádi!“

„Vyšum, kreténe,“ utrhne se na něho jeden z vojáků.

„Bylo vás tak snadný dostat, chudáci. Máte rychlost a prozíravost starejch tlustejch bab!“

Stačila by ještě dvě tři slova a obě jednotky jsou v sobě. Naštěstí Drake Kaminského včas odtáhne pryč.

Poručík Haris odvede četou do okrajového pásu výcvikového prostoru, kde na ně čekají nákladní transportéry. Muži rozradostnění z vítězství se nahlas dohadují a překřikují. Každý se snaží co nejvíc zdůraznit vlastní zásluhu.

Seržant Seeks shromáždí všech třiatřicet příslušníků bojové jednotky do neuspořádaného útvaru kolem sebe. „Mám za to,“ řekne, „že jsme dopadli docela dobře. Spojářům a ostraze jsme to pořádně nandali. Celkem vám nemám co vytknout, i když musíme leccos doladit. Rozhodně si ale myslím, že výše našich ztrát byla zbytečná. Podrobnosti probereme později, až se dáte trochu do pořádku.“

Schultz se neklidně ošije.

„Dneškem večer počínaje nastupujete třítydenní dovolenou. Užijte si ji.“

„Díky pane,“ řekne Clark.

„Dobře.“ Seržant udeří levou pěstí do pravé dlaně. „Jací jste?“

„Nejlepší!“ zakřičí sborově vojáci.

„Co jste?“

„Mariňáci!“

„Neslyším vás!“ zařve seržant.

„Mariňáci!“ zaryčí sbor pěchoty jako smyslů zbavený.

„Pamatujte na to! Nasedat!“

Pár příslušníků výcvikové základny, včetně řidičů vozidel, sleduje rituální výstup se zachmuřenými tvářemi. Na rozdíl od námořní pěchoty není v pravidelných armádních jednotkách podobné chování tolerováno.

Četa se po družstvech vyškrábe na zakryté korby pásových vozidel, vojáci se usadí na nepohodlných sklopných sedačkách a hlasitě se baví.

Poručík Haris se cítí unavený. Bolí ho nohy, naražený bok a hrtan rozedřený od polykání hrubého prachu ho pálí jako čert. Ohlédne se a chvilku sleduje, jak několik automatických strojů hasí ohně a další už odvázejí trosky budov. Za den dva tu vyrostou nové stavby a tréninkový polygon bude opět připraven pro jednotky, které zde budou muset předvést, co umí.

„Modrá jedna, já Hlídač,“ ozve se mu najednou ze sluchátek bojové přilby operační důstojník výcvikové základny.

Haris překvapeně pohlédne na maličký podsvícený displej. Jde o vyhrazenou frekvenci.

„Slyším tě, Hlídači.“

„Modrá jedna, mám tu pro tebe pokyn prioritní důležitosti. Podle dispozice se máš okamžitě dostavit na Vrchní velení. Zdůrazněno je okamžitě. Bližšího není nic uvedeno.“

„A... ano, rozumím. Jak moc to spěchá, Hlídači?“

„Zdá se, že dost, Modrá jedna. Nejbližší stroj, který můžeš použít, je zásobovací mašina od dvaadvacáté taktické perutě. Máš zajištěno místo na palubě, startuje za půl hodiny. Tvoji muži budou pokračovat dál podle denního harmonogramu.“

Haris mrkne na časový údaj. „To sotva stihnu, Hlídači.“

„Musíš, Modrá jedna.“

„Jasně, Hlídači. Pokus se odlet pozdrzet, dokud se nedostanu na letiště.“

„Zařídím, Modrá jedna.“

Haris zavrtí hlavou a vyšplhá do kabiny vedoucího transportéru. Nečekané odvelení na štáb Vrchního velení nevěstí nikdy nic dobrého. To je jisté.

„Jedte!“ nařídí řidiči.

Stroje se s trhnutím rozjedou a zamíří k deset kilometrů vzdálenému centrálnímu komplexu základny.

MĚSTO NOVÝ PORT SAID, které bylo založeno jako první stálá kolonie na povrchu Marsu, se nachází na okraji rozlehlé planiny Amazonis, poblíž slušně velkého kráteru jménem Petit. Od té doby, co se začalo s budováním jednoho z největších měst mimo Zemi, se roztáhlo na povrchu i pod povrchem planety do netušeně velkých rozměrů. Stalo se molochem, rubovou stranou lidského snažení o přijatelné dobro. Stalo se monumentem a výstražně zvednutým prstem pro nové dějiny. Města vznikla později na Marsu i jinde ve vesmíru se už vyvarovala oněch chyb, které ho asi musely zprvopočátku zákonitě postihnout. Stavitelé se poučili z těžce získaných zkušeností a další kolonie už byly naprosto funkční, soběstačné a v rámci možností i docela pohledné. Novému Port Saidu přes veškerou pozdější snahu zůstala jeho neodstranitelná ošklivost a neskutečně vysoká kriminalita, se kterou se žádnému z policejních prefektů nepodařilo nikdy nic významnějšího udělat. Zločinnost nejhrubšího ražení se provždy zažrala do křivolakých bludišť ulic, průchodů, tunelů, všech myslitelných druhů mimoúrovňových křížení i satelitních ghett chudiny. A to už od doby, kdy se na pusté červené pláni objevilo prvních pár osamělých ubikací pro transitní piloty.

V každém dalším městě si bezpečnostní složky dokázaly vždy nějak poradit, ale v Port Saidu to prostě nešlo, ať se snažily sebevíc. Žádné razie a represivní akce natrvalo nepomohly. Obchodovalo se tu s lidmi, objem vyráběných, pašovaných a prodávaných drog byl unikátní i na historické pozemské podmínky. Vraždy byly běžným jevem, stejně jako ozbrojené loupeže a přepadení. Hazard, rvačky, sexuální delikty i obyčejné násilí se do statistik ani nepočítaly. Městská samospráva z bůhvíjaké příčiny nikdy moc nefungovala, a tak se město většinou topilo ve vlastních odpadcích. Špína se stala průvodním jevem chudých čtvrtí, zřetelná hlavně v těch částech, které obývaly nezaměstnané nebo špatně placené vrstvy obyvatelstva. Životní úroveň zde byla opravdu mizivá.

Přes to všechno byl Nový Port Said nejvyhledávanějším místem Sluneční soustavy. Stal se přestupní stanicí pro transfery do nejrůznějších koutů obydleného vesmíru, k čemuž vysokou měrou přispíval obrovský dvousložkový tranzitní kosmodrom v těsné blízkosti jižního městského obvodu. S těžkými náklady se manipulovalo v jeho první části na stacionární dráze, lidé a lehčí zásilky šly většinou dolů na povrch Marsu.

K výstavbě zdejšího kosmodromu vedly vyslovené ekonomické důvody. Obrovské spousty bezcenných pozemků, dvoutřetinová přitažlivost oproti Zemi, neuvěřitelně levná a snadno dostupná pracovní síla, a konečně řidší atmosféra,

díky níž byly starty vesmírných lodí mnohem rentabilnější než ze srovnatelných kosmodromů přímo na Zemi. Domovské planety navíc situaci komplikovaly přísná omezení, striktně dodržované zákony o raketových startech a nutnost nezbytného, leč velmi otravného přestupu a překládky nákladů na orbitě do větších dopravních lodí. Do Nového Port Saidu se lidé hrnuli od jeho vzniku. Ale ten nejhlavnější důvod, proč tohle veskrze hnusné marsovské město navštěvovaly takové davy lidí, byl daleko prozaičtější. Turisté, boháči i obyčejní lidé ze všech možných i nemožných míst vesmíru odevzdaně trpěli nepohodlím stísněného cestování, aby ho alespoň jedinkrát zahlédli z horních pater restaurací v luxusních věžích, z mrakodrapů, z obytných komplexů pro bohaté a vyvolené, či z vyhlídkových teras pro veřejnost. Ten důvod se jmenoval Nix Olympica.

Nejvyšší hora Sluneční soustavy, obrovská a osamělá, dvacet sedm tisíc metrů vysoká.

I když vzdálená na východ od Nového Port Saidu vzdušnou čarou bezmála sto padesát kilometrů, přesto stále dobře viditelná. Pohled na ni byl naprosto úchvatný. Brala doslova dech a ještě dlouho se zjevovala v nočních snech. Přímou nádherné a neopakovatelné bývaly východy slunce, kdy její obrovský, hrozivý stín běžel plochou krajinou. Hlavní atrakce všeho lidstva, velkolepé divadlo a nesmrtelný monument divů přírody. Každý ji musel vidět na vlastní oči, každý musel mít její autorizovaný hologram.

A město na ní nesmírně vydělávalo. Všemi možnými způsoby.

VELITEL PŘEPADOVÉ ČETY námořní pěchoty, poručík Haris, vystoupá po dlouhém a vznosném kamenném schodišti ke klenutému vstupu do budovy Vrchního velení pro mimozemské kolonie. Rozlehlá budova v podivném pseudogotickém slohu stojí téměř v centru Nového Port Saidu obklopena dalšími sídly marsovské správy. Ve strohé vstupní hale projde kontrolou a nechá službukonající příslušníky ostrahy ověřit svou identitu. Vybere si z mnoha výtahů a vyjede do dvaatřicátého poschodí. Projde širokou okružní chodbou na opačný konec patra a nechá se znovu zkontrolovat po zuby ozbrojenou stráží. Pak teprve může vstoupit do uzavřeného oddělení, kde sídlí velitelský štáb. Cestou zasalutuje několika vyšším důstojníkům v nažehlených uniformách, kteří mu pozdrav sotva oplátí.

Velení pulzuje čilým ruchem. Ze dveří do dveří chvatně poletují mladí iniciativní podporučíci s důležitě vypadajícími složkami v rukou. Sekretářky ve stejnokrojích týlové služby přenášejí tácky s pravou zrnkovou kávou, tváří se velmi zaměstnaně a neústupně. Výzdoba je zde okázalá a velké hologramy předvádějí důležité okamžiky z dějin koloniálního vojska. Po stěnách visí nespočet standart bojových jednotek, tu a tam je možné zahlédnout fotografie význačných velitelů ve slavnostních uniformách, které nemilosrdně odhalují jejich většinou kruté tváře, chladné pohledy upřené do prázdna a hrudníky poseté metály. Hustý koberec tlumí chvatné kroky davů výkonných poddůstojníků. Pár jich poručíka Harise podle armádních předpisů i pozdraví. Ve vzduchu se vznáší až nesmyslný pach autority.

On se sem moc nehodí. Stačil se sice chvatně umýt a převléknout do čistého, přesto je zde jeho bojová uniforma s šedobílými kamuflážními skvrnami a vysoké výsadkářské boty naprostou výjimkou. Na štábu vrchního velení je za každé situace předpisovou ústrojí tradiční sako s vázankou a kalhoty s ostrými puky. Však si ho kolemjdoucí po očku prohlízejí a někteří se tváří nesouhlasně.

Zahne do příčné chodby, postaví se do pozoru a zasalutuje vysokému majorovi, který do něho málem vrazí, když se vyřítí z jakési kanceláře. Zlatem ověšený lampasák cosi zavrčí, ale pak se zarazí a otočí k němu překvapenou tvář.

„Harisi, jsi to ty?“

Poručík pomalu spustí pravou ruku „Savicky?“

Major obejme stejně překvapeného poručíka kolem ramen.

„Je to vůbec možné? Tebe bych tu nečekal, kamaráde.“

„Já zrovna tak.“

„Jsem fakt rád, že tě vidím. Osm let tutově, co jsi se mi ztratil z očí,“ řekne s mírnou výčitkou.

Haris zavrtí hlavou. „Naposledy jsme se viděli těsně před vypuknutím Dvoutýdenní. To je deset, ne, jedenáct let.“

„Tolik? Strašně to letí.“

„I ty jsi zmizel jako pára.“

„Tenkrát to bylo fakt hrozný. Odveleli mě na Bradlyho val na Měsíci, málem jsem tam chcipl.“

„To mi povídej! Byl jsem s mobilní pěchotou v La Ponte.“

„Panebože, ty jsi byl v Údolí tady na Marsu?“ Major Savicky zakroucí nevěřičně hlavou.

„Jo.“

„Hodně se o tom mluvilo. Máš neuvěřitelný štěstí, žeš to přežil!“

„To teda ano. Prskli tam pár termonukleárních granátů, nedovedeš si představit ta jatka. Jen zázrakem jsem vyvázl.“

Dodneška se tomu každé den divím. Ostatní tam skoro všichni zařvali.“

„A co kluci...?“

Tentokrát potřese smutně hlavou Haris. „Co já vím, tak z našeho ročníku Akademie přežila Dvoutýdenní v pořádku sotva třetina. Dneska jsou rozstrkaní po všech koutech známého vesmíru.“

„Taky jsem něco podobného zaslechl. Škoda, byli jsme prima parta.“

„To jo, jenže hrozně nezkušený. Kadetka nás na nic podobného nemohla připravit. Z učeben jsme táhli rovnou do pole.“

„Souhlasím. Naprostá tragédie.“

„Vidím, že tobě se daří, Savicky,“ konstatuje Haris.

Major zlehka přejede špičkami prstů po hodnostním označení na klopě olivově zeleného saka. „Nedávno mě přeložili z velení Vnější zóny.“

„Hm, děláš kariéru.“

„To víš, tady se postupuje rychle.“

„Mně to povídej,“ ušklíbne se nevesele poručík.

Savicky se zatváří nepatrně nejistě, a pak si Harise změří, jako by ho právě teď uviděl poprvé. Mírně poodstoupí, pohledem přejede jeho bílošedou bojovou uniformu zdola nahoru, na okamžik utkví na prostém označení příslušnosti, technické specializaci a hodnotě nižšího důstojníka.

„Ty ses dal k námořní pěchotě?“

„Jak vidíš.“

„To nechápu. Právě ty jsi měl ty nejlepší předpoklady pro vynikající kariéru. Byl jsi druhý nejlepší z ročníku, tvůj otec je několikrát vyznamenaný generál pozemních sil. Stačilo projevit zájem a mohl jsi dostat služební zařazení naprosto kdekoliv. Dokonce i na Zemi!“

„Máš pravdu, kamaráde. Počítalo se s tím.“

„A...?“

Haris pokrčí rameny. „Nějakou dobu po Dvoutýdenní jsem sloužil na Měsíci jako pobočník vrchního velitele obrany. Naprostá zašívárna, skoro žádná práce, žádná odpovědnost.“

„Tyhle fleky znám. Je to příprava pro vyšší funkce. Proč jsi s tím, proboha, seknul?“

„Někdy dělám neobvyklé věci. Prostě jsem jednoho dne požádal o přeložení a zabalil to.“

„Proč, sakra, k námořní pěchotě? Úplně ses tím znemožnil, definitivně jsi zahodil šanci na pořádný postup!“

„Vyhovuje mi to, a to stačí.“

„Dobře, když to tak bereš. Je to čistě tvoje věc.“ Savicky vezme Harise znovu kolem ramen. „Taková náhoda, kdo by si to pomyslel! Prosím tě, pověz mi, kde se bereš na koloniálním velitelství?“

„Odvolali mě ze závěru simulované bojové mise venku v poušti. Sotva jsem se stačil převléct. Mám fofrem naklusat na štáb zvláštních operací, ani nevím proč.“

„Z toho kouká tvrdá práce pro ostré hochy. Asi něco přesně pro tebe.“ Major pokývá hlavou. „Bez ironie.“

Haris ho zlehka dloube do žeber. „V pořádku. Když už se tu pohybuješ a slyšíš cvrkot, možná bys mohl vědět, co se na Zvláštním chystá, a pár drobků mi předem pustit. Abych se nachystal na nepříjemnosti.“

Savicky sraští přemýšlivě čelo, podrbe se na bradě. „Je mi líto, kámo, ale nevím, že by na Operacích něco chystali. Opravdu ne.“

„Hm, nevadí.“

„Hele, alespoň tě doprovodím. Víš kudy? Je to tady pěkně zasraný bludiště.“

„Jo, už jsem tu párkrát byl.“

Oba bývalí spolužáci vyrazí příčnou chodbou. Tentokrát jim salutuje každý poddůstojník a někdy i hodnotně nižší důstojnické šarže.

„Pamatuješ ty doby na koleji?“ směje se Savicky a spiklenecky se ušklebuje. „To byly časy, těch nebetyčnejch hovadin, co jsme se navyváděli!“

„To se nikdy nevrátí.“

„Často si na nás vzpomenu.“

„Co asi dělá ta plukovníká slípka...“ zasměje se Haris při dávné vzpomínce a zahne do dalšího úseku dlouhé chodby.

„Ježíšmarjá, tak tohle mi ani nepřipomínej!“ chytí se za hlavu Savicky.

„Málem jsi ji...“

„Byl jsem to ale vůl!“

Ještě chvíli se společně baví a pak se zastaví před nenápadnými dveřmi.

„Jsme tady,“ řekne Savicky.

„Moc rád jsem na tebe narazil,“ usměje se Haris.

„Já taky.“

Oba si krátce potřesou rukama zvláštním gestem jejich ročníku. Ještě to nezapomněli. Pobaveně se zasmějí a rozloučí.

„Až se vrátíš, nebo budeš mít v Port Saidu trochu času, tak se ozvi,“ řekne Savicky na odchodu. „Můžeme pokecat třeba nad skleničkou. Mě najdeš tady, jsem tu pořád.“

„Spolehni se,“ ujistí ho Haris a naposledy krátce pokývne. Pak podle starodávné zvyklosti zaklepe a vstoupí.

Uvnitř přijímací místnosti narazí na sekretáře v hodnosti poručíka, jak sedí za stolem a pracuje na čemsi velmi důležitém.

„Poručík Haris, podle rozkazu.“

Mladý důstojník přejede pohledem jeho uniformu, ale nahlas nic neřekne. Důležitě nahlédne do ručně psané složky a odměřeným gestem ukáže k několika židlím v rohu. „Sedněte si prosím, poručíku, musíte pár minut počkat. Plukovník Curtis má jisté neodkladné jednání.“

„Jistě,“ řekne Haris a zaujme vykázané místo. Rozhlíží se kolem sebe. Kancelář velitele Zvláštních operací se od jeho poslední návštěvy nijak nezměnila. Stále jsou tu ty podivné připomínky plukovníkovy válečné minulosti. Dvě zkřížené potrhane standarty průzkumných jednotek, velký znak 101. výsadkové divize, prostřelený a ohořelý baret s pomačkaným odznakem a konečně, jako vrchol všeho, nejspíš pravý atomový granát do dalekonosné houfnice na zdobeném podstavci.

Prostředí štábu na něj působí jako vždy poněkud nostalgicky. V přihrádce elegantního stolku zahlédne několik barevných brožurek tištěných na lesklé folii. Jednu si namátkou vybere, a ejhle! Jaká to náhoda. Je to náborový canc k námořní pěchotě. Zalistuje v tenkém svazku a otevře jej na první stránce.

Starodávné celostránkové vyobrazení předvádí proslulého Strýčka Sama v tuhém cylindru s bradkou, přísným pohledem a se sukovitým ukazovákem namířeným na potenciálního čtenáře. Agresivní písmena jasně hlásají jeho nahlas nevyřčená slova: „Chci tě pro Námořní pěchotu!“

Haris se pobaveně zašklebí. Co tohle tu sakra dělá? Sem se rekruti nikdy nedostanou. Náhodně převrátí několik

stránek. Efektivní obrázek snímáný zespodu předvádí v nejlepším světle hrdinskou pózu naprosto neporazitelného mariňáka v nejtěžší výzbroji. Doprovodný informační text hovoří jasně:

Tito vojáci tvořící jádro počtem nevelkého útvaru jsou v dnešní době jedinými opravdovými profesionály. Jejich výběr a výcvik probíhá za neuvěřitelně tvrdých podmínek řídké marsové atmosféry v neskutečně rozlehlých pouštích Cebrenie. Ti, kteří jej úspěšně absolvují, se mohou právem chlubit, že jsou připraveni skutečně na všechno. Čty námořní pěchoty s přidělenými bitevními křižníky jsou založeny na koncepci specializovaného tréninku a vybavení regulérních jednotek, schopny dokončit svoji normální službu a stejně tak i speciální mise. Jednotlivé a samostatně operující čety jsou zpravidla podřízeny přímo a jen Vrchnímu velení hlavní správy pro mimozemské kolonie. Operační štáb mariňáky po dohodě s Vrchním velením využívá ke všem nestandardním akcím, které by nevyhovovaly charakteru velkých armádních uskupení. Použití a případné nasazení těchto elitních jednotek je proto velmi pružné a rychlé. Nezřídka se stává, že je takováto jednotka nasazena již několik hodin po vyhlášení pohotovosti. Proto jsou právem považovány za nejlepší pravidelné úderné oddíly Sluneční soustavy. Na druhou stranu jsou jednou z nemnoha částí koloniálního vojska umístěného mimo domovskou planetu, která se v současné době může pyšnit skutečnými bojovými zkušenostmi a ne jako zbylá část armády - pouze teoretickými cvičeními. Jsou to praví muži, skutečně nejlepší z nejlepších!

Haris brožurku po malé chvilce čtení odloží nazpět. Skutečnost se líbivému povídání blíží jen velmi vzdáleně. Složí opálené ruce do klína a čeká.

Uběhne asi deset minut, než se sekretář bez jakéhokoliv viditelného pokynu zvedne a pokyne ke vzdáleným dveřím.

„Můžete jít dál, velitel vás nyní přijme.“

Otevře před ním dveře a nahlas jej ohlásí. „Poručík Haris, pane.“

„Ať jde dál Wilkinsi,“ zazní z hloubi kanceláře. „Nechci, aby mě nyní kdokoliv vyrušoval. Nikdo, jasné?!“

„Jistě, pane. Provedu!“

Haris vzorně zasalutuje muži s krátkým prosedivělým ježkem, ostře řezanou tváří a s plukovníckými výložkami na ramennou, který vstane a jde mu přes dlouhou místnost naproti.

„Rád vás zase vidím, poručíku,“ zahlaholí. „Pojďte dál. Jak se má váš otec, dlouho jsem o něm neslyšel.“

Haris vejde dovnitř a sekretář za ním tiše zavře dveře.

KAMINSKY S DRAKEM se osamocené potácejí ulicí. Navzájem se objímají kolem ramen, hlasitě hulákají a rozkopávají odpadky, které se jim pletou pod nohy. Snaží se pospíchat, ale moc jim to nejde. Zrovna před pár minutami vybilili jednu z přistavních kořalen, roztřískali její vybavení a hosty - neurvalé námořníky nákladního loďstva - vyházeli ven na ulici. Už sami dobře nevědí proč.

„Dělej, pohni se,“ vrčí Drake a táhne Kaminského temnou ulicí plnou nejrůznějšího svinstva. Občas se ohlédne a zkontroluje cestu za sebou. Pronásledovatele není vidět. Snad setřáslí těch pár vytrvalců, kteří se za nimi pustili ve snaze vyrovnat účty.

„Dělám, sakra, co můžu,“ vyhekne Kaminsky a málem upadne do špinavé kaluže. „Jsem asi nemocnej, mám něco s nohama!“

„Houby! Seš jenom vožralej jako prase.“

„Jo? I ty sis toho všimnul?“

„Není to tak těžký.“

„Hele, zastav na chvíli, ať si trochu vydechnu.“

„Ne. Ještě nejsme od toho pajzlu dost daleko.“

Kaminsky se zarazí na místě a otočí se zpět. Vodnatýma očima zamžourá do stínů kolem ulice. „Nikdo za náma není, brácho.“

„Naštěstí.“

„Kdo si vlastně začal? Trochu mi to splývá.“

„Ty.“

„Já?!“

„Jasně.“

„Pěkná blbost, to ti nežeru!“

„Ale jo. Byl to zhovadilej nápad navázat se do těch chlápků od nákladního pendlu.“

„Helfnuls mi?“

„To si piš. Kdybych včas nevylezl z hajzlu, tak tě rozsekali na drobno.“

„Že by?“

„Jako obvykle. Mezi náma, seš pěkněj kretén. Ta tvoje nevymáchaná huba tě jednou dostane do pořádného průseru. Uvidíš.“

„Aha. Tak jo. Vypadnem odsud.“ Kaminsky se odlepí od zdi jakési stavby bez oken a vydá se vpřed. Drake se ještě jednou ohlédne přes rameno a rychle partáka dožene.

Nikdo jim nedýchá na paty.

Raději však pospíchají. Policie sice do zdejších končin v noci nepáchne, z té obavy nemají, zato někdo z poražených námořníků by se za nimi mohl táhnout a zkusit je v uražené pýše střílet do zad.

Je noc, na nebi září hvězdy a nahoře na čisté obloze líně pluje stříbřitý kotouček Deimosu. Světél po ulicích svítí jen pár, ostatní jsou dávno rozbitá. Potácejí se jihovýchodním sektorem Nového Port Saidu, vykřičenou čtvrtí nejpochybnější pověsti, která těsně přiléhá ke kosmodromu.

Do jejich oblíbené putyky, kde se má sejít narychlo svolaná četa, to není naštěstí daleko. Automatický dopravní

systém nefunguje, musejí jít po svých.

Začnou si falešně prozpěvovat, když je hned v zárodku první sloky brutálně přeruší vyjící rachot, který prudce nabývá na intenzitě. Zem se roztřeše silnou houpavou křečí. Ve chvíli, kdy se zdá, že jim musejí prasknout ušní bubínky, temnou ulici osvětlí chvějivá záře přicházející zpoza vysokých překladistů. Oba mariňáci se zastaví a svorně pohlédnou nad vrcholky kosmodromu. Naskytne se jim všední pohled na mohutný sloup ohně, na jehož špičce balancuje černá hmota nákladní rakety. Pomalu se dere přes odpor gravitace k nočnímu nebi. Jakmile se dostane do větší výšky, hluk klesne zpátky na snesitelnou úroveň.

Kaminsky s Drakem navážou na rozezpívanou sloku a znovu vykročí ulicí.

Z dálky uslyší křik následovaný několika rychlými výstřely. Nevšimají si toho, není radno se připlést do nějakého vyřizování účtů. Jak se motají uličkou, z výklenků ve zdech a ze stínů podél domů k nim přistupují postavy ženských tvarů. Za nejrůznější ceny jim nabízejí nejbizarnější druhy rozkoše, za peníze jsou ochotny vyhovět jakékoliv možné i nemožné úchylce. A pak se zase nevyslyšeny stahují zpět do tmy, aby počkaly na vstřícnějšího zákazníka, který půjde náhodou kolem.

Většina anonymních stínů je poměrně diskrétní, život je naučil. Ulice v Novém Port Saidu je rychlá škola. Příliš se nevnučují, protože není radno pokoušet chlapa se špatnou náladou - bolestivá zranění za to nestojí. Když vidí, že o jejich polonahá těla není zájem, ihned se ztratí. Jen jedna šlapota zastoupí oběma vojákům cestu a neholdá zmizet. Vyzývavě se vlní v bocích.

„Hej, cukroušové, co si to takhle rozdat? Tadyhle za rohem mám prima pokojíček, a když budete chtít, tak vám udělám slušnou cenu. Co říkáte?“

Drake s Kaminským utnou hudební produkci, zastaví se a podmračeně zírají na neforemnou postavu.

Děvka si jejich mlčení špatně vyloží. „Klidně můžete oba najednou, abyste neztráceli čas. Nebo máte zájem o nějakou specialitku?“

„Máš noční slevu, nebo co?“ zeptá se Kaminsky.

„No... to zrovna ne.“

„Tak neotravuj.“

„Uhni, děvko,“ zamumlá nezřetelně Drake.

„Ale no tak, drahouši,“ vemlouvá se šlapka. Přitáhne se víc k Drakovi a zblízka mu pohlédne do zjizveného obličeje.

„Ty jsi mi ale krasavec, miláčku. Muselo to bolet, ne? Bude se ti to tak líbit, že už nebudeš chtít nikdy jinak. Jsem fakt nejlepší široko daleko.“

Natáhne ruku a pokusí se na dávná zranění položit dlaň.

Drake švihne levačkou a chytí ji za zápěstí dřív, než se ho stačí dotknout.

„Jááúú, co děláš,“ vykřikne. „To bolí, slyšíš? Pusť mě!“

Drake povolí stisk. „Říkal jsem ti, aby ses zdejchla.“

„Co to do tebe vjelo, mizero? Nic jsem tím nemyslela.“ Zamyšleně se na mariňáky podívá. Každá jiná by dávno zmizela, ale ona nutně potřebuje peníze na novou dávku fetu a taky, aby mohla splatit alespoň část dluhu pasákovi. Dostala od něho poslední šanci, jinak ji prý zabije. Dneska jí mezi několika pořádnými fackami řekl, že ji prodá raději do nuceného výseku. Tak z ní bude prý větší užitek. Dělal si srandu, jasně...

„Rád děláš lidem bolest, vojáčku? Mohls to říct rovnou.“

Z druhé strany se přiblíží Kaminsky. „Tady kámoš povídal, aby si vystříkla. Tak koukej táhnout honem rychle do hajzlu. A nezapomeň se spláchnout!“

„Nelíbím se ti nebo co, chudáku?“ vyprskne a vypne jako prkno plochý hrudník.

Kaminsky znechuceně zafřká. „Poblil bych se z tebe.“

Drake štětku pustí a pokusí se ji beze slova nakopnout. Ta ovšem nečekaně rychle zareaguje a uskočí z jeho dosahu.

„Ste dva buzeranti, zkurvený teplí buzici,“ zavříská vztekale a ukáže jim vztyčené prostředníky. Vysokými podpatky zadupe do dláždění z tvrzeného plastu.

Vojáci se pobaveně zasmějí a odcházejí pryč.

„Hajzlové, sráči zasraní, vylízaní kretění,“ huláká za nimi. „Doufám, že se vám do smrti nepostaví!“

Nad putykou visí vyrudlý neónový poutač, několik zářivkových trubíc v něm poplašeně bliká a naštvaně syčí na celý svět. Ještě není tak pozdě a uvnitř je zatím poloprázdno. Všech třiatřicet příslušníků mužstva se navzájem baví a chlastá, roztroušeno po veliké nálevně, baru a zadním salónku. Většina ještě stojí na vlastních nohou, což je malý zázrak. Druhou polovinu hostů tvoří asi dvacet nedůvěryhodně vyhlížejících mužů rozličného věku. Profesi jsou většinou nájemní žoldnéři nebo patří k některému z druhů vojsk, které jsou na Marsu dislokovány. V různém stádiu opilosti se poflakují od stolu ke stolu, chlastají u baru nebo se snaží neúspěšně přemluvit některou z přítomných holek, aby jim dala zadarmo. Nájemní vojáci se často shromažďují kolem zadní stěny nálevny s několika elektronickými vývěskami veřejné datové sítě Minet. Se sklenicemi v rukou mžourají na průběžně aktualizovaná oznámení a zprávy o nových pracovních příležitostech. Na malém pódiu v rohu se pod barevnými světly kroutí vyžilá flundra a pokouší se ochraptělým hlasem zpívat do hlasité reproduktorové hudby.

Přitom se pomalu svléká a odhaluje nehezské tělo.

Nikoho její vystoupení nezajímá.

Dveře se rozlétnou dokořán a do lokálu vpadnou Kaminsky s Drakem. Zamžourají do ostrého světla, kotoučů namodralého dýmu z pašovaných cigaret a hned se neomylně ženou k baru.

„To jsou k nám hosti...“ zakření se nad lahvi zvětralého piva děvka u baru.

„Ahoj, Joe, fofrem nám nalej, nebo ti tu pojdem žízni. To bys určitě nechtěl.“

„To máte pravdu, smrt žízni je ta nejhorší, jakou znám.“ Hřmotný barman, bývalý příslušník mobilní pěchoty s jizvou

napříč přes obličej, postaví s bouchnutím na barový pult ze zdařilé imitace dřeva dvě široké sklenice se silným dnem. Do každé nalije štědrou dávkou skoro bezbarvé tekutiny.

„Tadyhle starej Tuleň by vám vo tom mohl vyprávět.“ Prstem trhne k seschlému chlapíkovi, veteránovi jakési dávno zapomenuté války, který s prázdným pohledem smutně zírá do sklenice na samotném konci dlouhého pultu.

„Dej mu jednu na nás, ať má trochu radosti ze života,“ řekne Kaminsky. Oba nedočkavě pozvednou sklenky, symbolicky si přituknou a naráz je do sebe hodí.

„Aááárrrh, co to je za sračku?“ zachrčí Kaminsky a chytí se za hrdlo. V obličejí zbrunátní jako zralá třešeň. Bleskově hmatne do košíku na barovém pultu. Z ovoce vybere citron, přitáhne si slánku, žlutý plod vydatně posolí a jediným skousnutím čelistí odhryzne jeho větší část. Tu i s kůrou naráz spolkně. Ani se nenamáhá kousat.

„To je síla,“ funí. „Pálí to jako napalm!“ Na barmana se zadívá s náhlým podezřením. „Tu si páliš doma sám, jinak to není možný. Legální chlast takhle neřeže!“

Joe se pochmurně zachechtá. „Nech bejt, nikdo ti to přece nenutí.“

„Z čeho ty chcanky jsou?“ stírá si pot z obličejí Drake.

„Kdo nic neví, ten nic nepoví,“ pokrčí rameny barman a utěrkou leští mastnou sklenici.

„Nenech se prosit, pověz to svejím dobřejm kámošům, Joe.“

„Dobřejm? A co tak najednou?“

„Prostě tak...“

„Stejně, k čemu to vám dvěma bude, když budete mít pojem, z čeho ta dobrota je?“

Kaminsky se zašklebí. „Budu to vyrábět ve vlastní režii a potom prodávat jako deratizační postřik na nesmrtelný šváby. Cejtím, že tohle je na ně to pravý.“ Prstem zaťuká na prázdnou sklenici.

„Hmm?“

„Zbohatnu a na celou vojnu se vykašlu. Budu si žít jako prase v žitě,“ pokračuje dál Kaminsky.

„Přesně...!“ zamručí Drake a utírá si z očí poslední zbytky slz.

„No, když je to takhle,“ nakloní se k nim spiklenecky barman přes barový pult. „tak já vám to teda povím. Ale nikomu ani slovo!“

„Spolehni se kámo. Jako hrob.“

„Je to veliký tajemství,“ ztiší hlas ještě víc Joe. „Pálím to dole ve sklepě z toho trnitého křoví, co roste všude kolem po poušti. Je to docela snadný.“

Drake obrátí oči v sloup. „Ach ne...“

„Můj vlastní recept, naprosto dokonalá směs ingrediencí,“ prohlásí pyšně barman a přešleští další sklenici.

„Doufám, že ho netrháš tady u kosmodromu?“ zašklebí se zhnuseně Kaminsky.

„A co sis myslel?“ zatváří se uražený Joe. „Snad ne, že se kvůli výrobě levného šnapsu budu honit někam do horoucích pekel?! Tady roste stejně dobrý křoví jako všude jinde!“

„Já věděl, že to bude nějaká radioaktivní sračka!“ zahuláká Kaminsky a bouchne pěstí do pultu až lahve zachřestí v přihrádkách. „Zbláznil ses, Joe?“

„Hele, pšššt, ne tak nahlas. Slíbili jste mi, že to nikomu nepovíte, tak sklapněte huby a mluvte potichu.“ Barman se rozhlédne po obličejích, které se k nim zvědavě otáčejí.

„Slib je slib, tvoje jediný štěstí, Joe,“ utrousí polohlasně Drake.

„Fakticky...“ vyprskne Kaminsky a spolkně druhou polovinu citronu.

„To ovoce je pravý, dovezený přímo ze Země,“ řekne vyčítavě barman a ukáže na misku. „Bylo dost drahý a nedal jsem ho sem pro žrádlo, ale pro ozdobu.“

„To ti tak baštím, kámo. Vsadil bych se s tebou, o co chceš, že tutově pochází z rozkradený zásilky tady na letišti.“

Barman pozvedne naoko překvapeně obočí, ale nic neřekne.

„Tak vidíš,“ odfoukne si naposledy Kaminsky.

Poručík Haris vejde do lokálu a za ním se v závěsu vlečou dvě mladá ucha. Rozhlédne se po přítomných a zamíří ke stolu, u něhož sedí tři jeho desátníci. Na rozdíl od obyčejných vojáků ucucávají pomalu svá piva a jsou skoro střízlívi. Přisedne si a barmanovi ukáže, že si dá také jedno. Mladíši zůstanou stát u stolu.

Haris mávnutím ruky naznačí, aby se posadili. „Ještě se musejí pár věcí naučit,“ pousměje se.

„To ano, pane,“ zašklebí se desátník Perkins. „No, myslím si, že tihle to dokážou dokonale.“ Prstem zamíří za sebe, kde se pár přiožralých mariňáků naoko přetahuje o postarší dorotu. Demonstrativně hrozí pěstmi, pokřikují na sebe nadávky a vůbec dělají spoustu hluku.

„Zpracují je tak, že budou za pár dní vypadat a chovat se nachlup stejně.“

„Tak, tak,“ přikývne Haris a zhluboka se napije z orosené sklenice. „Zavolejte všechny do zadního salónku, tam budeme mít víc klidu. Musím vám sdělit pár neodkladných maličkostí. Ty, co už nemůžete chodit, zkuste dostat do stavu, kdy budou aspoň trochu vnímat.“

Vstane, vezme si sklenici a ukáže barmanovi dozadu.

Joe mezi naléváním souhlasně přikývne a mávne rukou, jako že je mu to jedno.

Reproduktory vesele chroptí nejnovější hudební hit s absolutní absencí jakékoliv melodie, skleničky cinkají, opilecké hlasy hlasitě hýkají a v tmavém rohu se živě hádá skupinka žoldnéřů se třemi vojáky od dělostřelectva. Vypadá to zajímavě, možná dojde k pořádné rvačce.

Četa se shromáždí kolem velkého stolu v salónku. Většina sedí, zbytek si přinese plastové židličky z lokálu, nebo se vestoje opírají o zdi. Tři mariňáci, kteří se přetahovali o tlustou kurvu, ji zklamaně ponechají jejímu osudu u baru. Ne nadlouho. Vzápětí se jí zmocní žoldnéř ve středním věku se špatně srostlým nosem a křivýma nohama. Je nachcáný jako prase. Přisedne si a začne jí cosi chraptivým šepotem hučet do ucha. Šlapce to podle všeho nevadí. Rozhlíží se

kalným zrakem po přítomných a nezúčastněně usrkává z nové sklenky, kterou jí žoldák poručil.

Poručík se ujistí, jestli mu všichni věnují dostatečnou pozornost. Dokonce i Preston z prvního družstva, kterého právě probrali z bezvědomí, na něho tupě civí a snaží se zaostřit zrak.

„Nechal jsem vás svolat do vaší oblíbené hospody, protože jsem si myslel, že to bude vhodnější, než vás nahnat v době zaslouženého volna na Velitelství.“

„Díky, pane,“ ozve se desátník Ransom. „Je to tak důležité?“

„Mám pro vás dvě zprávy. Jednu dobrou a druhou, která se vám zcela jistě zamlouvat nebude. V jakém pořadí je chcete slyšet?“

Nikdo nic neřekne.

Vojáci se mračí. Zdaleka cítí nepříjemnosti.

„Dobrá, nejdřív tu lepší. Byl jsem dneska na velitelství, přiklepli nám prémie za poslední akci v plné výši.“

Vojákům se při zmínce o penězích rozšíří oči a ústa zkroutí do potěšených úšklebků.

„To je super, pane,“ vyhrkne průzkumník Forest.

I ostatní už přemýšlejí, co s tou spoustou prachů udělají. Většina se hodlá na oslavu pěkně ztřískat. Robinson, který stojí vedle Schultz, se nakloní k jeho uchu.

„Mám jedno soukromý číslo videofonu do Východní čtvrti. Tam to lupení nechám.“

Schultz se zamračí. „Ve Východní bydlej samí pracháči,“ namítne.

„Je sice trochu drahá, to je pravda,“ připustí Robinson, „ale stojí za to. Je třída. Ta umí vyhnat ptáka z vajec, na to vem jed. A za tyhle peníze se mi bude věnovat přinejmenším čtyři dni v kuse.“ Trochu se zamyslí. „Že si kámoš, klidně tě doporučím, kdybys chtěl. Můžeš si taky trochu užít ve velkém stylu.“

„No, nevím,“ podbre se Schultz na nose. „Ještě si to rozmyslím.“

„Dělej, jak chceš.“

Z blaženého přemítání je probere výkřik od baru. Vojáci se ohlédnou skrz odsunutou stěnu salónku na žoldněře, který se právě v hracím koutku pozvracel do VR helmy. Obličej má překvapený a kompletně zasviněný. Osazenstvo hospody hloupě civí, lesba na pódiu zapomene dokonce zpívat.

„Neumíš číst, ty dobytku?!“ zahuláká našťavaně Joe. „Když chlastáš, tak nehraj! Helma je v prdeli, pěkně ji zaplatíš!“

„Jasně, jasně,“ chrčí žoldněř.

„Jsem rád, že máte dobrou náladu, hned vám ji zkazím,“ ozve se Haris. „Druhá zpráva, kterou vám musím sdělit, je ta, že zítra v nula osm nula nula je sraz u hlavním terminálu. Nalodíme se a vyrazíme.“

„Srandujete, pane,“ vydechne ohromeně Wilson. „Vždyť jsme tady teprve od minulého tejdne a máme před sebou ještě nejmní čtrnáct dní volna.“

„Kdepak. Nemáte šanci to ukecat. Není to můj nápad. Velení nás poslalo do nejzastrčenější části vesmíru, jakou si jen dovedete představit.“

„Co je úkolem, pane?“ zeptá se Hicks.

„Nic bližšího vám neřeknu, sám to nevím. Plukovník Curtis mluvil velmi všeobecně a řekl bych, že dost vyhýbavě.

Dispozice obdržíme prý až na místě.“

„Vysloveně paráda,“ zavrčí Clark.

„Cítím s vámi, ale nedá se nic dělat. O'Neil a Diners jsou právě na palubě Regula a připravují ho ke startu. Seržant Seeks má něco na vyřizování, proto se k vám připojí až zítra u terminálu.“

Na tvářích kolem stolu je jasně vidět narůstající hladinu vzteku. Vojáci začnou polohlasně nadávat.

„Kde je posádka, co byla momentálně v pořadí, pane?“ vyprskne našťavaně Thorp.

„Bylo mi sděleno, že Zelená četa vypadla ze hry, proto to přebíráme po ní. Na jejich lodi Getrex se něco parádně pohnojilo a v současné době je v opravárenským doku na oběžné dráze kolem Měsíce. Velení počítá, že bude trvat přinejmenším dva měsíce, než bude schopna dalšího nasazení.“

„A někdo jinej, pane?“

„Nikdo další není k mání, Clarku. Modrá a Zlatá jsou odvelené. Hnědá stále udržuje pořádek v té podělané rafinerii wolframové rudy. Žlutá je teprve na cestě sem a ještě nějakou dobu bude trvat, než doplní zásoby. Zbytek má svoje úkoly a je pryč, první místo je logicky naše.“

„Sme v prdeli...!“

„To není, kurva, spravedlivý, zase všechno vodneseme my!“ prská zuřivě Clark. „Zasraný hajzlové! Až se dostanu na Regula, tak tam něco rozmlátím. Mise se konat nebude a bude klid!“

Berger se chytí dlaní v rozkroku. „Jsem tak nadrženej, že jsem chtěl ještě přinejmenším týden píchat v kuse. Takhle poletím nahoru s plným pytlém? Já se na to doopravdy vyseru, copak si ho mám pořád honit jako nějaký mladý sráč?“

„Ale Bergere,“ zakřikne se poručík. „Budeš to muset vydržet nebo si pomoci jinak. Pokud se pamatují, tak na lodi jsou právě k tomuhle účelu namontovány mašinky, který by ti měly zaručeně pomoci.“

„He, he, he,“ zachechtá se zlomyslně Deathmers. „Všechny jsou v prdeli, minule jsem to s jednou zkoušel a ta kurva probíjela. Čtrnáct dní jsem se nemoh pořádně vychcat. Musel jsem se mazat masťou na popáleniny. Vopravdu jsem si užil, doporučuju všem, lepší je si ho čas vod času přetáhnout.“

Vojáci nadávají a navzájem se překřikují. Doyle vzteky bez sebe nakopne židli a ta přeletí salonek. Preston se zvedne od stolu a poklusem zmizí na záchodě. V tom spěchu si splete dveře a zapadne do těch, na kterých je namalovaná oprýskaná panenka s vysoko vyhrnutou sukni.

„Hej, hej! Zklidněte se trochu! Nemusíte mi tady přece hned všechno rozflákat,“ pokouší se mariňáky utiшит Joe.

„Buďte trochu zticha a sedněte si,“ uklidňuje je Haris a posunkem si přivolá barmana. „Jedno kolo na mě.“

Vojáci si zase posedají na svá místa a se sklenicemi v rukou se snaží smířit se skutečností. Jde jim to sakra těžce.

Haris se zvedne ze židle. „Takže zítra v osm nula nula. Nezapomeňte, u východu číslo sto padesát čtyři. Diners tam přistává čln, je to zajištěné. A snažte se dneska nezřít, abyste mohli zítra vůbec chodit. Seeks, který tam na vás bude čekat, by asi nebyl moc potěšený, to si dovedete představit. A mimochodem...“ ukáže na obě mladý ucha, kterých si nikdo nevšímá. „Málem bych zapomněl, tihle dva jsou tu jako náhrada za Ludovice a Goldinga z družstva Charlie, o které jsme přišli, takže se s nimi seznámte.“ Zvedne se, ale ještě se otočí.

„Hlavně je prosím vás, hned nezapte. Chyběli by nám do počtu.“ Pak pokyne na rozloučenou, prodere se ke dveřím a zmizí ve studené marsovské noci.

Drake zvedne unaveně hlavu ze složených paží a otočí svůj zjizvený obličej k nováčkovi, který sedí vedle něho.

Mladík nasucho polkne a vyvalí oči.

„Na, chlasej,“ zavrčí Drake a po stole k němu přisune sotva načatou láhev vodky.

Nováček si láhev vezme, ze slušnosti si trochu lokne a zase ji odloží zpátky na místo, odkud ji Drake zvedl. Je vidět, že mu vodka nechutná.

Drake se k němu víc nakloní a sníží hlas do nepříjemného šepotu. „Řekl jsem, abys chlastal, tak chlasej, nebo mě chceš snad nasrat?“

„Ne, to ne,“ zamumlá nejistě nováček.

„Tak vidíš. Takže najednou a do dna! Víš ty, co je to do dna...?“

Graves se zatváří vysloveně nešťastně. Jmenovka na jeho nové vycházkové uniformě se předpisově leskne. „Celou láhev...? A nemohl bych dostat alespoň skleničku?“

„To si uhládl, mladej, že ne. Dělej!“

Drake a několik dalších mazáků se v těsném hloučku mačkají na Gravese, dokud není láhev uvnitř suchá jako venkovní krajina.

DRUHÉHO DNE se mariňáci shromáždí v plném počtu u bočního východu sto padesát čtyři na letištním terminálu.

Seržant Seeks je zde opravdu očekává a jeho uvítání není nijak vřelé. Většinou vojáků je pořádně zle. Mrtvolně bílé a neustále zpocené tváře s černými kruhy pod očima svědčí o obzvláště těžkém průběhu minulé noci. Ze všech nejhuř na tom jsou oba nováčci, které jejich noví kolegové musejí přinést společně s výstrojí na vlastních zádech. Mládenci se vskutku důkladně seznámili se staršími vojáky, jejich proces začlenění do jednotky právě započal.

Začínají tak všichni, je to stará tradice, takže jaképak copak, říkají si staří mazáci a jsou rádi, že je někomu ještě hůř než jim samotným.

Seržant Seeks pomalu obchází naprosto neuspořádaný hlouček svých svěřenců, prohlíží si je mrazivým pohledem, ale mlčí. Je zbytečně jim prozatím cokoli říkat, jenom by se opakoval a zbytečně si opotřeboval hlasivky. Však se z následků kocoviny rychle a především bolestivě dostanou, jen co je vezme pořádně do parády. Ve výcvikovém komplexu na Regulu 5 budou svorně potit krev, než se dostanou do obvyklé formy. Tyhle myšlenky vojáky nijak nepovzbuzují, ale na druhou stranu - to už tu prostě všechno nesčíslněkrát bylo.

Hlídky empiků, které se zdánlivě bezcílne potloukají po terminálu, se zpovzdálí tiše a škodolibě smějí. Naštěstí je tahle část letiště vyhrazena pro vojenské lety, takže nikomu příliš nevádí pohled na strhané zelenobílé tváře mariňáků, když zvracejí do vsudypřítomných košů na odpadky.

„Dobré ráno, pane,“ pozdraví Doyle chraptivým hlasem seržanta. Bolestivě přivírá víčka před nepříjemně ostrou září stropního osvětlení.

Seeks se podívá do jeho zpocené a nezdravě bílé tváře. „Sleduji, že jste všichni měli velice náročné volno, Doyle.“

„Náročné je to správné slovo, pane. Přesně jste to vystihl. Jsem osobně rád, že už skončilo.“

„Být vámi, příliš bych se neradoval. Čekají vás...“

„... krušné chvíle,“ dořekne s neveselým úšklebkem Doyle. „Já vím.“

„Jsem nadšen vaší vnímavostí.“

„A jak jste se měl vy, pane? Teda, pokud se můžu zeptat.“

Seržant zapátrá po známkách ironie z vojákovy strany, ale Angličan se tváří naprosto neutrálně. „Věnoval jsem se kultuře, navštívil jsem pár muzeí, shlédl jedno fascinující divadelní představení... a tak podobně.“

„Aha... rozumím, pane.“ Tentokrát neví Doyle, na čem je. Seržant s bezvýraznou tváří odejde a on se posadí na objemný pytel s výstrojí. Ukutné ho bolí hlava.

Transportní člun přistane s docela malým zpožděním, prosklené dveře do přístupového tunelu se se zasyčením stlačeného vzduchu otevrou a pustí vojáky dál. Ne bez bolesti se posbírají, naloží na sebe těžká zavazadla a jako neuspořádaná banda jdou postupně dovnitř.

Diners překontroluje palubní ukazatele, zapojí navigační mód pilotní přílby a pohodlně se usadí.

„Romeo dva - pět - šest,“ ozve se řídicí letového provozu.

„Romeo dva - pět - šest, příjem,“ ohlásí se pilot.

„Máte povolení ke startu a k letu na oběžnou dráhu. Řiďte se pokyny návodčí služby.“

„Ano, rozumím.“

„Šťastný let,“ popřeje neviditelný dispečer.

„Děkuji, konec.“

Člun odstartuje na plný výkon řvoucích motorů ke krátkému letu na oběžnou dráhu Marsu. Běsnící peklo bílých plamenů je mohutným skokem vynese vysoko do nebe a člun se zmítá stejně jako přecitlivěle žaludky kocovinou sužovaných vojáků. Diners dobře ví, jak se ostatní cítí a nijak je proto nešetří. Nelituje je. Má potutelnou radost z toho, že je jim zle a dělá jim to svým surovým způsobem letu ještě mnohem horší. Tichý Seeksův souhlas jej k podobnému chování zcela opravňuje.

2.

MATEŘSKÁ BOJOVÁ LOĎ REGULUS 5 svěřená pod velení poručíka Harise vyrazí z hyperprostoru v plné rychlosti jako vystřelený šíp. Matka, podle starodávné tradice kosmické flotily pojmenovaný hlavní počítač lodi, se orientuje v novém bodu kosmického prostoru a zkoriguje menší odchylky od kursu. Zahájí postupnou fázi brždění a přibližovacího manévru k soustavě malého rudého slunce se dvěma planetami, které jej obíhají po blízkých ekliptických drahách. Veškeré zařízení uvnitř lodi se opět rozechvěje vibracemi a úderu vzrůstajícího přetížení, způsobeného zpomalovacím manévrem. Trvá dlouho, než ukazatele násobků přetížení v hlavní řídicí místnosti sestoupí do dolních částí stupnic a červená výstražná světla změní barvu na zelenou. Poté zahájí počítač buzení lidské posádky.

Místnost, kde jsou ve chladném spánku uloženi všichni příslušníci jednotky, je dostatečně veliká, aby pojmla všech třicet sedm hibernátorů. Pod příklopy z nerozbitného skla jsou vidět bledé tváře s jemnými porosty krátkých vousů. Na stropě se rozsvítí tlumená halogenová světla a kovovými mřížkami v podlaze začne dovnitř proudit teplý vzduch, aby ohřál mrazivé prostředí místnosti. Matka aplikuje v určeném pořadí každému z mužů nitrožilní výživu smíšenou s přípravky pro oživení a posílení organismu. Současně začnou přístroje zvolna zvyšovat teplotu v hibernátorech, začíná proces procitání.

Do ticha zasyčí unikající stlačený vzduch, těžká víka se zvednou a pomalu vyjedou po úzkých kolejnicích ke stropu místnosti. Injektory vstříknou do stále prochladlých těl poslední dávky medikamentů, odpojí se a tiše zmizí v objemných podstavcích hibernizačních jednotek. Bledá, spore oblečená těla, kterým se začíná vracet přirozená barva, leží ve vypolstrovaných lůžkách připomínající vzdáleně mělké katafalky. Od malých kotoučků snímávacích elektrod, přilepených na chlupatých hrudnících, čelech, spáncích i zápěstích, se jako dlouzí hadi odvíjejí různobarevné spirály tenkých drátů, napojených na vířivě blikající lékařské přístroje.

Loď neustále, i když teď už neznatelně, brzdí. Po protáhlé stíhací křivce se blíží k větší z obou planet, která se nachází na vnitřní oběžné dráze kolem rudého slunce. Muži se začínají probírat ze spánku podobného smrti. Tu a tam sebou škubne končetina, zachvěje se oční víčko, mělký dech se prohloubí. Drobná číslka na osobních monitorech každého z lůžek, sledující tepovou frekvenci srdce se postupně ustálí na normálních hodnotách. Přístroje svítí zelenými světly, vše je v pořádku. Odnikud se neozývají sirény a neblíkají krvavé záblesky výstražných majáček. Vojáci jsou naživu, nikdo během spánku nezemřel.

I to by se totiž klidně mohlo stát.

OZVE SE první hlasitý vzdech a k němu se po chvíli přidají další. Brzy zhluboka vydechují i ostatní. Pár vojáků nepřítomně kašle se zavřenými víčky, jako by právě po hodně dlouhé době znovu vypluli na hladinu bezdešné řeky. Kdosi si neztětelně mumlá. Suchými dlaněmi a studenými prsty si nepřítomně protírají oči a pokoušejí si přivyknout tlumenému světlu. První se mátožně posadí Preston. Rozhlédne se kolem po šedivých stěnách a tmavé podlaze.

„Tak jsme tady...“ zašeptá neurčitě a znovu se pomalu sesune do mělkých obrysů, vytlačených jeho tělem v jemné tkanině lůžka. Předloktím si zakryje oči a tiše vyfoukne vzduch z plic.

„Kurva... a do prdele,“ zachrchlá Robinson z druhého konce místnosti. K jeho hlasu se přidá pár dalších. Nadávají na osud, který jim provádí takové kousky.

Přechod z hlubokého spánku hybemizace je vždy a bez výjimky velmi nepříjemný. Ani moderní lékařská věda si s průvodními příznaky probuzení nedokáže poradit. Sice je mírně oslabila a dostala na snesitelnou míru, úplně odstranit je ale zatím neumí.

Adams z družstva Charlie se posadí, přehodí nohy přes okraj lůžka a chodidly se dotkne podlahy. Hned je zase s rychlým cuknutím stáhne zpět do vzduchu.

„Ta podlaha je ale studená, do hajzlu,“ vyprskne a dlaněmi si prudce tře chodidla.

„Jo, je tu kosa jak v prdeli Dědy Mráze!“ souhlasí vedle ležící Morell. Sešpulenými rty nad sebe vyfoukne slabý obláček teplého dechu. Zkříženýma rukama si nejdříve masíruje ramena, pak se pokusí v náhlém záblesku inspirace vytáhnout šortky, které má jako jediný kus oděvu na sobě, až kamsi do podpaždí.

„Ta stará mrcha zase netopí,“ zabublá ochraptěle Deathmers. Tím má samozřejmě na mysli palubní počítač.

„Jasně, vybrakujeme jí vnitřnosti, možná si to bude pamatovat a pro příště se polepší,“ přidá se Foster.

„Vždyť je tu docela běžných patnáct stupňů,“ namítne rozumně zdravotník Mowat. Bolí ho ukrutně hlava. „Co byste chtěli? Víte dobře jako já, že větší teplotu pro aklimatizaci mít nemůžete.“

„Stejně je tu zima!“

Nadávají, ale se vstáváním si dávají na čas. Je jim zima, po tělech jim naskakuje husí kůže, jenže prvotní příznaky slabosti z probuzení ještě neodezněly. Alespoň se vleže protahují a jsou rádi, že se opět ocitli mezi živými.

Chaos ukončí poručík Haris. „Jste v armádě, takže se všichni okamžitě seberete a vypadnete odsud, nebo tu v téhle zimě zmrznete a nebudete k ničemu. Ospěchujete se a trochu rozproudíte krev. Pak se najíte a rozebereme situaci. A teď padejte!“

Seržant Seeks se postaví vedle lůžka, nahý až na erární zelené šortky a nezbytnou kšiltovku s označením své hodnosti. Dá si ruce v bok.

„Slyšeli jste poručíka? Zvedte své líný zadky, pohyb, pohyb!“ Seržant se ošklivě zašklebí. „Jste jak starý filčky, sotva lezete. Dám vám pěkně zabrat!“

Vojáci s hekáním a polohlasným mumláním vstávají, plácají se dlaněmi po ztuhlých končetinách a neochotně odcházejí pryč. Seeks jadrnými nadávkami vyhání ty loudavější a nutí je k většímu spěchu. Oba nováčci, Graves a Clancy, jsou dezorientovaní a zmatení z neznámého prostředí. Také slíznou díl seržantovy srdečnosti, než pochopí, co se po nich vlastně chce.

Drake unaveně zamíří podél plastického ostění chodby ke své skřínce, umístěné mezi ostatními hned vedle vchodu

do sprch. „Někdy si myslím, že na tohle harcování začínám bejt trošku starej,“ huhlá polohlasem. „Měl bych si sbalit krámy a vypadnout, dokud je čas.“ Pokouší se v zoufalém nepořádku, vzniklém ve skřínce při prudkém zrychlování lodi, najít čistý ručník a sprchový gel.

„Moje řeč, kámo,“ souhlasí s ním Kaminsky, když pospíchá kolem do sprchy, aby tam byl mezi prvními, kdo se ohřejí v proudu horké vody. Ručník a mýdlo našel ve svém skříňkovém binci hned na první neomylné hmátnutí.

Zato Drake nemůže ve zmuchlané změti, ve kterou se proměnilo jeho pečlivě složené oblečení a věci, nic najít. „Kurva!“ zařve vztekle do temných útrob skříňky. Zjizvenou pěstí praští do plechových dvířek. „Je to pořád stejný! Furt dokola! Mělo by se s tím konečně něco udělat!“

Poručík Haris a seržant Seekse vycházejí z místnosti hibernizačních jednotek jako poslední. Na chvíli se zastaví ve dveřích pomalovanými žlutými a černými pruhy.

„Jak to vidíte, pane? O co tu jde?“ zeptá se seržant.

„Abych pravdu řekl, Seeksi, tak sám nevím. Curtis mi na štábu opravdu nic neřekl. Jde prý o standardní situaci, nic, co bychom s přehledem nezvládli.“

„Nestandardní je právě to, že nic nevíme, pane. Zatím jsme vždy dostali před odletem naprosto jasné pokyny.“

„To je pravda, seržante. Nezamlouvá se mi to o nic víc než vám.“

„Jsem u Mariny dost dlouho, abych věděl, že věci, který neprobíhají tak jak mají, nejsou dobré pro nikoho. Přinášejí jenom zmatky, když už nic jiného.“ Černocho se zamračí nad vzdálenými a hodně nepříjemnými vzpomínkami.

Haris ho poklepe po rameni. „Běžte za ostatními a já mezitím skočím na můstek. Proberu to s Matkou. Sejdeme se v jídelně.“

„Jasně, pane,“ zašklebí se koutkem úst seržant. Mávnutím ruky naznačí zasalutování a odejde směrem ke sprchám, odkud se ozývá hlasitý ryk a šplouchání tekoucí vody.

Haris se za ním podívá, otočí se na druhou stranu a odejde směrem k výtahům na horní paluby. Světlo v hibernizační místnosti zhasne a její dveře se za odcházejícím poručíkem potichu zavřou.

ZATÍMCO HARIS v řídicí místnosti komunikuje s Matkou, zbytek jednotky si protahuje dlouho nepoužívané svalstvo. Seržant jim tentokrát ponechá ve výcvikové hale naprostou volnost. Každý z vojáků na to jde trochu jinak, každý má svůj oblíbený systém, jak se fyzicky odrovnat. Dostat se do původní formy není po hibernaci právě největší sranda. Bolí to.

Malý, pohyblivý Lee provádí na několika dohromady poskládaných žínkách nejdříve dechová cvičení, a pak se v plné koncentraci věnuje obsáhlé sestavě pohybových cvičení, připomínajících dávné asijské bojové umění. Švihá rukama, kope nohama do výšky, vyskakuje vysoko do vzduchu a točí se kolem své osy. Forest, Wilson a dva další ramenatí mariňáci šplhají po dvacetimetrové cvičné horolezecké stěně. Většina ostatních se trápí s těžkými činkami. Schultz leží pod doblouku prohnutou nakládačkou a cvičí tlaky na prsa. Stříká z něj pot a pomáhá si hrdelem řevem. Martenson mu stojí za hlavou, připraven zasáhnout s dopomocí. V okamžiku, kdy se zdá, že Schultz už nemůže, hecuje ho k větším výkonům vhodně volenými urážkami.

Seeksova specialita je zavěšená hrazda. Při pravidelném pohybu nahoru a dolů se mu na zádech, ramenou a rukou pod ebenovou kůží napínají dlouhé provazce ostře vykreslených svalů. Pot, stékající po zádech, mu promáčí nátělník i šortky černými skvrnami.

Kaminsky s Drakem neúnavným tempem klušou na běžeckých trenažérech. Nohy se mihají v pravidelném tempu, hrudníky se nafukují nasávaným vzduchem. I když by to nahlas nikdo z nich nevyslovil, soupeří spolu a snaží se jeden druhého uštvat k smrti. Jelikož jsou na tom fyzicky téměř stejně, daří se jim během těch let, kdy tvoří nerozlučnou dvojici, se střídavými úspěchy. Dneska se zdá, že je v lepší formě Kaminsky. Drake to vycítí a obličej se mu stáhne do sveřepé masky vybičovaného úsilí.

Seekse zapíská na prsty.

Vojáci se kolem něho shromáždí. Jsou důkladně rozehrátí a protažení. Utírají se ručníky a zmoženě odfukují.

„V závěrečné části tréninku si projdete kontaktní techniky. Pořádně se do toho opřete, ale ne že se zmrzačíte. Jasně? Ransome?“

„Pane?“

„Převzmeš dohled místo mě, musím na chvíli pryč.“

„Rozumím.“

Vojáci se rozdělí do dvojic a roztáhnou se po slabě polstrované ploše výcvikové haly. Jen díky povinným chráničům rukou, nohou i zubů nedochází k větším a vážnějším zraněním. Občas sice někdo odejde s pár podlitinami, duhovým monoklem nebo roztrženým obočím, ale to jsou běžné věci, které se rychle zahojí.

Preston se chystá na cvičný souboj s Langem. Postaví se do střehu s mírně předkročenou levou nohou. Lang odpoví stejně. Najednou dostane tvrdou ránu zezadu do ramene. Je nečekaná, nepřipraveného ho pěkně překvapí. Nabere ztracenou rovnováhu a bleskově se otočí. Proti němu stojí Doyle a vyzývavě se cení zpod boxerské přilby.

„Dneska na to půjdeš se mnou,“ prohlásí s rukama v bok.

„A proč to?“ zeptá se Preston.

„Protože mě už dlouho sereš. Proto.“

„Fajn. Dobřej důvod.“

Oba od sebe ostražitě poodstoupí a rozhlédnou se po tělocvičně. Ponorková nemoc občas vystrčí růžky a pořádná rvačka je tím nejúčinnějším lékem. Je to ale celkem ošemetná záležitost. Vojenské řady podobné věci výslovně zakazují a být chycen při vyřizování úctů v nějakém temném zákoutí lodi by vyneslo pořádný flastr. Při výcviku už není celá věc tak jednoznačná, proto se vojáci snaží podobné excesy více či méně úspěšně maskovat jako nácvik bojových technik,

probíhající zcela regulérně v tělocvičnách.

Výborně, seržant není nikde v dohledu. Začnou kolem sebe opatrně kroužit. Ostatní nechají nezáživného poskakování a uzavrou kolem nich široké kolo. Tohle je něco jiného než obyčejný trénink, to je jasně cítit. Tady jde o skutečnou rvačku bez pravidel, o snahu druhému ublížit a způsobit bolest. Rozdělí se do dvou táborů a začnou zuřivě sázet nemalé částky svého žoldu. Neobejde se to bez hlasitého překřikování, kterého si oba hlavní protagonisté nevšímají. Pozorně se sledují a nijak nespěchají s útokem. Desátníci stojí opodál, ale nezasahují. Prozatím ne.

První vyrazí Doyle. Naznačí klamný výpad levačkou, pak rychle pravou rukou, sníží těžiště a pokusí se Prestonovi proslápnout koleno. Ten se však nedá na tak jednoduchý trik nachytat. Obratně se útoku vyhne, protočí se pod jeho rukama a ze strany zasadí Doylovi krátký, ale prudký úder na levé ucho. Ten se zapotáčí.

„Viděl jsi to?! Já to věděl!“ řve Kaminsky na Adamse ze třetího družstva. „Ten Angličánek bude na zemi jedna dvě!“

„Kecy!“ vrací mu to zpátky Follet z prvního. „Jen chvíli počkej a uvidíš.“

Napodruhé je Doyle opatrnější. Vyčká na příhodnou chvíli při obrátce, kdy Preston špatně ukročí a vypadne z rytmu, přiskočí a umístí černochovi jednu dobře mířenou ránu na žaludek, druhou těsně nad ledviny, a odtančí z Prestonova dosahu dřív, než jej stačí zachytit v marném protiútku.

Očumující mariňáci pochvalně zatleskají.

Tentokrát se nechá vyprovokovat Preston. S buldočí vytrvalostí nedbá na rány, které mu Doyle zasazuje z bezprostřední blízkosti na hlavu, rychle se přiblíží, chytí svého protivníka do klínce a pokusí se jej podmést a srazit na zem. To se mu nakonec nepovede, a tak dojde k rychlé výměně tvrdých úderů a kopů na citlivé oblasti těla. Když se od sebe oba vojáci nakonec odtrhnou, zůstanou stát dva metry od sebe, ruce napolo svěšené, prudce oddechují a pot z nich jen teče. Nevraživě se měří navzájem.

„Už mě to nebaví,“ zafuní Preston. „Najdi si někoho dalšího.“ Setře si plnou dlaň potu z čela, svěsí ruce podél boků a vyčkává s pohledem upřeným na Doylea.

Ten se zle ušklíbne. „Pokračujem, protože ve skutečnosti chci tvoji smradlavou černou kůži jako předložku před postel, abych si měl do čeho utírat zpotený hnáty, než půjdu chrápat.“

„Za tohle ti tu tvoji bílou tlamu rozbiju na cucky,“ zavyje Preston a nechá se vyprovokovat do dalšího kola zápasu.

Zuřivě se na Doylea vrhne. Poněkud opožděně reagujícího vojáka srazí na zem, padne na něho a začne ho zpracovávat rukama a lokty. I když jsou údery do značné míry tlumeny silnými boxerskými rukavicemi, přesto je za pár vteřin Doyleův obličej od krve z potlučeného nosu.

V okamžiku, když už to vypadá, že má Preston výhru v kapse, se Doyle vzpamatuje. Zachytí poslední úder mřící mu do obličeje, prudce sebou smýkne na stranu a černocha ze sebe shodí. Prastarým trikem ho otočí, znehybní mu ruce a prudkým kopnutím kolenem do slabin ho vyfídí. Preston se převálí na bok a oběma rukama se drží v rozkroku. Ani chránič tentokrát moc nepomohl.

Doylea, který má evidentně v úmyslu jej finálním kopancem nadobro odstavit a udělat tak za zápasem efektní tečku, ostatní zadrží a od Prestona ho násilím odtáhnou.

Na scéně se objeví seržant s navztekaným výrazem v širokém obličejí. Hlouček mužů se rozpadne a každý se snaží pokud možno nenápadně zmizet z dohledu. Desátníci se tváří jako nevinnost sama.

„To by stačilo,“ postaví se seržant mezi oba protivníky. „Neznáte předpisy o rvačkách na palubách válečných lodí?“

Preston se pomalu zvedne ze země, bolestí se maličko hrbí. „Ano, pane.“

Doyle mlčí. Ze špičatého nosu mu pomalu odkapávají kapičky krve jako jasně červené korálky.

„Opravdu? A co má potom tohle znamenat, Doyle?“

„Nic, pane.“

„Prestone?“

„Opravdu nic, pane.“

„No jasně, že nic, to je mi jasné! Proto, abyste příště pamatovali na všechny předpisy v předstihu, dáte si oba třicet kilometrů běhu. Limit v kategorii jedna. Záznam si osobně prohlédnu. Rozumíte?“

Doyle v duchu zasténá. „Ano, pane.“

„To jsem opravdu rád. Teď si podejte ruce a táhněte odsud. Pro dnešek končíme.“

Ani Doyle, ani Preston se k ničemu nemají, nikdo nechce udělat první krok. Nehýbou se a jen na sebe nevraživě civí.

„No tak, dělejte,“ zahučí netrpělivě seržant a založí si ruce významně za záda.

První pokročí vpřed Doyle. Ví, že si začal on, a tak natáhne k černochovi pravičku.

Preston nabízenou ruku s nepatrným zaváháním přijme.

Zpotení vojáci se hrnou do sprch a do šaten. Dohadují se o výplatě uzavřených sázek.

Seeks se otočí a odejde.

Doyle se trochu zaškaredí. „Hele, nic to neznamenal. Prostě jsem jen potřeboval... no, vždyť víš.“

Preston zdvihne tmavé obočí. „Jo, v pohodě. Jako vždycky, ne.“ Pak se zašklebí. „Jenom ten běh mám u tebe. Vrátiš mi to.“

„Hm. Spolehni se.“

PORUČÍK HARIS se do jídelny dostane jako poslední. Vojáci se dávno cpou stravou z jídelních automatů rozmístěných po obvodu velké místnosti. Automatické dveře do jídelny se před ním se zašuměním zasunou do stěny a pak se zase zavřou. Obejde v ostrém osvětlení oválné stoly, ze stojánku u stěny si vezme plastový podnos. Přistoupí k velkému panelu výdejního automatu a po navolení příslušné číselné kombinace na tlačítkovém číselníku si odebere kouřící šálek plný silné černé kávy. Ze zásobníku si vezme několik křačků čerstvě upečeného kukuřičného chleba, dvě lžičky jahodového džemu a sklenici syntetického pomerančového džusu. S tácem se posadí k menšímu stolu, kde sedí

pohromadě poddůstojníci, oba piloti a seržant Seek.

Namaže si chleba, ukousne z něho pořádné sousto a usrkne horkého kafe. Potom se rozhlédne po tvářích kolem sebe. Ne bez pobavení zaregistruje Doyleův otékající nos.

„Tak, kdo to byl dneska?“ zeptá se s plnými ústy.

„Preston s Doylem nevydrželi a pustili se do sebe. Nic vážného,“ řekne Seek a upije ze sklenice s umělým mlékem.

„To je fakt bezva,“ zasměje se poručík. „Jinak je to v pořádku?“

„Bez obav, pane. Přidal jsem jim navrch třicetkilometrovou štreku, takže mají o čem přemýšlet.“ Seek je se svojí porcí jídla hotov, plastovou vidličkou posouvá po talíři zbytky zeleniny.

Chvilku jedí mlčky. Od ostatních stolů se k nim nese chrastění příborů, útržky polohlasného hovoru a mlaskání. Co chvíli se některý z vojáků zvedne a odejde si pro další porci, aby se opět vrátil s vrchovatě naloženým podnosem. Po studeném spánku bývají maximálně rozežraní.

Nakonec to seržant nevydrží. „Co jste se dozvěděl od Matky, pane?“

„Je to dost zvláštní,“ zahuhlá Haris s plnými ústy a rychle polkne. Lítostivě pohlédne na nedojedené zbytky a obrátí se k poddůstojníkům.

„Počítač nás probudil v poslední fázi přibližovacího manévru v systému jediné hvězdy, označené katalogovým číslem NSC-274363!. Je to malá rudá hvězda se dvěma planetami, která se pohybuje po stabilní oběžné dráze poněkud pod rovinou Galaxie. Na větší a bližší z obou planet leží průzkumná geologická stanice. Je v chodu asi tři roky, postupně se na ní vystřídalo několik stavebních týmů, v plném provozu je poslední dva roky. Vědecké týmy, které v ní pracují, mají za úkol zjistit geologické možnosti průmyslové těžby na obou planetách soustavy. Planeta velikostí odpovídá zhruba Marsu, podobná je i její gravitace. Přivrácený povrch je tvořen převážně pouštěmi a skalami, kontinent na opačné straně polokoule je obklopen mělkým mořem. Voda je nepoživatelná, obsahuje vysoké koncentrace nejrůznějších minerálů, solí a železa. Planeta je vyjma primitivních a pro nás neškodných mikroorganismů a několika druhů odolné pouštní flóry pustá. Důležité je, že má sice poměrně řídkou, ale pro nás dýchatelnou atmosféru. Denní teploty v okolí rovníku se pohybují v rozmezí několika málo stupňů nad nulou. Noční teploty klesají k minus dvaceti stupňům.“

Haris upije ze své sklenice.

„Atmosférické proudění je nestabilní a proto na planetě často vznikají obrovské písečné bouře, které doprovázejí silné elektromagnetické výboje. Tou dobou není možný pohyb po povrchu bez důkladné ochrany. Provoz stanice je tím trochu komplikovaný, pracovat venku se dá jen za klidného období. Stálou posádku tvoří sto mužů a žen, kteří jsou rozděleni do několika pracovních týmů. Kolonie disponuje malým letištěm s dvojicí lodí civilní verze. Jejich akční rádius není nijak ohromující, sotva tak doletí na druhou planetu s nezbytným vybavením a zase zpět, jinak nic. Vzhledem k odloučenosti zdejšího systému od všech letových tras přilétá zásobovací loď pouze jednou za devět měsíců.“

„To je pěkná díra,“ utrousí znechuceně Perkins.

„Prdel světa je to,“ zašklebí se Diners. „A někdo ji zapomněl utřít...“

„Od toho jsme asi tady, ne?“ usadí ho O'Neill.

„Stanice má spojovací zařízení, které spolehlivě dosáhne k nejbližší retranslační družici. Od zahájení provozu bylo spojení bezproblémové, tedy až do nedávné doby.“

Haris se odmlčí.

„Aha, tady je ten malej háček,“ chytí se znovu Perkins. „Hrdinné pozemšťany napadnou hordy odpornejch mimozemšťanů a hrozí jim osudem horším než smrt. To se dalo čekat a my je máme spasit.“ Desátník se vesele pochechtává.

„Blbej fůr, Perkinsi,“ zamračí se Seek. „Buď radši zticha.“

„Ve skutečnosti to není tak veselé, desátníku,“ řekne Haris. „Z došlých dat, které jsem měl možnost si prohlédnout, vyplývá, že poslední dobou začaly ze stanice docházet zkomolené nebo neúplné relace. Během času se chybová četnost zvýšila natolik, že relace začaly být naprosto nesrozumitelné. Ze vzorku záznamu je zřetelně slyšet pouhé praskání a občas nějaké náhodné slovo. Centrum se domnívá, že s nejvyšší pravděpodobností jsou příčinou tohoto stavu extrémně silné magnetické bouře, řídící nad povrchem planety.“

„Co s tím máme společného my, pane?“ zeptá se Hicks.

Poručík pokrčí rezignovaně rameny. „Nevím, proč se Velení rozhodlo poslat nás. Z informačních materiálů, které má Matka k dispozici, vyplývá, že v dosahu nebyla momentálně žádná specializovaná havarijní posádka, ale zdá se mi to poněkud přitažené za vlasy. Po dohodě s operačním centrem nás sem Velení poslalo prověřit situaci. Náš úkol je přiblížit se k planetě a pokusit se navázat spojení z oběžné dráhy. Máme zjistit, co se děje, a pokud to budou okolnosti vyžadovat, poskytnout osazenstvu kolonie jakoukoliv dostupnou materiální i fyzickou pomoc.“

„Ve vši úctě, pane, ale to snad ne!“ vydechne překvapením seržant. „To budeme dělat opraváře?“

„Bohužel se zdá, že je to tak. Velení tak rozhodlo, proto bude po jejich, s tím se nedá nic dělat. U zprávy byl přiložen i jeden zajímavý dodatek.“

„Jaký?“

„Podle mínění generality rozhodně nedošlo k vnějšímu ohrožení kolonie, ani k ničemu podobnému.“

„Co to znamená, pane?“

„Nevím, seržante.“

„Je to nejspíš styl přeber si to sám.“

„Asi. Je prý statisticky vysoká pravděpodobnost, že se nám povede navázat spojení hned napoprvé. Naše přístroje jsou výkonově silnější než přijímače na nejbližší retranslační družici a magnetické výboje v atmosféře by nám při spojení neměly vážněji vadit. Jak jsem se dozvěděl od Matky, jedná se tu o geologický průzkum strategicky významných nerostných surovin. Proto s největší pravděpodobností ta důležitost a naše vzácná přítomnost zde. To je

v podstatě vše.“

„To se jim nebude vůbec líbit,“ prohodí seržant a palcem ukáže k vojákům. Většinou už dojedli. Spokojeně se rozvalují v sedadlech polstrovaných koženkou. Pár z nich líně soupeří o to, kdo ze sebe vyloudí hlasitější krknutí.

„To se nedá nic dělat, seržante. Je na vás, abyste je na to připravili. Mimochodem, trochu slušnější chování by jim neuškodilo.“

„Jistě, pane, udělám, co budu moci.“ Seeks se natáhne ke stěně, z přihrádky vyjme desky s několika volnými listy papíru a svorkou sepnutými formuláři. Odkudsi vykouzlí propisovací tužku. „Takže, co nás čeká?“

Haris zamyšleně pokrčí koutky úst. „Jako obvykle - standardní postup. Na oběžné dráze se ocitneme přibližně za osmáct hodin. Jakmile zaparkujeme, pokusíme se navázat spojení. Pro případ, že by došlo k něčemu nepředvídanému, zkontrolujte veškerou výsadkovou techniku a materiál. Mužstvo ať si nachystá výzbroj a připraví se k okamžitému vylodění.“

Seeks si dělá poznámky na arch syntetického papíru. Potom ze svorky vytáhne rozkolenkovaný formulář a začne ho vyplňovat. Občas se na chvíli zarazí a zamyslí se. Pak pokračuje v psaní. Netrvá dlouho a papír je popsán dlouhým seznamem jmen, pokynů a odkazů. Naposledy se na něj podívá a pak ho přesune přes stůl k poručíkovi.

Haris si papír přečte a spokojeně kývne hlavou. „Takhle jsem si to představoval, seržante.“

Nakonec formulář převezmou desátníci.

„Tohle zvládneme v pohodě, pane,“ řekne Hicks.

„Dejte se do toho,“ uzavře Haris. Zvedne se, tác se špinavým nádobím a zbytky jídla hodí do odpadové šachty, a pak se vrátí zpět ke stolu. Opře se dlaněmi o jeho hranu a nakloní se blíž k poddůstojníkům.

„Málem bych zapomněl, je tu ještě jedna zvláštní věc, trochu mi dělá starosti. V instrukcích pro misi je velmi zřetelný a zcela jasně formulovaný pokyn, že se nemáme pokoušet o spojení s Velením, ať se děje, co se děje. První kontakt je povolen až po úplném skončení mise. Ne dříve - to je zdůrazněno. Připojené vysvětlení poukazuje na to, že se tak děje z důvodu přísného utajení geologického průzkumu ve zdejším sektoru před konkurenčními těžebními společnostmi.

Náklady spojené s tímto průzkumem totiž údajně financuje federální vláda a nikoli soukromé společnosti, jak je tomu v podobných případech obvyklé.“

„Je to sice divné, ale ne nepochopitelné, pokud jde o vládu o něco velkého,“ řekne Hicks.

„Možná,“ pokrčí rameny Haris a odejde z jídelny. Seeks vstane a zabouchá nožem o kovovou nohu jídelního stolu, aby si získal pozornost.

Vojáci k němu otočí hlavy.

„Má se to takhle, pánové,“ řekne nahlas seržant. „Seznámím vás se situací. Nacházíme se v pořádně zastrčené díře vesmíru, je tu planeta, na které se nalézá malá vládní výzkumná stanice a ta se vši pravděpodobností bude potřebovat prozatím blíže nespecifikovanou pomoc.“ Odmlčí se. „Což samozřejmě velmi rádi uděláme. Žádné další podrobnější informace prozatím nepotřebujete, zbytek se dozvíte včas.“

„Pane ...“

„Robinsone?“

„Já si myslím, že potřebujeme vědět víc, pane.“

„Určitě, ale já prozatím nevím o nic víc než vy. Ujišťuji vás, že situace nehoří, takže buďte v klidu a nechte mě a poručíka připravit pořádný operační plán. Podrobnosti se dozvíte v instruktážní hale za,“ pohlédne na hodinky na zápěstí, „za přesně sedmáct hodin a třicet minut. To už budeme v závěrečné fázi přibližovacího manévru na oběžné dráze a budeme vědět co a jak. Aby se nikdo do té doby nenudil, připravil jsem prozatím jmenný rozpis toho, co je potřeba udělat. Každý z vás tu má něco na starosti. Je to obvyklejší rutina, tak se snažte, ať je to rychle hotové. A buďte si jisti, že si provedení jednotlivých úkolů osobně překontroluji. Rozhod!“

Vojáci se zvednou, uklidí po sobě zbytky snídaně a nahnou se kolem poddůstojníků, aby se podívali na seržantův rozpis. Není to pro ně nic nového, tyhle postupy dělají pokaždé, a tak se jídelna za krátkou dobu vyprázdní.

OBA PILOTI prolezou vylodovací plavidla a výsadkové čluny v opuštěných docích, přezkoušejí systémy a připraví je k okamžitému startu. Wilson s Thorpem zkontrolují společně s piloty palubní výzbroj a Lee se podívá na spojovací zařízení.

Kaminsky s Drakem kontrolují bojové transportéry. Protože jich není málo, vezmou si s Hicksovým svolením k ruce obě ucha ze třetího družstva. To ovšem znamená, že oba staří mazáci zpovzdálí odborně dohlížejí a nováčky oddřou veškerou těžkou špinavou práci. Při prohlídce jednoho ze středních obojživelníků diagnostický program palubního počítače sdělí, že jsou silně opotřebovány tlumiče náprav přední části dvojitého podvozku. Je tu vysoká pravděpodobnost, že při extrémní zátěži vozidla může dojít k vážnému poškození řízení. Transportér se musí opravit. I s veškerou dostupnou technikou trvá Gravesovi a Clancymu skoro dvě hodiny, než rozeberou dvojité montáže velkých balonových kol, demontují pancéřové kryty podvozku a umožní opravárenským robotům přístup k porouchaným tlumičům.

Oba staří kusové se líně opírají o bezpečnostní hrazení hangáru a čas od času se jeden z nich líně odlouďá zkontrolovat, jak probíhají práce na opravě. Nešetří při tom dobrými radami, ale přiložit ruku k dílu je ani nenapadne. Nováčky podobné chování štve, ale nahlas se to říct neodváží.

Drake se šťourá párátkem v keramických zubech a nepřítomně poslouchá vrzání brousku, kterým Kaminsky pečlivě a s veškerým zaujetím obtahuje již beztak dokonalé ostří útočného nože. Sleduje Gravesa, špinavého od hlavy až k patě od oleje a mazadel jak jde v závěsu za mohutným nakladačem. V ruce svírá plochý ovladač. Oprýskaný manipulační stroj se pomalu valí k rozebranému podvozku transportéru a po stranách mu blikají výstražné oranžové majáčky. V dlouhých klepetech svírá těžký válec hydraulického tlumiče. Voják za ním se zdá směšně malý a slabý.

Nakladač se zastaví a pod Gravesovým vedením jemně vloží neforemný tlumič na patřičné místo v podvozku vozidla. Okamžitě se přitočí menší montážní robot a upevní ho jistými pohyby manipulátorů k obkládání silné hřídeli pravé polonápravy.

Zelenáči nakonec opravu zdárně dokončí a nasadí kola transportéru zpátky na místa. Diagnostický program ohodnotí jejich úsilí zelenými kontrolními světly a stoprocentním vyjádřením úspěšnosti. Drake je pošle umýt se a převléknout. Jako poslední vyjde z hangáru pozemní techniky. Vrata se zavřou a světla zhasnou.

Mowat prohlédne skladiště proviantu, nechá doplnit několik položek do výsadkových lodí a překontroluje uložený náklad. Zejména dobu spotřeby u dehydrovaných potravin. Nikdo by mu nepoděkoval, kdyby vojáci trpěli průměrem z toho, že nevyhodil pár prošlých potravinových balíčků.

Desátník Ransom s desátníkem Hicksem v řídicí kabině otestují navigační zařízení Regula a zadají hlavnímu počítači sérii testů k prozkoušení funkcí celé mateřské lodi.

Seržant Seeks načrtne hrubý nástin budoucí operace, probere ho s poručíkem a pak se v troše volného času prochází po palubách lodi. Přitom seřve, koho může.

Follet, jako odborník na spojovací techniku a počítače, naváže krátké spojení s nejbližší retranslační družicí, otestuje přístroje a nechá si potvrdit kvalitu příjmu.

Poručík Haris přidá k Seeksovu návrhu ještě pár vlastních připomínek. Částečně aktivuje zbraňové systémy lodi i přidružených jednotek a zanechá o tom patřičný zápis do palubního deníku.

Jakmile jsou splněny desítky důležitějších úkolů, vojáci se pustí do vlastní výzbroje. Překontrolují ruční zbraně, z nabíjecích automatů si odeberou desítky nových zásobníků, ve skladech nafasují zásoby ručních i puškových granátů, do bergenů nacípou kilogramy razantních plastických trhavin. Prohlédnou veškeré elektronické vybavení, osobní informační monitorovací systémy, uniformy, nosné popruhy, karabiny, lana a desítky dalších drobností. Cokoliv se někomu nezdá, okamžitě se vyřadí a nahradí z rozsáhlých zásob jiným dílem nebo součástí. V těchto fázích přípravy jsou všichni velmi pečliví - nic nesmí selhat. Na jediné maličkosti často závisí život i ostatních vojáků v družstvu či četě.

Veškerá příprava je provedena včas. Seržant Seeks je spokojený, takže zbude trocha času i na spánek. Vojáci ulehnou na pár hodin ve svých kójkách ke krátkému odpočinku.

BITEVNÍ KŘÍŽNÍK REGULUS 5 se za neustálého pozvolného dobržďování navede na rovníkovou oběžnou dráhu kolem planety, v sériích krátkodobých drobných otřesů sníží relativní rychlost vůči planetě, a - jak říkají všichni piloti - zaparkuje. Palubní počítač po dobu přibližovacího manévru prověřuje jakékoliv známky aktivity na povrchu planety i nad ním. Použije k tomu veškerou dostupnou škálu přístrojů i možností. Výsledek je však jediný. Negativní. Což se dalo předvídat. Většinu povrchu planety zahalují hustá mračna hnědooranžové barvy s vysokou přítomností prachu bohatého na částice oxidu železa, znemožňujícím jakoukoliv radiovou komunikaci.

Lodi opět zazní houkání sirény. Vojáci, kteří spí, vstanou a přesunou se do instruktážní místnosti, kde je čeká stresující nicnedělání, než se rozhodne o dalším pokračování.

Ve spoře osvětlené řídicí kabině na svá místa zasedne sedm lidí.

Poručík Haris na postu kapitána, seržant Seeks jako jeho zástupce u hlavního taktického panelu a desátník O'Neill na místě pilota. Desátník Hicks a Ransom sedí každý na jedné straně můstku u pultu zbraňových systémů a navigačního počítače. Zdravotník družstva Alpha, voják Follet, se věnuje spojovacím přístrojům. Až u zadní stěny drží pod palcem rozsáhlý technický arzenál potomků čínských přistěhovalců, voják Lee. Má na starosti veškeré počítačové vybavení lodi.

Přestože veškerou práci v případě potřeby zastane palubní počítač, je jejich nezadatelné právo být na můstku. Mimoto vojenské řády přítomnost lidské posádky výslovně vyžadují a automatický palubní deník vše podrobně zaznamenává. Haris se ujistí, že jsou připraveni. Klimatizace tiše hučí, z dálky se nese temné dunění obřích lodních strojů. Znovu se rozhlédne a upraví si mikrofon před ústy.

„Dáme se do toho,“ řekne klidně. „Začněte s pokusem o navázání kontaktu.“

Follet se skloní nad klávesnici počítače, vyvolá si na obrazovku souřadnice vědecké stanice. Souběžně s tím dá pokyn Matce, aby nastavila anténu a prošla veškerá dostupná vlnová pásma vysíláním kódového rozpoznávacího signálu. Po pěti minutách zdoluhavého čekání se na hlavní obrazovce objeví krátká zpráva:

Veškerý pásmový rozsah prozkoumán. Případná/očekávaná aktivní odezva - negativní.

„Dole je mrtvo,“ řekne Follet. „Nikdo nereaguje, ani jejich počítač.“

„Zvyšte výkon vysílače a projedte to znovu,“ přikáže Haris.

„Ano, pane.“ Cvaknou přepínače. Po obrazovkách se znovu rozběhnou dlouhé sloupce čísel. Po krátké době se objeví stejný nápis jako v předchozím případě.

„Opět nic, pane.“

„Zvyšte výkon signálu.“

„Rozumím, pane. Nastavuji na maximum.“

Počítač neodhalí nic nového.

„I tentokrát bez odezvy, pane. Veškerá frekvenční pásma jsou hluchá.“

„Myslím, že jako jednu z možností můžeme vzít v úvahu poruchu hlavního vysílače,“ řekne zamýšleně Seeks.

„Současně i přijímače. Tím pádem jsou úplně odříznuti od světa,“ nadhodí Ransom.

„To je možné,“ přikývne Seeks.

„Lee?“ zeptá se Haris.

„Podle mě, pane, je nejpravděpodobnějším vysvětlením to, že nad oblastí kde se nachází kolonie, řádí silná magnetická

bouře. Vidíte? Tady a tady. Snadno může rušit naše i jejich pokusy o spojení. Naměřený elektromagnetický potenciál se skoro nevejde do stupnic. Je to fakt síla. Proto jeden druhého neuslyšíme.“ Rukou ukáže k meteorologické mapě, která předvádí působivý obraz mohutných mračen a silných větrných proudů.

„Nad vyznačenou oblastí fouká víchr rychlostí dvě stě čtyřiceti kilometrů za hodinu a v nárazech přesahuje hodnoty i nad dvě stě šedesát. To je víc než dost.“

„Dobře,“ promne si Haris rukou kořen nosu. „Jaké jsou další možnosti?“

Chvilí je ticho, potom potichu promluví Seek. „Dále připadají v úvahu možnosti jako epidemie, vzájemný ozbrojený střet a podobně.“

„Nic víc?“

„Dobře odvedená práce jednoho člověka nebo malé skupinky.“

„Jeden člověk? Vždyť je tam sto lidí! To by nedokázal.“

„Tím si nejsem tak jistý, pane. Moc dobře si pamatuju na týpka, když jsem byl ještě u policie, co zmasakroval sám a bez cizí pomoci sedmdesát lidí. Dalo nám pořádně zabrat, než jsme ho dostali. Byl velmi dobře vybavený.“

„Tady ale žádnou takovou výstroj nemají.“

„Nenechte se mýlit, pane. Lidi dokážou být pořádně vynalézaví, když na to přijde.“

„O tom nepochybují, seržante. Follete, vysuňte z trupu hlavní anténu a nasměrujte ji na kolonii.“

Voják se zatváří udiveně. „Pane, pokud ji použijeme, vybuchne těm dole veškerý elektronický zařízení.“

„Nemám v úmyslu použít ji pro vysílání, nýbrž pro příjem. Anténa nám zajistí vysokou rozlišovací citlivost. Jsme dost vysoko, aby tu už nelátalo všelijaké smetí, takže by se neměla poškodit. Za pokus to stojí, ne?“

„Jasně, pane,“ přisvědčí Follet. „Trochu neobvyklé, ale mělo by to jít. Budu si jen muset trochu pohrát s nastavením. Chvilku to potrvá.“

„Zapojte dekodovací zařízení, filtry a nechte to běžet nepřetržitě. Ta bouřka musí jednou skončit, a potom bychom snad mohli zezdola něco chytit.“

„Jistě, pane.“ Spojářův pult vzplane spoustou kontrol, venku se z trupu lodi pomalu vysune stometrový talíř parabolické antény a stočí se o devadesát stupňů směrem k měňavým oblakům oranžového prachu.

„Zapínám zařízení. Ted!“

Od pultu se obrátí desátník Ransom. „Ještě jednu možnost seržant vynechal, pane.“

„Jakou?“

Desátník pobaveným gestem naznačí dvojici tykadel nad hlavou.

„Zrovna tady je potkáme,“ zašklebí se skepticky poručík.

„A proč ne, pane?“

„To určitě, desátníku. Za dobu, co lidstvo létá do vesmíru, se ani jednou nesetkalo s vyspělou formou života, která by alespoň vzdáleně dosahovala naší úrovně. Prozatím se vždy jednalo v nejlepším případě o jednoduchý život. Bakterie, studenokrevní plazi a tak. Soukromě si myslím, že jsme ve vesmíru úplně sami.“

„Mně je to docela jedno, pane. Hlavně, že dostávám svůj plat.“

„Hm, taky filozofie,“ zamumlá si Haris pro sebe a otočí se k hlavnímu panelu, kde právě naskakuje zpráva o zaměření velké antény.

„Matko?“

„Sledování negativní. Zdroj umělého původu nezaznamenán,“ ozve se melodický hlas počítače z reproduktorů.

„Takže ani tohle nepomohlo. Dobrá. Co navrhuje?“

„Měli bychom vyčkat do doby než se počasí umoudří,“ řekne O'Neill. „Dolů stejně nemůžeme. Při takovémhle proudění větru bych sotva dokázal přistát, riziko kolize by bylo neúměrně vysoké. Nehledě na to, že kvůli vysoké koncentraci prachu v atmosféře bude viditelnost skoro nulová.“

„Automatické průzkumné prostředky?“

„Stejná situace, pane. Je pravděpodobné, že bychom nad nimi ztratili kontrolu dřív, než by se dostaly stanici na dohled. Mají poměrně slabý spojovací signál a hlavní tah v ose letu taky nic moc. Pokud bychom je navedli pod prachovou vrstvu, silný poryv větru by je rozbil o první skalisko. A nad mraky nám nejsou k ničemu.“

„To vypadá, jako kdyby fungovaly pouze za slunečného počasí a nejlépe v bezvětrí.“

Pilot omluvně svaští obočí. „Máme na palubě pouze tyto typy, pane. Poslední dodávka obsahovala jenom tyto - jiné prý nebyly momentálně na skladě.“

„Co se dá dělat. Vyčkáme čtyřicet hodin, a pak rozhodnu, jak pokračovat. Na můstku bude nepřetržitá služba a počítač zahájí pátrání po jakémkoliv známce života. Kdyby se cokoliv stalo, okamžitě mě zavolejte.“ Haris se odmlčí.

„Nevyšlu člun s posádkou, aniž bych alespoň přibližně nevěděl, co se tam dole děje.“

„Mám zrušit pohotovost?“ zeptá se Seek.

„Ano.“

PŘÍŠTÍCH ČTYŘIADVACET HODIN nepřinese nic nového. Na planetě zuří bouře a meteorologická předpověď naznačuje, že se nehodlá zkrátka rozplynout a zmizet. Poručík Haris prodlouží vyčkávací lhůtu o další pozemský den. Planeta, nad kterou nehybně vyčkávají, se sice otočí kolem své osy za třicet hodin, ale na lodi zůstává v platnosti standardní pozemský čas. Harisovi se čekání nezamlouvá, ale nemůže nic dělat. Bez informací nechce riskovat ohrožení svých lidí.

Je z té neobvyklé situace trochu rozladěný. Žádný bleskurychlý útok či ozbrojený přepad, kterých vedl nepočítaně.

Podle více než nejasných pokynů má pouze poskytnout jakousi blíže neurčenou pomoc. Oni přece nejsou žádná záchranná loď, ale úderné komando. Příliš cenné, než abych ho neuváženým rozhodnutím zbytečně ohrozil, přemýšlí

rozhořčeně.

Kopnout do toho, nadává pro sebe v duchu.

A proto čeká.

Velitelé jednotlivých družstev a seržant Seekse se střídají v prohánění vojáků po výcvikové sekci lodi a na nejrůznějších trenažérech. Jen pro kontrolu simulují dvakrát vyhlášení bojového poplachu s nástupem do vyloďovacích plavidel. Přesto jsou všichni z čekání nervózní.

Haris právě odpočívá po sedmikilometrovém běhu ve své kabině se sluchátky na uších, když mu vedle hlavy zapípá interkom a na malé obrazovce se objeví Hicksova čerstvě oholená tvář.

„Pane?“

„Děje se něco, desátníku?“

„Zachytili jsme slabý signál. Velmi slabý. Myslel jsem, že byste o tom rád věděl, pane.“

„Ano, děkuji. Hned jsem tam.“ Haris vypne spojení a vstane z lehátka. Zaklopí jej do stěny, opláchne si obličej v malém umyvadle v rohu místnosti, přehodí přes sebe vršek uniformy a vyjde do dlouhé chodby spojující ubikace.

Kapitánský můstek není daleko. Projde chodbou, zabočí doprava k výtahům a vyjede dvě patra nahoru. Tam už na něho čeká desátník Hicks a voják Lee.

„Tak ukažte, co máte.“

„Počítač zachytil skoro neznatelnou interferenci v pásmu VKV. I přes všechny filtry mu trvalo pěknou dobu, než konečně vyhodnotil, že se jedná o umělý signál.“ Hicks se natáhne ke spojovacímu panelu a zmáčkne dva přepínače. Z reproduktorů na stropě se vyvalí hlasité syčení a praskání atmosférických výbojů.

Harisovi nějakou chvíli trvá, než v nemelodickém hluku rozliší slabé pípání.

„Co to je?“ zeptá se.

„Domníváme se, že jde o poziční maják stanice. Každá takováhle instalace ho má.“

„Jak to, že je slyšet až teď a nepřišli jsme na něho dřív?“

„Bouře pod námi v poslední hodině hodně zeslábla, pane,“ ozve se Lee a předvede na hlavním panelu obraz rozpadajícího se víru oblačnosti. Prstem na něho ukáže. „Je to velké jako Severní Amerika, ale už to ustupuje. Víchr ztratil dobrou polovinu rychlosti, oblačnost se rozpadá, prach v atmosféře klesá z horních vrstev a začíná se pomalu usazovat. Díky tomu signál konečně prorazil a dostal se až k nám.“

„Pokoušeli jste se o kontakt?“

„Ano, pane. Počítač to zkouší pořád dokola, ale nikdo nám neodpovídá. Navigační automatický signál je jediný, co se podařilo zachytit.“

„Alespoň víme, že tam dole něco funguje,“ řekne Hicks.

„To nám asi moc nepomůže, ne?“ namítne Haris.

„Nejsme úplně bez šance, pane.“ Desátník se na chvíli zatváří zamyšleně. „Myslím, že by se šlo napojit přes vysílač majáku na hlavní počítač kolonie. Tedy alespoň teoreticky.“

„Zvládnete to?“

„Maják má sice vlastní nouzový přijímač a existuje přímé spojení s počítačem stanice, ale není to technicky jednoduché.“

„Ano? Proč myslíte, Hicksi?“

„Chce to čas, trpělivost a určité znalosti. Já jsem o podobném proniknutí do chráněného systému zatím pouze slyšel, nemám s tím zkušenosti.“

„Kdo z čety to dokáže?“

„Follet to už při jedné akci dělal,“ řekne Lee. „Poslal jsem pro něho, pane.“

Zdravotník se objeví za okamžik. Pípání navigačního signálu mezitím o něco zesílí. Teď již docela jasně vystupuje z elektromagnetického šumu planety.

Follet se moc nevyptává, ví, o čem jde. Sedne ke svému panelu, nasadí si sluchátka a dá se do práce. Po zhruba dvaceti minutách pilného bušení do povelové klávesnice se objeví první uspokojivé výsledky. Obrazovka modře zazáří a z hlubin plochého pozadí se vynoří zubaté logo společnosti GeoTech.

Ústřední počítač stanice Vás vítá. Zadejte, prosím, přístupový kód.

„Konečně,“ oddechne si potěšeně Follet. „Už jsem si začínal myslet, že se tam nikdy nedostanu. Teď jenom rozlousknout vstupní heslo a jsme uvnitř.“

Zadá lodnímu počítači příkaz k vyslání univerzálního algoritmu. Skoro ihned se zpět vrátí chybové hlášení: Operace neplatná - přístup odmítnut. Zadejte, prosím, znovu přístupový kód.

Zdravotník vyšle algoritmus znovu. To opakuje tolikrát, až je Matka schopna z došlých negativních reakcí rozbít programovou ochranu stanice a pomocí dešifrovacího zařízení zjistit iniciační heslo.

„Jsme tam!“ luskně Follet prsty. Stiskem klávesy odešle nově získaný vstupní kód. Obrazovka ztmavne, problikne na ni zpráva: Přístup povolen. Děkuji vám. Hned nato se zobrazí rozvětvené hlavní menu počítačového systému kolonie.

„Výborně,“ řekne Haris. „Pokuste se zjistit něco o stavu stanice, co je s lidskou posádkou a prostě všechno možné okolo, co by se nám mohlo nějak hodit.“

Do řídicí místnosti vejde seržant Seekse, spolu s poručíkem poodejdou stranou a chvíli se tiše radí. Po obrazovkách hlavního panelu se řítí dlouhé sloupce údajů a informací, které Follet doluje z paměti řídicího počítače kolonie. Haris i Seekse se vrátí zpět a přihlížejí vojákovu úsilí.

„Jak to vypadá?“ zeptá se konečně Haris.

„No, nevím, pane,“ zaváhá Follet. „Je v tom dost velký zmatek. Mají nějak zvláštně zpřeházenou operační paměť a záložní paměťové bloky jsou částečně fragmentovány. Něco se muselo stát, protože nic není úplně v pořádku. Špatně

se mi v jejich systému pohybuje.“

„A co se stalo?“ chce vědět seržant.

„To odsud nedokážu odhadnout, pane. Například tady...“ prstem ukáže na jednu z obrazovek. „Tady je výpis z Deníku stanice. Poslední zápis je zhruba tři měsíce starý a stejně je to jen pouhý automatický záznam jakéhosi laboratorního testu hornin.“

„Test hornin starý několik měsíců?“ ujišťuje se poručík.

„Ano, pane. Od té doby ticho po pěšině.“

„Nic víc?“

Follet pokrčí koutky úst a ukáže na jinou obrazovku. „Tady jsou data o poškození hlavního vysílače. Kdosi se ho pokoušel spravit. Závěr ze záznamu zní: porucha není v konečném důsledku neopravitelná, přesto se na ni nedokázalo přijít. Funkčnost vysílače je z velké části omezena. Potom tu je další záznam o tom, že záložní vysílač nebyl uveden do provozu, i když by měl být podle všeho v pořádku.“

„Lidé?“

„Není o nich zmínka, což na druhou stranu neznamená, že by s nimi mělo být něco v nepořádku. Pohybová čidla na stanici zřejmě chybějí nebo jsou odpojena ze systému. V paměti počítače nemají o pohybu lidí ani nejmenší záznam.“

„V jakém stavu je stanice?“

„Reaktor jede na optimální výkon, veškerá zařízení jsou v pořádku, pokud mohu soudit...“ Vojákovy prsty bleskurychle běhají po klávesnici, na monitorech vyskakují další údaje. „Radiace v povoleném minimu, jakákoli kontaminace nula.“ Follet se odmlčí, sloupce dat přejíždějí nesledovatelnou rychlostí po obrazovkách. „A to je v podstatě vše, pane.“

„Vše?“

„Pro nás tady víc užitečných údajů není. Zbytek tvoří rozsáhlé soubory nejrůznějších geologických testů, měření a jejich výsledků. A pokud tam ještě něco dalšího je, tak se k tomu hned tak nedostanu. Potřebuju mnohem víc času.“

„Dobře. Shrňte to.“

Follet se rozhlédne po obrazovkách. „Stanice je relativně v pořádku, energie má dostatek. Zamoření žádné, nebezpečí z této strany nehrozí. Hlavní vysílač je z neznámé příčiny mimo provoz, počítač zjevně také. O lidech nic nevíme. To je všechno, pane.“

Haris se podrbe za uchem a otočí se na Leeho.

„Počasí?“

„Neustále se lepší. Asi za dvě hodiny, podle současného předpokladu, bude na povrchu docela snesitelně.

Dlouhodobá prognóza je velmi příznivá, zaručuje minimálně osmáct hodin stálého počasí bez nenadálých změn.“

Haris pohlédne na Seekse. „Dál se to nedá odkládat. Třetí družstvo ať se připraví a do hodiny odletí dolů. Diners jako pilot a vy seržante s nimi. Myslím, že bude stačit lehký člun. A ať jste v neustálém spojení s Regulem.“

„Rozumím, pane.“

„Tak se do toho dejte.“

Konečně se začne něco dít. Vojáci z družstva Charlie jsou rádi, že právě oni jdou do toho. Svým zbylým kamarádům se nezřízeně pošklebují a vysmívají. Nahlas se před nimi dohadují o tom, proč asi poručík vybral právě je.

„Jsmě holt nejlepší!“ pokřikuje ve skladu zbraní Doyle.

„Kecy,“ oponuje mu Berger, který se čistě náhodou dostane na doslech.

„Závidíš, závidíš,“ směje se Angličan. Dopne poslední přezky neprůstřelné vesty a vezme do ruky automatickou pušku. Přes zvednuté hledí přilby se na vojáka z druhého družstva zašklebí.

„Hovno!“

I ostatní vojáci ze třetího družstva, kteří se ve spěchu motají kolem, se spokojeně pochechtávají.

„Jsmě lepší, schopnější a spolehlivější než vy! Proto vám nezbyvá než sedět na oběžné dráze a dloubat se v zadku!“

„Táhněte do hajzlu!“ naštve se Berger a vypadne ze skladu zbraní.

Samozřejmě, že zbývající dvě družstva vojákům družstva Charlie potichu závidí, ale nedávají na sobě nic znát. Přejí připravujícímu se družstvu brzkou katastrofu a všem jejím příslušníkům bez rozdílu co nejnhusnější smrt.

Kaminsky stojí u vstupních vrat do doku a každému naložujícímu vojákovi poklepe dlaní po zádech. „Chcípni,“ zavolá s milým úsměvem za každým. „Chcípni, chcípni...“

Družstvo Charlie nastoupí v plné polní do člunu, dveře doku se za nimi zavrou a mohutné závory zapadnou do skrytých zámek. Čerpadla během několika minut vysají z hangáru všechny vzduch a vytvoří ve startovací prostoru bezmála vakuum. Zahoukají sirény, vnější vrata v trupu mateřské lodi se široce rozevrou. Výsadkový člun se uvolní a dlouhé rameno katapultu jej plynulým pohybem vymrští z lodi.

Když se drobná kapka člunu vzdálí od obrovského tělesa bitevního křižníku, zažehnou se na zádi malého stroje drobné plameny hnacích motorů a člun se začne rychle vzdalovat k ohromnému kotouči planety, osvětlenému červenou září místního slunce.

3.

MOTORY VÝSADEKOVÉHO ČLUNU tlumeně duní, vojáci se spokojeně rozvalují v anatomických sedadlech, pevně upoutání elastickými pásy, a tváří se skoro jako na dovolené. Je to pohodový sestup. Diners řídí loď a seržant Seekse pozoruje obrazovky monitorů před sebou. V různých úhlech pohledu mu ukazují mohutný černý trup mateřské lodi ztrácející se pozvolna mezi hvězdami. Náhle se obraz překlopí, jak pilot otočí člun směrem k planetě. Monitory předvedou úchvatný výhled na roztřepená oblaka planoucí snad všemi odstíny červené a oranžové. Místy lze v trhlínách mezi nimi zahlédnout tmavý vzor skalnatého povrchu se spoustou černých skvrn. Tu a tam se vine spleť dávno vyschlých řečišť, hlubokých údolí. Veškeré barvy i obrysy mraků se rychle mění a střídají ve fantastických

tvarech.

Nádhera, říká si pro sebe seržant. Nikdy ho nic moc nedojímá, ale napohled surová nehostinnost téhle planety ho zvláštním způsobem přitahuje.

Desátník Diners řídí člun ručně, s vypnutým autopilotem. Se sestupem nespěchá. Vše musí probíhat, jak se patří. Vletět bezhlavě do neznámého prostředí by se nikomu nezamlouvalo.

Hrdinů jsou plné hřbitovy, říkalo se kdysi - a je to čistá pravda.

Trvá skoro půl hodiny, než dosáhnou prvních vrstev řídké atmosféry. Výsadeková loď ještě víc sníží rychlost a v pozvolné zatáčce opatrně klesá k rozeklaným horám v hloubce pod sebou. Prudké poryvy větru a teplotní turbulence občas lehkým člunem ošklivě hodí ze strany na stranu. Mariňákům se protočí žaludky a zkroutí vnitřnosti.

Opatrný sestup pozorně sleduje mateřská loď. Navigační počítače jsou neustále propojeny přímým kanálem informačních dat. Ve výšce dvaceti kilometrů zapojí Seeks vlastní radiové vyhledávání, a za okamžik se ze sluchátek ozve osamoceně ale zřetelně slyšitelné pípání navigačního majáku kolonie. Počítač člunu vykreslí na mapě přesné koordináty a určí předpokládaný kurs.

Za pancéřovanými stěnami panuje výborné počasí. Vzduch je průzračně čistý, v různých výškách se honí pár potrhanců cárů šedivých mračen. Rudé slunce září z okrové oblohy jako blýskavý rubín.

„Drž se signálu. Vzdálenost od cíle pět set kilometrů,“ řekne seržant Dinersovi.

Pilot kývne hlavou, má plné ruce práce s řízením lodi. Výsadekový člun klesne do výšky pouhých čtyř kilometrů a drží se ve vodorovné hladině letu. Přímo proti nim se tyčí nejvyšší vrcholky zubatých hor. Úzkými soutěskami se žene prudce stoupající teplejší vzduch z nízko položených rovin, které začínají u příkrých úpatí a rozšiřují se, kam až nedokonalé lidské oko dohlédne. Turbulence si pohazuje s výsadekovou lodí nahoru a dolů jako s dětskou hračkou.

Aby se vyhnul nepříjemným nárazům, zvýší Diners tah hlavního motoru a začne stoupat. Jakmile se stroj dostane zpět do větší výšky, otřesy ustanou a člun pomalu přeletí nad hřebenem zubatých skal. Vojákům se naskytne majestátní pohled na mohutnou hráz vrcholků klesajících pod břichem člunu hluboko dolů, až tam, kde se rozkládá rovná plocha pusté břídlcové šedé pouště. V některých místech, obzvláště ve vyschlých údolích, barva krajiny tmavne skoro až do černošedivé, jinde dostává charakteristický vzhled pouští na Marsu. To pro jejich červenou barvu od příměsí oxidů železa. Obzor je ostře viditelný a jasně kontrastuje se světlou oblohou.

Pilot člunem znovu o několik set metrů klesne a proletí středem malého nadýchaného oblaku, který se osaměle žene na své cestě směrem na východ. Čelní kamery se na okamžik pokryjí špinavou bělobou. Na objektivěch se utvoří drobné kapičky vlhkosti, ale ihned zmizí.

Signál pozičního majáku po přeletu hor znatelně zesílí. Seeks zapojí stopovací zařízení lodi a přehlédne jeho pustou zelenavou obrazovku. Kamery panoramaticky zabírají okolí a přenášejí jasný obraz do nitra člunu. Vojáci v transportní místnosti si zvědavě prohlížejí pustou krajinu. Je jim jasné, že na tomhle světě nemá život na různých ustláno.

„Venkovní teplota?“ chce vědět Seeks.

Diners zkontroluje kulatý ukazatel šikmo nad hlavou. „Šedesát pět stupňů pod bodem mrazu v téhle výšce. Těsně nad zemí bude něco kolem pěti nad nulou - odhadem.“

„Jak je to daleko?“ ozve se zezadu Forest.

„Dvě stě kilometrů,“ opáčí Diners. „Slabá čtvrthodinka.“

Motory monotónně hučí, člun se stáčí vpravo a pilot ho začne v pozvolné spirále navádět k cílovému bodu. Neuplyne ani minuta, a na stínítku radaru se objeví zelenavý bod. Přístroj varovně zapípá.

„Nemůže to být ještě ono, jsme příliš daleko,“ řekne do mikrofonu seržant s pohledem upřeným na monitor.

„Přiblížím se k tomu,“ řekne Diners a jemně stlačí ovládací páky dopředu.

„Pomalů a opatrně,“ varuje ho Seeks.

„Rozumím.“

Na digitálních ukazatelích rychle naskakuje odpočet vzdálenosti a vojáci natahují krky, aby viděli nejlepší záběry. Země ubíhá dozadu a z mělkého údolí se zvolna vynoří zpola zavátá štíhlá kovová konstrukce, dosahující výšky dobrých deseti metrů.

„Zařízení pro hluboké vrty,“ přečte Seeks nahlas popisku u srovnávacího obrázku, který mu počítač pohotově vykreslí na informační obrazovce.

Pilot téměř zastaví člun ve vzduchu. Bočním pohybem stroje pomalu krouží kolem geologické soupravy. Udržuje výšku v takové hladině, aby výfukové trysky zbytečně nevířily prach a písek.

„Tohle zařízení asi patří ke stanici,“ usoudí Diners.

Seeks pokrčí rameny. „Vypadá, že už je nějakou dobu opuštěné.“

„Pane, co je to támhle vzadu?“ zeptá se Graves s pohledem zapíchnutým na obrazový panel.

„Kde?“

„Vzadu za tou věží, pane. Když se podíváte trochu doleva za vrcholek té nejvyšší duny.“

Pilot i seržant stočí pohledy naznačeným směrem. Diners, který má zrak trochu ostřejší, to uvidí první.

„Z písku tam něco opravdu vyčnívá, seržante.“

„Přiblížte se, ať je na to pořádně vidět.“

Výsadekový člun skloní tupý nos trochu k zemi a přeletí o sto metrů dál nad velkou zaoblenou písečnou dunou. Seeks nastaví záběr čelní kamery přímo na její vrcholek, z něhož nyní zřetelně trčí nepatrný kus zaobleného kovu tmavě šedé barvy.

„Může to být úplně cokoliv, seržante,“ odhaduje Diners. „Všechno je pod tím pískem.“

„Nalet'te nad to a tryskami se pokuste písek odfouknout.“

Loď o něco poklesne. Motory prudce zaburácí, člun současně s tím poskočí o pár desítek metrů vzhůru k obloze. Od

země se zvedne mohutný oblak okrového prachu a z oblého vrcholu duny se rozeběhne vlna zvířeného písku. Pilot zakrouží v širokém oblouku, a když se vzduch po chvilce vyčistí, vojákům přeběhne po zádech nepříjemný mrazivý pocit.

V mělkém kráteru plném usazujícího se prachu leží šikmo na boku nákladní transportér s jasně čitelným logem GeoTechu na rozevřených dveřích. Hrozivá není jeho bezmocná nehybnost, nýbrž obrovská trhlina se zubatými okraji, zohýbanými dovnitř i ven, táhnoucí se širokým šklebem přes celou levou polovinu zádě vozidla a mizějící kdesi na jeho druhé straně, pohřbená i s pravým bokem pod návějí.

„Co se tu, kurva, stalo?“ vydechně Robinson.

„Nehoda?“ odpoví otázkou nepřiliš přesvědčivě desátník Perkins.

„Pochybují, že by šlo o obyčejnou nehodu,“ řekne Seek. „Možná trhavina. Vasilenko?“

Pyrotechnik pozorně zkoumá obraz na monitorech. „Ne, tohle by žádná výbušnina, co by tu ti vědátoři měli mít k dispozici, nesvedla. Ale abych vás uklidnil, tak ani nic jiného, co sebou máme my. Prostě žádná trhavina.“

„Odhad?“

„Mechanické poškození.“

„Jak to?“

Vasilenko se podrbe na krku. „Vidíte ty okraje? Jsou zubaté, ale čisté. Nejsou tu stopy ohně a okolí trhliny není ožehlé ani spálené. Díra je dlouhá a poměrně úzká, žádný pravidelný tvar. Jediné, co o tom mohu soudit, je, že podobnou věc nemohla způsobit výbušnina ani jakákoliv jiná zbraň. Muselo jít o mechanickou sílu, ale takové intenzity, že si to nedovedu a nechci představit.“

Všichni se po sobě zaraženě dívají. Neví, co říct.

Seržant Seek opět překontroluje stopovač. „Tahle věc prozatím počká. Máme primární úkol, a ten musíme splnit.

Porozhlédneme se na stanici, třeba se dozvíme tam, co se stalo.“

„Třeba...“ zamumlá pochybovačně Morell.

Vedle sedící Doyle se bezstarostně šklebí pod zvednutým hledím.

Člun se stočí ke straně a zanechá za sebou těžní věž i zničené vozidlo. Letí pomalu ve výšce padesáti metrů nad povrchem pouště a zvolna kopíruje ubíhající terén pod sebou.

Netrvá dlouho a výsadeková loď přeletí nízké návrší. Ocitne se nad rozsáhlou, mělkou kotlinou vytvořenou hodně dávno dopadem pořádného meteoritu. Uprostřed stojí vědecká stanice, ale na tak velkou vzdálenost se ještě nedají rozeznat žádné detaily. Zatím je vidět pouze shluk tmavých staveb.

Diners zpomalí dopřednou rychlost lodi na minimum. Oči vojáků se zvědavě upírají na venkovní monitory a hledají cokoliv nepatřičného.

„Zakroužíme nejdříve kolem dokola, a teprve pak se pomalu přiblížíme,“ řekne Seek pilotovi.

Vzdálenost se neustále zkracuje. Naváděcí signál zní čistě, jasně a hlasitě. Radar vykresluje zelenými čarami údolí, počítač do nákresu zobrazuje jednotlivé budovy stanice. Přitom je označuje jednoduchým popisem účelu a funkce.

Stanice sestává z mohutné hlavní budovy umístěné v samotném středu komplexu. Kolem této stavby se tyčí v nesourodém kruhu množství menších budov rozdílného vzhledu. Jednotlivé instalace jsou spolu navzájem propojeny spojovacími tunely a přechody, které tvoří dohromady jeden průchozí celek. Z území kolonie vedou tři krátké silnice sestavené z prefabrikovaných dílů tvrzeného plastu. Jedna vede k hlavnímu vysílači - vysoké věži postavené nad vrcholem vzdálenějšího úbočí kotliny. Druhá se stáčí k několika nízkým podlouhlým budovám, identifikovaným jako skladiště. A třetí končí u široké betonové plochy obehnané ochranným valem, na níž stojí osamoceně dvě transportní lodi a pět vozidel technické obsluhy. To je letiště.

Při pohledu z výšky výsadekového člunu nic zvláštního. Vše pusté a bez života. Nikde se nic nehýbe. Pár povrchových vozidel stojí porůznu roztroušeno mezi budovami. Osamoceně poryvy větru honí mezi sklady chvějivé kotouče prachu, nánosy všudypřítomného písku se usazují na každém jen trochu rovném povrchu. Níže položená místa silnic se ztrácejí pod jazyky jemného šterku. Uchráněno nezůstalo ani letiště. Nedávná bouře narušila na dvou místech bezpečnostní val. Nikdo se poškození nepokusil opravit. Vítr si v blízkosti výfukových trysek civilních letounů pohrává s útržky stříbrné fólie a prohání je ve vířivém tanci sem a tam. Nic jiného se však nezdá zničené nebo jinak poškozené.

Žádné trosky, pozůstatky po ohni, očazené zdi nebo spečený popel. Nepovalují se tu mrtvá těla, odnikud nevyčnívají zkroutené končetiny žalující prázdnému nebi. Ani stopa po boji.

Jen vítr a dokonalé prázdno.

Přístroje jsou tiché a jejich displeje prázdné.

„Vypadá to tu úplně opuštěné,“ řekne desátník Perkins.

„To vidím,“ zachmuří se seržant. „Kam se poděli lidé?“

„Nevíme,“ pokrčí pilot rameny.

„Nikdo žádné volání o pomoc nezachytil, to bychom přece věděli. Poslední informace je o jakési zkomolené relaci.“

Seek se podrbe na bradě.

„Zdá se, že vše se točí kolem toho zatraceného vysílače. Možná to bude právě v tom,“ zaprorokuje si Perkins. „Třeba opravdu volali o pomoc, ale nedovolali se. Nemuseli vědět, že nefunguje.“

„Co se tady zvrtilo?“ zakrouží hlavou Diners a navede člun na další, těsnější oblet kolem stanice.

„Kdyby tu zbyl aspoň jeden jediný člověk, musel by o nás už dávno vědět a čekat na nás s pugétem. Regulus celé dny zkouší spojení a my musíme být na detekčních přístrojích naprosto jasně vidět. Jenže kde nic tu nic.“ Desátník Perkins se zdá maličko zmatený.

„Vůbec se mi tohle místo nelíbí,“ zavrčí podrážděně Seek. „Přistaneme na letišti a porozhlédneme se trochu kolem - to se od nás očekává.“

Člun se otočí doprava a zamíří nad přistávací plochu. Motory zařvou zpětným tahem, rozhodí závěje prachu po betonové ploše. Z trupu se vyklopí hydraulický podvozek a člun se zhoupnutím dosedne na zem. Diners nechá motory běžet na poloviční výkon, s rukama na ovládacích pákách čeká na první známku nebezpečí, aby mohl okamžitě vyrazit s lodí do vzduchu.

Vnější senzory vyhodnotí okolní prostředí. Zelené ukazatele informují o optimálním stavu venkovního prostředí. Seeks znovu, snad už postě, přeběhne zrakem všechny výsledky a nakonec ukáže Dinersovi zkřížené pěsti. Ten jen vydechne a plynulým pohybem dlaní přesune ovladače tahu do nulových poloh. Motory s táhlým zahučením vysadí a postupně se zastaví. Chvilí je ještě slyšet bzučení chladicích čerpadel, ale i ty za okamžik ztichnou. Pak se ozývá jen praskání chladnouchého kovu a fičení větru, přenášené do kabiny venkovními mikrofony.

Seržant sedí strnule v sedadle a nepřátelsky si měří tmavou masu kolonie. Očekává potíže. Vojáci družstva Charlie si odepnou ochranné popruhy a tiše vyčkávají.

„Napřed zkontrolujeme obě transportní lodě. Jsou nejbliž,“ prohlásí pomalu Seeks. „Přitom se zajistí nejbližší okolí, to si vezmeš na starost ty, Perkinsi.“

Desátník přikývne.

„Potom se podíváme ke stanici. Pohybovat se budete zásadně ve dvojicích a budete neustále ve spojení - v tom nepripouštím výjimky! Ve člunu zůstane Diners, bude ve spojení s Regulem a bude průběžně informovat velitele. Jako záloha tu s ním zůstane Schultz. Plazmové zbraně necháme tady, protože by nás venku zdržovaly. Všechno jasné?“

Seržant se rozhlédne po tvářích mariňáků. „Dáme se do toho!“

Dveře pravé přechodové komory se otevrou a vpustí do vnitřního prostoru lodi štiplavě suchý vzduch pouštní planety. Teplota v transportní komoře okamžitě prudce poklesne. Mužům se u úst začnou tvořit obláčky teplého dechu. Po kovové rampě sestoupí pod břicho lodi a zaujmou široký půlkruh s tvářemi obrácenými ke vzdáleným budovám. Zbraně drží připravené, ale hlavně mají prozatím skloněné k zemi.

„Nezdá se ti, že tady něco divně smrdí?“ zeptá se Adams vedle stojícího Doylea.

Doyle přejede očima okolí a zhluboka nasaje nosem vzduch do plic. „Vůbec nic necejtím, něco se ti nejspíš zdá.“

„Nevím...“ zapochybuje voják a pozorně si prohlédne loď patřící kolonii. Není na nich nic zvláštního.

„Možná je to tím, že tady není vůbec nic k cejtění,“ řekne z druhé strany zdravotník Mowat. „Prostředí je tu až na bakterie naprosto sterilní, civilizace se sem ještě nestačila dostat a jako obvykle všechno pořádně zasvinít. Proto ti, Adamsi, chybí ten puch, na který jsi obvykle zvyklý. Zdejší absence jakéhokoliv pachu ti vnucuje představu nepříjemného smradu. Obvyčejná psychologická záležitost, brzo to přejde.“

„Dík za uklidnění,“ usklíbne se ironicky Adams.

Desátník Perkins nejdřív podrobně prozkoumá dalekohledem plochu krajiny a pak pošle dva muže do každé z lodí.

Nejsou to nijak velké ani výkonné typy strojů, takže prohlídka proběhne rychle a vojáci jsou po deseti minutách zpátky.

„S první se neletělo dobrých dvanáct měsíců,“ hlásí desátníkovi Forest. „Jinak nic, co by stálo za řeč.“

„U nás to samé,“ zahučí přicházející Vasilenko a ohlédne se za Gravesem. Ten se loudá za ním a prohlíží si stříbrný cár, který zvedl ze země.

„Co to máš?“ zajímá se Perkins.

„Leželo to pod lodí. Kus pevné látky, taková se obvyčejně používá pro ochranné plachty nebo podobné věci, ale tady není nic, co by jí bylo přikryté.“

Vasilenko mu látku vezme z ruky, převrátí ji v prstech, letmo si ji prohlédne a hodí na zem. „Nech to plavat. Časem uvidíš takový věci, že tě brzo přejde chuť strkat nos do všeho, do čeho momentálně nemusíš.“

„Hele, nech ho bejt!“ zastane se nováčka Forest. „Nikdo nemůže za to, že jsi úplně bez představivosti. Jen si vzpomeň, jaké jsi byl ty, když jsi přišel k jednotce. Třeba mu ta jeho zvědavost jednou zachrání kejhák, co ty víš?!“

Pyrotechnik mávne rukou a beze slova odejde stranou.

Desátník Perkins se za ním krátce zadívá a zakroučí hlavou. „Co je mu?“ zeptá se.

„Nevím,“ pokrčí bezvýrazně rameny Forest.

Z výsadečného člunu přijde Seeks a připojí se ke skupince. „Tak jak?“ chce vědět.

„Nic, pane,“ řekne Perkins. „Nula od nuly...“

„Budeme pokračovat dál. Zbývá nám deset hodin denního světla, takže si prohlédneme stanici. Poručík bude chtít něco vědět.“ Seržant pohlédne nahoru, do naoranžovělé oblohy. „Fuj, hnusný světlo,“ ucedí.

Desátník Perkins svolá svoje lidi, pošle průzkumníka dopředu, a pak se i ostatní seřadí a vyrazí v zástupu po pískem zaváté silnici k tmavým budovám.

KDYŽ ODEJDOU, Schultz se vyšplhá do horní palebné věžičky na hřbetu výsadečného člunu. Připoutá se v malém nepohodlném sedadle a přepne automatiku elektromagnetického děla na manuál. Z plastické krabičky vyklepne několik osvěžujících pastilek s ovocnou příchutí, všechny najednou si je nacre do úst a usilovně cucá. Přes zaměřovač pozoruje drobné postavičky vojáků na silnici, sleduje jejich postup a je kdykoliv připraven krýt je zničující palbou výkonného děla.

Diners se rozvaluje v pilotním křesle, nohy v těžkých botách nedbale vyložené na palubní desce, a rozvážně si ukusuje z konzervovaného sendviče zabaleného ve stříbřitém celofánu. Čas od času sice mrkne po kontrolních přístrojích, ale jinak se tváří znučeně a bez zájmu zírá ven na písčitou pláň před lodí.

Schultz má za chvíli dlouhého vyseďování dost. Proto když družstvo zmizí mezi budovami stanice, odpoutá se a vyleze ze střelecké věže.

„Jdu se na chvíli podívat ven,“ řekne Dinersovi. „Kdyby něco... však víš.“

Pilot souhlasně mávne rukou, ani se ze svého místa neotočí.

Schultz se chvíli potlouká po letištní ploše, automatickou pušku přehozenou na řemenu přes prsa. Prohlíží si zaparkovaná vozidla sloužící pro technickou obsluhu a provoz obou výzkumných lodí. Nahlédne do kabiny servisního transportéru se šesti ohromnými balónovými koly, vyleze nahoru do kabiny po pěti úzkých schůdcích a usadí se v řidičově křesle. V těsném prostoru to smrdí olejem a gumou. Voják se nakloní na pravou stranu a zapne hlavní spínač stroje, když z něho před tím odstraní bezpečnostní krytku. Pod přístrojovou deskou to nejprve slabě zapípá, zahučí elektromotory a čerpadla. Na dvou z pěti obrazovek naskočí bílé pruhy a teprve po chvíli zahřívání se obraz vyjasní a ustálí. Schultz nějakou dobu hledí na podrobné schéma vozidla, než si ze seznamu vybere několik položek a pomocí povelové klávesnice si je postupně vyvolá na obrazovky. Hledá záznamy v palubním deníku vozidla. Nedožví se ale nic zajímavého. Transportér vyjel naposledy před stoosmdesáti pozemskými dny. Předtím se jednalo o obyčejné jízdy a pracovní úkony. Zároveň si přečte kódy i jména řidičů, kteří s vozidlem měli kdy co do činění, jenže tyhle údaje Schultzovi nic neříkají. Nakonec zase všechny přístroje postupně vypne.

Než vyleze z kabiny, krátce si zapojí kameru na střeše vozidla. Otočí ji dálkovým ovládáním kolem dokola po krajině, až se její obraz zastaví na dvojici vojáků, kteří obcházejí válcové zásobníky na stlačený vzduch. Schultz je pár okamžiků závistivě pozoruje. Také by se rád podíval dovnitř kolonie a nevysedával na letišti, ale ví, že pro tuhle chvíli je to zbytečné.

Taky na to dojde, říká si pro sebe.

Pak bouchnutím dlaně do hlavního vypínače zhasne obrazovky. Jemné šumění energie v elektrických obvodech vozidla ztichne. Schultz pružně seskočí na betonovou plochu letiště, sejme pušku ze zad. Vezme ji do rukou a vykročí pomalu po obvodu ochranného valu. Přitom se rozhlíží po písečných dunách a prachových násypech v otevřené pláni.

KDYŽ SE PŘEDSUNUTÝ PRŮZKUMNÍK dostane mezi první budovy stanice, desátník Perkins zastaví jednotku zdviženou pěstí a zavolá Foresta zpátky k hlavní skupině. Vojáci v mírném rozestupu obezřetně obhlížejí prostranství i slepé stěny budov a trpělivě čekají. Drobný prach vířící v malých kotoučích vzduchem jim skřípe mezi zuby, pálí je v nose a proniká mezi vrstvami oblečení až na kůži, kde nepřijemně svědí a štípe.

Seržant Seeks mluví chvíli potichu do interkomu a pak vojáky rozdělené do dvojic mávnutím ruky rozpustí. Společně s Perkinsem vyčká, až poslední dvojice opatrně zmizí v rozsáhlém komplexu. Potom se i oni vydají velkým obloukem kolem budov. Dávají si na čas. Pečlivě prohlížejí všechna zařízení a stroje, na které narazí. Pohybují se s nacvičenou jistotou a lehkostí. Kryjí si záda u zdi, při nutném přecházení přes otevřená prostranství jistí zbraněmi jeden druhého. Mezi hangáry a skladišti najdou překvapivě množství vozidel a těžké techniky. Jako by je někdo rychle vytahal z garáží, pak náhle opustil a zanechal na místech, kde stojí. Kupodivu se zdají v provozuschopném stavu. Nenesou ani náznak poškození.

Vojáci mezi nimi procházejí, prohlížejí si je, lezou do kabin, ale nikde nenarazí na nic, co by vzbuzovalo nějaké podezření.

Forest s Mowatem projdou obytnou část stanice. Až na veliký nepořádek a rozházené osobní věci nic mimořádného. Uvnitř objektu panuje hluché ticho. Jejich kroky se dutě rozléhají prázdnými chodbami.

Energetické centrum a výměňková stanice jsou v bezvadném stavu. Měřicí přístroje na stěnách rozlehlého sálu ukazují optimální hodnoty, a tak se tu Graves s Morelem dlouho nezdržují.

Doyle s Clancym to mají jednoduché. Nejdříve dojdou k ústřední budově stanice, obejdou ji z jedné strany, až se dostanou k hlavnímu vchodu s křídly nákladních vrat rozevřenými do stran asi na dva metry. Musejí tak být delší dobu, protože se mezi zárubněmi stihla utvořit skoro dva metry vysoká návěj pisku, která širokým jazykem zasahuje do tmavého nitra za vstupními vraty. Přebrodit hromadu jemného svinstva dá trochu námahy.

První je uvnitř Doyle. Za vraty jde automaticky do pokleku. Puškou míří přímo před sebe, zatímco jeho oči přivykají nejasnému šeru. Clancy stojí venku široce rozkročen, zády u zdi a očima přejíždí prostor k nejbližšímu skladišti.

Doyle přehlédne displej stopovače. „V pohodě, můžeš dovnitř,“ vyzve interkomem mladšího kolegu.

Zašustí písek a Clancy je na druhé straně vrat. Jeho pohyby jsou plynulé a rychlé. Hlavní zbraň neustále míří do míst, kam se dívají jeho podmračené oči. Starší voják ho koutkem oka sleduje a skoro mu tu jistotu závidí. Na první pohled je jasné, že ta pohybová elegance je prostě v něm. Žádný výcvik mu nic podobného nemohl dát. Doyle se pro sebe v duchu pochmurně usměje. Ten kluk má šanci stát se elitním mariňákem. Tedy pokud bude mít to štěstí, aby zůstal dost dlouho naživu. Vrozené schopnosti nestačí, musí mít šanci je rozvinout a nasbírat dostatek zkušeností.

Doyle ukáže prstem do šera. „Jdeme dál,“ zašeptá do mikrofonu.

Clancy kývne hlavou. Ukročí do strany a obezřetně obejde nákladový prostor k vnitřním vratům budovy. Ta jsou pootevřená. Mezi jejich posuvnými křídly zívá další dvoumetrová mezera. Tady už je čisto, sem se vlezlý písek nestačil nahnout.

Oba pak těsně za sebou vejdou do široké chodby za přechodovými vraty, každý po jedné straně chodby. Posunují se dopředu a dávají pozor na každou maličkost. Neopatrnost nese smrt.

Prvních pár desítek metrů je docela tmavých, ale pak se v pravidelných vzdálenostech začnou objevovat nouzová světla, a jejich matné světlo natolik usnadňuje pohyb, že Doyle rezignuje na použití přístroje pro noční vidění. Díky podpůrným prostředkům integrovaným v bojových helmách oči odvyknou šeru a člověk je po vypnutí přístroje nějakou dobu oslepený, a tudíž daleko zranitelnější. Trvá dobrých dvacet minut, než se lidské oči dokonale adaptují zpět na husté šero.

V přízemních patrech se nacházejí komory bez oken s uloženým materiálem, vzorky a technické zázemí budovy. Jsou tu stroje klimatizace, řady výkonných čerpadel, výtahové šachty a tři tubusy z armovaného betonu s kovovými schodišti uvnitř. Vojáci vystoupají po jednom z nich nahoru do prvního patra. Tam prozkoumají řadu navzájem

propojených laboratoří plných nejrůznějších přístrojů a zařízení, kterým ani jeden z nich pořádně nerozumí. Šedivým plastem obložené místnosti jsou nacpané k prasknutí. V matném světle se leskne množství kovu a blyštivého chrómu. Často se tu ke stropu tyčí podivně zkroucené instalace ze skleněných trubek a různobarevných kabelů. Na odkládacích stolcích se vrší přepravní krabice plné kousků hornin, polepené velkými štítky, oznamujícími v nerozlučitelných klikyhácích údaje o pořadových číslech, nalezištích a datech odběrů.

Oba maršáci si to potichu a s jistotou účtou prohlížejí. Snaží se nikde o nic nezakopnout, nic neshodit na zem. Každá z místností má přinejmenším jedno úzké okno ze silného olovnatého skla, navíc chráněné bytelnou, elektronicky ovládanou kovovou roletou. Do laboratoří s okny namířenými na jih proudí naoranžovělé proudy světla.

V jasných paprscích ve vířivém reji bezhlesně tančí zlatavé částčky prachu.

„Kam teď? Na patře jsme všechno prošli,“ zeptá se Clancy.

Doyle nejdříve pokrčí rameny, ale pak si všimne nenápadné cedulky ukazující šipkou k úzkému schodišti na konci chodby. Počítačové středisko. Palcem trhne tím směrem.

Clancy, který se právě dívá jinam, si jeho gesta nevšimne. „Je to tady zvláštní,“ řekne zadumaně. „Připadám si tu trochu jako v kostele.“

„Cože? Proč právě tam?“ podiví se Doyle.

„Když jsem byl malý kluk, chodil jsem tam občas s našima. Uprostřed tmavé chrámové lodi jsem měl stejný pocit jako dneska tady. Hluboké ticho, podivný lehký pach prachu a hlavně ta zvláštně stísněná atmosféra.“

„Nemyslíš doufám ty prefabrikovaný barabizny, co jsou na Marsu? Protože kdysi sem s nějakou štětkou do jedné takový zapad, zpívej do němoty a mimoto, že mi ho v rohu pod oltářem fajnově vykourila, sem necejtíl vůbec nic. Natož nějakou atmosféru... pche.“ Při té vzpomínce se Doyle samolibě usměje. „A ten plastikovej šašek na mě přitom závistivě vejral z kříže. Třeba by si dal taky říct...“

„Ne, takovéhle ne. Myslel jsem ty na Zemi. Starobylé a ponuré chrámy z masivního pravého kamene, kde se necejtíš zrovna dvakrát, když už do nich vlezíš.“

Mezitím dojdou ke schodišti s další informační cedulkou.

„Kde ty by ses vzal na Zemi, to mi teda pověz, mladej,“ zamručí Doyle pochybovačně. Zaposlouchá se do hlasů ostatních vojáků, které slyší spolu s praskáním statické elektřiny ve sluchátkách. Opatrně vyhlédne zpoza rohu směrem vzhůru.

„Asi jsem se tam narodil a žil,“ odsekne trochu naštvaně Clancy.

„Ty?“ podiví se starší voják. „To musí bejt tvůj papínek s mamčou pěkně zazobaný, že si můžou dovolit žít na naší hezké a nedostupné domovské planetě. To já tam byl za celej život všehovšudy třikrát, a to jenom na skok. Z celý ty nádhery jsem viděl jenom letiště a kasárna. To jsem si teda vopravdu užil.“

Clancy na to nic neřekne. Beze slova proběhne kolem Doylea nahoru do patra, kde se postaví do úzkého výklenku a přehlédne chodbu před sebou.

Doyle se zastaví vedle něho a krátce si ho změří pohledem. „Poslyš, právě mě tak napadá, jak to, že ses dal na tohle řemeslo? Vojančina je jenom pro chudý, nebo se většinou stává poslední, nejzoufalejší štací. Nevonělo ti topit se v prachách?“

„Vůbec ne.“

„Tak proč teda? Já bejt tvůj rodič, tak tě seřezu bejkovcem, že by tě nápady na vojenskou kariéru hezky rychle přešly.“

Clancy chvíli mlčí. „Rodiče i obě mladší sestry jsou pět let po smrti,“ utrousí kamsi ke stropu.

„Aha... promiň. Tím se asi všechno vysvětluje, že?“

„Zřejmě.“

Doyle se podrbe v rašicím strništi. „Hele, nechci bejt vlezlej, ale co se stalo?“

„Pár stupidních hovad s automatickejma zbraněma a obyčejná náhoda. Prej za lepší životní podmínky v mimozemských koloniích. To určitě! A vůbec, dej mi pokoj.“

Doyle jde v těsném závěsu za Clancym a vrtí si pro sebe hlavou. Chodba není nijak dlouhá. Nemá žádné postranní dveře, pouze ty poslední s bezpečnostním uzávěrem, kterými končí. Clancy si stoupne přímo proti nim, rozkročí se, pušku namíří na dveře, její pažbu si pevně vtiskne do ramene. Doyle proklouzne kolem něho, postaví se stranou od zárubní. Dlaň volné ruky položí na tlačítko otevíracího mechanismu.

Clancy na jeho pohled malinko kývne. „Můžeš!“

„Na tři.“ Doyle ukáže roztažené tři prsty v rukavici a postupně je odpočítává. V okamžiku, kdy se jeho ruka sevře v pěst, stiskne vypínač. Dveře zasyčí, zasunou se do zdi. Ze zívajícího tmavého otvoru to zavane studeným vzduchem. Clancy rozsvítí osvětlovač pod hlavní pušky, přistoupí ke dveřím a silným paprskem přejede po tmavém sále za nimi. Stopovače ani nepřipnou. Září klidnou zelení.

Vstoupí dovnitř.

„Vypínač?“ řekne Doyle.

Clancy zašmátrá po levé straně dveří a nahmatá kovovou destičku senzoru.

V tmavém sále se rozžehnou stropní světla a předvedou hlavní počítačové středisko stanice oběma vojákům v plné kráse. Po vzdálenější a delší straně místnosti se táhne dlouhá řada terminálů, stěna nad nimi je do posledního místa zaplněná plochými obrazovkami monitorů a informačními panely. Všechny, až na jeden, jsou tmavé a slepé. A i ten poslední odráží tmavou obrazovkou pokřivené obrazce stropního osvětlení. Pouze v jeho levém horním rohu pomalu bliká světlý čtvereček kursoru. Tiše šumící klimatizace vhání do sálu chladný vzduch mřížkami zapuštěnými do stěn těsně nad úroveň podlahy. Po Doylevě pravé ruce jsou ve zdi bytelné vyhlížející dveře, opatřené obyčejnou klikou a kombinovaným číselným zámkem. Na pěti místech jsou přelepeny silnou lepící páskou s jasně červenými pečeti. Malá nevтіravá cedulka oznamuje: Vchod do servisního tunelu. Vstup nepovolaným osobám přísně zakázán! Jinak je

místnost až na několik polstrovaných křesel docela holá.

Doyle obejde počítačové centrum kolem dokola, pečlivě si prohlédne jednotlivé terminály a nápisy nad panely. Zamne si spokojeně ruce. „Tohle jsme přesně hledali. Jak moc se v tom vyznáš?“

„No, neztratím se,“ řekne s nepatrným váháním Clancy.

„Jo, rozumím ti,“ ušklíbne se starší voják. Dřepne si do křesla, které přitáhne před blikající obrazovku. Stáhne si řemen zbraně přes hlavu a opře pušku o pult, těsně na dosah ruky. „Je to na mně.“

„Přesně.“ I Clancy se posadí, ale tak, aby byl tvář ke vstupním dveřím. Pušku si položí napříč přes kolena.

Doyle vytáhne z náprsní kapsičky malou kartičku z umělé hmoty a letmo se podívá na krátkou řadu vytištěných symbolů. Prsty přeběhne po klávesnici, zatímco druhou rukou přehodí v rychlém sledu tři vypínače. Monitory v místnosti na uvítanou zapípají. Předvedou v dokonalé souhře animovaná a v barvách vyvedená loga GeoTechu. Sál se zaplní slabým hukotem ventilátorů, po stěnách se rozteče jako tichá lavina barevná pulzující záplava kontrolních světel.

„Bezva,“ libuje si Doyle a prstem zkusmo zatuká do mikrofonu před svými ústy. „Pane, tady Doyle, slyšíte mě?“

Ve sluchátkách se skoro ihned ozve do plechova zkreslený, ale přesto jasně srozumitelný hlas seržanta Seekse.

„Co se děje, Doyle? Slyším tě jasně.“

„Všechno v pořádku, pane. Z valné části jsme prošli hlavní budovu a nic podezřelého nenašli. Je tu prázdné, a nikde ani noha. Teď jsme na horním poschodí, v počítačovém středisku. Přesně podle předpokladu.“

„Výborně,“ zachraptí seržantův hlas. „Vyčkejte s Clancym na místě. Stanice je skoro prověřená. Až se mi ohlásí Adams s Vasilenkem, tak ti tam Adamse pošlu, aby z těch mašin dostal, co bude moct. A Doyle...?“

„Ano, pane?“

„Pamatuj si, na nic nesahej. Velkej prd tomu rozumíš, ještě bys něco zkurvil. Všechno nech na Adamsovi. Rozumíš?!“

„Jasně že jo, pane. Vyčkám na povolanější.“

„Dobře, konec.“ Ve vysílačce zapraská a Seekse zmizí z éteru.

Doyle se zaškaredí na mikrofon. „Jak chceš, ani prstem nehnu,“ zamumlá si pro sebe. „To je ale vůl, ten serža, co?“

prohodí tázavě ke Clancymu.

Nováček pokrčí rameny. „Nemůžu soudit, jsem tu s váma teprve chvíli.“

„Nezastávej se ho! To je přece vidět na první pohled...“

Chce ještě něco dodat, ale ve sluchátkách se ozve mrazivý hlas desátníka Perkinse.

„Doyle! Příště než začneš každého seznamovat s vlastními názory ohledně velení, vypni si mikrofon! To je ten malý spínač, kdybys to snad nevěděl. Na rozdíl od tebe by si to zapamatovalo i pětiletý dítě.“

„A... ano, desátníku,“ zaskočí Doylovi. Vypne vysílačku, zkroutí ústa do křivého šklebu, obrátí oči v sloup a přejede si ukazováčkem po hrdle ve velmi názorném gestu.

„Mám po píči,“ vydechne.

Clancy se shovívavě zazubí zpod okraje přílby.

„Ach jo, co se dá dělat,“ řekne do ticha Doyle. Uvolní si řemínky pod bradou, sundá helmu z hlavy, položí ji s bouchnutím na pult mezi řadu ovladačů a prohrábne si krátký sestřih vlasů.

„Vychutnám si tu trochu klidu, dokud ještě můžu.“ Přisune si k sobě nejbližší volné křeslo a pohodlně si na něho vyloží nohy v zaprášených botách. „Celej svět je jedna velká zkurvená prdel,“ usoudí.

KRAVĚ SLUNCE se pomalu sklání ke vzdálenému zubatému pohoří, vystupujícímu mlhavě z chvějivého oparu nad obzorem. Denního světla zbývá tak na dvě hodiny. Ostře ohraničené černé stíny se rychle prodlužují a plazí po zemi. Seržant s desátníkem čekají na svoje muže na okraji komplexu stanice. Vojáci přicházejí postupně po dvojicích podle toho, jak rychle se jim podařilo prohledat přidělené části kolonie. Jsou trochu zklamaní, nic významného se nepodařilo objevit. Každému bez výjimky vrtá hlavou, kam se mohlo naprosto beze stopy ztratit sto lidí, kteří tu měli stále ještě platné pracovní smlouvy. Obvyklé řeči a nadávky, které si jindy mezi sebou navzájem tak rádi vyměňují, se nekonají. Jsou zaražení. Neustále očima těkají po volném prostoru mezi budovami, jako by očekávali, že se tam může cosi objevit. Morell a Graves přijdou zaprášení od hlavy k patě. Na Seeksovo tázavě pokrčené obočí reagují němým pokrčením ramen. Morell poodejde k terénnímu transportéru, který tu stojí opuštěně, do čtvrtiny kol zapadlý v písku, a vymočí se v jeho stínu. Pak ho obejde, posadí se na zem a zády se opře o balónovou pneumatiku. Dívá se do pouště na vzdálené svahy údolí a mlčí. Pušku si zapře mezi kolena.

Forest chodí v malých bezcílných kruzích kolem dokola a občasným kopnutím do země víří prach. Čeká se už jen na Vasilenka s Adamsem.

„Dělají mi starosti,“ obrátí se Seekse na opodál postávajícího Perkinse.

„Nedivte se, pane. Jsou zvyklí bojovat. To jediné umění dobře. Vezměte jim to a nejsou ve své kůži. Tohle je vysloveně nestandardní situace. Hledat bandu civilů, kteří se tu ještě nedávno promenovali a teď bez jakékoliv stopy zmizí - to není to pravé ořechové. I já sám si tu připadám jako v domě duchů. Vítr skučí a chybí jenom bílé strašidlo, aby byla iluze dokonalá.“

„Hm, já vím. Taky pořád nemám ponětí, oč tu běží.“

„Víte, kdyby bylo vše jasně dané a Velení nás přesně informovalo, co můžeme čekat, bylo by to úplně o něčem jiném. Takhle máme naloženo pár mlhavých keců a nic víc. Není čeho se chytit. Kdyby se aspoň našlo pár mrtvol, bylo by jim lépe. Smrt dobře znají a z mrtvých těl se dá poznat, k čemu došlo. Ale takhle...“ desátník rozhodí rukama.

„Máš pravdu,“ řekne Seekse. Otočí se a podívá směrem ke stanici. Zapadající slunce barví budovy do obzvláště pochmurného odstínu šedivé barvy. Spojovací tunely, montážní můstky, schodiště a kabely pnoucí se po vnějších pláštích instalací ostré světlo jasně vykresluje takovým způsobem, že se mu do mysli na vteřinu vtíravě vkrade představa několikapatrových budov naklánějících se k němu v jakýchsi zdánlivě směšných gest a obscenních pohybu.

Výsměšně se smějí a cení skryté zuby. Zavrtí hlavou, aby představy zahnal.

„Vasilenko, Adamsi, tady Seek. Kde jste?“

„Jsme skoro u vás, pane. Ještě minutku.“

Za chvíli se oba vojáci vynoří zpoza technické budovy.

„Předpokládám, že jste taky na nic nekáplí?“ zamračí se seržant.

„Naprosto správný odhad, pane.“

„Dobrá. Vy dva se seberete, vrátíte do hlavní budovy a spojíte se s Doylem a Clancym v počítačovém středisku.

Zůstanete tam společně přes noc. My ostatní se přesuneme zpátky do výsadkového člunu. Potmě nemá cenu se tady zbytečně potloukat. Neznamená to ovšem, že se budete válet. Ty se, Adamsi, mrkneš do hlavního počítače a pokusíš se z něj vydolovat maximum užitečných informací. Dopohlídnete zbytek budovy a zkusíte ji na noc zajistit. Neustále budete ve spojení a kdyby se něco šustlo, hned se ozvete. Jasně?“

„Oukej, pane.“

„Tak odchod.“

Vasilenko i Adams kývnou na rozloučenou a odejdou zpět do kolonie. Morell, který sedí u transportéru, se zvedne a oťepe si písek z kalhot. „Půjdem zpátky pěšky, pane?“ zeptá se.

Seržant upře zkoumavě pohled na vozidlo. „Dokážeš s tím odjet?“

„Jestli má dost šťávy, je to hračka.“

„No tak prosím.“

Voják vyšplhá do kabiny a zmizí v ní. Krátký okamžik se nic neděje. Pak zahučí čerpadla a servomotory. Zaburácí hlavní motor a Morell se vykloní z kabiny.

„Jedeme, nastupovat,“ zařve. „S touhle kraksnou bych objel polovinu planety!“

Seržant, desátník i vojáci vylezou na malou nákladní korbu vozidla a usadí se na nepohodlných sklápěcích sedačkách.

Morell položí ruce na ovládání, nohou pořádně sešlápe akcelérátor. Zasypaná kola se v písku protočí, zaberou a transportér s trhnutím vyrazí do otevřené planiny.

Desátník Perkins pozoruje z nadskakující sedačky letiště a pak se spojí s výsadkovou lodí.

„Schultzi, ne abys nás odstřelil!“ řekne varovně do mikrofonu. „Vracíme se k lodi na transportéru, určitě ho vidíš, takže ruce pryč od spouště!“

„Jak to víte, desátníku, že právě sedím nahoře?“ ozve se střelec překvapeným hlasem.

„Je to jednoduchý, Schultzi, nějakou dobu tě znám.“

„Tomu teda nevěřím,“ zabrblá pro sebe Schultz. Sleduje přes zaměřovač příjezdající vozidlo. Žene se docela slušnou rychlostí. Poskakuje na terénních nerovnostech a víří velkými pneumatikami hustá oblaka prachu.

Morell je ve svém živlu. Nálada se mu hned zvedne, skoro by si radostí pohvizdoval, kdyby to uměl. Najede s transportérem na silnici vedoucí k letišti a ještě víc zrychlí. Široké pneumatiky hlasitě hučí a rozstříkují do stran písečné jazyky naváté větrem. Morell těsně mine kontrolní stanoviště u vjezdu na přistávací plochu, trochu přibrzdí, proklíkuje mezi vědeckými čluny a v protáhlém oblouku zabrzdí vedle výsadkové lodi. Jakmile se kola transportéru zastaví, přeženou se přes otevřenou korbu oblaka zvířeného okrového prachu. Morell slyší kašláni a sprosté nadávky vojáků seskakujících z ložné plochy. Jízlivě se zašklebí a vystrčí hlavu z kabiny.

„Že ta šunka ale jede, co?“ zachechtá se.

„Hovado jedno blbý,“ pochválí ho Mowat a přehne se ukrýt do filtrovaného ovzduší lodi.

„Příště ti radši zpřerážím hnáty, než abych snášel tvoje řidičský umění,“ zahrozí Forest pěstí a zmizí za zdravotníkem.

„Utrhnu ti hlavu,“ zavrčí výhrůžně Robinson.

„No, neděkujte mi tolik,“ cení se vesele Morell.

Seržant Seek seskočí poslední a protáhne se v zádech. Obrátle mu zapraští, jako když se lámou suché větve. „Postav ten krám raději dál od lodi, aby nepřekážel, kdyby bylo potřeba urychleně vypadnout,“ řekne a odejde.

Morell rozbalí žvýkačku a vsune si ji do úst. Kopne do dveří kabiny a popojede s transportérem k ostatní opuštěné technice.

Zatímco se ostatní střídají v malé kabině se sprchou na zádi lodi, sedne si Seek do velitelského křesla a spojí se s mateřskou lodí na oběžné dráze. Netrvá dlouho a na obrazovce se objeví Harisova tvář. Stručně poručíkovi popíše situaci. Stejně není o čem sáhodlouze mluvit. Společně se dohodnou na zítřejším postupu a spojení ukončí. Seek vypne přístroje, zvedne se a jde si rozložit provizorní lůžko. Za hodinu už všichni spí. Jen desátník Perkins drží první hlídku a dívá se přes přední výhledy do černého nebe plného cizích hvězd.

ADAMS S VASILENKEM dorazí ke vchodu do hlavní budovy. Zkoumavě hledí na pootevřená vrata a na stopy v písku.

„Hele, Doyle, kde jsi? Naved' nás trochu, stojíme před vchodem,“ řekne Vasilenko a otáčí se pomalu kolem dokola.

„Aáá, kavalerie dorazila! Už se nemusím bát o panictví?“ zachechtá se Angličan ve sluchátkách.

„Neblbni!“

„No, jen račte dál. Pořád rovně ke schodišti označeném číslem dva a pak do posledního poschodí. Hlavní chodbou doleva, rovně na konec a zase nahoru po schodech. Tam jsou jediný dveře v úzké chodbě. Za těmi na vás rozdychtěně čekáám...“

„To se teda těš,“ usekne Doylevu tirádu Vasilenko a vstoupí do budovy.

Dveře do počítačového sálu se otevrou, nově přichozí vejdou dovnitř. Naskytne se jim pohled na pohodlně rozvaleného Doylea a na Clancyho, který jim puškou míří na břicho.

„Dej to pryč, mladej, to si nech pro někoho jinýho,“ zavrčí Adams s pohledem upřeným do černého ústí zbraně.

„Jen ho nech, je dobrej,“ zašklebí se Doyle a dál si na prsou točí palci mlýnek. „Opatrnosti není nikdy nazbyt. Nevíš, kdy se může objevit nějaká kreatura.“

„Sám jsi kreatura a ještě k tomu korunovanej blbec,“ vycení ve vlčím úsměvu zuby Vasilenko. „Fakt se ti povedlo cínat pentli do éteru. Div jsem smíchy neomdlel, když jsem tě slyšel.“

„Ani mi to nepřipomínej,“ mávne posmutněle rukou Doyle. „Úplně jsem přišel o náladu.“

„Což o náladu,“ přisadí si Adams. „To je to nejmenší. Mám takovej dojem, že přijdeš o něco podstatně většího.“

„Taky mám ten nepřijemnej pocit. Neřikal náhodou serža něco, když vás sem posílal?“

„Ne, ani nepípl. Ticho po pěšině.“

„Tak to je zlý. Určitě mě nechá uležet a pak mě postupně posvačí. Po malinkejch kouskách. Ach jo. Slibuju, že příště budu držet klapačku.“

„To sedí,“ zachechtá se Adams. Sundá ze sebe neprůstřelnou vestu a popruhy. Pušku opře do kouta. Sedne si k nejbližšímu terminálu, zmáčkne zkusmo několik kláves a začne si prohlížet naskakující menu. „Doufám, že ti utrhne koule i s kořenem.“

Doyle od sebe prudce odkopne židli. „To si může zkusit!“ zařve. „Zadávám ho vlastníma rukama!“

Adams otočí hlavu od monitorů a pohlédne chápavě na Doylea. V místnosti zavládne na okamžik ticho. Pak se tři starší vojáci společně rozesmějí. Vasilenko poplácá budoucího kandidáta na bolestivou kastraci po rameni.

„Hodně štěstí,“ řekne mu.

Znova se rozchechtají. Clancy se dívá z jednoho na druhého a tváří se udiveně. Doyle si jeho výrazu všimne i přes tekoucí slzy.

„To nic, do toho se taky časem dostaneš, až zblbneš.“

Clancy zavrtí hlavou: „Doufám, že ne.“

„Nebud' upejpavej, tady to postihne každýho bez výjimky. Tahle práce se usadí na jakýmkoliv mozku, vid' Vasilenko?“

„Spolehni se!“

Adams se otočí na židli zpátky k počítačům. Vasilenko a Doyle v jednom koutě místnosti připraví provizorní lůžka.

Sundají ze sebe nejnnutnější výstroj a spokojeně se natáhnou. Clancy je chvíli pozoruje, ale pak si přitáhne k sobě tři křesla, srovná je do řady a opatrně se na nich srovná. Pušku si položí křížem přes prsa.

Doyle s Vasilenkem se snaží pár minut usnout, ale protože se spánek ani u jednoho nedostavuje, sednou si a zády se opřou o plastové obložení sálu. Vytáhnou z kapes několik balíčků dehydrované stravy, roztrhají stříbřité obaly a pustí se do denní dávky. Suchá sousta vydatně zapíjejí multivitaminovým koncentrátem z polních lahví.

„Ty, Adamsi, nechceš se taky nadlábnout?“ zaprská Vasilenko s plnou hubou na vojáka nahrbeného nad klávesnicí.

„Vykašli se už na to.“

„Ne, díky. Až za chvíli,“ odmítne Adams. Odklepne povel, který mu počítač ukáže na obrazovkách. Tiskárna zavrčí a začne chrlit do přistaveného odkládacího koše archy potištěného papíru.

„No, jak myslíš. O hodně přicházíš, je to labužo,“ zamumlá Vasilenko a ukousne si další vydatné sousto. Drobky mu padají v hojném množství na kalhoty.

Doyle tak nadšený není. Po straně si kamaráda prohlíží, jak se cpe, a tváří se mírně nesouhlasně. „Nechápu, co ti na těchle chemicejch sračkách tak šmakuje,“ řekne a odlomí si ze svého žvance malé sousto, které předtím, než si je strčí do pusy, pozorně prohlédne.

„Koukej,“ zaculí se Vasilenko a nacpe si do pusy zbytek porce. Ze země zvedne roztržený obal a strčí ho Doylevi před obličej. Nová a báječná chuť! Jedinečná a revoluční technologie zpracování, stojí černými písmeny na žluté nálepce.

„No a co? Mně je z toho na blití stejně jako před deseti lety. I ty kecy na obalech se opakují pořád dokola, pokud se pamatuju.“

„Jsi hlupák a hlupákem navěky zůstaneš - nevíš totiž, co je dobré.“ Pyrotechnik mávne rukou a vybere si z několika stejných balíčků v klíně další. „Čistá směs kuřecího a krůtího masa,“ čte nahlas z obalu. „Tohle je teprve pochoutka!“

„Cha, to určitě. Směs... tomu zrovna věřím.“

„Nechceš testnout vzorek?“

„Díky. Mám svýho ještě dost.“

Vasilenko roztrhne obal a s chutí se zakousne do lisované placky.

„Smrdí to jako bolavý nohy,“ řekne Adams otočený k nim zády. „Cejtím to až sem.“

Pyrotechnik si přivoní k balíčku. „Velký hovno smrdí, možná že hnijou tvoje zapařený koule!“ Ukousne si a polovina porce je pryč.

„Tohle prase neznechutíš, Adamsi, i když máš náhodou pravdu,“ řekne Doyle.

„Já vím, marná snaha.“

Nějakou dobu jedí mlčky. Najednou se Vasilenko zakucká a přestane žvýkat.

„Co to je?“ zamumlá udiveně. Otevře ústa a chvíli se přehrabuje prsty v plné puse. Hekne, ukazováčkem a prostředníčkem vytáhne na světlo tuhou kouli splenou z chrupavek a dlouhých štětinatých chlupů. Překvapeně tu hmotu pozoruje, točí jí v prstech před očima.

Doyle ho sleduje s nechutí. „Kuře teda rozhodně štětiny a srst nemívá, kamaráde. Nebudu vůbec daleko od pravdy, když řeknu, že ten živočich mívá před smrtí rozenletím dlouhý, tlustý a olysalý ocas.“

„Do prdele! Hajzlové jedni!“ zařve pyrotechnik a mrští rozžvýkaným soustem o protější zeď.

Adams se potichu prohýbá smíchy. Doyle mrkne na nedojedenou porci v ruce, balíček zabalí a velice opatrně, jako by byl z nejkřehčího skla, ho položí na zem a pomalu odstrčí od sebe.

„Pro dnešek mě nějak přešla chuť.“

„Máte radost, debilové?“ zavrčí přehnaně výhružně Vasilenko. Vystrachá se na nohy a oklepe si drobký z uniformy.

„To si piš, že ne,“ zasměje se Doyle a taky se zvedne. „Máš ještě hlad?“

Vasilenko se zamyslí. „No, kdybych řekl, že ne, tak bych šeredně lhal. Ale tenhle šmejda nechci dneska už vidět.“ Kopne do svých balíčků tak silně, že se rozletí po místnosti.

„Zklidni se, jo?!“ poradí mu Adams. „Pokud sis nevšiml, jsou tu počítače a čistý prostředí, takže moc nesviň.“

„Vyser si voko, jsem nakrknutej.“

„Hlavně v klidu. Něco ti povím, kamaráde. Když jsme prolezali s Clancym tuhle budovu, našli jsme ve druhém suterénu pár zajímavých míst a skladišť,“ řekne významným tónem Doyle a odmlčí se.

„Chceš mě napínat do zejtra?“

„Tam dole je automatická kuchyně i s přípravnou jídel, mrazničky, obrovský chladicí boxy a regály plný nejruznějších krabic. Pneumatické dopravníky sice vedou pryč mimo budovu, asi do jídelny, ale to vůbec nevadí. Jak jsem tak letmo viděl, zbyla tam na nás ještě pěkná spousta žrádla. Sklady jsou skoro plný.“

„Proč jsi to sakra, nevypustil z huby hned? Nemusel jsem žvejkat krysínu!“

„Nevzpomněl jsem si.“

„Blbost!“ Vasilenko vezme pušku do ruky a hrne se ke dveřím. „Jdeš se mnou?!“

„Já?“ Doylevi se evidentně nechce.

„Jasně. Ty víš, kde kuchyně je - já ne.“

„Hm, seržovi by se asi moc nelíbilo, kdyby se to dozvěděl. A já mám jeden škráloup, nepotřebuju další.“

„Neboj, jsme hned zpátky. Vezmi si kvér a pojď.“

„Jen běž,“ ponoukne Adams nerozhodného Angličana. „Vnitřní dveře přechodové komory jsem na dálku uzavřel.

Vnější jsou sice porouchané, ale budova je zabezpečená a úplně bezpečná. Mimo nás tu nikdo není, takže neměj péči.

Já a počítač o všem víme,“ naparuje se.

Doyle cosi nepřesvědčivě zabručí, nasadí si helmu, oblékne neprůstřelnou a taktickou vestu, do jedné ruky vezme pušku a vyjde za nedočkavým Vasilenkem.

„Seržantovi nic nepovím,“ volá za jeho zády Adams. „Pokud mi něco dobrého přinesete. Stačí dva pořádné bifteky.

Středně propečené - nezapomeň!“

Oba vojáci sejdou tři patra po schodech, odbočí na pozvolně se svažující širokou nákladovou rampu ve vnitřní části atria, až se dostanou do druhého suterénu. Společně proklouznou klenutým vchodem a dostanou se do zabezpečovací sekce celého objektu. Za zavřenými dveřmi příčných chodeb a servisních tunelů hučí čerpadla a transformátory. Ukryté elektromotory se zapínají a zase pozvolna utichají. V tlakových rozvodech syčí stlačený vzduch, tu a tam z netěsnících ventilů uniká v podobě bílé páry chladicí médium.

Automatická kuchyně se blyští chrómem nejruznějších přípravných strojů. Čistá je tak, že by se dalo jíst z podlahy. Bílé stěny jsou bez poskvrny, zrovna jako kachličkovaná podlaha. V dopravnících křížících se kolem by se nenašel jediný zapomenutý drobek. Vasilenko se vrhne na dlouhé pulty mrazáků, otvírá je a postupně do všech nahlíží. Některé jsou prázdné a vypnuté - těch si nevšimá. Z plných občas vytáhne na kost zmražený balíček a odloží jej na odkládací plochu pracovního stolu. Doyle se ničeho nedotýká. Obchází kuchyni a pozorně se rozhlíží. Otevře dveře vedoucí do obrovského skladu konzervovaných potravin, vejde dovnitř a porozhlédne se v šerém osvětlení po přeplněných regálech táhnoucích se ve vyrovnaných řadách do tmy. Popojde dopředu, přečte si několik štítků na krabicích, do několika z nich zkusmo šťouchne hlavní pušku a zase se vrátí zpět do kuchyně.

Vasilenko mezitím dokončí kontrolu mražených zásob a vybrané balíčky postupně nastrká do plnicího otvoru největšího jídelního automatu. Na předním panelu stroje navolí kódy jednotlivých jídelních programů a teď mu nezbývá než čekat, až bude jídlo hotové. Sedí pohodlně rozvalený na nejbližším stole a mlsně obhlíží tiše bzučící stroj.

Doyle se k pyrotechnikovi připojí. „Doufám, že jsi protentokrát měl šťastnější ruku při výběru té pravé kvality,“ řekne.

„Ale jo, máš pravdu. Trochu jsem se předtím utnul. Moje chyba je, že bych pořád tlačil do hlavy. Jsem trochu žravec, nic s tím nenadělám.“

„Opravdu jenom malinko.“

Vasilenko mávne rukou. „Každý jsme nákej, dobře to víš. Tuhleta bašta bude úplně něco jiného. Mají tady lepší stroječky než máme my na palubě Regula. Žrali si tu zatraceně dobře - vědátoři.“

„Kdepak je jim asi konec,“ odfoukne si Doyle ke stropu. Z jídelního stroje se začne linout slabá vůně masové pečeně.

„Nevím, a pro tuhle chvíli mě to ani moc nezajímá. A jestli jsou všichni po smrti - co naděláš. Pořád někdo umírá a nás to jednou čeká taky.“

„Aha, to heslo znám. Lepší chci pnout jako frajer, než žít jako sráč. Je to správně?“

„Bezva. Proto jsme všichni tady, ne?“

„Kdo ví,“ pokrčí rameny Doyle.

Vasilenko seskočí ze stolu, popojde k automatu a prohlédne si světelný displej. „Za pět minut je hotovo, budeme moct vypadnout.“

Doyle se zamračí a podívá se k otevřeným dveřím do skladu. „Neslyšel jsi nic?“

Vasilenko mu nevěnuje pozornost. Motá se kolem stroje a zhluboka nasává vůně skoro hotového jídla. „Cejtíš to? Ta lahoda, to bude žrádlo. Já už to nevydržím - asi se po...“

Doyle popojde tři kroky ke dveřím, pevně sevře předpažbí pušky a namíří ji na tmavý otvor. Hlavu nakloní mírně na stranu, aby lépe slyšel. „Neslyšel jsi opravdu nic?“ zeptá se znovu polohlasně.

„Cože?“ vytrhne se ze slastného rozjímání Vasilenko.

„Jako by něco spadlo, tam ve skladu. Mám takový nepříjemný pocit.“

Pyrotechnik potřese hlavou. „Pitomost, v budově nikdo mimo nás není.“

Doyle si přitiskne ukazováček na ústa. „Mluv potichu!“ zašeptá a přitiskne se zády ke stěně v těsné blízkosti vchodu

do skladu potravin. Pušku drží křížem přes tělo.

„Nic jsem neslyšel,“ zamumlá Vasilenko a střídavě se dívá z Doylea na jídelní automat a zpátky. Ovládací panel velkého stroje zabliká souhvězdím barevných světelek. Zapípá na znamení, že jídlo je hotové. „Ostatně, kdyby něco, tak by nás přece stopovač varoval!“

„Já jsem žádnéj nevzal! Ty snad ten svůj máš?“

„A kurva! Do prdele!“ zasyčí Vasilenko. Popadne svoji zbraň ze stolu, protočí se kolem kuchyňského stroje a přitiskne se na druhé straně dveří. „Já myslel, žeš ten krám vzal, proto jsem svůj nechal ležet nahoře,“ zašeptá vztekle.

„Jeden myslel a pak chcípnul!“

„Jestli se tohle starej domákne, tak nás oba stáhne z kůže a...“

„Sklapni!“ přeruší ho zvednutou rukou Doyle.

Oba vojáci se pozorně zaposlouchají do tichých zvuků budovy a snaží se z nich vylovit cokoli nepatřičného a podezřelého. Minutu nebo dvě se nic neděje, ale pak se z hloubi skladiště ozve nepatrné cinknutí kovu o kov. A vzápětí ještě jedno, trochu blíž ke kuchyni. Chvilě ticha a slabé zašoupání. A další.

Něco se blíží.

4.

MUŽ SE SNAŽÍ pohybovat co nejopatrněji, ale je znát, že takový způsob pohybu je mu naprosto cizí. I když se mezi regály posunuje pomalu a pozorně se rozhlíží ze strany na stranu, přesto občas o něco zavadí a vyvolá nepatrný hluk. Prochází křížem krážem skladištěm proviantu, v jedné ruce drží cár papíru s ručně napsaným seznamem, do kterého občas nahlíží, a ve druhé svírá popruhy velkého, zcela plného plátěného batohu. Občas se zastaví, batoh položí na zem a prohlédne si rychle obsah několika krabic či kontejnerů rozložených kolem dokola. Když se mu něco hodí, vezme to a uloží k ostatním věcem do batohu. Jedná se převážně o konzervované nebo trvanlivé potraviny.

Má nervózní pohyby a silně se potí.

Je menší postavy, má kulatý obličej, v řídnoucích, špinou zčuchaných vlasech se mu leskne začínající pleš. Pod potrhanou a od mastnoty flekatou kdysi šedivou pracovní kombinézou se mu rýsuje vystouplé břicho. Vysoké pracovní boty se silnou podrážkou také pamatují lepší časy. Kolem hnědozelených očí a sevřených rtů se mu klikatí vějířky hlubokých vrásek. Má špinavou pleť, týdenní neholené strniště a pod pravou lícní kostí mokravou nezhojenou odřeninu. Levý rukáv kombinézy má utržený k lokti a na předloktí kryje provizorní obvaz slabě krvácející tržnou ránu. Otevře další kontejner, nakloní se nad ním a v nejasném světle zastíněné baterky si prohlédne jeho obsah. Krátce zaváhá, než z něho vytáhne pár plochých konzerv. Když je ukládá do batohu, jedna mu vyklouzne ze zpoceně dlaně a s bouchnutím spadne na zem. Muž ztuhne na místě s ohnutými zády, jenom hlava mu nervózně poskakuje a očima vystrašeně téká po nejbližším okolí. Když se nic nestane a jeho neopatrnost nepřinese žádnou odezvu, pozvolna se uvolní a narovná. Pohlédne na seznam, který vytáhne z kapsy kalhot, zmuchlá a zastrčí zpátky. Pomalu, aby nenadělal další hluk, zatáhne zdrhovadlo batohu, zvedne ho ze země a oba popruhy si přehodí přes pravé rameno.

Ještě jednou se rozhlédne kolem sebe a už se chystá odejít zpátky směrem odkud přišel, když ho zaujme pohled na otevřený a osvětlený vchod do přilehlé kuchyně. Zarazí se, podívá se do tmy a pak zase na vzdálený světlý obdélník. Najednou neví. Měl by odtud rychle zmizet, to ano, ale světlo ho přitahuje jako rozsvícená žárovka noční můry.

Naposledy zaváhá, bezděčným pohybem si rukávem rozmaže pot s mastnotou po čele, nadhodí si těžké zavazadlo a pomalým krokem se vydá mezi kovovými policemi skladiště. V otevřených dveřích kuchyně se zastaví a zkoumavě se zahledí do prázdné místnosti. Popojde dovnitř a položí batoh na zem ke stěně, poblíž drtiče odpadu. Jeho pohled spočine na blikajících světlech jednoho z jídelních automatů. Přiblíží se k němu, skloní se k barevnému displeji, přečte si zobrazené údaje a svraští čelo do hlubokých vrásek.

Ucítí silnou vůni připravovaného jídla.

Dřív, než si stačí uvědomit, co to v téhle prázdné budově znamená, a pokusí se alespoň nějak zareagovat, dotkne se ho na zátylku cosi tvrdého a studeného. Nějaká síla ho neomaleně popostrčí kupředu, až narazí do kuchyňského stroje a zůstane k němu celým tělem přitisknutý. Věc vzadu do něj neustále surově tlačí a nedovoluje mu se pohnout. V tu chvíli ho opožděně zalije vlna tak zoufale živočišného strachu, že mu povolí svěrač a vyprázdní si plný močový měchýř do kalhot. Teplé vlhko se nestydatě rychle rozšíří levou nohavicí do vysoké pracovní boty. Mnoho nechýbí a omdlel by.

Nikdy nebyl žádný hrdina.

„Nepokoušej se pohnout,“ zachraptí za ním hrubý hlas varovně.

Někdo se nad ním nakloní, zátylek mu ovane teplý dech a čísi obratné ruce ho zručně prohlédají. Ta tvrdá věc ho přitom neustále bolestivě studí na zátylku. Potí se ještě víc, zuby mu o sebe cvakají čistou hrůzou takovou silou, až má iracionální strach, aby se mu v ústech nerozpadly na drobný prach. Cítí hbité prsty, jak mu přebíhají po těle a nevynechají jediné skryté místočko.

„Je čistej,“ řekne hlas za ním.

„Tak ho pusť,“ ozve se další hlas. Tentokrát z druhého konce místnosti.

Tlak zezadu okamžitě zmizí. Přesto se muž nemůže panickým děsem ani pohnout. Svaly na nohou se mu slabě chvějí nezvladatelnou křečí.

„Ty, můžeš se otočit,“ pobídne ho bližší hlas.

Muž se vzepře dlaněmi o hladký povrch jídelního automatu a velice, velice pomalu se otočí tvář do místnosti. Ani jiné skupiny svalů ho nechtějí příliš poslouchat. Bojí se toho, co spatří, ale přesto poslechne. První, co uvidí, je vysoký voják v šedobílé maskovací bojové uniformě, široce rozkročený asi tři metry od něj, který mu krátkou, ale mohutnou puškou míří do obličeje. Mezi stejně vzorovanou helmou se zvednutým hledím a zaměřovačem zbraně jej sledují pozorné zelené oči. Ústí hlavně je černé a hrozivě veliké. Druhý voják je o něco menší. Končí právě prohlídku

odloženého batohu. Nic podezřelého nenašel. Zvedne se z pokleku, odcouvá stranou od dvojice, ale tak, aby měl tmavý vchod do skladiště neustále na mušce. Prst v ochranné rukavici drží na spoušti.

„Vy jste vojáci,“ vydechne muž.

„No a co?“ zavrčí vyšší voják. Tmavé ústí jeho pušky se nepohne ani o milimetr.

„Vojáci... armáda...“ zamumlá jakoby pro sebe muž. „Panebože...!“

„To je snad jasně vidět, ne?“ Vojákovy oči se zúží podezřením. „Čekal jste snad někoho jiného?“

„Ah, já jsem... totiž ne. Panebože, díky,“ zašeptá muž nepřítomně a dál zírá na oba vojáky. Pak skloní zrak a podívá se na mokrou skvrnu na svých kalhotách. Rozhodí omluvně ruce a zrozpačítí. „Promiňte... ale asi jsem se trochu pomočil.“

„To nic,“ řekne menší voják a úkosem si muže prohlíží. „Taková věc se snadno stane kdekomu. I trénovaným.“ Trochu se ušklíbne koutky úst.

„Kde jste se tu vzal?“ zeptá se vysoký a trochu skloní zbraň. Nemíří už muži do obličeje, ale na prsa. Jinak se ani nepohne.

„Přišel jsem... tam odsud,“ ukáže geolog přes rameno do tmavého skladu.

Větší voják podezřavě nakrčí nos. „Opravdu?“

„Nechej ho být, nevidíš, že je mimo?“ řekne ten menší, ale puškou mířit do skladiště nepřestává.

„Jmenuji se Suvorov,“ představí se muž. „Byl jsem geolog, zástupce vedoucího zdejšího geologického průzkumu.“

„Já jsem Doyle a tohle je Vasilenko,“ mávne Angličan volnou rukou ledabyle k vyššímu vojákovvi.

„Profesor, a ještě ke všemu krajan,“ zakření se slabě Vasilenko a skloní pušku ještě trochu víc k zemi. „Federace?“

„Ano, ale to není momentálně nejdůležitější. Poslyšte, jste tu dlouho?“

„Od všerejška, profesore,“ přejde na slušnější tón Doyle. „Jste tu sám?“

„Bohužel ano.“

„Kde jsou ostatní? Kde je zbytek osazenstva kolonie?“

„Tady nejsou.“

„A kde?“

„To vám nemůžu prozatím říct.“

„Jak to?“ zavrčí popuzeně Vasilenko.

„Prostě tak.“

„Vysvětlíte nám to,“ řekne poněkud smířlivěji Doyle.

„Je to docela dlouhá historie a tady na povídání není to pravé místo. Je vás hodně?“

„Na tohle vám, myslím, zase neodpovím já. Budete se muset obtěžovat jít s námi nahoru a dát řeč s velícím poddůstojníkem. Stejně vám nic jiného nezbyvá,“ dodá jakoby na omluvu, aby zmírnil britkost svého rozkazu.

„A co když s vámi odmítnu jít?“

Oba vojáci slabě pokrčí rameny.

„Na to se vás myslím nebudeme ptát,“ řekne nakonec Doyle.

„Vezmete mě s sebou proti mé vůli?“ vydechne překvapeně Suvorov. „Použijete násilí?“

„Já bych to hned tak nenazýval,“ zamračí se Vasilenko. „Pro vás bude lepší jít s námi dobrovolně. Velící seržant s vámi bude chtít mluvit v každém případě a my vás k němu pouze dovedeme.“

„Co když mám daleko důležitější úkoly jinde a nemohu jít s vámi?“

„To tady nebudeme řešit, nemá to cenu. Všechno ostatní počká. Musíme vědět, co se tu stalo a proč je tu všechno tak, jak je. Jste jediný, na koho jsme prozatím narazili. Vypadá to tu jako ve městě duchů.“

„To se vůbec nedivím,“ přikývne geolog.

„Čím dřív nám odpovíte na pár otázek, tím dřív se budete moct věnovat vlastním záležitostem,“ řekne poněkud falešným tónem Doyle.

„Aha... asi ano,“ nepřesvědčivě přitaká Suvorov. Pak i on pokrčí rameny. „Tak to bude možná nejsprávnější.“ Dojde k batohu, zavře jej a hodí si ho na záda. „Vezmu to pro jistotu sebou. Půjdem? Docela spěchám.“

„Vysvětlíte mi...“ začne znovu Vasilenko.

„Nel!“ zarazí ho prudce Suvorov. „Je mi líto, vojáku, ale tady vám nic neřeknu. Pokud budu mluvit, tak jedině s tím vaším seržantem!“

„No dobrá...“ pokrčí rameny pyrotechnik. Podívá se do očí druhému vojákovvi, ten nepatrně přikývne.

„Držte se těsně za mnou,“ řekne Doyle a vyjde z kuchyně chodbou ústící do atria. Spustí si před obličej neprůhledné hledí a zapne bojový vyhledávací mód.

Vasilenko se drží za Suvorovem v těsném závěsu. „Pohybuje se opatrně a o nic se v žádném případě nepokoušejte,“ varuje ho významně.

„Co tím proboha myslíte?! Já jsem přece na vaší straně!“ otočí hlavu překvapený geolog.

„Vy to možná víte, ale my nikoliv. Jen vás chci varovat, nic víc. Chci, abyste to věděl.“

„No, ano...“

„Nemluvte,“ řekne naléhavě Doyle, když vcházejí po nákladové rampě do podzemního atria.

Suvorov zakoučí očima ve špinavém obličej, ale neřekne už ani slovo.

Vasilenko vrhne ode dveří poslední litostivý pohled na jídelní automat, kde vychládá ohřáté jídlo.

Doyle zapne vysílačku „Adamsi, jsi tam?“

„Jo, slyším tě, to je dost. Neseš mi pořádný flák masa?“

„Zapomeň na to, kamaráde. Zvedni svoji línou prdel a švihem volej seržanta. Máme pro něho malý překvápko.“

SERŽANT SEEKS SE VZBUDÍ, sotva se ho Schultz, který má hlídku, dotkne.

„Co se děje?“

„Pane, právě volal Adams. Je to naléhavé. Doyle s Vasilenkem prý našli při dodatečné prohlídce dolních podlaží jednoho z příslušníků kolonie.“

Seeks na sebe ve spěchu hází uniformu. „Jak je na tom?“

„Je naživu a docela v pořádku. Doyle vzkazuje, že je ochoten si s vámi promluvit, pane.“

„A?“

„Víc toho Adams neví, pane Doyle s Vasilenkem jsou na cestě do počítačového střediska.“

„Vzbud' ostatní, vyjždíme! Spoj se s Regulem a oznamuj jim to. Až budu vědět něco bližšího, sám velitele zavolám.“

Morell je z lodi venku jako první. Nastartuje transportér a popojede s ním k nástupní rampě. Vojáci se vyšplhají na otevřenou korbu a ve stejné sestavě jako včera vyrazí do stanice. Na seržantův pokyn se k nim připojí ještě Schultz. Těžkou plazmovou zbraň vyměníl za obyčejnou automatickou pušku, jakou mají ostatní.

Na nebi svítí jasná souhvězdí, je asi patnáct stupňů pod nulou. Ostrý vítr vanoucí z pouště rve vojákům teplý dech rovnou od úst a rozechvívá je zimou. Morell se opravdu snaží. S rozsvícenými reflektory se vřítí mezi temné stavby a nesundá nohu z plynu, dokud nedojedou k hlavní budově. Efektivní smyk a terénník se skřípěním zastaví. Vojáci chrchlají a hrnou se dovnitř. Adams na dálku otevře vstup a jen jsou uvnitř, zase ho za nimi zavře.

Dveře zasyčí a zasunou se do stěny. Seržant Seeks vejde do počítačového střediska, vojáci zůstanou na chodbě.

Clancy pořád dřepí u dveří s puškou v klíně, Adams zírá do monitorů a zuřivě klepe do klávesnice. Doyle s Vasilenkem stojí ve vzdálenějším rohu a o čemsi se potichu domlouvají. Civilista si sedl poblíž na volné židli, batoh vedle sebe.

Skrvna v rozkroku mu již usychá. Seeks k němu přistoupí.

„Dobrý den. Jsem vrchní seržant Seeks.“ Ačkoli je muž špinavý a zapáchá, napřáhne k němu ruku.

Suvorov vstane a potřeše jí.

„Den nebo noc?“ zeptá se.

„Noc,“ odvětlí beze stopy humoru Seeks.

„Vy jste velitel?“

„Pouze zástupce. Velitel, poručík Haris, je na oběžné dráze se zbytkem jednotky.“

Suvorov si prohrábne špinavé vlasy „Kolik je vás? Hodně?“

Seržant se na něho z výšky zkoumavě zadívá „Jedna četa,“ odpoví pak.

„Eh, promiňte, seržante, ale já se ve vojenských věcech nevyznám. Kolik je to mužů?“

„Profesore, vysvětlete mi raději,“ začne seržant, ale Suvorov ho zarazí zvednutou rukou.

„Prosím vás. Je to pro mě velice důležité, opravdu.“

Seeks zaváhá. „Jedna četa u námořní pěchoty čítá třicet sedm mužů. Včetně dvou pilotů, poddůstojníka a velitele.“

„A vy jste?“

„Přepadová četa námořní pěchoty.“

Suvorovovi se trochu rozšíří oči „To není mnoho,“ zamumlá polohlasně a stočí zrak na monitory, které zobrazují venkovní část stanice.

„Je to standardní počet u podobného typu jednotky,“ řekne seržant a upřeně si muže měří zpod přivřených víček.

„Přesto je to málo,“ povzdychne si Suvorov nepřítomně. Pak jakoby se náhle probral, pohledne zpřímá na seržanta.

„Neposadíme se raději? Mám nohy jako z vaty.“

„Jak chcete. Vy jste tu doma.“

„Doma!“ vypískne Suvorov vysokým smíchem a svez se do prázdné židle. „Věřte mi, domov si představuji úplně jinak, seržante. Nevím jak vy, ale já bych byl raději miliony kilometrů odtud. Na cestě k Zemi!“

„Názor na tuhle planetu mohu mít, jaký chci, a nijak si tím nepomohu. Je moje práce být tady. Vyslali nás sem, protože prý máte potíže s vysílačem a neodpovídáte na relace z Centra.“

„Tak s vysílačem?“

„Podívejte, Suvorove, mě, sakra, zajímá jediná věc. A totiž, co se tu děje. Přiletěli jsme sem a nenašli jsme tu ani živáčka. Prolezli jsme stanicí odshora dolů. Kde nic, tu nic. Všechno opuštěné a nepoužívané dobrých pár měsíců. Žádná těla, žádné stopy. Pak se najednou zčistajasna objevíte vy, v tomhle stavu, a vedete divný řeči. Vysvětlete mi to!“

Suvorov si unaveně přejede dlaní obličej. „Ano, jistě. Máte úplnou pravdu seržante,“ upřel pohled na svoje špinavé ruce s ulámanými nehty. „Nevypadám právě jako místní playboy, že? Jsem tak strašně unavený.“

Seeks vezme volnou židli a přisune si ji blíž. „Možná to chápu, ale pokud máme být užiteční, musíme vědět, oč tu jde. Jste sám nebo je tu ještě někdo další?“

„Bude lepší, seržante, když vám zdejší situaci osvětlím od začátku.“

„Je-li to nutné.“

Suvorov se zahledí ke stropu „Zhruba před osmi lety provedla společnost Manonic Diamonds v této planetární soustavě prvotní průzkum pomocí automatiky. Byl zde zjištěn nadprůměrný výskyt některých vzácných kovů v ložiscích blízko povrchu planety. Společnost se poté nechala ve zdejšímu systému zaregistrovat. Přednost dostala planeta s kratší oběžnou drahou. Začal průzkum. Jenže nedlouho nato společnost zkrachovala a veškerá práva přešla do rukou kartelu Symantech-Daewoo, který zároveň převzal její závazky. Tato mezinárodní korporace má mnoho nejrůznějších aktivit, asi proto nechali zdejší výzkum plavat a vrátili se k němu zhruba před třemi lety. Vyslali loď s posádkou, která tu strávila čtyři měsíce. Pak uvolnili obrovské finanční prostředky a vystavěli zde tuhle výzkumnou stanici. Najali personál a celý tým profesionálních geologů. Mezi námi, pracoval jsem na mnoha projektech, ale vybudovat v takovéhle díře tak obrovské středisko s tolika lidmi se mi zdá jako zbytečné mrhání penězi.“

„Proč?“

„Na úkoly, stanovené vedením společnosti, by stačil daleko menší tým. Zhruba třetinový a s daleko skromnější

základnou. Množství práce by se odvedlo stejně, jen by to trvalo trochu déle. Zato by se zatraceně ušetřilo. Jen se kolem sebe podívejte a zkuste si to představit - takový areál!“ rozhodl rukama Suvorov.

„Zřejmě,“ pokrčí obočím bez zajmu seržant.

„No, to je koneckonců jedno. Kartel měl možná příliš grandiózní představy. Třeba počítali s dodatečným projektem a přílivem investic do těžby, pak by to bylo pochopitelné. Tedy, nemohl jsem si stěžovat, všechno tu bylo nové, fungovalo perfektně a práce nám šla od ruky. Jsem tu přes dva roky, a do vypršení smlouvy, kterou mám podepsanou na tři, mnoho nezbyvalo.“

„A co ostatní?“

„Stejně jako já. Přiletěli jsme všichni společně a převzali prázdnou stanici od správce, který se po dvou týdnech vrátil na Zem v transportní lodi, co nás sem dopravila. Plat byl málem královský, takže nikomu moc nevadilo, že sem zásobovací loď přilétá pouze dvakrát do roka.“

„Vyskytly se nějaké problémy?“

„S technikou nic vážného, samé běžné věci. A jestli myslíte konflikty mezi lidmi, tak také ne. Pár jedinců se občas namazalo pašovaným chlastem, se kterým kšeftovali námořníci ze zásobovacího pendlu, sem tam se někdo porval, jinak nic. Šéf bezpečnosti a jeho dva kluci tu měli klidnou službu.“

„Zranění, úrazy nebo úmrtí?“

„Běžné pracovní nehody, které náš doktor hravě zvládl. Během té doby zde sice došlo k jednomu úmrtí, ale to byl pracovní úraz. Tělo jsme pohřbili tady, dotyčný neměl žádné příbuzné. S další zásobovací lodí za něj přiletěla náhrada.“

„Takže vlastně pohoda,“ shrne Seek.

„Ano. Víte, počasí tu bývá opravdu mizerné. Písečné a elektromagnetické bouře mají nepředstavitelnou sílu.“

„Všiml jsem si. Pár dní jsme strávili čekáním na oběžné dráze, než se jedna taková utiší.“

„Během bouře platil přísný zákaz vycházení mimo budovy. Běžné bezpečnostní opatření. Jenže sedět na zadku třeba měsíc je trochu depresivní, i když zvládnout se to dá. Všechno bylo v pohodě, dokud před sedmi měsíci nezačaly problémy.“

„Problémy?“

„Při jedné z bouří se ztratil člen pomocného personálu. Na to, že zmizel, se přišlo až po třech dnech.“

„Tak pozdě?“ utrousí kriticky naslouchající Adams.

„Nikdo ho do té doby nepotřeboval. Pochopte, když se nedalo vycházet, většina těžké práce stála, prováděla se pouze registrace a třídění získaných hornin. Zanášely se údaje. Ty vyhodnocoval hlavní počítač a podle něj potom určoval postup některý z vedoucích pracovníků. Tuhle práci prováděli čistě geologové a inženýři, pomocný personál měl volno. Proto trvalo tak dlouho, než po něm začala být shánka.“

„Našli jste ho?“

„Ne. Šéf bezpečnosti zorganizoval pátrací akci. Zúčastnili se jí úplně všichni. Rozděлил stanici do sektorů, a každý jsme dvakrát velmi pečlivě prohledali. Nakonec jsme došli k závěru, že dotyčný zřejmě vyšel ven, nebyl dost opatrný a bouře ho smetla. Nešťastná náhoda.“

„Ano? Jak vás tak poslouchám, bude v tom háček.“

Suvorov se smutně pousměje a zamžourá na seržanta slzícíma očima. „Byl první, ale nikoli poslední. Někakou dobu bylo vše v normálu, jenže potom se ztratil další člověk. Znovu následovala pátrací akce, opět bezvýsledná.“

„Další?“

Suvorov tiše luskne prsty „Další a další a zase další. Ztraceli se postupně ve stále kratších intervalech. Napřed mezi pomocným personálem. Během bouře, když byl vyhlášen zákaz vycházení. A pak začali mizet i geologové a vyšší pracovníci výzkumu. Nejen za bouří, ale i za jasných dní. Nikdy jsme nikoho nenašli, nezůstala po nich sebemenší stopa.“

„Nemoc, nákaza, psychóza?“ nadhodí Seek.

„V té době jsme to považovali za skoro jisté, jenže lékař tyto možnosti postupně vyloučil. U všech zbývajících členů osazenstva provedl rozsáhlá vyšetření a na nic nepřišel. Ani v nejmenším.“

„To není možné, pane,“ vyhrkne Vasilenko.

„Ale je.“

„Sebevraždy?“ zkusí to znovu Seek.

„V takovém množství?“

„Odpovězte.“

„Myslíte, že už to tady nemohli vydržet?“

„Třeba. Běžná psychóza, deprese, znáte to. Není to neobvyklý jev.“

„Malá část možná, ale všichni? To jistě ne. Kam se potom poděla těla? Neříkejte mi, že každý někam zalezl, jen aby nás zmátl. Ve stanici ani v nejbližším okolí jsme nenašli jediné tělo. Museli by odejít pěšky do pouště, protože mobilní stroje tu pokaždé zůstaly. To bych se radši zabil na ubikaci. Prostředků tu máme hodně. A vůbec, sebevrazi po sobě většinou nechávají nějakou zprávu. Mnozí měli manželky, děti, rodiče nebo příbuzné.“ Suvorov vytáhne z otevřeného batohu plechovku, odtrhne uzávěr a zhluboka se napije. „Proč nikdo nenechal žádný dopis na rozloučenou?“

Seek pokrčí rameny „Mají tyhle hádanky i nějaké řešení?“

„Hned se k tomu dostanu, seržante, mějte trpělivost.“

„Snažím se.“

„Situace se nám tak vymkla z rukou, že jsme se pokusili přivolat pomoc. A právě tehdy vyšlo najevo, že hlavní vysílač nefunguje, jak by měl. Výkon záložního vysílače paradoxně nedosáhne nad rámec tohoto hvězdného systému. Byli jsme úplně nahraní.“

„Všechno se dá opravit,“ namítne desátník Perkins, který právě vstoupil do místnosti.

„Ba ne. Nepodařilo se nám zjistit, v čem tkví příčina poruchy. Jestli ho zkusíte opravit, narazíte na to samé, co my před pár měsíci.“

„Opravíme ho. A dál?“

„Dál...“ rozhodí Suvorov rukama „Zmizení pokračovala, až nakonec dosáhla poloviny plného stavu kolonie. Nemohli jsme s tím nic dělat. Byli jsme zoufalí a naprosto bezmocní. Většina z nás se hrozně bála. Jen jsme čekali, doufali, schovávali se a pro jistotu vůbec nevycházeli ven. Dovedete si představit situaci, kdy nevíte dne hodiny ani minuty. Kdy nevíte, zda nejste náhodou na řadě právě vy? Práce v terénu byly zastaveny, nikdo nechtěl riskovat. Toužili jsme pouze po okamžiku, kdy se konečně objeví pravidelná zásobovací loď. Ta jediná nám mohla pomoci, dostat nás odtud nebo přivolat potřebnou pomoc.“

„Měla přiletět před necelým půlrokem, pokud počítám dobře,“ řekne Seeks.

„Ano, jenže se neobjevila. Tušili jsme, že se děje něco moc špatného. Nikdo už o tom nepochyboval.“

„Udivuje mě, že pravidelný zásobovací pendl nedorazí na místo stálého určení a nikdo se nad tím nepozastaví.“

„Zásobovací loď patří dopravní divizi společnosti Symantech-Daewoo. Ta také určuje její letový rozvrh, seržante.“

„Aha,“ utrousí významně Seeks „Prověřím to přes informační systém.“

„Když chcete.“

„Ano. Pokračujte.“

„Jeden z elektrotechniků se při práci na vnějším plášti energetické centrály stal svědkem dalšího zmizení.“

Seržant, desátník i vojáci se k Suvorovovi nakloní.

„Byl úplně bez sebe. Oči měl vyčerpáné, nemohl mluvit - jen koktal. Nakonec mu musel doktor píchnout něco na uklidnění.“

„Co viděl?“

„Je mi líto, ale nedozvěděli jsme se nic podstatného. Byl bez sebe, blábolil nesmysly. Dva dny u něj trval šok, několikrát omdlel. Při posledním záchvatu se zabil. Sáhl rukama na svorky rozvodu vysokého napětí a doslova se vypařil. Jediná prokázaná sebevražda.“

„A váš závěr?“

Suvorov jako už tolikrát předtím pokrčí rameny „Mluvil nesouvisle, chvílemi mu nebylo vůbec rozumět nebo jen tak chrčel. Pořád opakoval cosi o nějakém monstře velikosti dvou mužů, které se náhle vynořilo z písku.“

„To mi zní dost přitažené za vlasy,“ potřese hlavou Seeks.

„My tomu taky nechceme věřit, alespoň nahlas ne. Všichni jsme usoudili, že se zbláznil, a u toho oficiálně zůstalo. Ale dva dny nato se ztratil jeden z geologů. Tím se odstartovala nevladatelná vlna paniky. Do té doby se nám to dařilo tlumit, ale mechanikovo blouznění vyvolalo davovou hysterii - stalo se spouštěcí reakcí. Úplně se přestalo pracovat, harmonogramy se zhroutily, projekty zastavily. Ti šikovnější se pokusili vyrobit primitivní zbraně. Najednou jsme viděli nepopsatelné příšery za každým rohem, pod každou postelí, v každém stínu. Snažili jsme se utvořit jakousi hlídkovou službu, ale nebylo nám to nic platné. Pár dní jsme přežívali a každé ráno se počítali. Když nás zbylo jen třicet, sbalili jsme si nejnnutnější věci a ukryli se v reaktorové zóně. Doufali jsme, že časem musí přiletět nějaká pomoc. Nemohlo to přece trvat donekonečna. Někdo si musí všimnout, že se neozýváme, a přesvědčit se, co se děje.“

„Kde jste se schovali?“

„U reaktoru. Je tam pár prázdných místností, zvenku se do nich nelze dostat. Naprosto bezpečné, žádná radiace - na to si dáváme velký pozor. Světlo, teplo, energie a dostačující sociální zařízení. Má to ovšem i své stinné stránky. Voda neteče, někde došlo k poruše přívaděče. A taky jsme si nenanosili dostatečnou zásobu potravin. Brzy nám došly. Takže po pěti týdnech přidělového systému musel jít dobrovolník do skladu pro nové zásoby. A pak další, kterého určil los.“

Suvorov se nepatrně pousměje „Dnes jsem si poznačenou kartu vytáhl já a vy jste mě nachytali dole v kuchyni. Nebyl bych dobrý průzkumník, že?“

Seeks jen mávne rukou, přesune se v židli k terminálu a vyvolá na informační panel podrobný stavební plán komplexu. Ukáže na barevně odlišný kruh kolem reaktoru. „Povězte mi, kde jste. Tady není o dodatečných prostorách nic vyznačeno. Stanici jsme prohledávali podle tohoto plánu, proto jsme nic nenašli.“

„Ani se nedivím. Ty místnosti se zřejmě stavěly dodatečně, takže v původních plánech nejsou zahrnuty. Nemám ponětí proč. Ostatně, my jsme o nich taky dlouho nevěděli. Správce, který nám stanici předával, se o nich nezmínil. Možná o nich sám nevěděl. Objevili jsme je náhodou.“

„Říkáte, že je vás třicet?“

„Bývalo. K dnešnímu dni nás zbylo dvacet čtyři včetně mě. Z cesty za zásobami se občas někdo nevrátí. Úspěšnost výprav je zhruba padesátiprocentní. Když se dotyčný do dvou dnů neobjeví, losuje se znovu.“

„Kam se všichni ztrácejí?“ vyhrkne Flandy.

Suvorov na něj útrpně pohlédne. „Asi jste mě dobře neposlouchal, vojáku. Dal bych nevim co, abych se to dozvěděl. Bojíme se příšer, které zde snad mohou být, ale nikdo tu možnost nevysloví nahlas. Ani náhodou. Jsme přece vědci, rozumní lidé ze společnosti, která na nadpřirozeno nevěří.“

„Mimozemšťani?“ zachrchlá pohrdavě Vasilenko.

Geolog odmítavě zavrtí hlavou.

„To nemá cenu řešit,“ řekne zamyšleně Seeks „Jsme tu v první řadě od toho, abychom vám pomohli. A to uděláme.“

„Děkuji, ale to mi připomíná, že bych se měl vrátit ke svým. Určitě mě pomalu odespali.“ Suvorov se unaveně zvedne ze židle a zavře objemný batoh.

„Nebudu vám bránit,“ opáčí Seeks, „ale raději s vámi pošlu pár mužů. Jen tak pro jistotu.“

„Když myslíte, že to pomůže.“

„Máme zbraně,“ zavrčí Doyle a poplácá dlaní pušku.

„Aha,“ utrousí trochu posměšně Suvorov. „Já zapomněl. Doufám, že vám budou co platné.“

„Moc nám nevěříte, že?“ spíš konstatuje Seeks.

„Upřímně řečeno ne. Já jsem voják nikdy nebyl a být jím nechci. Armádě odmítám věřit z principu. Co lidé slezli ze stromů, jejím posláním je jen zabíjet. Něco zničit je daleko jednodušší a pohodlnější než tu samou věc vytvořit nebo vymyslet. To z hloubi duše nesnáším.“ Suvorov mávne rukou, popojde ke dveřím a zase se zastaví. „Je vás podle mého málo, necelých čtyřicet. Nás bylo sto. Zdraví, silní, většinou mladí - a podívejte, jak to dopadlo.“

„My jsme profesionálové, skvěle vycvičení a vyzbrojení. Máme obrovskou palebnou sílu a spousty zkušeností,“ vloží se mu do řeči desátník Perkins.

„Živě si dovedu představit, o jaké zkušenosti asi jde, vojáku,“ ušklíbne se Suvorov. „Tím mě neohromíte. Ostatně, k čemu vám to bude, když ani nevíte, proti čemu stojíte? He?“

„Na to rychle přijdeme, nebojte,“ rozkročí se nasupeně Perkins. „A hodností jsem desátník, kdybyste to náhodou nevěděli!“

„Moc se omlouvám, vojáku,“ šklebí se Suvorov. „Já ty vaše frčky neznám. Nezajímají mě.“

„Podívejte, bude to v pořádku,“ vloží se do začínající hádky Seeks. Vstane ze židle a otevře Suvorovovi dveře do sálu. Obrátí se k desátníkovi. „Nelíbí se mi to a nevím, co si o tom všem mám myslet Perkinsi, vyber čtyři lidi a pošli je s profesorem. Zůstanou přes noc s kolonisty a ráno je všechny přivedou. Nemá cenu, aby se dál schovávali.“

„Co když nebudou chtít, pane? Podle toho, co jsem slyšel, budou asi dost na dně.“

„Určitě je přestane bavit schovávat se pod zemí, když jsme tady. Měli bychom jim zajistit alespoň ucházející podmínky. A to těžko dokážeme, dokud budou zalezlí v norách pod reaktorem. Jestli je ráno nedostanete ven, budeme to muset později udělat násilím.“

„Doufám, že to nebude zapotřebí, pane.“

„Já taky. Zařídte to.“

„Ano, pane.“ Perkins vyjde ven na chodbu, kde čeká zbytek vojáků. Mowat, Graves, Morell a Robinson. Půjdu s tím geologem a dáte na něho a na ostatní, za kterými vás dovede, bacha. Ráno je za každou cenu přivedete.“ Přiblíží se těsně k nim. „Dávejte si dobrý pozor a mějte oči na stopkách.“

„Jasný, pane,“ řekne Morell.

„Jinak se okamžitě hlase, rozumíte.“

„Bez obav. Víme, co máme dělat.“

Seeks mezitím mluví se Suvorovem. „Ráno nám dají vojáci vědět. Vracet se zpátky na loď teď nebudeme, počkáme tady.“ Pohlédne mu přímo do očí. „Snažte se být trochu vstřícnější, ano? Ani nás zdejší situace dvakrát netěší, ale ujišťuji vás, že se ji ze všech sil pokusíme dát do pořádku.“

„Já vím, seržante. Promiňte, že jsem se neudržel. Jsem do krajnosti přetažený. Vlastně jsem rád, že jste tady, alespoň skončí náš nedobrovolný pobyt tam dole. Ale záleží na tom, jak se rozhodnou ostatní. Nedovedete si představit, jaké to je, být přes čtyři měsíce zavřený v tak malém prostoru. Hotové peklo.“

„Ale dovedu. A teď běžte.“ Seržant se dívá za shrbenou postavou s přeplněným batohem přes rameno. Pak se vrátí do počítačového sálu a zavře za sebou dveře.

„NEZLOBTE SE NA MĚ, PANE, ale půjdete mezi námi,“ zarazí Robinson Suvorova, který se dere do čela malé skupinky. „Dva z nás půjdou před vámi a dva za vámi, Vy budete říkat, kam máme jít a kde máme odbočit. Ostatní necháte na nás. Je to pro vaši bezpečnost, víte?“

Suvorov zakloní hlavu a pohlédne vysokému vojáku do očí. „Myslím, že ano.“

Sejdou po schodech zpět do druhého suterénu, do atria v provozní části budovy, ale nezamíří do kuchyně se skladem potravin. Suvorov ukáže doleva, na široký vjezd pod nákladní rampou, pomalovaný kolem dokola černožlutými pruhy.

„Tudy to bude rychlejší. Je to spojovací koridor, který vede dvě patra pod zemí pod každou z důležitějších budov.“

Robinson v čele němě přikývne. Obezřetně se rozhlíží kolem. Pomalu vstoupí do tmavého tunelu těsně při zdi. Střídavě hledí před sebe a na matnou obrazovku stopovacího přístroje. Odjištěnou puškou míří dopředu, ukazováček neustále zlehka položený na širokém jazýčku spouště.

V koridoru svítí nouzová světla. Místy se na stropě nebo na zdech sráží vlhkost. Pavučinovitě stékající kapky vody vytvářejí na zemi mělké kaluže vody. Ve vzduchu to čpí zatuchlinou. Část vstupů do tunelu je otevřená, jiné zůstaly uzavřené. Každé dveře, které cestou míjejí, nesou číselné označení. Vojáci se při chůzi instinktivně pohybují co nejtišeji, přesto se sotva slyšitelné šoupání měkkých podrážek v klenutém tunelu nese hodně daleko. Nejvíc hluku nadělá Suvorov, který nedává příliš pozor na cestu a pod tíhou nacpaného batohu funí námahou. Co chvíli si nadhodí řemeny, které se mu zařezávají do kostnatých ramen. V batohu to pokaždé slabě, ale ostře zazvoní.

Mariňáky zbytečný hluk znervózňuje, ale neřeknou nic. Jen jsou o to opatrnější.

Ujdou v koridoru snad dvě stě metrů. Tunel se ve světle nouzových zářivek v mírném oblouku stáčí doprava a slabě stoupá.

Suvorov se zastaví u dveří označených nápisem ENER0264. „Tady je to,“ zašeptá a chce otevřít.

Morell ho předtím, než stačí sáhnout na obyčejnou kliku, chytí za loket a beze slova mu posunkem ukáže, kam se má postavit. Stranou, pryč ode dveří. Robinson si stoupne šikmo před dveře, namíří na ně automatickou pušku a kývnutím Mowatovi naznačí, že může otevřít. Zdravotník vezme za leštěnou kouli zámku a otočí jí. Dveře se otevrou, panty slabě zaskřípají.

Před nimi se táhne rovná chodba. Po stropě se vinou nezakryté spletnice elektrických kabelů a potrubí. Odkudsi hučí

neviditelné stroje. Projdou poměrně krátkou chodbou a dostanou se ke dvěma výtahovým šachtám a pevnému schodišti. Chodba se větví do tří různých směrů. Suvorov ukáže dolů po schodech.

„Tudy,“ řekne.

„Co je tam?“ kývne hlavou Morell do postraní odbočky.

„Vzadu je velín. Řídí se odtamtud reaktor.“

Sejdou o poschodí hlouběji a otevřenými dveřmi projdou do prostorné haly. U vysokého stropu trůní na kolejnicích portálový jeřáb, ve výklencích po stranách stojí zaparkováno několik manipulačních strojů, pomocných jeřábů s dlouhými výsuvnými rameny. V každé ze vzdálenějších stěn jsou obrovská jednokřídlá masivní vrata pomalovaná žlutočernými příčnými pruhy. Ty vpravo nesou navíc ještě výstražné znaky radioaktivity. K těm Suvorov vyrazí.

„To je manipulační prostor před reaktorem, tady se zachází s novým a vyhořelým palivem do reaktoru,“ řekne a ukáže kolem sebe. Dojde k zavřeným vratům a plácne do nich dlaní. „Tady dál je bezpečnostní zóna, vstup přísně zakázán.“ Nepatrně se usměje, otočí se na druhou stranu a ukáže k těm vzdálenějším vratům. „To je vjezd. Za nimi je nájezdová rampa, která ústí na povrch těsně za obvodem stanice.“

„Kam dál?“ zeptá se Graves.

„Pojďte za mnou,“ řekne Suvorov a vede je podél vrat k malému výklenku po straně. Ukáže se, že v něm jsou malá dvířka, označená výstražným trojúhelníkovým symbolem.

„Nouzový východ, ale buďte bez obav, je tu bezpečno - ani stopa po radioaktivním záření. Ještě jsme neměli jediný únik.“

Je vidět, že vstup je dost často používán. Není nijak zabezpečený, a když se Mowat dotkne zámku, dvířka se potichu zasunou do zdi. Krátkým zalomením vejdou do hlavního přístupového tunelu a po mírně se svažující podlaze dojdou do kruhové haly. Tady září světla naplno. U stropu je další portálový jeřáb. Za bezpečnostním hrazením uprostřed místnosti vyčnívá ze země jako špička ledovce masa leštěného kovu. Je tu naprosto čisto, ventilace hlasitě hučí a vzduch je silně cítit elektřinou. Podlaha se vojákům pod nohama neznatelně chvěje. V pravidelných rozestupech kolem obvodu haly jsou rozmístěny velké stroje, tiše bzučí neznámou energií.

„Stojíme na vrcholu reaktoru,“ informuje je krátce Suvorov a přejde k podobně malým dvířkům, která otevře. Pustí Robinsona s Morellem před sebe. Všichni sejdou po točitém schodišti o několik desítek metrů hlouběji pod zem. Dostanou se tak do chodby, která zatačí v plynulých obloucích stejnoměrně oběma směry.

„Tohle je montážní chodba kolem sekundárního výměníku tepla, jsme skoro na místě.“

„Bezva,“ utrousí Robinson.

Jdou bíle vymalovaným tunelem vlevo až přijdou ke krátké odbočce. Odbočí do ní a ona je dovede do nevelké, prázdné místnosti. Zastaví se.

Vojáci se zmateně rozhlíží po holých zdech.

„Co to má znamenat?“ zeptá se podezřívavě Morell a stáhne se zády ke stěně.

Suvorov se koutkem úst pousměje. „Nic nevidíte, že? To je totiž ten figl.“ Dojde k jedné zdi a dotkne se rukou nenápadného výstupku v plastovém obložení. Panel se s hučením vysune dopředu a pak zajede ke straně. Odhalí úzký výklenek s masivními kovovými dveřmi bez zámku a osamocenou mřížkou interkomu.

Zmáčkne jediné tlačítko na malém panelu.

Vojáci se přisunou blíž a Suvorova obstoupí.

Nic se nestane. Suvorov stiskne tlačítko znovu. Až poté interkom nezřetelně zapraská.

„Růže dneska ještě nepokvetou,“ řekne geolog do mikrofonu.

„Je na ně příliš chladno,“ zapraská reproduktor v odpověď. Vojáci do jednoho obrátí oči v sloup.

„Máme tu zavedené heslo pro případ, že by se stalo něco nepředvídaného,“ obrátí se k nim se špatně skrývanou hrdostí Suvorov.

„To je pravdu fajn, blahopřeju,“ řekne s vážnou tváří Morell.

Silný mechanismus zavrčí a dveře pomalu zmizí ve šterbině z armovaného betonu. Těsně za ocelovou zárubní stojí hubený muž v potrhané košili s krátkou opakovačí brokovnicí.

„Rád tě zase vidím, už jsem myslel, žeš to slíznul jako...“ řekne chlápek, než zaregistruje čtyři vojáky stojící nehybně po stranách vchodu. Zarazí se, vyvalí oči a překvapením nechá puslu otevřenou. „Co...?“ vyrazí ze sebe a div se nezalkne překvapením.

Geolog projde dovnitř kolem něho a poplácá ho po rameni. „Pojďte dál do našeho doupěte,“ pozve vojáky. „Buďte tu vítáni.“

Vojáci se beze slova protáhnou kolem ohromného muže do malé čtvercové místnosti. Váří se tu šest plechových kontejnerů. Některé jsou otevřené. Vzduch je těžký, vydýchaný a plný nejrůznějších pachů ze špatně větraných prostor. Vojáci se rozhlíží kolem sebe a pak se vyčkávavě zadívají na muže s brokovnicí. Ten konečně popadne dech a vzpomíná se z překvapení. Pohybem volné ruky srazí dlouhou páku zavíracího mechanismu do dolní polohy a dveře hermeticky uzavřou vstupní otvor.

„Pánové, představuji vám Powella, šéfa naší bezpečnosti,“ řekne Suvorov. „A tobě, Powelle, představuji čtyři příslušníky zvláštní záchranné jednotky, která je tu jenom kvůli nám.“

„Kristepane, to není možné,“ zamumlá muž pro sebe a postupně podá vojákům ruku. „Toho bych se ani ve snu nenadál! Fantastické, opravdu! V nic podobného jsme se neodvažovali doufat a ono je to pravda. Nezapomněli na nás...“ oči se mu lesknou slzovou vlhkostí.

„Jste tu skoro celý den,“ informuje ho Mowat. „A na oběžné dráze asi týden. Zdržela nás pořádná písečná bouře.“

„Ne, to je v pořádku, hlavně, že jste tady.“ Powell odloží pušku do kouta ke dveřím. „Jak jste nás našli?“ zeptá se.

Mowat chce odpovědět, ale předběhne ho Suvorov.

„Čistě náhodou,“ prohlásí spěšně a trochu se nafoukne. „Narazil jsem na dva z nich, když jsem byl ve skladu potravin. Něco dělali ve velké kuchyni.“

„Opravdu?“ chce vědět Powell.

„No, abych řekl pravdu...“ zrozpačítí Mowat a pokrčí rameny.

„Nepůjdeme za ostatními?“ přeruší ho rychle Morell.

„Jistě, samozřejmě. Jenom, když dovolíte, půjdu první, aby se ostatní moc nevyplašili.“

Vejdou do přímé úzké chodby a následují Powella, který je vede.

„Musíte nás omluvit, ale jsou tu trochu provizorní podmínky. Když jsme se rozhodli, že se sem přesuneme, nestihli jsme sem přemístit veškeré potřebné vybavení. Každý byl rád, že je schovaný před světem tam venku. Takže jsme museli dost improvizovat,“ řekne jakoby na obranu Suvorov.

„Nemusíte se bát, jsme zvyklí na ledacos. A ve vašem případě je to pochopitelné,“ utrousí diplomaticky Mowat. Chodba končí otevřenými dveřmi. Za nimi je velká místnost s několika tmavými vchody někam dál. Celému prostoru vévodí široký stůl, nahrubo smontovaný z beden a kusů zeleného plastu. Obklopují ho primitivní lavice a všelijaká provizorní sedátka. Na vzdálenějším konci sedí čtyři muži a bez velkého zájmu hrají karty.

„Pánové, máme návštěvu,“ zahlaholí Powell, jen co vrazí dovnitř.

Tři z mužů bez zájmu vzhlednou od vějířků papírových karet, které svírají v dlaních. Tiše vytřeští oči na čtyři ozbrojené vojáky ve dveřích.

Ti jim pohledy oplácejí s mírnou lhostejností.

„Zase další pokus o ubohej vtip, Powelle?“ zabručí vousatý chlápek a dál zarytě zírá do svého listu. „Mě už opravdu nenachytáš.“

Dál je ticho. Jednomu z karbaníků povolí prsty a po stole se pleskavě snesou karty jako podzimní listí. Vousáč to koutkem oka zachytí. „Proboha O'Briene, co to vyvádíš? Hraj přece!“ Nedá mu to a na dotyčného se podívá. S překvapením zaregistruje vyřeštěný výraz a povolené svaly kolem úst. Sleduje jeho pohled ke vchodu do místnosti a vyvalí oči stejně jako ostatní.

„A kurva...“ vydechne.

Suvorov se protlačí do místnosti a posadí se ledabyly ke stolu. „Není to paráda?“ zašklebí se.

Vojáci se rozmístí kolem vchodu. Rozhlížejí se po místnosti.

„Zavřete huby, nebo vám do nich něco vletí,“ zachechtá se Powell. „Vypadáte směšně,“ dodá a ani si neuvědomí, že před chvílí vypadal úplně stejně. „Dovolte, abych vás představil.“ Ukáže prstem na mariňáky. „Jsou z komanda, které nám přiletělo na pomoc. A tihleti u stolu jsou: ten zarostlý je doktor Borodinov, po jeho pravici sedí kuchař O'Brien, nalevo spojař Seth a poslední je člen naší bývalé ochranky Parker.“

Vousatý geolog se zvedne od stolu a chystá se vojákům podat ruku. Asi jako projev radosti. Oči se mu lesknou.

Robinson ho zarazí v půli cesty zvednutou dlaní. „To je v pohodě, jako by se stalo. Zatím nám neděkujte. Schovejte si to, až budete na oběžné dráze a poletíte odsud pryč.“

„Kde jsou ostatní?“ zeptá se Morell.

Parker ukáže na nástěnné hodiny. „Stále je noc, takže se většina pokouší spát. My čtyři jsme na tom tak špatně, že neusneme ani na chvíli, tak aspoň zkoušíme zabít čas.“ Pokrčí rameny a rozhodí po stole karty, které až dosud držel v ruce. „Tahle hloupost je to jediné, co nám ještě zbývá při té strašné nudě.“

Kuchař se posadí zpátky na místo. „Mezi námi,“ prohodí, jste tu tak za pět minut dvanáct. Nedovedete si představit, jaké to je být zavřený s pořád stejnými ksichty. Někteří jsou duševně na dně a tahleta idylka by dlouho nevydržela. Ponorková nemoc, víte.“ Vyhodí nohy na stůl, pohodlně se opře a složí ruce na břicho.

Mladík, kterého Powell představil jako spojaře, se naopak zvedne a zmizí v jednom z tmavých východů.

Mowat jeho odchod podmařeně pozoruje. „Kam vypadl?“ zeptá se blaženě se uculujícího Suvorova.

„Řekl bych, že šel vzbudit ostatní. Berte ho takového, jaký je. Je mladej, trochu splašenej, ale to nic. Je hrozně šikovnej, uvidíte.“

„Doufám, že se dožije doby, kdy nám to bude moct předvést,“ zavrčí Mowat pro sebe.

Robinson a Morell si sednou na prázdná místa u stěny. Graves a Mowat obcházejí hrubě omítnuté stěny a zkoumají vnitřní vybavení. Ostatně, není skoro co.

Neuplyne minuta a v místnosti se začnou objevovat překvapené a rozespálé tváře. Muži mají většinou několikadenní strniště. Spánkem pomačkané obličejy jedné nebo dvou žen se dají od nich sotva rozeznat. I když se vojáci snaží přicházející lidi odradit od všemožných projevů úlevné radosti, kterými se je pokoušejí zahrnout, přesto před potřásáním rukou nebo poplácáním po ramenou a zádech neutečou. Podzemní prostory se zaplní hlukem, všichni se navzájem překřikují a prolétají mezi sebou. Svorně plánují nejbližší budoucnost. Místnost je v okamžiku přeplněna pachem nemytých těl.

Robinson se přesune k Mowatovi do nejvzdálenějšího rohu, kde spolu pozorují Morellovu marnou snahu zavést alespoň symbolický pořádek. Cynicky se pošklebují a hodnotí kolem se motající postavy v zašpiněných pracovních oděvech. Zavládne naprostý chaos. Příslušníci kolonie se dohadují mezi sebou a vojáků si skoro přestanou všimnout. Ti na nový vývoj situace reagují udiveným krčením ramen a pobavenými pohledy.

„Můžete být chvíli zticha?“ křičí marně Morell uprostřed skupiny vousáčů. Nikdo si ho nevšímá. Kolem se proplete onen kuchař a málem do něho vrazí. Za jeho zády se kdosi hystericky rozesměje, ale hned zase umlkne. Nějaký vysoký chlápek se k němu přitočí, pokusí se jej loktem dloubnout do žeber, zakřičí mu do obličejů nesrozumitelnou otázku a aniž se namáhá vyčkat na odpověď, zmizí pryč.

„Takhle se to nedá, co budeme dělat?“ zeptá se do mikrofonu Graves.

„Nevím,“ ozve se z druhé strany místnosti Robinson. „Jsou úplně v rauši, možná by pomohlo vystřelit pár ran do

vzduchu. To by je spolehlivě probralo.“

„Chceš někoho zabít? Uklidni se.“

„To já jen tak, aby řeč nestála,“ zasměje se krátce Robinson.

Najednou se v místnosti objeví štíhlá brunetka a razí si cestu k Morellovi, který pořád stojí uprostřed místnosti.

Mowat si jí všimne a šťouchne rukou do Robinsona. „Čum, vole,“ zašeptá ne zrovna potichu.

Ne, že by to zrovna byla Miss Sluneční soustavy, to ne, ale je přiměřeně mladá, štíhlá, s tmavě hnědýma očima v poměrně pohledném obličejí. Není jí víc než pětadvacet pozemských let, ale vypadá podstatně mladší. To hlavní, co ji odlišuje od zbytku osazenstva kolonie, je fakt, že se o sebe snaží dbát i v primitivních podmínkách. Na rozdíl od většiny ostatních dokázala udržet sebe v čistém a svou pracovní kombinézu v neroztrhaném stavu. Šedivé kalhoty i bundu má sice na několika místech záplatované, ale nic víc. Tmavě hnědé vlasy se jí v udržovaném účesu vlní na ramena. Od okolních postav se odlišuje asi jako přírodní drahokam od uhlí.

„Morelle, otoč se, stojí to za to,“ zašeptá do vysílačky Graves.

Voják se prudce otočí, právě když se mu žena dostane za záda a zvedne ruku, aby se dotkla jeho ramene. Morellův pohyb nečeká, ale leknutí na sobě znát nedá. Překvapeně zamrká, ruku nehybně visící ve vzduchu pomalu připaží k boku. Pak zvedne oči do výšky, pohlédne Morellovi do tváře a neuhne, i když si ji zvědavě změří.

Morell mlčí a čeká, s čím se vytasí.

Žena pár sekund pečlivě studuje jeho rysy vyzdobené několika drobnými jizvami, prohlédne si výstroj, kterou má na sobě. Obzvlášť pozorně spočinou její oči na mohutné zbrani, kterou drží křížem přes tělo.

„Sleduješ to?“ zasyčí Robinson na Mowata. „Vo co jí de?“

„Jak to mám asi podle tebe vědět?“ odsekne Mowat.

„V životě jsem jí neviděl.“

„Možná, že jí trochu straší na věži, jako všem ostatním tady.“

„Kdoví,“ zabručí zdravotník. Zlehka položí ukazováček na spoušť a trochu nakročí do místnosti.

Robinson zcela automaticky zareaguje na Mowatův neznatelný pohyb. Odsune se stranou, pohledem si v davu vyhlédne nejlepší pozici pro případnou střelbu.

Morell tu ženu ze své výšky pozoruje, stále čeká. Kdosi do něho zezadu neopatrně strčí. Žena znovu zvedne oči do jeho tváře.

„Jmenuji se Tylerová a jsem tu vrchní vedoucí týmu biologů,“ představí se kupodivu příjemným altem. Ruku mu nepodá.

„Nemůžu říct, že by mne netěšilo,“ pokusí se voják o vtip. Vstřícně se na ni pousměje.

S brunetkou to ale ani nehne. Upřeně zírá do jeho očí, jako by za nimi chtěla objevit všechny skryté myšlenky a úmysly. Není to právě příjemné.

„Jsem voják Morell,“ představí se mariňák. „Patřím k čtetě speciálních jednotek, která dostala za úkol vám pomoci.“

Bioložka konečně stočí zrak stranou do hloučků motajících se kolonistů. Jako zázrakem se mezi nimi objeví pár lahví tvrdého alkoholu a ty teď kolují z ruky do ruky. Posmutněle se pro sebe ušklíbne. „Tak pomoci...?“ zamumlá nezřetelně.

„Co prosím?“ přeslechně se Morell.

„Ne nic, toho si nevšímejte.“ Znovu na něho pohlédne. „Povězte mi, je mezi vámi doktor?“

„Na mateřské lodi máme kompletní lékařské vybavení a ve výsadečném člunu na letišti by se několik základních věcí taky našlo, ale to vy asi na myslí nemáte, že?“

„Potřebuji někoho tady a pokud možno ihned,“ řekne Tylerová netrpělivě.

„Doktora s sebou nemáme, ale několik mužů má úplný zdravotnický výcvik. Táhle ten v koutě, Mowat, je zrovna jeden z nich. Potřebujete s něčím pomoci, je někdo zraněný?“

Tylerová krátce a nedůvěřivě stočí oči naznačeným směrem na vojáka v objemném brnění kevlarové vesty, který se dívá směrem k nim a poslouchá jejich konverzaci ve sluchátkách interkomu.

„Náš jediný člověk, který rozuměl medicíně, doktor Nowak, měl před časem úraz. Zlomil si ruku a přesto, že jsem se ho s jeho pomocí snažila ošetřit, jak nejlépe to šlo, nebylo to k ničemu. Nahore na ošetřovně jsou léky a vybavení, ale tady dole bohužel nemáme skoro nic a nikdo neví, jak mu za současného stavu pomoci. Já sice jako biolog mám všeobecnou představu, ale bez pořádných prostředků nic nezmůžu. Doktor je čtyři dny v bezvědomí a má vysokou horečku. Bojím se, že dlouho nevydrží.“

„Jistě, Mowat se na něho podívá a udělá, co bude v jeho silách.“

„Jste si naprosto jist, vojáku, že něco takového zvládnete? Jde tu o lidský život!“

„Zcela určitě, madam!“ odsekne dotčeně Morell. „Každý z nás dovede ošetřit běžná zranění a jak už jsem říkal, Mowat je jedním z těch, jejichž specializace je v tomto směru velmi důkladná. Dokáže provést různé druhy operačních chirurgických zákroků, pokud to situace vyžaduje!“

„Ach, ano, dobře. Pojďte se mnou!“ Otočí se a vyrazí, aniž se přesvědčí, zda ji voják následuje.

Morell se vydá za jejími zády a cestou kývne na zdravotníka, aby šel s ním. U jednoho z tmavých východů z místnosti se setkají. Robinson se přilouká s malým odstupem a ve tváři má potměšilý úšklebek.

„Ale podívejme se, Morelle, jakou jsi si stačil najít pěknou známost,“ zahlaholí naoko vesele. „Neškrť se a představ mě, ať si užijeme v grupě!“

Bioložka ho sjede krátkým zničujícím pohledem. „Až o to budu stát, dám vám vědět, to si buďte jistí!“ Dál se o vojáky nestará a zmizí v tmavém vchodu.

„Jsi nenapravitelný blbec, Robinsone,“ řekne Morell. „Neznáš předpisy o styku s civilisty při akci? Jestli si bude stěžovat, starej ti sedře kůži zaživa, to si piš.“

Vysoký voják ohrne pohrdavě nos. „Netykavka, co? Jen ať zkusí ceknout, a uvidí!“ vyhrožuje a rukou sevře rukojeť

bojového nože zavěšeného na opasku.

„Vychladni! Zůstaneš tady s mladým a budete dávat bacha, než se všichni z radosti ztřískají do němoty. Já s Mowatem se za ní podíváme.“

Robinson nabroušeně zavrčí. Oba vojáci následují Tylerovou. Projdou krátkou spojovací chodbou, ze které ústí troje dveře. U jedné na ně bioložka čeká. Netrpělivým gestem je vyzve, aby šli za ní. Místnost je skoro stejně rozlehlá jako ta první, jenom s tím rozdílem, že tahle slouží jako společná ložnice a je spoře osvětlena pár nouzovými světly s matným zakrytím. Na holé zemi ve třech řadách leží nízké matrace. Na nich se válejí zmuchlané deky z nouzových zásob s červenými pruhy na hnědém podkladě, které jejich majitelé ve spěchu odhodili stranou.

Bioložka je vede napříč místností ke vzdálenějšímu rohu, který je oddělený od zbytku místnosti zataženou látkovou plentou. Mowat, který jde těsně za jejími zády a snaží se nešlapat po lůžkách, si s nemalým překvapením všimne, že jemně voní jakousi toaletní vodou. Morell se drží stranou. Ze zvyku kontroluje kouty místnosti, i když se nedomnívá, že je to potřeba.

Tylerová odhrne závěs neurčité barvy. Těsně u stěny se objeví lůžko. Na něm, zabaleno ve třech poskládaných dekách, leží bez hnutí zachumlané mužské tělo.

„Zkuste, co umíte,“ pokrčí rezignovaně rameny a ustoupí stranou.

Mowat přistoupí blíž, poklekne na jedno koleno, pušku položí na zem vedle pravé nohy, aby mu nepřekážela. Muž leží na zádech přikrytý až ke krku a nezdá se, že by vůbec dýchal. Tvář má nezdravě brunátnou a zpocenou. Zdravotník vytáhne z kapsy malé čtverhranné pouzdro, rozloží ho a na čelo nemocného položí kotouček snímače. Pár sekund vyčká a pak se podívá na jeho displej.

„Hmm,“ zabručí. Strhne snímač z mužova čela a schová ho zpátky do pouzdra.

„Je to vážné?“ zeptá se s obavou v hlase Tylerová a snaží se nenápadně nahlížet vojákovi přes rameno.

„Dost špatné. Horečka čtyřicet jedna a půl stupně. Puls slabý, zrychlený a nitkovitý. Systolický tlak silně kolísá. Jak dlouho trvá tenhle stav?“

„Říkala jsem, že zhruba čtyři dny. Předtím se normálně pohyboval, komunikoval a vypadal v pořádku. Najednou dostal teplotu, silnou slabost, závratě a musel si lehnout. Od té doby nevstal. Horečka se mu prudce zhoršila a upadl do kómatu. Šlo to velice rychle.“

„Dobře, podívám se na tu ruku. Která je to?“

„Pravá.“

Mowat rozhrne propocené pokrývky a odsune je stranou. Muži je zhruba padesát let. Z flekatých, kdysi bílých spodků a trička s krátkým rukávem vyčuhují vyhublé končetiny. Sálá z něj horko, do vzduchu se šíří mdlý zápach těžce nemocného. Pravou ruku má obvázanou až k rameni pruhy roztrhaných hadrů. Předloktí mu fixuje primitivní dlahu vyrobená z podélně rozštípnutého kusu tvrzeného plastu. Zdravotník se posune blíž k ležícímu, nakloní se nad něho a pozorně si prohlédne obvázanou ruku, aniž se jí zatím dotkne.

„Předpokládám, že si zlomil předloktí,“ řekne se skloněnou hlavou. „Tak proč má tu ruku, sakra, zafačovanou až k rameni?“

Tylerová odbojně pohodí hlavou. „Nevím. Naposledy si ji obvazoval sám a nechtěl k tomu nikoho pustit. Pořád žertoval, ať si najdeme lepší zábavu, než se starat o starého dědka. Prý je studovaný lékař a nejlépe ví, co s tím, tak ať mu zbytečně nepřekážíme ve světle.“

„Tvrděj pán, co?“ utrousí Mowat. „Chcete mi říct, že od té doby, co je v bezvědomí, ho nikdo nepřevazoval, nebo se mu alespoň na zranění nepodíval?“

„Ne. Víte, my tady...“ začne Tylerová, ale hlas se jí zadrhne. Odvrátí hlavu kamsi ke stropu.

Mowat mávne rukou. „Dobře, dobře. Podívám se na to zblízka.“

Z boty vytáhne malý, ostrý nůž se štíhlou oboustrannou čepelí. Nejříve odřeže obvazy, které přidržují dlahu k vnitřní straně předloktí. Počiná si s překvapivou jemností a obratností, to musí bioložka uznat. Kriticky sleduje jeho pohyby a nezbyde jí než obdivovat úspornost, s níž voják pracuje. Žádný pohyb neudělá zbytečně, pohybuje se přesně jako stroj. Je vidět, že ví, co dělá. Odstraní dlahu a začne přefezávat uzly, které spojují jednotlivé pruhy látky dohromady. Chvilku to trvá. Mowat nikam nepospíchá, snaží se zraněnému neškodit.

„Je jasné, co tomu vašemu doktorovi je,“ řekne Mowat a odloží nůž na podlahu vedle pušky.

„Ano?“ zachmuří se brunetka.

„Pojďte blíž. Nic necítíte?“

Tylerová nasaje zatuchlý vzduch v místnosti. „Ne. Měla bych něco cítit?“

„Určitě.“ Mowat se odtáhne trochu stranou. „Rozřízl jsem ten obvaz a nyní ho z té ruky stáhnou. Dobře se dívejte, ať se pro příště trochu poučíte.“ Uchopí u ramene oba konce a drobnými pohyby prstů obvaz sloupává, jako když se stahuje kůže z hada. Látká klade odpor, ale pak se v jediném okamžiku s krátkým a vlhkým zašustěním z končetiny odloupne a odpadne pryč. Vzduchem se ihned rozšíří ohavný, žaludek zvedající puch hnijecího masa.

Tylerová slabě vykřikne.

Muž má paži silně nateklou. Kůže se vlhce leskne a až k rameni se porůznu táhnou dlouhé pruhy sytě purpurové barvy. Uprostřed předloktí, kde je zlomená kost, mokvá velická boule černofialové barvy. Maso v těch místech začíná odpadávat od kostí.

Morell, který se opírá opodál o zeď, se při tom pohledu zatváří zhnuseně.

„Panebože, co to je?“ zašeptá příškrčeně Tylerová.

„Tomu se, vážená, říká sněť, kdybyste to jako biolog nevěděla. Neléčenému zranění se to občas stává. Někde chytíl infekci a ta se postarala o tohle,“ řekne zdravotník a podívá se jí zpřímá do tváře. „Mohla jste dost dobře něco podobného očekávat.“

„Já... asi ano. Jenže tady není nic jednoduché...“ Trochu zaváhá. „Moje specializace jde trochu jiným směrem. Jsem planetární biolog, xenolog, a tohle jsem v životě neviděla. Nemám zkušenosti...“

„Teď je to stejně jedno, abych řekl pravdu.“

Bioložka se snaží od ohavně páchnoucího zranění odvrátit zrak. Nejde to. „Dá se s tím vůbec něco dělat? Můžete mu pomoci?“

„Zkusím to. Ale nedělejte si naděje. Rozsah postižení je veliký, rozvíjí se to příliš dlouho. Otrava se dostala moc daleko.“ Mowat si odepne ze zádové části opasku objemné černé pouzdro. Otevře ho a vyjme tři průhledné umělohmotné sáčky naplněné bezbarvou tekutinou. Z krabičky vystlané měkkou gumou vyndá několik ampulí a jednu sterilní stříkačku s jehlou zavařenou v plastiku. K tomu přiloží dvě krátké hadičky s nerezovou spojkou.

„Do zdravé ruky mu nitrožilně zavedu koňskou dávku silných antibiotik. Snad zaberou a postup infekce zastaví.“

„Uzdraví se?“

„Bude rád, když zůstane naživu. O ruku stejně přijde. Osobně bych navrhoval okamžitou amputaci - to by mohlo organismu pomoci.“ Mowat se rozhlédne kolem. „Pokud mi budete asistovat, můžeme to provést hned tady na místě. Základní vybavení mám u sebe.“

„Nepřipadá v úvahu,“ ohradí se energicky Tylerová. „Ještě v době, kdy byl při vědomí, jsme spolu tohle téma probírali a on byl pokaždé jednoznačně proti zásahu podobného druhu. Žertoval, že by si jako pravák nedokázal ani pořádně utřít zadek.“

„Když chcete plnit jeho přání tímhle způsobem, moc mu nepomůžete. Pochybuju, že takhle přežije příštích dvanáct hodin.“

„Zatraceně, snažte se!“ vykřikne a dlaní si utře nos.

Morell se odvrátí. Tylerová si toho pohybu všimne.

„Je to báječný člověk a zaslouží si zůstat naživu! Vy ho neznáte a nemůžete o něm takhle rozhodovat!“ vyjekne vztekle.

„Jistě, paní, udělám všechno, co bude v mých silách,“ řekne netečně Mowat a napíchne postiženému žílu v ohbí lokte levé ruky. Na kanylu napojí hadičku ze spojených infúzních vaků, které zavěsí na šňůru nad nemocným. „A uklidněte se, prosím, je zbytečné křičet.“

„Já jsem klidná!“ zarve ta poměrně drobná žena a kopne bezmocně do nejbližších pokrývek. Zmuchlaná deka se vznese vzhůru, plavným obloukem přeletí místnost a dopadne na hromadu špíny, vršící se v tmavém koutě.

„Prima odpal, madam,“ řekne smířlivě Morell. „Mohla byste hrát s úspěchem útočníka v kterémkoliv fotbalovém mužstvu.“

Tylerová se na něho zahledí, ale pak mávne rukou. „Omlouvám se, měla bych mlčet. Je toho tady na mě moc.“ Prsty si prohrábne vlasy a pak se opře unaveně zády o zeď.

Hromada, na které přistála odkopnutá deka, se pohne a svezce ke straně. Objeví se obtloustlá mužská postava.

Naštvaným hlasem s podivným přízvukem cosi vyštěkne.

Hlaveň Morellovy zbraně vylétne vzhůru a namíří ústí přímo do tmavého obličejce, rámovaného splenými chuchvalci černých kudrnatých vlasů. Pod nosem se tlouštíkovi skví mohutný mastný knír. I Mowat ztuhne, upustí z ruky injekční stříkačku a sáhne po automatické pušce.

„To je v pohodě,“ protáhne bez zájmu Tylerová. „To je jen naše pomocná pracovní síla.“

Chlápek se vyhrabe na tlusté nohy, polohlasně si cosi brblá v nesrozumitelném nářečí a odchází pryč. Je daleko špinavější než většina civilistů, které vojáci prozatím viděli. Potrhané šaty ztuhlé špinou mu visí přes objemný pupek.

„Co to je zač?“ zavřečí Mowat. Odloží karabinu a vrátí se k injekční stříkačce.

„Demether. Pomocný pracovník, kterého jsme dostali za člověka, co tu měl minulý rok smrtelný pracovní úraz. Vedení společnosti nám ho sem poslalo k vystřídání transportní lodí spolu s běžnou zásilkou pravidelných zásob. Je to naprostý kretén, bez užítku.“ Tylerová nezvedne pohled z podlahy. Ignoruje ho.

Chlápek se ještě ve dveřích zastaví, zašermuje rukama a něco zabrabentí. Pak zmizí za rohem.

Morell ho sleduje namířenou puškou. „Divnej...!“ utrousí napůl huby.

„To se nezdá jenom vám,“ pousměje se slabě Tylerová. „Poslední los si původně vytáhl on, ale copak jsme ho mohli nechat jít pro potraviny?“

„To asi ne.“

„Všechno by zvoral. Původní volbu jsem nakonec stornovali a napodruhé šel Suworov. Moc radosti z toho neměl.“

Zdravotník vstane ze země a opráší si kolena. Zvedne lékařské nástroje a schová je zpátky na jejich místa na opasku.

„Jsem hotovej, tady není nic, co bych mohl ještě udělat. Bud' se chytí, nebo mu pomoz Bůh.“

Tylerová se dívá smutně na ležícího muže. „Byl to vynikající člověk,“ řekne potichu. „Trochu ze staré školy. Žádný arogantní kretén jako většina ostatních. Měla jsem ho ráda.“

„Buďte v pohodě, madam,“ uklidňuje ji Mowat. „Gangrénu jsem vyčistil a vypláchl dezinfekcí. Každou hodinu se na něho podívám a zkontroluju ho.“

„Díky...“

Do místnosti vpadne rozjařený hlouček lidí. Hlasitě hulákají a pak klesnou na matrace. Skoro ihned usnou a brzy chrápou.

„Měli bychom se vrátit. Do východu slunce zbývá jen pár hodin,“ řekne Morell. „Potřebujeme si promluvit s lidmi, kteří mezi vámi mají rozhodující slovo. Chceme si ujasnit, kdy se vrátíte nahoru a jak to provedeme. Musíme informovat našeho seržanta.“

„Doufám, že ještě někdo zůstal alespoň natolik střizlivý, aby vás vnímal. Jste tu proto, abyste nám pomohli. Čekali jsme na tenhle okamžik jako na smilování - to mi věřte. Jenže, abych pravdu řekla, teď mám takový podivný pocit.“

„Jak to?“ zeptá se Morell cestou ke dveřím.

„Sama nevím. Moje babička by to nazvala špatnou předtuchou.“

„Pche! Nemalujte čerta na zeď!“ odfrkne si Morell.

Ale Tylerová se nenamáhá odpovédět.

V první místnosti zábava mezitím rychle zvadla. Několik mužů, které i ta trocha chlastu zmohla, se válí porůznu kolem stěn. Jako většina opilců i tihle hlasitě chrápají a z neklidného spánku sebou nepokojně házou. Nikoho to nepřekvapuje, nikdo se o ně nestará. U stolu sedí skupinka kupodivu střízlivých osob a mluví s oběma vojáky - s Robinsonem a Gravesem.

Mowat se bez vyzvání posadí k ostatním. Morell zůstane raději stát, přesune se k východu a opře se ležerně o zeď.

„Jak je na tom?“ Suvorov kývne hlavou směrem, odkud právě přišli.

„Špatně,“ dosedne unaveně Tylerová na bednu od sušených potravin.

Borodinov otočí hlavu k Mowatovi. „Vyrozuměl jsem od vašich kolegů, že jste zdravotník. Co si o našem doktorovi myslíte?“

„To samé. Jeho stav je vážný a já osobně mu nedávám skoro žádnou šanci. Udělal jsem pro něho maximum, které šlo za současného stavu učinit. Pokud přežije příštích dvanáct hodin, bude to malý zázrak a potom je určitá naděje. Ale ani ta není nijak velká. Mohla by pomoci okamžitá amputace postižené končetiny, ale tady Tylerová je zcela zásadně proti.“

Oči přítomných mužů se stočí na bioložku. Ta odmítavě zavrtí hlavou.

„Už jsme to probrali. Prostě nepřichází v úvahu, víte to dobře.“

Borodinov uhne pohledem. „Je to tvoje rozhodnutí a jenom ty se z něho budeš nakonec zodpovídat.“

„Je mi jasné, že to tak bude. Neboj, já se s tím srovnám.“

Kolem stolu se rozhostí rozpačité ticho. Vojáci se tváří, že je jim všechno šumafuk.

Suvorov nakonec zakašle. „Co byste navrhoval vy?“ obrátí se znovu na Mowata.

„To je vcelku jednoduché, pane. Za pár hodin vyjde slunce, takže se všichni seberete a opustíte tenhle, s prominutím, hnusný pelech. Sestavíme provizorní nosítka, pokud tu žádná nejsou, a dopravíme vašeho doktora na hlavní ošetřovnu nebo alespoň k výsadkové lodi. Tam budu mít po ruce daleko víc prostředků, jak mu pomoci.“

V místnosti se opět rozhostí ticho. Většina přítomných nechce pohlédnout vojákům do očí. Skoro to vypadá, že vědí mnohem víc, než oni tuší. Jen Tylerová a hubený muž, který byl představen jako šéf bezpečnostní služby, se rozmrzele rozhlíží po ostatních.

„Ano, je nám to jasné,“ řekne nakonec trochu váhavě Borodinov, který se zdá být mluvčím celého zbytku kolonie.

„Vaši kolegové nám o tom řekli, zatímco jste byli pryč. Pro vás je vše jednoduché a jasné, ale zkuste se vžít do nás.

Mnozí se bojí a přesvědčit je, aby náhle opustili bezpečí dosavadního úkrytu, nebude zas tak jednoduchá záležitost.

Určitě si to vyžádá nějaký čas.“

„Ale já měl za to, pane, že...“ začne Morell ode dveří, ale do řeči mu prudce skočí Tylerová.

„To snad není možné!“ vyjekne a praští pěstí do stolu takovou silou, až nadskočí těch několik nedopitých lahví, které na něm stojí. „Po dobu, co jsme tu zavěni, doufáme a modlíme se, aby nás objevili a zachránili, než pojedeme. A když se tak stane a na dveře zčistajasna zaklepou ti nejpovolanější, kteří pro nás mohou něco udělat - armáda - tak slyším:

„Díky, ale my nic nechceme.“ Je to vůbec možné? Co se to s vámi, sakra, děje?!”

Nadechne se a pokračuje. „To bylo řeči a plánů, co kdyby. Teď se nám naskytá jedinečná šance a my ji jen tak zahodíme? Odmítáte ji? Proč?“ Rozhlédne se kolem sebe a nechápavě rozhodí rukama.

Suvorov, aniž zhlédne od podrobné prohlídky špinavých nehtů, se skoro šepetem ozve. „Ty jsi hned se vším hotova, Tylerová! Jsi nadšená - nikdo ti to přece nebere. Je tu armáda, vysocí vojáci s udělanými rameny a smrtícími zbraněmi. Mají neprůstřelná brnění a přímé a nebojácné pohledy. Jsou trénovaní a zkušení - smrtelně nebezpeční. Fajn. Ale stihla jsi se jich ve svém vzrušení zeptat na takovou ubohou maličkost, totiž kolik jich tu je? Jak velkou sílu sem Armádní velitelství vyslalo? Vsadím se, že ne.“

Tylerová sklouzne pohledem na nehybně sedící vojáky. Zaváhá, ale pak pokrčí rameny. „Vlastně ne, Suvorove, takže se vytras s tím trumfem, který máš pro mne nachystaný v rukávě.“

„Ne, není to jedno, jak si v duchu myslíš,“ vloží se do rozhovoru Borodinov. „Četa! Pouhopouhá četa! Slyšíš dobře!?”

Sedmatřicet mužů včetně velitelů a pilotů. Ani o jednoho víc! Tady Suvorov se se dvěma srazil v kuchyni a potom osobně mluvil s jejich velícím seržantem. A to ještě ke všemu přistálo pouze průzkumné družstvo. Zbytek zůstal na oběžné dráze! V případě nutné potřeby tu nebudou dřív než za hodinu! A přitom o lidském životě většinou rozhodují pouhopouhé sekundy, ve šťastnějších případech minuty. Ale ne víc.“

Udýchaně se nadechne. Několik hlav kolem stolu souhlasně pokyvuje.

„A ty teď, Tylerová, chceš, abychom vyšli z poměrně bezpečného úkrytu, kde jsme dlouhou dobu v bezpečí? Kde lidé tajemně nemizí? Ty si asi dost dobře nepamatuješ, před čím jsme se sem schovali? Kolik nás bylo, když jsme sem společně přiletěli, a kolik je nás dneska? Přepočítej si nás, třeba ti to pomůže. Přemýšlej, do prdele! Snad si prokristapána nemyslíš, že nás těchhle pár chlápků dokáže ochránit! Kdepak, zůstaneme tady a vzkážeme jejich veliteli, ať sem zavolá celou armádu. Potom nás můžou evakuovat. S pořádným zajištěním a těžkou technikou! To je ta nejlepší možnost, která se nám zdá nejrozumnější.“

„Nám?“ zachrčí tázavě Tylerová.

Robinson položí mohutné ruce na stůl a vousatého geologa si nepřátelsky změří. Morell se odlepí od stěny a zvolna se přesune ke stolu.

„S prominutím, pane,“ řekne, „ale jedno průzkumné družstvo dole a zbylá dvě na oběžné dráze je standardně zavedený operační postup pro podobné typy akcí. A mimochodem, nejsme vybaveni na záchranné operace, ale na bojové. V tom je určitý rozdíl.“

Nikdo se ho v tu chvíli nenamáhá sledovat.

„Jistě, my, co tady sedíme, jsme řádně zvolená krizová rada,“ nenechá se rušit Borodinov, „kterou si ostatní příslušníci kolonie zcela svobodně zvolili, aby za ně činila obtížná rozhodnutí. A když nic jiného, tak zrovna tenhle problém je myslím jeden z nejzávažnějších! Ty jsi jedna z nás a ať se ti to líbí nebo ne, máš stejnou odpovědnost za lidi jako my. Takže se vzpamatuj a přestaň myslet pouze na sebe.“

„Nevím, jak vy,“ opáčí nebezpečně pomalu bioložka, „ale já na ně právě teď myslím.“

„Určitě?“ zašklebí se posměšně Suvorov. „Nezdá se ti to?“

„Pochybuju,“ usekne Tylerová a zasměje se. Vstane, odstrčí dozadu bedýnku, na které seděla. Natáhne ruku a ukazováček namíří Borodinovi přímo do obličeje. „Jsi pokrytec a zbabělec k tomu. Teď dobře poslouvej ty mě! Mně vůbec nevadí, kolik vojáků tu je. Jestli třicet tisíc nebo jen pár. Ano, jsem nadšená, protože jsem na tuhle chvíli čekala jako na smilování. A ne proto, jak se ty bláhově domníváš, že bych měla mokré kalhotky, jen jsem zahlédla uniformy, ale protože je tady příležitost vypadnout a já se jí nehodlám v žádném případě vzdát. Ta šance je jenom jedna jediná, definitivní a oni určitě nebudou čekat, až se vy za několik dní konečně usnesete a rozhodnete. Mají své úkoly a ty budou podle daného harmonogramu plnit. Nevěřím, že budou někoho k opuštění téhle smrduté díry nutit; prostě se seberou a odejdou. Je přece ta tolik vychvalovaná demokracie - každý si může dělat, co chce! Co na tom, že tu deset dvacet lidí shnije?“

Obrátí se na Morella, který stojí po její levé straně. „Je to tak?“

Voják trochu trhne hlavou v souhlasném gestu. „I tak se to dá říct.“

„Vidíš vše příliš jednoduše, moje milá,“ ozve se programátor Borland.

„To jsou kecy,“ zavrčí Tylerová nasupeně. „To jste přesně vy, chlapi. Jakmile se na obzoru objeví problém, nebo zpoza rohu vykukne bubák, hned se běžíte schovat mámě pod sukni. Kdybyste se slyšeli; to neskutečné žvanění! Cha. O nás tvrdíte, že jsme hysterické, ale vy - to je opravdu vrchol. Kvůli vám tu zbytek života nestrávím. Ve chvíli, kdy odtud vojáci budou odcházet, budu mít sbaleno a půjdu s nimi pryč. Je mi jedno, co se mnou bude dál, všechno je lepší než sedět v jednom kutlochu s vámi a neustále přemáhat chuť zvracet.“

Muži se většinou tváří rozpačitě. Powell se také zvedne od stolu a postaví se.

„Myslím, že to řekla správně,“ zabručí. „Řešení není v tom, jestli tu budeme dál zalezlí jako krtci. Jsme civilisté, ale s pomocí profesionálů máme šanci se postavit čemukoliv, co by nás venku mohlo ohrozit. Nepochybuji, že stačí zvolit správný přístup k danému problému, protože vojsko v tomto směru vždy disponovalo nepřehlednou zásobou zkušeností.“

„To si pište,“ zatváří se sebejistě Robinson. „Práce je naše hobby.“

„Nevíte, proti čemu stojíte!“ zasyčí Suvorov.

„A ty to snad víš?“ zakřičí na něho přes plochou desku Powell.

„Ne, ale...“

„Tak vidíš!“

„Vědí to ale oni?“

„Pochybuju,“ řekne tišeji Powell.

„Buďte v klidu,“ ukáže zuby Robinson. „Všechno zvládneme.“

„Mám ten pocit, že jste dostali větší sousto, než dokážete spořádat,“ prohodí nepřítomně Borodinov. Zírá kamsi do tmavého rohu místnosti.

„Pěkná blbost... pane.“

„Ošklivě si zahráváte, víte o tom? S vašimi, ale hlavně s našimi životy, vojáku,“ řekne nepřátelským tónem Suvorov.

„To je opravdu zvláštní,“ opáčí nevzrušeně Robinson. „Když jsme vás našli, tak jste se mohl nadšením pominout. A teď nám jdete po krku?“

„To snad ne...“

„Nechte toho!“ plácne dlaní do stolu Powell.

„Podle mě se stejně nakonec ukáže, že jde o přefouknutou bublinu, která splaskne sama od sebe,“ pokračuje dál mohutný voják.

„Jakže...?“ nasupí se náhle Borodinov.

„Drtivá většina případů je takových,“ zastane se Robinsona Morell. „Přebujelá fantazie a zbytečný strach. Nic víc. Po dobu, co jsme na planetě, naše přístroje nezaznamenaly absolutně žádnou známku přítomnosti čehokoliv cizího. V tomhle směru jsme klidní.“

„I já si občas začínám myslet, jestli jsme si to všechno jen tak nevymysleli,“ přidá se uštěpačným tónem Tylerová.

„Během minulých týdnů tu padla na přetřes spousta podivných teorií, a ani jednu nejsme schopni být zčásti logicky zdůvodnit. Kdybychom si raději dokázali zamést před vlastním prahem, možná že by se našlo nějaké daleko jednodušší a elegantnější řešení.“

„To nemůžeš myslet vážně!“ vydechne ohromeně podmračený chlápek v pracovní vestě do extrémních mrazů, zčernalé zaschlým potem.

„Ale jo. Je to jen kupa planých dohadů.“

„Protože nikdo nezůstal dost dlouho živ, aby nám o tom mohl při čaji povyprávět,“ vyplivne ze sebe nenávisně Suvorov.

Urostlý mladík v dvoudílném pracovním oděvu zvedne hlavu od stolu a podívá se zpřímá na Borodinova. „Ať je to, co je to, zastávám názor, že by bylo lepší se tomu postavit zpřímá a bojovat s tím, než hnit tady zaživa. Jen se na sebe podívejte.“ Odmlčí se a pozoruje geologa, který maličko zrudne a uhne očima stranou. „Odejdu s Tylerovou,“ prohlásí nahlas.

„Jdu taky,“ zvedne se černovlasý muž. „Doufám, že vojáci mají pár pušek v zásobě a jednu z nich mi půjčí. Trochu jim

vypomůžu, pokud o to budou stát.“

„Jak vidím, i ty, Darelle, si stojíš pevně na svém,“ řekne na to Borodinov. „Dobře tedy.“

„Počkejte,“ zvedne ruku Powell. „Než z toho udělat pořádný chaos, měl bych malej návrh.“

„Fakt?“ zeptá se Tylerová a sedne si.

„Zapomeneme na zvolenou radu a necháme hlasovat každého.“

„Souhlas,“ řekne Tylerová.

„Jak chcete, měju si nad vámi ruce,“ řekne Borodinov. „Já tady s funkcí končím.“

„Jsi ustrašený alibista,“ ohodnotí jej Tylerová. „Nechápu, jak tě Společnost mohla dosadit na druhé vedoucí místo našeho týmu. Tvůj psychologický profil musí být citelně v prdeli a na personálním si toho nemohli nevšimnout. Další ze záhad našeho světa.“

„Bezvadný,“ zachrčí zbrunátlý geolog. Pod nosem se mu v hustém plnovousu objeví maličké kapky potu. „Urážky ti výjimečně jdou. Ale abych řekl pravdu, ani já nevím, co přimělo velitele Bormana, aby tě ustanovil svým zástupcem.“ Prsty zakrouží v dobře známém sprostém gestu.

Kdosi se krátce uchechtne.

Tylerová zaprská jako divoká kočka, jenže než se stačí vymrštit od stolu, položí jí Morell zezadu ruce na ramena a přitlačí ji zpátky do sedu.

„Hezké, ale stačilo! Vidím, že rozhodnutí zůstává na mně, protože vy byste se mezi sebou nikdy nedohodli. Lezete si vzájemně na mozek, že spolu nedokážete ani mluvit bez urážek.“ Rozhlédne se kolem dokola, nikdo neprotestuje.

Podívá se na hodinky. „Zhruba za dvě hodiny vyjde slunce a já se musím do té doby spojit se seržantem, takže nastražte uši a dobře mě poslouchajte: Vzbudíte ostatní a zorganizujete si třeba rychlé hlasování, podrobnosti nechám na vás. Výsledek mě příliš nezajímá, protože ať bude jaký chce, my odtud nejpozději do dvou hodin vypadneme. Kdo bude chtít jít - půjde - kdo ne - jeho věc. Je to tak přijatelné?“

„Pro mě naprosto,“ řekne Tylerová a zvedne se. Tentokrát jí Morell nebrání. „Sbalím si svoje krámy.“

Už klidný Borodinov ji sleduje smutným pohledem, dokud neodejde z místnosti. „Nenechte se mýlit,“ řekne vojákům.

„Je to vynikající ženská, velmi schopná a tvrdá. Jenom velká škoda, že je tak neústupná a svéhlavá. Trochu jí to brání v rozletu.“

Jediný Mowat pokrčí rameny.

„Víte, odpovědnost je sakra těžké břemeno a jsem docela rád, že se jí zbavím. Všechno je teď na vás,“ řekne Borodinov. Ještě ve dveřích se zastaví a otočí se zpět. „Přeju hodně štěstí,“ zabručí a zmizí.

„Bez obav,“ poplácá dlaní svoji zbraň Robinson. „Byli jsme už po krk v horších sračkách, než se jeví tahle. A vždycky to nějak dopadlo.“

Morell se usadí zpátky u zdi. Posune si helmu na hlavě trochu dozadu a trpělivě čeká. Skoro se zdá, že spí.

ZA HODINU je všech čtyřiaadvacet kolonistů vzhůru. Někteří sice projevují určité známky opilosti, ale snaží se to nést statečně. Společné hlasování do umaštěné čepice jednoho z mechaniků proběhne hladce. Účast je stoprocentní.

Vojákům námořní pěchoty je výsledek předem jasný. Většina civilistů se rozhodne pro okamžitý odchod, ať se děje, co se děje. Tím naprosto překvapí své řádně zvolené vůdce v čele s geologem Borodinovem. Ten sice v hloubi duše cosi takového očekává, ale navenek na sobě nedává naprosto nic znát. Chová se klidně a na všechny shlíží s bohorovným úsměvem.

Vcelku zanedbatelná ale o to hlasitější menšina, která touží po úplné izolaci, ukřičeně protestuje a bezúspěšně vyhrožuje. Jenže v okamžiku, kdy jsou ostatní připraveni k odchodu, definitivně zmlkne a bez jediného slova se k nim připojí. Najdou se i několikery skládací nosítka. Mowat si z nich vybere ta nejlepší a nechá na ně zraněného doktora naložit. Hluboké bezvědomí u něj trvá i nadále. Zdravotník mu do jednoho vaku s infúzí přidá další dávku antibiotik. V chodbě vedoucí ke dveřím do úkrytu se seřadí dlouhý dvojstup. Robinson s Gravesem si stoupnou do čela, Mowat zůstane uprostřed s nosítky a Morell průvod uzavírá. Při přípravě k odchodu se spojí se seržantem a vyloží mu dosavadní postup. Rozespálý Seeks jednotlivé položky odsouhlasí a po krátkém rozhovoru se rázně odpojí z éteru. Powell vytūká na upatlané klávesnici u hlavních dveří dlouhý číselný kód a dveře se otevrou. Robinson vyhlédne zpoza rohu. Vzduch je čistý. Pokyne rukou ostatním a vyjde ven. Těsně za ním se drží Graves s postupujícími kolonisty za zády. Po schodištích a chodbách se dostanou do haly s vyčnívajícím krytem reaktoru. Stroje po obvodu sálu hučí toutéž titánskou energií, jako když tu vojáci procházeli poprvé. Kolonisté jsou nezvykle zamlklí a vypadají stísněně. Oba maršáci vpředu stoupají příjezdovým tunelem mířícím k povrchu. Velká výstupní vrata z reaktorové zóny jsou neustále zavřená. Protože jít v takovém množství stejnou cestou, jakou sem vojáky přivedl Suvorov, by bylo obtížné, požádá Robinson Powella, aby je vedl jinudy.

„Jak je venku?“ zeptá se ho Powell po krátkém zamyšlení.

„Nevím,“ odpoví Robinson podle pravdy. „Zeptám se.“ Zmáčkne tlačítko interkomu. „Dinersi, slyšíš mě? Jsi na příjmu?“

Sluchátka zapraskají souhlasnou odpovědí. „Jo, slyším a poslouchám. Co chceš?“

„Potřebuju akorát vědět, jaký je venku počasí. Nic víc.“

„Slunce vychází nad obzor. Vzduch je čistý a větrná aktivita nestojí za řeč. Nikde mráček.“ Pilot sedí ve svém křesle ve výsadkové lodi s nohama vyloženými na přístrojové desce. Přes zapnuté výhledové obrazovky se rozhlíží po okolní pusté krajině, ve spojených dlaních žmoulá horký plastický kelímek s mizerným instantním káfem, který před chvílí vydoloval z poruchového palubního automatu.

„Dobrý, díky. Spi dál,“ řekne Robinson z reproduktoru nad letovou konzolí a odpojí se.

Diners se zaškaredí na reproduktor. „Spi dál? Jdi do prdele i s celou svojí rodinou,“ zavrčí polohlasně. Pohledem

sklouzne na tři obrazovky monitorů, na kterých už půl hodiny sjíždí komplexní testovací program lodi. Většina ukazatelů svítí v zeleném a pár jich pomrkává v ospalém rytmu světle oranžovou barvou. Žádná červená - to je dobré. I když na ty filtry sacího potrubí se stejně bude muset kouknout. A to je pěkně špinavá fuška. Vůbec se mu do ní nechce. Foukne do kalné tekutiny v kališku, opatrně si usrkne. Když ne dobrá, aspoň horká, pomyslí si vděčně a otřese se zimou v nevypoteném vnitřku kabiny. Trochu závidí Schultzovi, který si zase zalezl do horní palebné věže a určitě tam tluče špačky. Ale co, být obyčejným pěšákem by ho nebavilo a ta trocha mastné špíny patřící k postu bojového pilota ho určitě nezabije. Raději se znovu zahledí ven na vzdálený horizont, ostře kontrastující svou temnotou proti světlejšímu okrovému nebi.

„Slyšel jste?“ kývne Robinson na Powella.

„Ano. Bude asi nejlepší, když vyjdeme výjezdovou rampou ven na povrch a do hlavního komplexu dorazíme po silnici. Co myslíte?“

„Zní to dobře a vy se tu vyznáte líp než já.“

Powell se pousměje. „Nám jenom prospěje být na čerstvém vzduchu a vidět po dlouhé době východ slunce.“

Mírně stoupajícím tunelem vyjde skupina do ranního rozbřesku. Pod vstupním portálem vznikla přes metr vysoká návěž pisku, kterou musejí přebrodit. Kolonisté se v šikmých paprscích slunce rozhlíží, jako by zde byli poprvé. Vojákům by připadali jako houf zbloudilých turistů, nebýt jejich špinavého, potřhaného oblečení a hlubokých vrásek ve tvářích. V nedostačující čtveřici se rozestoupí pokud možno nenápadně kolem nich a dávají pozor. Morell se spojí se seržantem, který již v poněkud příznivější náladě slíbí, že jim pošle někoho s nákladním transportérem naproti.

„A co bude teď?“ ozve se kdosi z hloučku.

„Počkáme, než pro nás přijedou,“ řekne Mowat. „Zatím si užívejte čerstvého povětří a buďte klidní.“ Přejde k nosítkům ležícím na písku a změří zraněnému puls. Alespoň se o to pokusí.

Tylerová dojde k němu. „Je v pořádku?“ zeptá se s obavou v hlase.

Zdravotník se na ni zespodu krátce podívá. „Myslím, že ano,“ zalže. „Pokud tedy mohu soudit. Víc budu vědět až na ošetřovně.“

„Já vím,“ řekne a poodejde stranou. Zadívá se na sluneční kotouč hrající všemi barvami, který se právě objevil nad obzorem ve zdejší nevelké verzi. Jako podivná polární záře se kolem něj rozprostrou chvějivé cáry hrající všemi odstíny oranžové a červené barvy.

„To je nádhera,“ zašeptá nakrátko ostříhaná blondýnka stojící na okraji skupinky.

Lidé mezi sebou moc nemluví. Někteří si posedají na zem do pisku a dívají se kamsi do dálky. Morell stojí zády k nim. Nakročený na černém povrchu polozasypané silnice pozoruje nedaleký komplex stanice, odkud by se měl každým okamžikem objevit slíbený transportér. Jenže uteče ještě nejméně deset minut, než se mezi budovami zvedne oblak prachu, který se rychle přibližuje. Za chvíli je slyšet rachocení silného motoru. Morell si zacloní oči před bodavými paprsky slunce, které mu svítí ze strany šikmo do očí. V přibližujícím se oblaku prachu rozezná nákladní transportér s dvojitým pásovým podvozkem, který se používá při těžkých zemních pracech. Obludný stroj posledních sto metrů zpomalí a plynule zastaví před čekající skupinou. Motor zaburácí a za kovového klapotu zmlkne.

Z kabiny se vykloní Doyleva rozšklebená tvář.

„Je mi líto, ale horší mrchu jsem sehnal nedokázal,“ zavolá z výšky. „Račte nastupovat!“

Z boku transportéru se na hydraulických ramenech vykloní velká manipulační plošina. S hučením pomocného motoru pomalu dosedne na zem. Lidé se pohnou a beze slova na ni uloží nejprve nosítka s doktorem. K nim se přidá několik dalších lidí a plošina vyjede nahoru k obrovské ložné ploše nákladní korby.

„Seržant tě poslal samotného?“ zavolá Robinson na Doylea.

„Pochybuju, že by to udělal,“ zachechtá se Adams a vykloní se nad kovovou bočnicí. V ruce drží krabici ručního ovládání manipulační plošiny s dlouhým kabelem. Kovová deska se právě spouští zpátky dolů na zem.

„Á, další kovboj,“ uculí se Robinson. „Pěkně spolu, jako dva hoši.“

„Raději sklapni, než ztratím dobrou náladu,“ varuje ho Doyle.

„To nic, vždyť to stejně každé ví.“

„Sranda jako v márnici,“ utrousí shora Adams. Robinson pokrčí rameny a vyleze si se zbytkem lidí na plošinu.

Morell zůstane na zemi. „Jdu k tobě,“ zavolá na Doylea a obejde předeek transportéru. Vyleze po kovovém žebříku uchyceném na boku za předním nárazníkem vozidla a vsouká se do úzké kabiny. Je tam špína a smrad z oleje unikajícího netěsnícími posilovači řízení. Doyle trhne ručním řazením, kdesi vzadu cosi zuřivě zarachotí a stroj se s trhnutím rozjede. V mírné otočce obkrouží portál vystupující z pouštního pisku a zahne zpět ke stanici.

„Co nového?“ zahuláká Morell, aby překřičel hrozný randál v kabině. Pod nohama mu sepne šestiválcový vzduchový kompresor a vydává nepředstavitelný řev.

Doyle přefadí na vyšší rychlost a zaťuká si prstem na mikrofon před ústy. „Nic moc. Serža čeká, jak se věci vyvrbí, a Adams dotedka makal na systému. Clancy ho vystřídal, pro tuhle chvíli má volno.“

„Co je v těch počítačích?“

„Nálož zsranejch vědeckejch keců. Samý přechytralý hovadiny. Spíš se na to zeptej Adamse, ten se v nich vrtal. Mě k nim starej moc blízko nepouští, takže vím houbu.“

Morell chápavě přikývne.

Transportér se vřítí do kolonie a zabrzdí před hlavním komplexem. Cestou smete několik informačních tabulí, kterým se Doyle nevyhne dost rychle. Ne, že by mu to viditelně vadilo. Zatáhne dvojitou ruční brzdu a vypne motor, který ještě párkrát chroptivě zakašle, než se definitivně zastaví. Plošina opět putuje nahoru a dolů.

„Půjdete teď do kinosálu a kdo má hlad, může si zajít do jídelny, ale prozatím nikam jinam,“ říká lidem z korby Adams.

„Nerozutíkejte se po stanici, nemusí to být úplně bezpečné. Jakmile bude mít seržant trochu času, tak s vámi promluví.“

Problémy se budou řešit postupně podle seznamu priorit, takže mějte strpení. Na všechno se dostane.“ Kolonisté neprotestují. Občas se sice ozve polohlasné mmlání, ale jinak se chovají poslušně jako stádo marsovských ovce. Jsou unavení, je toho na ně najednou moc. Mowat ukáže prstem na dva silné chlápky.

„Pomůžete mi s nosítky na ošetřovnu?“

Muži přikývnu a zvednou vyhublého doktora.

„Můžu jít s vámi?“ zeptá se Tylerová.

„Nedoporučuji, nebude to hezký pohled.“

„Nevadí.“

„Varoval jsem vás.“

Graves se připojí k Mowatovi, jde za ním a uzavírá malý průvod. Doyle seskočí z transportéru na zem jako poslední.

Přitočí se k němu mládenec se světle kudrnatými vlasy.

„To takhle jezdíte pořád?“ zeptá se.

Doyle na něho podezíravě zašilhá. „Kritika?“

„Ale ne,“ usměje se mladík. „Jsem tu placený jako řidič a většinu času jsem strávil s podobnými krámy jako tenhle. A řídit ho tak jako vy, to už něco chce.“

Doyle se maličko nafoukne. „Nejsem tu od toho, abych dodržoval dopravní předpisy. No ne?“

„Přece nic neříkám.“

Voják se ohlédne zpátky na pásovou obludu vysokou do prvního patra. „Nic vhodnějšího pro přepravu tolika lidí jsem honem nesehnal. No co, účel splnila.“

„Pokud se pamatuju,“ řekne mladík, „naposledy když se na ní pracovalo, tak byla právě v generálce. Zapojený byl jenom pravý přední a levý zadní podvozek.“

Doyle se poškrábe pod přílbou na uchu. „Vida. A mně se zdálo, že ta svině v zatáčkách nějak divně plave a ujíždí stranou.“ Přehodí si řemen pušky přes rameno. „Jak se jmenuješ?“ zeptá se mládence.

„Fischer.“

„Prima, tak pojď, ať dohoníme ostatní. Jsou dávno v prdeli.“

5.

MOWAT S TYLEROVOU se naklání nad Nowakem, který stále pobývá v zóně jménem bezvědomí. Jeho slabý dech už není ani slyšitelný. Zdravotník nechá zraněného položit na velký operační stůl v jednom ze dvou sálů, rozsvítí na něj silný bodový reflektor a postupně ho napojí na monitorovací přístroje. Tylerová se drží poblíž. Snaží se nepřekážet a pokud možno pomoci.

Světlé křivky a barevné údaje na přístrojích jsou velmi špatné. Kritické.

Mowat o tom nechce mluvit, ale bioložka to vycítí a tváří se ještě ustaraněji. Voják ze sebe sundá kevlarové brnění a odloží ho i se zbraní a helmou stranou na přípravný pult. Vyhrne si rukávy uniformy a pečlivě si umyje ruce. Přes kalhoty a blůzu si přetáhne dlouhou gumovou zástěru, před obličej si upevní ochranný plastický štít a nasadí si sterilní chirurgické rukavice. Přistoupí ke chromovému stolu, nakloní se nad tělem zakrytým spoustou sterilních roušek. Rozřízne skalpelem z připravené sady provizorní obvaz a odhodí jej do odpadkové misky. Mastně se lesknoucí ruka je v ostrém světle halogenových zářivek ještě o poznání černější a nateklejší, než když si ji prohlížel v podzemním krytu. Několik purpurových pruhů už postoupilo doktorovi na krk, kde se ztrácejí pod neoholenou bradou. Smrad stoupající z obrovské zanícené rány plné hnisu je ohavný.

„Neměl byste mít na sobě sterilní oblek?“ zeptá se opatrně Tylerová. Odvrací oči a naprázdno polyká, aby potlačila nutkání zvracet. Napuchlá boule na doktorově předloktí se i pod opatrnými doteky ještě víc rozšklebí a nažloutlý hnis s kousky odumřelé černé tkáně vytéká na lesklou plochu operačního stolu.

Mowat zavrtí zamítavě hlavou. „Na to není čas. Nebudu hledat, kde je máte uložené. To snad vidíte. Berte to jako zákrok v polních podmínkách.“ Zmáčkne barevné spínače na ovládacím panelu na boční konzoli stolu a nad doktorem s bzučením přejede modrými paprsky lékařský scanner. Údaje se objeví za okamžik.

Stačí se jen koutkem oka podívat. Vše je jasné.

„Budeme řezat. Okamžitě.“

„Nel!“

„Nevykládejte mi tu hlouposti! Nevidíte, jak na tom je? Otrava je příliš rozsáhlá a postihla skoro celé tělo. Zbývá mu pár minut, takže pokud sebou nehodíme, je po něm. Definitivně! Nestůjte tu a podejte mi ten přístroj u vaší levé ruky, co vypadá jako malá motorová pila.“

„Ne, slyšíte?! Ne, ne a ne! On to nechťel...“

„Blbost!!“ zařve Mowat náhle tak hlasitě, až Tylerová o dva kroky ustoupí dozadu. „Když byl tak fajn člověk, jak jste o něm vykládala, tak přece stojí za to, aby žil. Co si přál nebo ne není teď vůbec důležité. Pořád lepší být bez jedné ruky, než čekat ke kytičkám zdola. On o sobě neví a ten, kdo tu rozhoduje, jsem jenom já. Mojí profesí je zachraňovat lidem, kteří za to stojí, životy, když právě nezabím ty špatné. Tu pilu!“

Bioložka stojí s otevřenou pusou a není schopna pohybu. Čas, dění, vše jako by probíhalo mimo ni. Mowat se natáhne přes ležící tělo a pilu si vezme sám.

„Ustupte!“ přikáže.

Stlačí spínač pod ochrannou krytkou a přiloží vibrující ostří těsně k ramennímu kloubu. Pila nevydá skoro žádný zvuk, když se zakousne do obnažené kůže. Vystříkne krev. Tenoučký, ale neskutečně ostrý břit projede svalovou tkání bez znatelného odporu, dokud nenarazí na kost. Pila ječivě zakvílí a z rozšklebené rány vyletí obláček bílých šupinek - odštěpků kosti s další spoustou krve. Odříznutá paže náhle s bouchnutím odpadne na zakrvácený stůl.

Mowat odhodí zakrvácený nástroj na podlahu a dál se o něj nestará. Z předem nachystaného tácku vezme blýskavé

svorky z chirurgické oceli a zručně uzavírá masivní krvácení obrovské rány po uříznutém pahýlu. Jakmile se mu to povede, vytrhne se zřetelným a hlasitým mlasknutím z nepotřebného kloubu přebytečný zbytek ramenní kosti. Uchopí do krví kluzkých rukavic malý ruční laser a jeho tenoučkým paprskem začne spékat živé maso, aby zastavil i menší krvácení. Tkáň se škvíří, prská pod rezavým žárem, ke stropu místnosti stoupají pramínky šedavého kouře silně páchnoucího spáleninou. Tak to pokračuje asi pět minut. Mowat se snaží být pečlivý, Tylerová stojící nehybně opodál a ve tváři bledne stále víc.

Nakonec se zdravotník narovná a pohlédne na přístroje. Některé údaje se zdají v rámci možností v pořádku, jiné zběsile kolísají. Nasadí do dávkovací pumpy další vak krevní plazmy a k němu přidá dvě půllitrové lahve syntetické krve. Malou tryskou s fyziologickým roztokem opláchne z černorudé rány krev i krevní sraženiny a zblízka si ji prohlédne. Poopraví několik drobností, zastaví dvě prosakující místa. Týmž roztokem si opláchne rukavice až k loktům. Spokojen se svým výkonem si nachystá sadu s chirurgickým šitím.

„Vypadá to docela dobře,“ řekne pomalu. „Šance jsme trochu zvýšili, ale zbytek musí dokončit samo tělo. Ložisko gangrény jsme odstranili, bude to mít trochu snadnější.“ Podívá se na Tylerovou, která se ještě nepohnula.

Bioložka najednou zavře oči a vydá přiškrcený chrčivý zvuk. Poslepu dotápe do rohu ošetřovny, zlomí se v pase a s jednou rukou přitisknutou na žaludek začne hlasitě zvracet.

Mowat trochu zakrouť hlavou, otočí se zpět k ležícímu tělu. „Mělo by tady být sterilní prostředí,“ zamumlá pro sebe.

Opláchne si rukavice ještě jednou proudem fyziologického roztoku, vezme připravenou sešivačku a začne k sobě stahovat okraje rozšklebené rány. „Sešiju to, jak nejlíp umím, ale i tak to nebude nic moc. Takže, až to bude mít za sebou a dostane se zpátky do civilizovanějších částí vesmíru, doporučoval bych, aby si to po mně nechal opravit od odborníků. Pak se může poohlédnout po dokonalé hydraulické náhradě. Genetický štěp bych osobně nedoporučoval, mám s nimi u starších lidí špatné zkušenosti. Pro teď to ovšem bohatě stačí,“ prohodí konverzačním tónem, aniž zvedne hlavu od stolu.

Dávivé zvuky umlknou. „Cože...?“ zamumlá Tylerová tázavě s plnými ústy.

„Říkám, že si jizvu bude muset nechat později upravit, pokud se k tomu rozhodne.“ Utáhne poslední uzel, přestřihne nit a hodí zakrvácené nástroje do odpadní misky. „Tak, a hotovo.“

Tylerová znovu obrátí oči v sloup a zkroutí se v bolestivém záchvatu. Tentokrát už z ní vylutují pouze hořké žaludeční šťávy. Bídná snídaně je dávno venku na kachlíčkové podlaze. Mowat k ní přistoupí a podá jí zmuchlaný kus bílé sterilní gázy.

„Tu máte.“

Bioložka si oře hnědorůžovou pěnu kolem úst a pak slzíci oči. Vysmrká se. „Děkuju,“ zašeptá. „Měla bych se vám omluvit, chovala jsem se příšerně.“

„Přijímá se,“ ozve se Mowat z druhého konce operačního sálu, kde programuje uklízacího robota.

Tylerová se váhavě přiblíží ke stolu a zahledí se na doktorovu popelavou tvář. „Všelijaké, co?“

„Nebudu lhát; je to tak. Osobně bych na přežití nesázel. Organismus je značně oslabený.“ Smete na zem ušpiněné roušky, vezme do ruky tmavou láhev s desinfekční tekutinou a polije jejím obsahem celou pravou polovinu těla. Rozsvítí silnou ultrafialovou lampu.

„Co bude dál?“ chce vědět Tylerová.

„Skoro nic. Ránu převázu a potom nezbude nic jiného, než čekat. Obvaz se musí pravidelně měnit a rána čistit, aby nedošlo k dalšímu zanesení infekce.“ Mowat ze sebe stáhne špinavou zástěru a hodí ji do odpadního otvoru ve zdi. Sebere pár bělostných obvazů v průhledných pouzdrech a dá se do zakrývání rány. Klimatizace hučí na plný výkon, odsává z místnosti vzduch, a nahrazuje ho novým, sterilním. Jednoduchý robot se syčivě pohybuje kolem a pilně odstraňuje všechny zbytky, kousky tkání, kostí i krev. Sebere ze země použitou pilku a schová ji ve svých útrobách. Dojede do rohu místnosti, s tichým cvakáním se zastaví a vysaje hromádku zvratků rozplešklých po podlaze.

Mowat zalepí volný konec obvazu a chce se pochlubit.

Nestihne to.

Monitor nad ležícím mužem varovně zapípá a křivky na obrazovce v jediném okamžiku klesnou na nulovou úroveň.

Kontrolní světla se roztančí v barevném reji, siréna krátce a pisklavě zavřeští. Zdravotník se bleskově vrhne vpřed a přes doktorův obnažený hrudník překloupí průhledný kryt přístroje s několika lesklými elektrodami. Tělo na stole sebou krátce zaškube, křivky na přístrojích líně poposkočí z rovné čáry, ale jinak nic. Znovu následuje elektrický impuls a tělo znovu poskočí nahoru a dolů. Ze stropu sjede obličejová maska, zakryje obnaženou hlavu. Tlustá hadice začne vhnět do doktorových plic čistý kyslík. Intravenózní pumpa mu vstříkne do krevního oběhu silnou dávku syntetického adrenalinu.

Po deseti dlouhých minutách, kdy voják a žena bezmocně sledují boj mechanických přístrojů o záchranu lidského života, se Mowat natáhne k velkému červenému vypínači a otočí jím dolů. Přístroje zavrčí, odsunou se od nahého těla, monitory s bliknutím ztmavnou a barevná světla na složitých chromovaných přístrojích postupně zhasnou.

Je konec.

„Promiňte,“ řekne Mowat. „Nedalo se už nic dělat.“

„Vím,“ polkne naprázdno Tylerová. Dovolí si na okamžik projevit slabost. V očích se jí zatřpytí slzy. Rukávem je setře.

„Děkuji vám za všechno... on by byl rád.“

„Asi ano. Pojdte pryč, potřebujete se dát trochu dohromady. Pak se sem vrátíme a postaráme se o něho.“ Vezme ji jemně za loket a vystrčí před sebou z operačního sálu. Graves je s odstupem následuje. Dveře se potichu zavřou a jediným, kdo v místnosti zůstane, je uklízací stroj, který se lhostejně pohybuje kolem chladnoucího těla.

SERŽANT SEEKS sejde z počítačového centra do kinosálu v prvním suterénu sousední budovy. V těsném závěsu ho

doprovázejí Robinson, Vasilenko a Morell. Dveře se před nimi rozjedou do stran a oni vstoupí dovnitř. Lidé, kteří se mezi sebou baví, zmlknou. Graves, který sedí osamoceně v rohu místnosti, vstane. Společenský sál se zdá poměrně rozlehlý, asi proto, že byl původně projektován pro kompletní osazenstvo vědecké stanice. Nynější necelé tři desítky osob se v něm trochu ztrácejí. Seržant vystoupí na malé pódium před zakrytým holografickým projektorem. Vojáci zůstanou stát pod ním, blíže ke dveřím.

„Jmenuji se Seek,“ představí se. „Jsem velícím seržantem přepadové čtyři námořní pěchoty. Velitelem akce je poručík Haris, ale ten se prozatím nachází na oběžné dráze spolu se zbytkem jednotky. Později se s ním jistě setkáte, prozatím však veškeré připomínky a návrhy adresujte prosím mě osobě. Za sebe musím prohlásit, že se pokusíme, aby se nastala situace co nejdříve vyřešila ke spokojenosti nás všech. Prvořadým úkolem je zabezpečit stanici i s přilehlou oblastí a pokusit se zprovoznit hlavní vysílač. Jsme sice veškeré úkoly schopni zabezpečit sami, ale velice bych uvítal, kdyby se alespoň někteří z vás zapojili do práce spolu s námi. Tak vše zvládneme v daleko kratším časovém horizontu.“

Rozhlédne se po přítomných.

Nikdo ani nešpitne.

„To je tedy na úvod. Doufám, že souhlasíte s návrhem. Je mezi vámi odborník na výpočetní techniku nebo správce zdejší počítačové sítě?“

Uprostřed skupinky se váhavě zvedne ruka. „Já jsem programátor, pracoval jsem po celou dobu na řídicím systému stanice.“

„Jmenujete se?“

„Zamowski.“

„Děkuji. Po skončení setkání půjdete, prosím, se mnou do výpočetního centra a pomůžete mým mužům s obnovou systému. Je v havarijním stavu a vy, jako zdejší pracovník, jej jistě dobře znáte. Mým lidem působí potíže zdejší rozdělení do oddělených sekcí, musejí zdlouhavě obcházet veškerá přístupová hesla.“

Muž němě kývne na souhlas.

„To je ode mě prozatím vše. Máte něco vy ke mně?“

Ze židle se zvedne vousatý muž. „Jmenuji se Borodinov a zastupuji zde všechny přítomné. Mnohé z nás trápí jeden velký problém. Dozvěděli jsme se, že vás není právě velké množství, a...“

„Vím o téhle otázce,“ přeruší ho pozvednutou paží Seek. „Moji muži, kteří byli s vámi, mne informovali. Můžu pochopit, že právě tenhle aspekt naší mise vás zneklidňuje. Ano, počet sedmatřiceti mužů, který vám sdělil profesor Suvorov, je naprosto správný.“

Sálem proběhne zašumění.

„Ale mohu vás ubezpečit,“ pokračuje seržant, „že není čeho se obávat. Do této chvíle jsme zde nezjistili ani náznak vážnějšího problému. Samozřejmě, vyjma zdejšího počítačového systému a nefungujícího anténního vysílače. Ale i v případě jakýchkoliv nepředvídatelných okolností je vše v pohodě. Moji muži jsou odborníci a jejich výcvik pro takovéto případy je velmi komplexní. Praktické zkušenosti nevyjímaje. Buďte si jisti, že si se vším poradíme!“

„Víte, seržante,“ řekne pomalu Borodinov, „já váš optimismus bohužel nesdílím a myslím si, že vaše nekritická sebedůvěra není právě na místě. Vy jste tu nezažil poslední půlrok; my ano!“

Seek odmítavě zavrtí hlavou. „Je zbytečné se bavit o něčem, co neexistuje.“

Borodinov se nadechuje k razantnímu odporu, ale seržant ihned pokračuje: „Nechápejte mě špatně, pro mne neexistuje nic, co jsem neviděl na vlastní oči nebo co není dostatečně hmatatelné, abych si to mohl vlastní rukou osahat. Vaše tvrzení jsou sice hezká, možná přesvědčivá, ale jen pro vás. Já jsem skeptik.“

„Nemůžete přece přehlížet svědectví tolika osob, to prostě nejde.“ Geolog mávne paží po sále. Kolonisté na něm visí očima, pár jich přikývne na souhlas.

„Jediný důkaz. Musíte mě přesvědčit,“ vrtí hlavou seržant Seek. „Stačil by záznam z venkovní kamery uchovaný v paměti počítače nebo cokoliv jiného, o čem bych se mohl opřít. To, co nám zde včera líčil Suvorov, nemohu prozatím akceptovat. Ostatně, v rozkaze, kterým nás sem Armádní velení vyslalo, se o ničem podobném nehovoří. Jasný je pouze pokyn poskytnout technickou pomoc. Ani slovo o záchraně a boji.“

Geolog se v marném gestu chytí za hlavu. „Já vás plně chápu. Jste vojáci a proto bez rozkazu a jasných důkazů nedáte ani ránu. Ale zkuste alespoň jednou předpokládat. Uvažovat: co kdyby? Já bych vám strašně rád předvedl realitu, ale pokud vím, není k dispozici jediný obrazový nebo jiný záznam, který by vás dokázal získat na naší stranu.“

Z druhé strany místnosti vyskočí na nohy muž středního věku v olivově zelené kombinéze. „Do prdele, co vlastně s náma bude? Nejdříve chcete, abychom opustili úkryt, a pak...“

„Představte se!“ zaburácí seržant. Chlápek poplašeně vyvalí oči.

„Jmenuji se... Borland,“ zakoktá. „Inženýr přes elektroniku...“

„Pane Borlande, mluvte postupně,“ řekne Seek potichu. „Vždy jenom jeden, ano? Ať v tom nemáme bordel!“

„A, ano...“ Muž se zmateně posadí na své místo.

„Děkuji. Jestli mi dovolíte, Borodinove, odpovím nejdříve na tohle.“

Geolog přikývne a seržant pokračuje. „Nejsme na naší mateřské lodi vybaveni pro dopravu cestujících. Proto zůstanete s námi zde, dokud se nám nepodaří splnit prvotní úkol. Teprve poté bude možno přivolat transportní loď nebo jakoukoliv jinou pomoc.“ Seek se odmlčí, aby nabral trochu dechu. Skupinka civilistů hučí nelibostí a rozhořčením. „Jak řekl správně před chvílí váš mluvčí, jsme vojáci a musíme plnit dané rozkazy.“

„Jasně jste nám to vysvětlil, seržante,“ ušklíbne se ironicky geolog. „Jak mi ale vysvětlíte to, že když vysílač ještě zcela nepochybně fungoval, a my žádali Centrum o okamžitou evakuaci, nikdo se nenamáhal na naše volání reagovat. A nakonec, kdoví po jaké době, vyšlou jedinou bojovou četou s rozkazem k technické pomoci. To je výsměch! To se vám nezdá divné?“

Seržant se trochu zamračí. „Jste si jisti?“

„Čím?“

„Že vaše nouzové vysílání přijali, ale neodpověděli?“

„Ale? Konečně pochybnosti? Samozřejmě, že jsem si jistý. Přijímající počítač Centra totiž pokaždé potvrdil zachycení relace kódem nejvyšší důležitosti. A záznamy jsou v paměti. Jen si je najděte!“

Seeks se zakaboní ještě víc. Kývne na Morella, aby k němu přistoupil, nakloní se k němu. Chvilku vojákovi potichu cosi říká a pak jej propustí. Morell okamžitě vypadne z místnosti.

„Uvědomujete si, doufám, že to, co jste mi právě sdělil, je velmi vážné obvinění. Já ovšem z tohoto místa nerozpoznám, kde je pravda a tak alespoň pro zatím zůstanou v platnosti nařízení, s nimiž jsem vás před chvílí seznámil.“ Zvedne ruce, aby utišil hlasitý odpor.

„Prohlédneme paměťové bloky hlavního počítače, prověřím vaši informaci, spojím se s poručíkem Harisem a vše mu předám k posouzení. Pro jistotu a pro váš klid zvýším dozor nad stanicí a provedu určitá bezpečnostní opatření. Ve výsadečném člunu je monitorovací zařízení o vysokém výkonu. Do vzdálenosti deseti kilometrů odtud se nepohne ani červ, aniž bychom o tom nevěděli. A vy se nebudete bez mého vědomí vzdalovat z komplexu kolonie. Co se týče vašeho problému s Centrem, zkusím se dohodnout s velitelem, aby v tomto směru něco podnikl. Ale upozorňuji, že jeho slovo v této věci je konečné. Souhlasíte?“

„Nic moc,“ řekne Borodinov. „Ale díky alespoň za to. Nemluvím určitě jenom za sebe, když řeknu, že vám pomůžeme se vším, co bude v našich silách. Tak odsud vypadneme co nejrychleji.“ Lidé okolo ochotně projevují souhlas a pokývují hlavami.

Seržant se již chystá pomalu odejít, když si na něco vzpomene. „Jste tu přítomní všichni?“ zeptá se nahlas.

Dosud stojící Borodinov se pátravě rozhlédne kolem sebe. „Myslím... ne, moment. Chybí tu Tylerová - naše biologka.

Naposledy jsem ji viděl, když jsme seděli z transportéru.“

„To je v pořádku,“ řekne seržant. „Je s naším zdravotníkem. Mám pro vás bohužel jinou špatnou správu. Přes veškerou snahu se Mowatovi nepodařilo vašeho doktora udržet při životě. Zranění bylo příliš vážné, rozsáhlé a hlavně zanedbané. Je mi líto.“

Na místnost padne hluboké ticho. Hlavy se svěsí v gestu zármutku.

„Budeme ho moci pohřbit?“ otázka se potichu Suvorov.

„Ano, jistě. A pokud nemáte nic dalšího, já musím odejít. Přihlaste se vojínu Gravesovi, on vás zařadí na seznam.

Udejte mu svá jména, funkce a jaké dovednosti zvládnete.“

Suvorov se zvedne ze židle „Já bych měl maličký dotaz.“

Seržant je už na půl cesty ke dveřím. Zastaví a otočí se zpět „Ano?“

„Chtěl bych jen vědět, pod jakou správu teď spadáme, když jste tu s námi vy.“

Seeks přikývne. „Ptáte se správně. Od okamžiku, kdy jsme přistáli na povrchu této planety, veškeré zdejší akce spadají pod vojenskou správu a jurisdikci. To v praxi znamená jediné, ať jste dříve zastávali jakkoliv vysokou civilní funkci, od nynějška zde veškeré velení a odpovědnost přejímá armáda. Naše skupina.“

„Aha. To stačí,“ poškrábe se Suvorov na bradě. Seeks se otočí zpět ke vchodu a zmizí za dveřmi. Graves vytáhne tlusté desky, poněkud staromódní tužku a postupně zapisuje jednotlivé lidi do seznamu.

POHŘEB, KTERÝ SE KONÁ dalšího dne, je neokázalý a prostý. Časně zrána mladý technik O'Connor vyjede s malým rypadlem z provozního parku stanice. Popojede s ním za budovu energetického výměníku, kde vyhloubí a pečlivě připraví pro zesnulého doktora hluboký hrob. V poledne, kdy slunce stojí v nadhlavníku, vyjde z hlavní budovy smuteční průvod a vydá se k vybranému místu posledního odpočinku. Čtyři silní muži nesou nosítka pokryta černou látkou s tělem oblečeným do čistého oděvu. Během minulého dne se kolonisté dali do pořádku, pořádně se umyli, z ubikací si vzali čisté prádlo a nové pracovní kombinézy. Ženy s pomocí jídelních automatů nachystaly skoro slavnostní hostinu, ze které později nezůstal na stolech ani drobek.

Tichý průvod v čele s nosítky projde mezi budovami a zastaví u vyhloubené jámy. Muži položí nosítka na zem, poodstoupí stranou. Ostatní se roztoupí do širokého půlkruhu a se svěšenými hlavami tiše stojí v bodavé záři poledního slunce. Nejdříve vystoupí do popředí vysoký Borodinov a pronese krátkou řeč na rozloučenou. Po něm se vystřídá ještě několik dalších řečníků, ale nikdo nemluví dlouho. Ceremonie se zbytečně nevěleče. Dvě dvojice vojáků zpovzdálí sledují smuteční procesi, ale nijak se nesnaží přiblížit nebo projevit soustrast.

Obřad brzy skončí. Nehybné tělo spustí pomalu do nachystané jámy. Každý z přítomných vezme do hrsti trochu písku a hodí ji do otevřeného hrobu. Potom se trousí zpět k budovám komplexu. Nakonec tu zůstane pouze Tylerová s Powellem. Chvilku postojí se svěšenými hlavami nad okrajem jámy a pak beze slova odejdou. O'Connor se vrátí asi za půl hodiny za řidícími pákami pásového buldozeru a díru zahrne. Ocelový stroj žluté barvy je poněkud směšně ozdoben praporky černé látky, které povlávají z dlouhého prutu radiové antény a z kamer umístěných po bocích kabiny.

Mechanik po zahrnutém hrobě přejede několikrát sem a tam, aby syplý písek a hlinu udusal, pak zastaví, vypne motor a seskočí z kabiny na zem. Ze zadního nosiče vyjme asi metrový kříž svařený z širokých nerezových profilů, donese jej ke hrobu a mohutnou palicí zatluče do písku. Spokojeně si své dílo prohlédne, vsouká se zpátky do buldozeru, nastartuje a za rachotu kovových pásů odvrčí pryč. Vojáci se seberou a odejdou za ním. Za několik hodin suchý pouštní vítr zavane stopy lidí i stroje, a jen blyštivý kříž trčí osaměle z písku v zemi nikoho.

Dva planetární dny pomalu uplynou v ničím nerušené aktivitě vojáků i civilistů. Seržant sestaví rozpis hlídek, které procházejí křížemkrážem mezi budovami a po obvodu stanice. Ostatní maríníci se většinu času zabývají rozmísťováním nezávislého detekčního systému včasné výstrahy. Pod dohledem desátníka Perkinse se nováček Clancy spolu se dvěma dalšími programátory z řad kolonistů snaží o zprovoznění hlavního počítače stanice. Z větší části se jim daří, i

když se zatím jedná pouze o databáze a záložní paměťové bloky. Nejužší odpor klade právě ta část systému, kde se nacházejí bezpečnostní a výstražné systémy kolonie. Veškeré ovládací prvky životně důležitých funkcí stanice jsou zablokované v polohách virtuálních ovladačů, umožňujících ekonomický provoz, ale nic jiného. Jak k něčemu takovému mohlo dojít, nikdo dost dobře nechápe. I v tomto případě je skoro nemožné rozmotat základní kódování programového systému a zprovoznit ovladače v plném rozsahu.

Spojař Seth a mechanik Muller vyrazí údržbářským vozidlem ke stožáru vysílače, který se tyčí na vzdáleném severním okraji kotliny. Doprovázejí je Morell s Orestem. Po hodině opatrné jízdy dojedou k jeho patě, zalité v masivním bloku tvrzeného betonu, který zabraňuje vytržení štíhlého sloupu ze země i při nejsilnějších bouřích. Mechanici čtyři hodiny pilně pracují, ale kontrola vysílače dopadne negativně - všechno se zdá být v naprostém pořádku. Přesto nefunguje. Záhada. Řídící počítač z neznámého důvodu blokuje provoz a znemožňuje datům průchod přes vysílací zařízení.

To seržanta rozladí ještě víc. Přidusí desátíka Perkinse a nutí ho, aby přitlačil na Clancyho a motivoval jeho tým k většímu výkonu. Nato zavolá přes výsadkový člun křižník Regulus a krátce informuje poručíka Harise o posledních novinkách, událostech a pokroku prací. Jako pokaždé mu Haris nabídne pomoc, ale seržant ji odmítne. Na vše stačí družstvo Charlie a další muži by se tu jen zbytečně pletli. Zbývá zprovoznit počítačový systém a úkol, se kterým je sem Velení vyslalo, bude hotov. Potom se budou moci ohlásit Centru a rychle vypadnout. Nechce na téhle zavšivené hroudě písku strávit ani o den navíc, než bude nezbytně nutné.

Ostatní pracovníci vědecké stanice se dobrovolně ujmají menších úkolů a nezdá se, že by jim to nějak vadilo. Spíše naopak. Většinou zapomínají na minulé události, nebo se tak alespoň tváří.

V dobré pohodě se uvolňují, povídají si, diskutují. Večer, když se sejdou ke společné večeři, se tu a tam ozve i smích. Neustále zachmuřená Tylerová se večer většinou posadí k vojákům, kteří jsou zrovna v jídelně, a zkouší si s nimi povídat. Ti jsou většinou rádi, i když si pak mezi sebou klepou na čelo a mnozí spolu uzavírají nepravděpodobné sázky. Borodinovi přátelé a zbytek kolonistů si její odtazitost nevěšmají.

Vše pomalu ale jistě zapadá do zaběhané rutiny. O den později, šestého dne od přiletu mariňáků na stanici, padne pravidelná obchůzka podle rozpisu služeb na Vasilenka a Gravesa.

V poslední době neustále zamračený pyrotechnik vezme stopovací přístroj, přehodí si jeho řemen přes rameno a vyrazí mezi budovy koupající se v odpoledním světle. Na nebi není ani mráček, počasí jim přeje. Graves, který má ještě v živé paměti pokračovací výcvik, probíhající v bahně pod věčně deštivou oblohou jakéhosi zapadlého pozemského výcvikového prostoru, to oceňuje a ze srdce doufá, že jim podobné počasí ještě nějakou dobu vydrží.

Pomalu projdou mezi budovami a vydají se do otevřeného prostoru kolem stanice. Vasilenko dlouho vůbec nepromluví, Gravesovi to začíná vadit. Občas se ze strany na pyrotechnika úkosem podívá. Zdá se, že Vasilenka nic nezajímá. Jde a kouká přímo před sebe. Nováčkovi, který je na své první misi a všechno je pro něho nové, se to zdá přece jen maličko divné.

„Poslyš, co tě žere?“ nevydrží to nakonec Graves.

Vasilenko mlčí „Ale, nic.“ zamumlá po chvíli.

„Ne, že by to nebylo důležité, ale sere tě to tu. Vid?“

Vasilenko se poprvé za dobu, co vyšli, na Gravesa zpřímá podívá. „To máš teda sakra pravdu, kámo. Tys na to káp,“ zašklebí se křivě.

„Ale proč? Nechápu to.“

„Ty ještě nechápeš věci,“ mávne rukou pyrotechnik „Smíř se s tím.“

Graves nakopne kámen ležící v cestě „Pravda, jsem tu jenom chvíli, ale...“

„To je přesně vono. Pořád jsi nezažil nic, co by se nevešlo do lviho pšouku. Já jsem tu, hochu, přes deset let a mám toho tak akorát dost. Jsem jeden z nejdéle sloužících u jednotky a většina kamarádů, kteří tu byli před tebou, je dávno pryč.“

„Co se s nima stalo?“

„Blbá otázka. Co asi myslíš, že se s nima mohlo stát? He?“ Vasilenko se odpudivě zakření a mávne rukou k zemi. „Ti, co měli dost rozumu - a že jich nebylo víc jak jeden nebo dva - vypadli hned, jakmile jim vypršel základní tříletý závazek. Ostatní, co neměli dost mozku v hlavě - stejně jako já - má svoje kosti roztroušený po čtvrtině galaxie. Málokdo přežije deset let u firmy a mám pocit, že svoji dávku štěstí jsem dávno vyčerpal. Život mě přece jenom ještě dost neomrzl.“

„To přece není jenom o štěstí,“ oponuje Graves.

„Ne? A o čem tedy?“ zasměje se skřípavě Vasilenko. Obejdou roh hranatého skladiště a dostanou se na velký pravoúhlý prostor, odkud na ně z druhého konce odraženými paprsky vesele pomrkává kovový kříž čouhající ze země.

„Vidíš ho? Tomu taky došla zásoba. A kde je teď?“

„My jsme prodělali speciální výcvik, ovládáme výkonné zbraně. Dá-li si každý z nás pozor, je osud v našich rukou...“

„Buď radši zticha! Cejtím z tebe nanejvýš výcvikového střediska. Tohle teď do vás cpou? Kecy místo praxe? Pak se nedivím, že to s armádou jde tak do hajzlu.“ Zavrtí hlavou a hutně si odchrchlá. Vyplivne na zem řádnou porci hlenu.

„Věř zkušenostem; ať je profesionál jakkoliv dobrej, vždycky se mu hodí trocha štěstí. To je fakt, kterej ti potvrdí každej, kdo jenom trochu déle slouží nebo prošel nějakým tím horkým místem. O tom není potřeba žvanit!“

Graves mlčí, nechce staršímu vojákovi odporovat. Projdou těsně kolem kříže s vyrytým jménem Nowak, obejdou roh energetického výměníku a pokračují dál po obvodu kolonie. Oba se zaposlouchají do rozhovorů na radiových vlnách, jež slyší ve sluchátkách přijímačů. Adams a Forest se dohadují na dálku s Doylem, který trčí ve výsadkové lodi u spojovacího panelu a kontroluje úroveň signálů nově zapojovaných bezpečnostních detektorů, které oba vojáci rozmístí uvnitř po vnějším obvodu stanice.

„Chystáš se to zabalit,“ spíš konstatuje než se zeptá Graves.

„Asi jo, vážně o tom delší dobu uvažuju.“

„Kdy?“

„Poslyš, řekni mi jeden jedinej dobrej důvod, proč bych se zrovna tobě měl svěřovat s něčím podobným?!“

„Prostě proto.“

Vasilenko popotáhne nosem a vypustí do studeného vzduchu obláček páry. „Nebudeš o tom nikde kecat, jasný?!“

„Jako hrob.“

„Předpokládám, že co nejdřív. Nejspíš po týhle fušce, jen co se vrátíme na základnu k Marsu. Podškrábnu to, sbalím si svých pár švestek a zmizím. A vy se tu třeba zblázníte.“

„Ale co budeš dělat dál? Pochybuj, že bys ve třiceti uměl něco jinýho.“

Tentokrát nakopne šutr Vasilenko a pozoruje jak letí pryč a postupně se zmenšuje. „Sakra, to je zkurveně dobrá trefa. Naštěstí je ve vesmíru pro takový, jako jsem já, víc než dost místa a příležitostí. Velký společnosti vždycky shánějí odborníky s těma přesně pravejma schopnostma a zkušenostma. Mám pár nabídek. Teplé a klidné místočko s kanceláři v nějaké zastrčené kolonii, spoustu lidí pod sebou, které budu moct po ránu pěkně z vysoka sprdávat a kopat do zadku. Plat samozřejmě daleko vyšší než tady. Velitel bezpečnosti - to je práce pro klidné stáří. Přesně pro mě.“

„Hm, nerozmyslíš si to ještě?“

„Ne, rozhodně ne. Však i tebe to nadšení jednou přejde, uvidíš. A potom si na mě vzpomeň.“

Vysokou budovu energetiky nechají za zády a přejdou napříč přes silnici vedoucí ke vzdálenému vysílači. Oba se zastaví a zahledí se na černou kovovou siluetu vysoko nad úrovní prašné planiny. Letiště se nachází přesně na opačném konci kolonie. Graves pozorně sleduje pustou krajinu. Dlaní nevědomky hladí bok robustní pušky. Ve vysílače Doyle odřikává technické údaje, které odečítá z panelu před sebou. Adams s Forestem mu většinou jednoslabičně odpovídají.

Tak to trvá nějakou dobu.

Najednou se Doyle odmlčí.

„Kde ti to vážně?“ zeptá se vzápětí netrpělivě Forest. „Chceme to zabalit a válet se na zadku stejně jako ty.“

„Zklidni kecý,“ zavrčí Doylův hlas ve vysílače. „Mašina se zbláznila, nebo nevím, co se děje. Číslo dvacet sedm a dvacet osm postupně zhasla a pak se zase ve stejném pořadí objevila. A dvacet devítka po nich vypadla nadobro; ať spouštím autotest, jak chci, tak se mi zpátky nezobrazuje.“

„No a, co my s tím?“

„Ten, kdo ta čísla zapojoval, asi něco pomrivil. Budete se na ně muset kouknout.“

„Děláš si kozy, frajere?“ zasupí Adams. „Pošli tam někoho jinýho. My jsme právě na druhým konci.“

Vasilenko se křivě zašklebí. „A je to tady. Venku jsme jenom my dva.“

Graves mlčky kývne na souhlas.

„Hele, já nevím, kde je kdo,“ odsekne Doyle, „ale docela určitě vím, že nemůžu mít díru ve zřetězení. To je pak celá práce na hovno.“

„Poradím ti, kdo je na obhlídce,“ zavrká spiklenecky neviditelný Forest. „Viděl jsem Vasilenka s jedním mladým, když vyřázeli ven. Zkus je, třeba nás zrovna poslouchaj.“

„Hm,“ zahučí Doyle. „Vasilenko, tady člun; slyšíš mě?“

Pyrotechnik vycení zuby ve vlčím úsměvu. „To víš, že tě slyším, nejde vás nepřeslechnout a už mě předem bolí hlava.“

Těm dvěma píchnu; jsem od prvního senzoru asi třista metrů. Do deseti minut jsme tam.“

Do éteru vpadne Adams. „Díky, máš to u nás.“

„To nepochybně,“ zasměje se Vasilenko. „Jak to vypadá?“

„Vlastně nijak,“ informuje ho Doyle. „Ta první dvě čidla na malou chvilku vypadla a znovu asi po deseti vteřinách naskočila, ale dvacet devítka prostě zmizela z monitoru natrvalo. Nic víc.“

„Jasně. Pak se ti ozvu. Konec.“

Oba vojáci obejdou po vnějším okraji několik skladišť z prefabrikovaných dílů a zamíří dál do volného prostoru.

Vasilenko navolí navigační a informační mód OMISu, a zastaví se. Jakoby se rozhledne po krajině, ale přitom pátrá po potřebných informacích, zobrazených na přílbovém displeji. „Támhle to je,“ ukáže před sebe.

Ujdou padesát kroků a stanou nad prvním senzorem. Vasilenko si klekne na zem ke krátkému kolíku černé barvy, který vykukuje pár centimetrů z písku. Odhrne ho a odkryje objemnější tělo senzoru. Otevře malý panel a podívá se na displej.

Graves obchází pomalu dokola a dívá se do otevřené krajiny. Nic moc výhled. Vítr honí po pláni malé prašné víry.

„Je v pořádku,“ řekne Vasilenko. Přihrne písek zpátky kolem čidla, vstane a opráší si rukavicemi kolena. „Jdeme dál.“

Ani u senzoru čísla dvacet osm nenajdou o pár minut později žádnou závadu. Zařízení funguje tak, jak se očekává.

Pyrotechnik pokrčí rameny a vede Gravese k dalšímu. Sotva ujdou pár kroků, začne mu ve vysílače nepříjemně prskat. Nejdříve se podívá vzhůru do nebe, pak prstem zaťuká do pravého boku přilby, a když ani tohle nepomůže, otočí se na Gravese.

„Slyšíš to taky?“ zeptá se.

Graves má stejný problém. Mezi dvěma prsty třese ovládačem přijímače. „Jo,“ řekne.

Vasilenko nakrčí tmavé obočí. „Asi tady něco ruší,“ zavrčí. „Ale nevidím co.“

„Počasím to není.“

„Nevadí, koukneme se na ten další krám.“

Dostanou se k vyznačenému místu na mapě. Za zády jim zůstane sklad pohonných látek pro pozemní vozidla.

Vasilenko se opět sehne a vyhrabe přístroj ze země. „To je zvláštní, ale i tenhle je úplně v pořádku,“ řekne. Pohlédne nahoru a povšimne si Gravesových ustaraně vystouplých vrásek v obličeji. „Co je?“ zeptá se s náhlou obavou.

Okamžitě sáhne po zbrani zavěšené za popruh na zádech, kam si ji přehodil, než si klekl k zemi. Pažbička mu vklouzne do

dlaně, pojistka tiše cvakne.

„Hm... nevím. Mám najednou takový divný pocit...“ zašeptá potichu Graves. Očima téká ze strany na stranu. Vasilenko se v přikrčené pozici ostražitě rozhlédne, rychle a pozorně prozkoumá každý čtvereční metr kolem dokola. Pláň až k obzoru je pustá, bez života. Mezi budovami a instalacemi stanice se nic nehýbe. Maličko se uvolní a narovná se.

„He?“

Graves se zatváří nejistě. „Viš... vypadá to blbě, ale já nevím. Prostě se mi tady něco nezdá, je tu něco divného... Jako by sem něco nepatřilo.“

„Co?“

„Kdybys mě zabil, tak ti to nepovím.“

Vasilenko se znovu rozhlédne a němě pokrčí rameny. „Nevím, ale všechno se mi zdá v pohodě.“

Graves si volnou ruku položí na neprůstřelnou vestu. „Budeš se mě smát, ale mrazí mě na zádech a okolo žaludku cejtím takovej nepřijemnej...“

„Pocit,“ dopoví pyrotechnik. Zašklebí se a zacvakne pojistku pušky do bezpečné polohy. „Neboj se, to já moc dobře znám. Podobnejch pocitů jsem si užíval a užívám poměrně často. Při naší práci je to normální, stává se to každému.

Takže ani ty nebudeš výjimkou.“

„Ne, ale...“ zamumlá nerozhodně Graves. Neustále rychle téká očima, puškou míří od pasu přímo před sebe.

„Vždyť vidíš, kde nic, tu nic. Uvolni se, to přejde.“ Vasilenko zahrne špičkou boty odkrytý senzor, přistoupí k mladšímu vojákovvi. Poplácá ho po rameni a trochu postrčí směrem k prvním budovám. „Pojď, tady je to v pořádku, zavolám člun a vypadneme. Dojdeme zpátky a budeme mít pár hodin volna. Pohoda.“

Graves se ohlédne zamračeně zpátky za sebe. „Nesedí mi to tu.“

Vasilenko nad ním bezstarostně mávne rukou. „Zavolám raději toho pitomce hned, ať ho mám s těma čidlama z krku.

Chyba je evidentně na jeho straně a ne tady. Vasilenko volá člun. Slyšíš mě, Doyle?“

Ticho, žádná odpověď. Ve sluchátkách dutě zapraská. Pyrotechnik stočí oči na mikrofon před ústy a cvrnkne do něj prstem. „Doyle, jsi na příjmu?“ zeptá se znovu.

Vysílačka nezřetelně zachroptí praskavou kakofonií zvuků, ale jinak nic. „Doprdele, Doyle, chrápeš, nebo co?“ zařve navztekaně Vasilenko. „Slyší mě vůbec někdo?“

„To bude tím rušením,“ usoudí Graves. „Proto nás nikdo neslyší a my zase je.“

„Moc by mě zajímalo, čím to je.“

„Magnetická interference v půdě, bludné proudy... kdo ví.“

„Tyhle krámy by proti tomu měly bejt sakra odolný.“

„Třeba ne.“

„Tak nějak to bude,“ uklidní se Vasilenko. „Zkusíme to o kus dál znovu.“

Ujdou po své trase asi dvě stě metrů, praskání ve sluchátkách postupně slábne, až zmizí docela. Graves se neustále ohlíží zpátky přes rameno, jako by na něco čekal. Tváří se zamyšleně.

„Doyle, jsi na příjmu?“ zkusí to znovu Vasilenko.

„No, konečně!“ zaburácí naprosto jasný Doylův hlas. „Kde vězíte, ztraceně? Vyvolávám vás už bůhvíjakou dobu. Dloužete si kaštaný ze zadku, nebo co?“

„Sklapni!“ poradí mu rychle Vasilenko. „Ani my jsme se nemohli věčnost dovolat. Tady kolem skladů paliva něco ruší signál. Vysílačka je totálně hluchá.“

„No, a na co jsi přišel?“

„Vůbec na nic. Všechny tři čidla jsou naprosto oukej. Nevím, co se ti zdálo.“

Na Doylově straně je chvíli ticho. „Mašina je v pořádku, to jsem odzkoušel. Dvacet devítka je pořád mimo. V čem to teda vězí? To mi pověz.“

„Nevím,“ odpoví podle pravdy Vasilenko.

Graves ho najednou zatahá za rukáv. „Vím, co to je!“

„Cože?“

„Už vím, co mi tam tak vadilo!“

„Nekecej!“

„Fakt!“

„A?“

„Ten šutr!“

Vasilenko vytřeští oči, „Zbláznil ses?“

„Ne. Opravdu! Právě jsem si to uvědomil. Když jsem tu byl předevčírem, tak ten velkej šedivej kámen před devěťadvacítkou stál otočený špičkou nahoru. Nevšiml sis toho taky?“

„Rozhodně ne. Nemám čas čumět po šutrech. Co s ním vlastně, do prdele je?“

„Teď, když jsme tam byli, ležel na boku a tím zkoseným vrcholem ukazoval do pouště.“

„Jak's to poznal?“

„Mám hodně dobrou fotografickou paměť, mimoto ta tmavší část, která ležela na zemi, je jasně vidět na levém boku.“

„Jo?“

„Proto se mi tam zdálo něco divného.“

Vasilenko kouká na Gravesa jako by právě spadl z Měsíce. „Tak kámen?“

„Jasně! Něco ho muselo otočit.“ Graves vypadá sice mnohem radostněji, ale ustarané vrásky mu z obličeje úplně nezmizí.

„Kdo?“

Mladý voják pokrčí nerozhodně rameny.

„Přístroje nezaznamenaly za posledních pár dní žádnou známku aktivity. Tunovej šutrák v noci otočila posraným navrch armáda kosmickéjch skřítků?“ zahučí pyrotechnik. „Jsi mimo!“

„Ne, opravdu...“

Přeruší je Doyle: „Hele, Vasilenko, potřeboval bych...“

„Teď ne, Doyle,“ usekne Vasilenko. „Mladej se mi právě zbláznil.“

„Musíme se tam vrátit a přesvědčit se,“ naléhá Graves.

„Proč, proboha?“

„Musím se přesvědčit, co ho otočilo - je to moc zvláštní.“

„Je to ještě horší, než jsem si myslel,“ záupí Vasilenko. „Zapomeň, že bych se táhnul zpátky kvůli takový blbosti. Něco se ti zdálo, věř mi. Nestojí to za to.“

„Ne! Já tam jdu,“ trvá na svém Graves. Má se k odchodu.

„Šilenče! Počkej, zavolám seržu, ten tě přesvědčí.“ Vasilenko se spojí se Seeksem a celou věc s Gravesem mu předloží. Seržanta to sice nijak nepřesvědčí, zdá se mu také, že jde o planý poplach, nicméně nařídí Vasilenkovi, ať se vrátí zpátky s Gravesem a ten kámen prověří. Ještě než se Seeks odpojí, uslyší oba vojáci v pozadí pobavený smích desátníka Perkinse.

Vasilenko se vleče za Gravesem, který jde asi o dva metry vpředu. Nadává. „Taková blbá hovadina! Za tohle se ti budou všichni chechtat ještě půl roku. A mně samozřejmě s tebou! Kreténe! Tebe mi byl čert dlužnej. Já tady končím, definitivně. Nemám zapotřebí dělat s bandou tupců!“

Graves ho moc neposlouchá. Ví, že vizuální paměť má dobrou. Proto si je jistý, i když neví, co si má myslet o kusu skály, který se tajemně pohybuje. Nepříjemný pocit kolem žaludku přetrvává. Jak se blíží k senzoru číslo dvacet devět, je stále nervóznější, cítí se podivně slabý v kolenou. Ukazováčkem mimovolně přejíždí po lučiku spouště.

Vasilenko pění ještě ve chvíli, kdy se Graves zastaví nad zahrabaným čidlem.

„Tak co?“ houkne nepříjemně pyrotechnik a postaví se vedle Gravesa.

„To je von,“ ukáže bradou mladý voják šikmo do otevřené krajiny. Asi padesát metrů od nich trůní v mělké prohlubni šedavý kus skály. Je sice o dost větší, než podobné kameny rozeté všude okolo, ale jinak nevypadá, že by se v jiném směru odlišoval. „Vidíš, měl jsem pravdu. Ta tmavá skvrna o tom jasně svědčí.“

Vasilenko se skřípavě zasměje. „Tak tenhle...?“ Kopne vztekle do země a vydá se ke kameni.

„Co to děláš!?“ vykřikne zoufale Graves. „Zůstaň stát, nechod tam!“

„A proč ne? Vždyť je to jen šutr! A to ti hned dokážu, blázne praštěnej!“

„Já nevím, ale nepřibližuj se k němu! Cejtím nebezpečí - nedokážu to vysvětlit. Sakra!“

„Zase pocity? Ha, ha, ha...“ Vasilenko je skoro u balvanu, z cesty si odkopává menší kamení. Pažbou pušky chce do toho kusu drolivé skály praštit.

Graves pomalu a proti své vůli vykročí za ním. Přepínač režimu palby přepne na automatiku. Pocit marné hrůzy v něm každým krokem sílí.

Vasilenko se zastaví těsně před kamenem. Skála je o kousek větší než on. „Tak vidíš,“ zakřičí zpátky na přibližujícího se vojáka. „Je úplně stejnej jako každěj jinej kámen, kterej jsem ve svém životě kdy viděl. A teď ti to dokážu, ty sračko májová.“

Z dálky to vnímavější Graves nejprve nevidí a v okamžiku, kdy se dostane do optimální vzdálenosti, je pozdě, aby si uvědomil, že určitý rozdíl tu je. Ostatní úlomky a kameny povalující se všude kolem po písku jsou špinavé, zčásti pokryté pískem a prachem. Tenhle ne. Z jedné strany vypadá čistě, jako by čerstvě umytě. Ani zrnko prachu nemá na svém hrbolatém povrchu... a za ostrým stínem vrhaném odpoledním sluncem, se nezřetelně táhne dlouhá, rovná a mělká stopa, která se rychle ztrácí v sypkém písku.

Současně uvidí na zemi u jeho základny pár čerstvých kamenných odštěpků a na vzdálenější straně dvě jasné rýhy. Proč si jich jenom nevšiml dřív?

Chce zavolat na Vasilenka, aby vypadl pryč. Zvedne ústí hlavně nahoru a před sebe.

Jeden a druhý krok.

Je pozdě... na všechno.

6.

BÍTEVNÍ KŘÍŽNÍK SMC REGULUS 5 visí naprosto nehybně na oběžné dráze někde uprostřed cesty mezi povrchem planety a nekonečným prostorem vesmíru, který se skví jasnými shluky třpytivých diamantů cizích hvězd. Obranné přístroje propátrávají v nikdy nekončícím cyklu nejbližší okolí, střeží bezpečí lodi i živé posádky ukryté uvnitř titanového trupu.

Protože vojáci dodržují na lodi pozemský čas, který se rozchází s denním cyklem rotace planety okolo rudého slunce, většina spí po namáhavém dni v ubikacích. Den strávili ve výcvikovém centru, na střelnici a v různých simulátorech. Předtím se věnovali nutné údržbě lodi a jejího vybavení. Úkoly pro zítřek mají stanovené předem.

Poručík Haris sedí v řídicím centru v jednom z volných křesel a píše do svého staromódního papírového bloku poznámky, které později přepíše do palubního deníku. O tři sedadla vlevo sedí Lang z prvního družstva a otupěle zírá na spojovací panel před sebou. Má momentálně dozorčí službu s vyhlídkou na dalších deset hodin úmorného vysedávání v řídicí místnosti. Nudí se stejně jako zbytek jednotky. Haris je chápe. I na něho doléhá zdoluhavé čekání a otupělá rutina. Čeká se na třetí družstvo, až bude se zadanými úkoly hotovo. Teprve potom bude smět vyrozumět operačního důstojníka ve středisku Armádního velení pro mimozemské kolonie na Marsu. Ten jim bude moci povolit odpoutat se z téhle zapadlé díry a vrátit se do Sluneční soustavy, kde je snad čeká zbytek zasloužené dovolené.

Haris dopíše poslední větu, sklopne blok a dá ho do přihrádky se svým jménem na zadní stěně kapitánského můstku. Tužku zastrčí do náprsní kapsy a zvedne se.

„Jdu dolů k sobě,“ řekne k vojákovi. „Vzbudte mě v pět hodin.“

„Jistě, pane, provedu.“

Poručík jde ke dveřím. Dřív než k nim stačí dojít, uslyší Langovo: „Pane...?“ a otočí se zpět. Sleduje vojákův pohled, který směřuje na jednu ze spojovacích obrazovek, na níž tiše plane rudý vykřičník nouzového signálu. Někdo se pokouší spojit s mateřskou lodí z povrchu planety. Dřív než poručík přiskočí k velitelskému panelu, stačí Lang bleskurychle přepnout několik spínačů a otočí zesilovačem přijímaného signálu na maximum.

Z reproduktorů se začne řinout hlasitá směsice nejrůznějších zvuků, která nejprve vůbec nedává smysl.

Hladina adrenalinu v krvi obou mužů vyskočí zprudka jako porouchaný ukazatel.

„Mám i obraz, pane!“ zakřičí Lang do hluku a ukáže na jednu z blikajících obrazovek.

Haris na něho krátce pohlédne. „Přehodit na hlavní panel,“ přikáže.

Panoramatická obrazovka na čelní stěně můstku okamžitě naskočí a předvede zběsile poskakující obraz. Chvilí ukazuje špinavě hnědou zem, pak zase pusté nebe. Mihnutím oka se zjeví několik neurčitých staveb a běžící postava s několika vozidly v pozadí. Všechny zvuky přehluší burácivé zadunění, obraz se roztřeše, poskočí a na chvíli ustálí. Objeví se nezřetelná křičící postava. V rachotu jí není rozumět. Vzápětí ji zahálí oblaka prachu, která se přivalí odkudsi zprava mimo záběr. Haris má silný dojem, že šlo o jednoho z jeho vojáků. Výhled se náhle začne pohybovat kupředu, třese se ze strany na stranu. Zřejmě jde o záběry miniaturní kamery, kterou má každý voják zabudovanou v přilbě.

„Kdo jste?! Identifikujte se!“ zakřičí do mikrofonu před sebou poručík Haris.

Odpovědi se nedočká. Kamera neustále prudce švenkuje z místa na místo, poskakuje nahoru a dolů. Lang se opravdu snaží; signál totiž přichází přímo z osobní radiostanice bez možnosti přenosu přes zesilovač výsadkového člunu.

Bohužel neví, o kterého z vojáků se jedná. Bez této informace není snadné se s dotyčným z mateřské lodi spojit.

Podobné přenosy vždy zajišťuje výsadkový člun, který působí jako retranslační stanice a všechna vysílací pásma upravuje a třídí. Tentokrát však člun někdo vynechal a z neznámého důvodu se pokouší spojit s Regulem přímo.

„Mám to!“ bouchne Lang pěstí do klávesnice až poskočí. „Mluvte, pane, zkuste to znovu. Mělo by to už jít.“

„Kdo jste?! Identifikujte se!“ zkusí to Haris s mikrofonem znovu.

„Konečně...!“ zazní řídícím centrem úlevně ochraptělý hlas. Reproduktry bolestivě zabzučí zesílenou zpětnou vazbou.

„Tady seržant Seeks, pane, už jsem si byl jistě, že se mi nepovede s vámi spojit.“

Obraz se zarazí a ukáže pohled z vnějšího perimetru na objekty stanice. V rychlém rachotu, který předtím nedokázal identifikovat, nyní ke své hrůze Haris rozeznává střelbu z automatických zbraní.

„Panebože! Co se tam u vás děje?!“ zakřičí poručík.

„Nic moc nevím, pane.“ Seržantův hlas poskočí o oktávu výš a ztratí se. Přenášený obraz se rozmáže, uhne stranou. V pozadí se ozývají výkřiky. Mnohé v sobě nesou stopy bolesti.

„Odpovězte! Okamžitě, seržante!“ Haris je úplně bílý v obličeji, oči třesou na hlavní obrazovku.

„Pane, byli jsme napadeni! Přišel jsem minimálně o dva muže, počet zabitých kolonistů bude asi daleko větší.

Potřebujeme okamžitou pomoc!“

„Kým napadeni? Kým?“

„Já prozatím nic nevím, pane. Je tu hrozný chaos...!“ Velmi zblízka cosi ohlušivě praskne. Snímaný obraz zahálí oblak kouře.

„Do prdele, nestřílejte granáty, slyšíte?!“ řve seržant na kohosi mimo záběr.

„Kurva, ty svině...“ zavyje jakýsi hlas v dálce.

„Byl jsem v hlavní budově, pane, když to vypuklo,“ křičí seržant do mikrofonu a utíká směrem k budovám. Obraz kmitá tak zběsile, že není možné nic rozeznat. „Podle prvních zpráv, které dostávám, neví prozatím nikdo, co se tu seběhlo, pane.“

„Kdo tam střílí, seržante?!“

„To jsou naši, pane. V prvních chvílích se rozptýlili po okolí. Doufám, že se nepobijí navzájem!“ Zblízka zarachotí dlouhá dávka z útočné pušky.

„Okamžitě uklidněte situaci, seržante!“

„Snažím se, pane!“

„Civilové?“ zeptá se Haris a setře si pot z čela. Rukou mávne na Langa, ukáže ukazováčkem na panel ovládající veškeré funkce v docích na letové palubě. Vztýčí pět prstů. Voják přikývne a přemístí se k dálkovému ovládání výsadkových plavidel. Prsty přeběhne po klávesnici a panel se rozsvítí barevnými ukazateli.

Seeks se podle přenášeného obrazu dostane někam mezi budovy a zpomalí. „Většinou tu jen zmateně pobíhají a hystericky řvou. Něco vám ukážu, pane!“ Seržant doběhne za roh skladiště, zastaví se. Kamera zabere udusanou zem a poskočí o kus dál. Hlína se nezměnila, ale v uježděné ploše se objeví mělká, asi metr široká brázda. Záběr se znovu posune doprava. Náhle se přes celou plochu velké obrazovky roztáhnou tři zakrvácená těla ležící nehybně na zemi, s údy široce rozhozenými. Pohled se přiblíží. Ukáže se, že jde o dva muže a jednu ženu. Těla jsou osklivě potrhána a vypadají, jako by je jakási oblodná síla zkroutila jako hadry na podlahu a pak odhodila. Břišní dutina mladé ženy je roztržena, střeva se válejí všude kolem. Krev postříkala písek v dlouhých cákancích. Vpíjí se do písku a barví jej tmavě rezavým odstínem.

„Panebože...“ zamumlá otřeseně poručík Haris.

„Pane, hodte sebou! Nevím, proti čemu stojíme...!“ zakřičí seržant přes propast vzdálenosti.

Znovu zarachotí prudká palba. Obraz se stočí stranou a ukáže vojáka klečícího za plechovou přepravní bednou, zády ke kameře.

Střílí mezerou mezi nízkými budovami do otevřené krajiny. Vojákově tělo sebou drobně škube, jak vyrovnává zpětný ráz pušky. V dálce se do vzduchu zdvihají drobné gejzíry písku.

„Adamsi, nech toho, přestaň!“ zařve seržant.

Voják nereaguje. Vypadá to, že neslyší ani nevnímá. Zbraň v jeho ruce, zapřená pevně do ramene, vypálí poslední náboj. Adams zkušeným pohybem plynule vyhodí prázdný zásobník a zasune do pušky nový. Karabina zarachotí v rychlém staccatu a dál rozrývá pustou pláň v dálce.

„Zkurveně, Adamsi, to je rozkaz! Přestaň!“ Seržant se pohne ke střílejícímu vojákovi. Zleva přiběhne další muž v maskované uniformě. Vrhne se na pomoc Seeksovi, který skočí zezadu na Adamse a pokusí se mu vytrhnout zbraň z rukou.

Ve snímaných záběrech nastane naprostý zmatek. Adams se zběsile brání a nejasně chroptí. V jednu chvíli se objeví jeho tvář čelem k seržantově kameře a Haris několik set kilometrů vysoko uvidí, že je zalita krví. Po chvilce se přestane bránit a upadne na zem.

„Byl to můj kamarád...!“ řve, co mu síly stačí. „Ta zasraná, zkurvená svině... Kamarááá...!“

Obraz uletí do směru, kam ukazují Adamsovy mávající ruce. Za opodál stojící přepravkou se objeví tělo v šedobílých maskáčích roztržené vejpůl. Vyhřezlé vnitřnosti zakrývají horní polovinu torza.

Poručík Haris naprázdno polkne. Jeho ruce slepě zašátrají po konzoli před ním, až narazí na velký spínač zakrytý bezpečnostním krytem. Skoro ho utrhne, jak s ním zaclouná, aby ho rychle odstranil. Pak pěstí bouchne do plochého poplachového tlačítka.

ŘEV POPLACHOVÝCH SIRÉN je ohlušující. Rozechvívá trupové přepážky lodi, posunuje drobné předměty a probouzejícím se mužům z něho vstávají krátké vlasy na hlavách. Kaminsky, který jako vždy spí hlubokým klidným spánkem, se při prvních tónech vyjících reproduktorů vymrští prudce z lůžka ve své ubikaci. Zamotá se a srazí všechny věci z poličky na protilehlé stěně. Ne, že by těch věcí bylo právě hodně - většinou jde o pornografické slátaniny nejhrubšího ražení. Lesklé, častokrát ohmatané stránky se rozletí do vzduchu a ve vířivém tanci pokryjí plastový povrch paluby nestydatými obrázky. Není čas sbírat papírové společnice dlouhých nočních chvil. Hmátne stranou po složené bojové uniformě a začne se do ní bleskurychle soukat.

Uširvoucí ryk vystoupá do neuvěřitelné výše a začne kolísat do rytmu s rychle pulzujícími světly palubního osvětlení. Jekot se snižuje na snesitelnou hranici vždy, kdy se z reproduktorů ozve příjemným, ale o to hlasitějším ženským hlasem palubní počítač.

„Rudý poplach! Rudý poplach! Všichni příslušníci družstva Alpha a družstva Bravo se okamžitě dostaví s plnou bojovou výzbrojí do doku číslo pět! Odlet za patnáct minut! Rudý poplach! Toto není cvičná akce! Opakují: toto není cvičná akce!“

Průzkumník Rigby řve vzteky, poskakuje po jedné noze a pokouší se v překotném spěchu trefit do pravé boty, zatímco si volnou rukou zapíná vrchní část maskáčů.

Follet s Thorpem se srazí a upadnou tvrdě na zem ve chvíli, když současně vyrazí do koridoru ze svých protilehlých ubikací.

„Sráči zsranej,“ soptí Follet. Zvedne se na nohy a utíká chodbou pryč.

„Zmrde,“ syčí za ním v těsném závěsu Thorp.

Drake vyletí na chodbu protínající ubikační jednotku a s dusotem těžkých bot se žene do výzbrojní sekce. Cestou předběhne nebo odstrčí několik pomalejších vojáků, kteří utíkají stejným směrem. Všichni se navzájem předhánějí a snaží se být první. Bojová světla blikají krvavě rudými světly. Vrhají krátké záblesky po stěnách, stropech a napjatých tvářích vojáků. Míhovou září jsou osvětleny pouze ty chodby a části lodi, které vedou přímo do doku číslo pět, kde Matka připravuje ke startu výsadkový člun. Ostatní prostory tonou v naprosté temnotě.

„Odlet za dvanáct minut z doku číslo pět!“ burácí chodbami bitevní lodi ta podle hlasu určitě pěkná ženská. „Toto není cvičný poplach! Opakují: toto není cvičný poplach...!“

Kaminsky se přizene do zbrojního skladu jako velká voda právě v okamžiku, když na sebe Drake věší z oddílu nadepsaným svojí jmenovkou neprůstělnou vestu a dopíná si nacvičenými pohyby pásky a plastové spony.

„Je to vážný!“ křičí nahlas Kaminsky, aby alespoň trochu přehlušil neustávající jekot sirén. Na ruce a nohy si nasadí mohutné chrániče, které vytahuje z vlastních přihrádek. „Je vyhlášenéj rudej a ke všemu letíme s Pětkou. To je ta nejtěžší mašina!“

Drake dopne poslední část suchého zipu, pohne rameny nahoru a dolů, aby se kevlarové brnění usadilo na těle a zjistil, jestli ho nikde nic nedře. Zdá se to být v pohodě.

„Si piš!“ zařve v odpověď. Natáhne si ochranné rukavice. Zacvakne masivní sponu opasku s výzbrojí, hodí si na záda objemný tlumok s nejnutejším vybavením. Dotáhne zajišťovací popruhy. Na hlavu si narazí helmu, zapojí interkom a zkontroluje spojení. Do pouzdra na pravém stehně zastrčí výkonnou automatickou pistoli, do pochvy na levém boku zasune těžký bojový nůž s dvojitým ostřím a horní zubatou čepelí. Ze stojanu vytrhne jednu ze svých automatických pušek, do levé ruky vezme plný bubnový zásobník na tři sta ran a vrazí ho s cvaknutím do zbraně. Stiskne hlavní vypínač a pohledem přejede displej na jejím boku.

„Bude bengál...!“ zařve a těžce odběhne k východu do hangáru.

„Jóóó,“ zaskučí Kaminsky. Zvedne zaťatou pěst nad hlavu a prudkým švihem se udeří doprostřed hrudního plátu, jen to zaduní.

„Rudý poplach! Rudý poplach! Odlet výsadkové lodi z doku číslo pět za sedm minut! Opakují: za sedm minut...!“

Vojáci vbíhají do hangáru široce otevřenými vraty. Červené výstražné majáčky nad vchodem se točí a zalévají mohutné postavy přízračnými odlesky. Vojáci proběhnou volným prostorem mezi zvednutými ochrannými štíty, potom pod

obrovským břichem výsadkového člunu až na šikmo sklopenou vstupní rampu, vedoucí k otevřeným přechodovým komorám. Dusot těžkých výsadkářských bot na mřížovaném kovu zcela zaniká v hulákání hlavního počítače a jakotu poplachových sirén.

Pilot O'Neill vletí do výsadkové lodi a skoro po hlavě skočí do křesla v otevřené pilotní kabině. Batoh nacpe do připravené schránky pod ním, pušku zarazí do držáků na pravém boku polstrovaného opěradla. Člun je skoro připravený. Matka se nehládá. Ovládací panely překypují barevným rejmem světél, po obrazovkách kmitají dlouzí hadi číselných údajů, digitální ukazatele stoupají po stupnicích do výšin provozních hodnot. O'Neill si zapne přes prsa i trup upínací bezpečnostní pásy, nasadí si pilotní helmu, ale hledí nechá prozatím otevřené. Začne s rychlou předstartovní kontrolou. Všude zatím zelená. Teplota ve směšovacích komorách motorů prudce stoupá, až dosáhne startovního maxima.

Poručík Haris stojí v plné výzbroji u vstupních dveří, odpočítává přibíhající vojáky a každého z nich plácne po rameni, když jej míjí.

Truscott dopadne na své místo. Mohutnou zbraň upevní vedle sebe.

„Jak to, že ten starej hajzl je vždycky všude první?! Já to nechápu!“ zařve na vedle sebe se usazujícího Clarka. Bradou ukáže na Harise stojícího uprostřed vchodu do lodi.

„Nevim!“ pokrčí bezstarostně rameny druhý operátor těžkých zbraní. „Je asi lepší než ty!“

„Pchá,“ zaškaredí se na něho Truscott.

Ve velké přepravní komoře výsadkového člunu panuje přesně organizovaný a tisíckrát nacvičený chaos. Vojáci si navzájem pomáhají s poslední kontrolou a dopínáním výstroje. Všechny volné předměty se ukládají a upevňují na vyhrazená místa. A pak ještě znovu vše zkontrolovat. Během letu nebude absolutně žádná oprava možná. Jakékoliv nynější opomenutí by se mohlo později při náročném sestupu krutě vymstít.

„Do odletu poslední dvě minuty! Dvě minuty! Všichni nezúčastnění vyklidí okamžitě startovní prostor a dok číslo pět! Opakují...“ burácí nesčetnými mechanickými ústy Matka.

Jako poslední proběhne vstupním prostorem Evans a utíká k výsadkovému člunu. Masivní přechodová vrata za ním se sykotem zapadnou a oddělí dok hermeticky od zbytku lodi. Voják proběhne kolem poručíka, vřítí se do přepravní komory. Shodí tlumok ze zad, vkopne ho pod sedadlo, zajistí posuvná dvířka a zarazí pušku do držáku. Natáhne se k němu několik párů rukou a pomůže mu s dodatečným dostrojováním. Nakonec zapadne do anatomického křesla a zapne si na břicho rychloupínací sponu šestibodového postroje.

„To tě bude stát rundu pro každého,“ nakloní se k němu vedle sedící Ryan. „Jsi poslední.“

„Však já vím,“ supí rozmrzele Evans. Těžce oddechuje. Vidina sedmatřiceti dvojitých panáků, mizících v lačných chřtánech jeho spolubojovníků, ho nepotěší. Taková porce chlastu pořádně zacloumá s částkou těžce vydřeného měsíčního žoldu.

„Nic si z toho nedělej, někdo musí být poslední,“ zachechtá se z druhé strany Deathmers.

Poručík uzavře nejdříve vnější dveře přechodové komory a potom i vnitřní. Usadí se na místo velitele-navigátora.

Jakoby na toto hlavní počítač mateřské lodi čekal, vypne v jediném okamžiku poplachové sirény a zhasne všechna světla v lodních chodbách. Rozhostí se až bolestivé ticho.

Za panel obranné sekce usedne desátník Hicks a prověří jeho systémy.

„Krátká informace pro všechny,“ řekne do interkomu poručík Haris. „Vědecká stanice s naším třetím družstvem byla napadena. Víme jen to, že jsou prokazatelné ztráty na životech. Ale jak velké, nebo něco bližšího - kdepak. Byl vyhlášen rudý poplach. Pět minut po našem startu nás bude dolů následovat automatická transportní loď s nejtěžším vybavením.“

„Do prdele,“ zašeptá někdo. Ruce vojáků se zatnou do opěradel.

„Třicet sekund do startu,“ řekne do interkomu O'Neill. Světla v doku začnou přerušovaně blikat. Ve výsadkovém člunu se rozhostí tíživé ticho. Vojáci tiše polykají naprázdno a připravují se duševně na utrpení během sestupu. Poručík Haris složí ruce do klína, klidně se dívá přes záběry venkovních kamer v pilotní kabině na pohasínající a opět se rozsvěčující světla v hangáru. Pilot jako jediný vyvíjí ještě nějakou aktivitu. Prsty obou rukou přebíhá za tichého cvakání kláves po programovací klávesnici.

Deset sekund před startem světla v doku bez varování zhasnou. Místo nich se zářivě rozžehne čtverec kolem výstupních vrat. I veškeré osvětlení, informační monitory a ukazatele uvnitř výsadkového člunu pohasnou. Vojáky zahálí tma, rušená pouze slabými barevnými odlesky, proudícími do přepravní komory z otevřené pilotní kabiny.

„Tak jo. Jdeme na to,“ řekne O'Neill a výstupní vrata se začnou otevírat. Světelný čtverec pulzuje směrem od středu k okraji rozevírajícího se otvoru. V tmavé ploše uprostřed se objeví první shluky jasných hvězd. Člun sebou trhne, rameno katapultu ho vysune z trupu lodi. Jistící svorky na bocích se s boucháním odpojí a uvolní ho definitivně ze spojení s mateřskou lodí.

O'Neill se zapře v sedadle, spustí hledí pilotní přilby a položí ruce na ovládací prvky lodi. „Bezpečná vzdálenost dosažena... teď!“ řekne do mikrofonu.

„Start!“ potvrdí okamžitě Haris.

Pilot prudce přitáhne akcelerační páky k sobě a pevně sevře řízení. Obrovské turbíny v zádi lodi se rozeřvou a vyplivnou do volného prostoru oblaka bělostného ohně. Výsadkový člun sebou trhne a vyrazí jako závodní chrt. O'Neill ho navede prudkým manévrem pod břicho mateřské lodi, proletí pod ní a namíří čumák ve stále strmější křivce k povrchu planety. Podlaha se vojákům propadne pod nohama, žaludky jim vyletí do krků, oči bolestivě zapadnou do důlků. Mozky jim tak silně tlačí na temenní části lebky, až skoro hrozí vylézt ušima. Přetížení vzápětí přesáhne snesitelnou hranici a rozmaže každé vědomí do bolestivých šmouh. Jako poslední se marnému boji s nesnesitelnou tíhou poddá O'Neill. Předá řízení lodi počítači stiskem jediného tlačítka umístěném na kontrolním panelu těsně vedle

levé ruky.

Motory výsadkového člunu zběsile řvou na plný výkon, ženou ho přídí kolmo k povrchu planety. Během pár chvil dosáhne desetitisíce tun těžký stroj vrchní vrstvy atmosféry a vletí do ní. Ochranný štít se rozpálí a utvoří kolem lodi ohnivou stěnu rozžhaveného vzduchu o teplotě dvou a půl tisíce stupňů Celsia. V posledním možném okamžiku začne hlavní počítač vyrovnávat letovou dráhu a stáčet loď z kolmého směru. Stačí dvě, možná tři sekundy chyby ve výpočtu a výsadkový modul by se nestačil vyhnout bleskově se přibližujícímu povrchu planety.

Dopředná rychlost klesá a s ní i drtivé přetížení.

Muži začnou trochu snadněji nasávat vzduch do rozbolavělých plic, tmavé chuchvalce v krvi zalitých očích se poněkud projasní a ustoupí kamsi do pozadí. Jen málokomu nevadí šílené, trhavé pohyby lodi, na které se nedá nikdy dost dobře zvyknout. A tak se pevně sevřenými víčky, zatnutými zuby a hlubokými nádechy snaží omezit poskakování vlastních žaludků na přijatelné minimum. Krátké bučivé zahoukání sirény a okamžité zobrazení údajů na velkoplošných panelech informuje ty, které by to snad mohlo zajímat, že výsadkový člun právě prochází nejstrmějším bodem sestupové dráhy.

Jak se dá předpokládat, nikoho to nijak zvlášť nezajímá. Vojáci se věnují svým vlastním zaživačím potížím.

O'Neill rozťreseně zvedne ruce a s námahou si protře oči. Dělá se mu špatně od žaludku, v ústech cítí odpornou kovovou pachut' krve a stoupající žluči. Pohledem překontroluje prsty na rukou. Zdají se být pevné a jisté.

Připraví se převzít manuální řízení lodi.

Těžký výsadkový člun prořízne ohnivou stopou horní vrstvu atmosféry a stále vysokou rychlostí klesá pozvolnou křivkou na hladinu dvanácti tisíc metrů. Třeše se a zmítá jako stará děvka těsně před vyvrcholením. Řev vzduchu troucího se o doběla rozžhavené štíty přejde do uší rvoucího jekotu a přehluší dokonce i ďábelský rachot motorů. Burácení proniká odhlučněnými stěnami a znemožňuje jakoukoliv komunikaci. Povrch planety se blíží fantastickou rychlostí.

Masivní pruh bílých kondenzačních par se za řítícím se strojem prodlouží do vzdálenosti dvou set kilometrů a jenom zvolna se rozpívá. Efektivní, ale zdaleka viditelný vstup do atmosféry. O'Neill, již jistý sám sebou, sevře prsty kolem ovladačů a opatrně přepne zpět na ruční řízení.

„Přecházím na manuál,“ oznámí zároveň do mikrofonu.

„Ano, rozumím,“ zachrčí nezřetelně Haris. Hlasivky mu ještě plně neslouží.

Počítač uzná za vhodné rozsvítit malá bojová světla v přepravní prostoře. Strhané tváře vojáků tak ozáří mrtvolně blede světlo. O dvacet sekund později naskočí monitory předvádějící venkovní prostředí. Informační tabule zazáří jasnými barevnými značkami.

Horizontální křivka letu se vyrovná a podlaha se zase stane podlahou. Nejprve pomalu ubíhající obraz získá na velkoplošných panelech řadu překvapivých detailů. Trup lodi se náhle roztřeše ve zběsilých vibracích a stroj se s mohutným zavytím motorů propadne do vzdušné jámy, aby vzápětí zase vyskočil vzhůru jako na obludné horské dráze. Někteří muži poněkud ustarané vzhlednou a upřou oči na údaj o současné výšce. Na obzoru se objeví zubaté pohoří a roste před očima. Výsadkový člun pomalu klesá. V nejkritičtějším okamžiku přitáhne O'Neill řídící páku jemně k sobě a let lodi se vyrovná pouhých pět set metrů nad povrchem skalnaté pouště. Otřesy zeslábnou a hladina vřeštivého hluku se ustálí na snesitelnější úrovni. Hory před přídí člunu se tyčí do bledeho nebe ve znepokojující velikosti.

Poručík Haris hodí okem po zátylku pilota, ale nic neřekne. O'Neill vypadá, jako by na něco trpělivě čekal.

Stačí sotva tři mžiknutí oka a skalnatý masiv vyrůstající jako ploutev prehistorického monstra z pusté planiny je tu.

Letová hladina stroje se nachází hluboko pod nejnižšími vrcholky. Ještě než vojáci začnou řvát, před člunem se jako zázrakem otevře úzká průrva, protínající v hluboké jizvě napříč celé pohoří. Hřeben hor je rozdělený zubatým zásekem na dvě skoro stejné části. O'Neill, aniž sebe méně sníží rychlost, nasměruje člun přímo do zejícího ústí.

Kolem boků lodi se mihnou sevřené útesy, ostré jako břitva. Ční vysoko do nebe a hrozí rozdrtit opovážlivý kovový hmyz při sebemenší chybičce. Ale to už jsou na druhé straně a řítí se pryč. Na zadních kamerách je malou chvíli vidět tlaková vlna vyvolaná průletem lodi, ženoucí se úzkým kaňonem. Podobná obřímu kladivu drtí větrnou erozí narušené skalní bloky, rozmetává vysoké skalní věže a gigantickou silou vrhá tunové balvany jako dětské kostky daleko do prostoru. Nakonec vzdálenost a oblaka prachu zakryjí to neuvěřitelné divadlo.

„Kurva, to bylo něco,“ zahuhlá pro sebe Kaminsky. Skloní bolestivě hlavu a podívá se sám sobě do klína. „Stojí mi jako kráva.“

Ostatní většinou fascinovaně civí do prázdna, nebo si pro sebe tiše cynicky mumlají. Ozve se slabý a velmi sporadický potlesk. Svalové křeče z přetížení už většinou odezněly. Trochu se mohou v upínacích pásech pohybovat. Každý z vojáků cítí rychle pomíjející nával adrenalinu.

„Hodně jsem zažil, desátníku, ale příště mě podobných ukázek vašeho umění ušetřete, nebo mě alespoň varujte dopředu,“ řekne s mírnou výtkou v hlase na pilotovu adresu poručík.

„Rozumím, pane,“ zašklebí se pro sebe pilot. Odhalené zuby nejsou pod spuštěným hledím jeho přilby vidět. „Doba předpokládaného dotyku pět minut.“

„Připravte se!“ houkne desátník Hicks na obě družstva interkomem.

O'Neill začne s brzdícím manévrem. Výsadkový modul se zběsile roztřeše, řev motorů se ještě zvýší. Ukazatele rychlosti lezou po stupnicích neochotně dolů. Radarová obrazovka ukáže světlý bod znázorňující polohu stanice.

„Vzdálenost patnáct tisíc, tři minuty do přiletu,“ informuje znovu pilot.

„Kontrola?“

„V zeleném, pane!“

„Telemetrie?“

„Zapnuta!“

„Obranné systémy?“

„V pohotovosti!“

„Vyhledávací prostředky?“

„Aktivní mód tři!“

„Rozumím Hicksi?“

„Limitní vzdálenost překročena... tři... dva... jedna... teď!“ Desátník Hicks natáhne ruku a přehodí pět spínačů v řadě před sebou. „Zapínám centrální palubní jednotku... teď! Osobní monitorovací a informační systém funkční! Vyhledávací systémy zapojeny!“

Boční stěna kabiny ožije rozsvěčujícími se obrazovkami malých osobních monitorů. Jejich přesně sedmatřicet. Barevné křivky životních funkcí čtyřiatřiceti vojáků se po nich vlní jako hbití píseční hadi.

Dvě obrazovky jsou tmavé, na třetí jsou životní linky naprosto rovné.

Je to deprimující pohled.

„Přehled?“

„Družstva Alpha a Bravo v posestupovém normálu, pane. U většiny příslušníků družstva Charlie zaznamenávána zvýšená tepová frekvence a krevní tlak. Rovněž přítomna vysoká koncentrace adrenalinu v krvi, jeho hladina však již klesá...“

„Ztráty, desátníku?“

„U vojáků Vasilenka a Graveze signál OMISu dosud nezachycen. Status vojína Foresta vyhodnocen jako mrtev.“

„Jistota?“

„Stoprocentní, pane.“

„Rozumím“

„Přistání?“ zeptá se O'Neill.

„Vynecháme kontrolní oblety. Rovnou nás, desátníku, posad'te co nejbližší k Dinersově lodi,“ rozhodne Haris.

„Obranné systémy v pohotovosti a všichni muži vyčkají. Ven se půjde až na můj pokyn. Kolem lodi zaujmout kruhovou obranu.“

„Jasně, pane,“ ozve se ze svého stanoviště Hicks.

Rychlost lodi ještě víc klesne. „Jedna minuta,“ oznámí pilot. Výsadkový člun se přehoupne přes další nevelké pohoří a klesne s neznatelným zhoupnutím do výšky jednoho sta metrů.

„Cíl na dohled,“ řekne nevzrušeně O'Neill a stočí stroj trochu stranou z přímého směru letu. Před lodí se rozevře plochá pánev s tmavou tečkou uprostřed.

Pilot ještě víc sníží rychlost a přeletí rozsáhlý komplex v malé výšce. V těsné blízkosti letiště trhne řízením, loď se zastaví skoro na místě, vzepne čumák k obloze a motory zaburácejí zvýšeným tahem. Pilot přejde s výsadkovým člunem do visu, vysune přistávací podvozek a klesne hladce k zemi. Ještě než se amortizátory dotknou pevného povrchu, O'Neill bočním tahem otočí výsadkovým člunem ve vzduchu o sto osmdesát stupňů, tak aby jeho před' mířila směrem ke stanici. Běsnící motory odfouknou svrchní pískovou vrstvu bezmála tři metry do hloubky a loď dosedne na jednolitě skalnaté podloží, zahalená v oblacích jemného prachu.

O'Neill sníží statický tah na minimum, vyjící turbíny utichnou. Několik prvních sekund mariňáci nehybně čekají, co se bude dít. Je klid, přístroje bleskurychle vyhodnocují údaje o venkovním prostředí.

„V bezprostředním okolí nic nehrozí,“ řekne Hicks s pohledem upřeným na panel před sebou. „U lehkého výsadkového člunu je několik lidí, kteří jsou identifikováni pozitivně.“

„Komplex stanice?“

„Zaznamenána aktivita tří mužů z družstva Charlie, spolu s deseti dalšími osobami. Identifikováni jako pracovníci stálého stavu kolonie. K ozbrojenému střetu v okruhu deseti kilometrů prozatím nedochází. To je vše.“

Vojáci se začnou odpoutávat. Nasazují si výstroj, zapojují elektronické přístroje a helmy na vlastní osobní systémy. Berou do rukou zbraně.

„Všichni muži ven!“ rozhodne poručík Haris. „Na palubě zůstane Hicks a O'Neill, který počká do přiletu transportní lodi a navede ji sem. Desátník Ransom povede obě družstva společně.“

„Ano, pane!“ vyštěkne Ransom.

Dvojitě dveře přechodových komor se náraz otevřou, připravení vojáci vyběhnou v zástupu za sebou po spuštěných rampách na rozpálenou zem. Vysoké boty duní na mřížovaném kovu. Dole pod lodí se rozdělí do stran, v poloměru padesáti metrů od výsadkového člunu se zastaví, zakleknou a přichystají se k obraně. Na Hicksův pokyn vysune počítač z trupu lodi palebné věže a nad hlavami vojáků jimi zaměřuje do okolních směrů, aby beze zbytku vykryl přístupový prostor k výsadkovému člunu.

Haris navolí vysílací frekvenci. „Seržante Seeksi, jste na příjmu?“

„Ano, pane. Čekáme na vás. Jsem tady dole u naší lodi.“

„Přesuňte se sem ke mně.“

„Jistě, pane, jsem na cestě.“ Seržant s Doylem a Clancym vyběhnou k mohutnému stroji, který se osaměle tyčí mimo obvod letištní plochy. I když lehký výsadkový člun třetího družstva vypadá na první pohled velký, ve srovnání s třikrát větší, těžce vyzbrojenou lodí, ke které se blíží, se zdá skoro směšný. Její vzhled není hezký - je vysloveně funkční. Vnější plášť není hladký, jak bývá zvykem, ale právě naopak. Kroutí se všemožnými výstupky a zaoblenými skrývajícími množství přístrojů a zbraní.

Běží a dýchají studený sterilní pouštní vzduch. Silné podrážky bot skřípou na křemenných zrnech písku. Seeks intuitivně cítí nepatrné chvění obrovských motorů, které O'Neill stále ještě úplně nevypnul. Udrzuje je v chodu na hranici nejnižšího výkonu. Z kulatých prstenců výfukových trysek stoupají do vzduchu slabé sloupky bílé páry po

dotyku rozžhaveného kovu se studeným vzduchem.

Seržant se zastaví před výsadečnou lodí. Doyle s Clancym zůstávají trochu pozadu. Poručík vyjde z nitra lodi a zůstane stát ve stínu vrhaném titanovým trupem lodi u paty výstupní rampy. Seržanta a jeho dva vojáky si pozorně prohlíží. Zamračí se.

Seeksova obyčejně tmavá pokožka obličej je na první pohled popelavě šedivá, zčásti i díky nánosu prachu, který pokrývá jeho uniformu odshora až dolů.

„Ano, pane?“ zeptá se seržant. V jeho hlase zní patrná únava.

Haris si trochu povzdychne. „Seeksi, co se tu k čertu vlastně děje? Přístroje neindikují žádnou nepřátelskou aktivitu.“

„Informace jsou pořád minimální, pane.“

„Sdělte mi, co víte.“

„Vyskytly se nějaké drobné problémy se spojovací sekcí naší lodi. Adam s Forestem byli venku a pokládali bezpečnostní senzory kolem vnějšího obvodu stanice. Doyle byl v lodi, sledoval jejich činnost a aktivoval zapojená čidla. Jak jsem vyrozuměl na příposlechovém kanále, nastal problém s dříve položenými senzory. Vasilenko s Gravesem, kteří se na pravidelné obchůzce nacházeli poblíž místa jejich uložení, se nabídli, že věc prověří. Potom došlo na čas ke ztrátě spojení s hlídkou. Doyle je z lodi několikrát marně vyvolával. Posléze se sami ohlásili a Vasilenko tvrdil, že všechna tři uvedená čidla jsou naprosto v pořádku.“

„Co jste udělal?“

„Chtěl jsem, aby pokračovali ve svých úkolech, pane.“

„A dál?“

„Ozval se ten nováček Graves a sdělil mi, že u posledního z kontrolovaných senzorů se mu cosi nezamlouvalo.“

„Řekl, co?“ zeptá se Haris.

Seržant zřetelně zaváhá. „To je na tom všem to zvláštní, pane.“

„A?“

„Mluvil o nějakém kameni, který se nacházel v jiné pozici než při předešlé hlídce.“

„Kámen?“

Seržant rozhodl rukama. „Ano. I mně se to zdálo hodně přitažené za vlasy. Přesto jsem je poslal zpátky, aby to prověřili.“

„Výsledek?“

„Už se neozvali a prozatím s nimi nemůžeme navázat spojení. Hledáme je, nebo alespoň jejich těla.“

„Pokračujte, seržante,“ řekne potichu Haris. Rozhlédne se po cize vyhlížející krajině a kruhu nehybně klečících vojáků.

„No...“ zaváhá Seek. „Od té chvíle je to jaksi zmatené. Vyšli jsme s desátníkem Perkinsem před hlavní budovu, když jsme na frekvenci vyhrazené pro vysílačky kolonistů uslyšeli kohosi křičet. Byl to hrozný řev. Pak kdosi stále něco opakoval, ale nebylo mu rozumět jediné slovo. Zůstal jsem stát a pokoušel se určit, odkud to mohlo jít. Jenže problém byl v tom, že v tu dobu bylo venku několik pracovních skupin a já neměl tušení, o kterou z nich jde. Na moje dotazy v éteru nikdo nereagoval. Za chvíli se výkřiky ozvaly znovu, ale to už nešlo z mého přijímače. Opět ten samý řev. Přicházel směrem od biologických laboratoří a skleníku. Hnal jsem tím směrem a přitom jsem zburcoval všechny muže, co měli odpočinek. Skoro to vlastně nebylo potřeba, protože slyšeli v přijímačích to samé a už byli na cestě z hlavní budovy.“

„Kdo vás napadl, seržante? Víte to?“

„Nevím, pane. Podle všeho něco zřejmě prošlo napříč stanicí, zhruba od cesty k vysílači směrem k letištní ploše.

Smrtelně to zranilo skupinku čtyř civilistů, kteří pracovali u skleníku. Jednoho z mých mužů to roztrhlo vejprů, druhého lehce poranilo. A pak si to klidně zmizelo pryč.“

„To?“

„Tak mohutný útok, nikdo nic nevidí a naše přístroje nic nezaznamenají? K čemu potom jsou, když se dají tak snadno oklamat?“

„Forest je mrtvý,“ konstatuje poručík.

„Ano, pane, Forest. Byli s Adamsem poblíž skleníků, když uslyšeli křik. Vraceli se zpátky do hlavní budovy po instalaci čidel.“

„Proč Adams střílel? Po kom?“

„Možná, že útočníka viděl, pane, nebo to alespoň tvrdí. Snad byl v šoku.“

„Chci s ním potom mluvit,“ řekne Haris.

„Jistě, pane, zařídím,“ odpoví Seek. „Vypukl zmatek, vojáci se rozběhli po stanici hledat útočníka. Někteří začali střílet, aniž vůbec věděli po čem. Kolonisté se nám přitom motali pod nohy. V jeden moment tu panoval naprostý chaos.

Chvíli mi trvalo, než jsem zvládl situaci. Škody způsobené střelbou jsou zanedbatelné.“

„Hm,“ zabručí Haris a prohlíží si vzdálené budovy, tmavé ve stínech odpoledního slunce. „Bude se to báječně vysvětlovat dozorčí komisi.“

„To rád věřím, pane.“

„Jo. Jaké je zajištění?“

„Diners se Schultzem jsou u člunu, Robinson, Morell, Mowat a Adams jsou s desátníkem Perkinsem na místě střetu. Většina kolonistů se tam také shromáždila. Jsou pěkně vyděšení. Pár jich zůstalo v počítačovém sále. Jsou to ti, kteří pracují na zprovoznění počítačového systému.“

„Dobře. Udělal jste asi, co jste mohl, seržante,“ řekne Haris a zkontroluje displej svých hodinek. Pak obrátí oči k obloze. Od severovýchodu je slyšet temné burácení a rychle se přibližuje.

„O'Neill?“ řekne poručík, tentokrát do mikrofonu.

„Ano, pane?“

„Posaďte transportní loď na letištní plochu, je tam ještě dost místa. Nechci, aby se nám při přistání mimo zpevněnou plochu zabořila do země.“

„Rozumím, pane,“ řekne pilot. Dál pozorně sleduje navigační přístroje. Čas od času jemně poopraví kurz přilétávající lodi. Hicks mu z místa operátora zbraňových systémů nahlíží přes rameno a sleduje přistávací manévry.

Těsně nad obzorem se objeví tmavá tečka a pozvolna roste. Transportní loď trochu podobná vypouklému disku se vzdáleností přejde burácení motorů v ohlušující rachot. Pomalu, jako plížící se pes, se přiblíží k letišti a zůstane nehybně stát ve visu nad betonovou plochou. Pracující motory víří obrovská oblaka dusivého prachu. Mariňáky zahálí neprůhledná clona, viditelnost klesne na pouhých pár metrů. Poryvy proudícího vzduchu s nimi lomcují a snaží se je srazit na zem. Drobnou písek skřípe mezi zuby, proniká do nosu a snaží se je udusit.

Více než sto metrů široký trup lodi se nepatrně zhoupne a začne opatrně klesat. Vysune se z ní masivní přistávací stabilizační systém a vzápětí na něj dosedne. Okamžitě po přistání se motory s táhlým jekotem vypnou a přestanou zahalovat letiště s přilehlým okolím oblaky jemného okrového prachu a vlnami spalujícího žáru. Nízko posazený trup lodi se na dvou protilehlých místech doširoka otevře, vysunou se odtud dvě mohutné nákladové rampy a po nich začnou z nitra lodi vyjíždět těžce pancéřovaná bojová vozidla. Když se dotknou písčitého povrchu, motory zaburácejí, široká kola zahrabou a vyhodí do vzduchu spršky šterku. Transportéry uhnou stranou, aby uvolnily místo dalším strojům. Řadí se za obvodem letiště, jejich palubní počítače se nenamáhají použít pro výjezd z plochy vybudované cesty, ale vedou šedesát tun těžké stroje nejkratší cestou přímo přes ochranný obvodový val. Ten v místě průjezdu vezme ihned za své. Čtyřnápravové obludy přejíždějí drolicí se trosky, zajíždějí na volné prostranství a tam se rovnají v dokonalém řádku.

Haris se otočí k seržantovi. „Vezmete si prozatím tři transportéry, celé družstvo Bravo, a ihned zajistíte místo střetu. Poté se zbytek čety neprodyšně uzavřete oblast stanice. Techniku za vámi pošlu později, jakmile ji dostaneme ven z lodi. Shromáždíte kolonisty. Já se k vám připojím, až to tady dám trochu do kupy. Rozumíte?“

„Ano, pane!“

„Tak do toho, seržante,“ řekne Haris a odchází k transportní lodi. Do mikrofonu uděluje pokyny desátníku Ransomovi. Vojáci, až doposud zaujímající kruhovou obranu, se začnou zvedat. Většinou odbíhají k vyjíždějící technice, aby pomohli s rychlou vykládkou materiálu. Dvě dvojice z prvního družstva se pěšky vydají v širokých obloucích na obhlídku kolem letiště a přistávací plochy těžkého výsadkového člunu.

„Jdeme,“ kývne hlavou Seeks na Doylea a Clancyho. Zamíří k transportní lodi. Když k ní dojdou, tři mohutná vozidla na velkých balónových kolech stojí již stranou. Motory tiše předou. Družstvo Bravo se činnorodě motá v těsné blízkosti. Od výsadkové lodi přiběhne desátník Hicks, kterého poručík Haris uvolnil z palubního stanoviště. Jeho dosavadní úkoly byly přiděleny O'Neillovi, který zůstal v lodi úplně sám. Kaminsky a Drake ze sebe shodí těžké plazmové zbraně i s hydraulickými postroji, každý je uloží do jednoho z transportérů, vezmou si místo nich krátké pušky a usadí se v bitevních strojích. Seeks se vyšplhá do prvního vozidla a usedne na velitelské místo. Přezkouší spojení. Rigby sedí za řízením a zběžně kontroluje jednotlivé provozní funkce. Na tázavý seržantův pohled jen mlčky kývne hlavou a zvedne palec do vzduchu.

Desátník Hicks je v druhém stroji a dělá přesně totéž jako seržant. Napojí se na vnitřní interkom vozidla. „Šlape to?“ otáže se Deathmerse.

„Jako pravý Švýcar,“ zašklebí se voják a nohou protůruje plyn. Stroj okamžitě zareaguje; digitální ukazatele poskočí hbitě vzhůru a motor basově zahučí.

„Všichni na místech?“ zeptá se Seeks přes vzájemné spojení vozidel. „Ano? Tak jedeme!“ Jeho transportér se pohne a ostatní v mírných odstupech vyrazí za ním. Obkrouží zvolna letiště po levé straně a najedou na silnici vedoucí k budovám GeoTechu.

Rigby přidá plyn a kolona se vřítí mezi hypodronický skleník a sklady těžební techniky.

„Tady doprava a doleva,“ ukazuje cestu seržant. Olbřímí stroj lehce kličkuje v prudkých zatáčkách mezi budovami. Rigby se zkušeně vyhýbá překážkám, které se mu dostávají do cesty. Minou hlavní budovu komplexu, podjedou pár nízko zavěšených montážních můstků a zahnou na kus rovné cesty mezi sklady. Na širokoúhlé obrazovce nahrazující čelní výhled z transportéru si Rigby všimne asi dvě stě metrů vzdálené větší skupinky lidí.

Stojí a nehýbají se.

„Zpomal, dojeď k nim krokem,“ přikáže Seeks průzkumníkovi. Obě další vozidla také zvolní a uhnou trochu do stran, aby měla širší palebné pole. Rigby střídavě kontroluje obrazovky zabírající z různých úhlů venkovní prostor.

Tři bojové stroje se opatrně a zvolna sunou prašným prostranstvím vymezeným stěnami dlouhých skladů okolo slepých staveb bez oken a otvorů. Zvedají obláčky prachu, od velkých pneumatik s tichým lupáním odlétají kamínky. Hlouček mlčenlivých lidí stojí uprostřed cesty zády k příjíždějícím obrněncům a zírá kamsi mimo dohled vojáků. Když se vzdálenost zkrátí na polovinu, všimne si Rigby, že se za poslední budovou vpravo otevírá nevelké čtvercové prostranství. U vzdálenější strany stojí otřískaný nákladní pásák. Na zemi u předního podvozku sedí voják v šedobílých maskáčích, pušku má pohozenou vedle sebe na písku a drží se rukou za krk. Druhý voják se nad ním sklání, drží cosi bílého v ruce. Další tři vojáci stojí opodál a zkoumají něco na zemi. Co je objektem jejich zájmu, to Rigby nevidí. Ve výhledu mu brání odstavený nákladřák.

Hlouček pozorně sleduje právě je.

Seeks zapne jednu z obrazovek před sebou. Z menu, které se na ní objeví, si vybere záběr čelní kamery. Pomocí křížového ovladače si obraz zvětší na maximum, ale ani tak nezjistí nic, co by stálo za řeč. Zase obrazovku vypne a vrátí se pohledem k hlavnímu monitoru, zabírajícímu přední část kabiny.

Shromáždění civilisté si příjezdu vojenských vozidel ani nevšimnou. Jejich pozornost je neustále a beze zbytku upnuta na opačnou stranu. Rigbymu překáží v cestě. Vyřadí rychlost a nechá transportér dojet setrvačností až k nim. Sešlápne brzdový pedál. Vzduchové válce nad každým kolem syčivě odfouknou přebytečný tlak vzduchu. Masa několika desítek tun kvalitního kovu a slitin se se zhoupnutím zastaví sotva dva metry od prvního nehybně stojícího muže.

Jakoby neochotně se pár hlav otočí a pohlédne na tři nová vojenská vozidla. V těch očích se zračí zároveň vztek i hrůza.

To Rigbyho mírně překvapí. Očekával by úplně jiné emoce, jenže on je na povrchu planety sotva půl hodiny. Netuší, co se tu vlastně děje. Poručík se seržantem jím stále nic podrobného neřekl. Možná proto, že sami nic nevědí.

Hlouček lidí, z velké části v pracovních kombinézách, se pomalu a neochotně rozestoupí. Uvolní místo široké tak akorát, aby se jím dalo projet.

„Zastav támhle naproti,“ řekne Seeks polohlasem, jako by se bál, že ho ti venku můžou nedopatřením zaslechnout. Rigby projede uvolněným prostorem a bokem zastaví u odstaveného nákladáku. V závěsu za ním objedou stěny skladiště druhý a třetí transportér a zastaví tak daleko od sebe, jak to jen jde.

Lidé je mlčenlivě pozorují.

Seeks vstane, přejde k bočním dveřím kabiny a velkým spínačem je otevře. Z výšky skoro metr a půl seskočí na zem, obejde stroj a přistoupí k Mowatovi, který kusem obvazu omotává Adamsovi hlavu. Drake vyskočí hned za seržantem, drží se s puškou připravenou ke střelbě trochu vzadu. Zpod zamračeného obočí střídavě pozoruje kolonisty, seržanta a poraněného Adamse, který nepřítomně dlaní přejíždí po zaschlých, temně rezavých skvrnách na přední části neprůstřelné vesty.

„Jak je na tom?“ zeptá se Seeks zdravotníka.

„Překvapivě dobře, pane. Poranění hlavy, obličje a krku jsou našťastí povrchová. Žádné nešlo do hloubky. Ztratil trochu krve, ale jinak je v pohodě. Až bude čas, kouknu se na něj ve výsadečkové lodi podrobněji. Zatím mu to musí stačit takhle.“ Mowat otočí poslední smyčku vojákovi kolem hlavy, volný konec přichytí univerzální sponkou.

Poodstoupí, prohlédne si svou práci a začne sklízet zbytky zdravotnického materiálu.

Adams se vzepře na rukou, zvedne se ze země a sebere svojí pušku. Pohybuje se pomalu a jaksi trhaně.

„Dal jsem mu něco na uklidnění,“ vysvětlí Mowat, když si všimne seržantova pohledu.

„V pořádku,“ řekne Seeks. „Naložte ho do transportéru a ať tam zůstane. Zpátky pojede se mnou, poručík s ním chce mluvit.“

„Jistě, pane,“ odpoví Mowat a zašlápne poslední polyesterový obal do země.

Seržant se otočí, přejde k trpělivě čekajícímu Perkinsovi a zbytku jeho družstva. Desátník se netváří vesele. Z druhé strany přichází Hicks. Kaminsky vyleze z druhého transportéru, postaví se do jeho stínu a výsměšně se pod spuštěným hledím šklebí. Něco Drakovi naznačuje posunky, ale ten nerozezná, o co mu jde.

Pokrčí rameny.

Rigby si v řidičské kabině hraje s obrazem. Mírně znechuceně pozoruje chaoticky rozházená těla, která jsou vidět poblíž stěny přečerpávací stanice.

Seeks dojde těsně k mrtvému a z výšky se na něj zahledí. Původně to byl mladý muž s tmavými, krátce zastřiženými vlasy. Jenže pak ho jakási nesmírná síla zkroutila jako ždímaný hadr. Krev dlouhými, tmavými cákanci zbarvila nažloutlý písek.

Hicks se postaví vedle seržanta, očima téká z jednoho těla na druhé. „Vasilenka a Grave se stále nemůžeme najít,“ řekne kamsi do prostoru. „Myslím, že bychom měli počítat s nejhorsším. Ztratili jsme je.“

Desátník Perkins přistoupí pomalu k nim a postaví se poblíž. „Chtěli si ta těla odnést, tak jsem je držel v odstupu,“ kývne hlavou k přihlížející skupině lidí.

„Nechápu to,“ řekne ochraptěle Hicks.

„To asi dost dobře nikdo,“ opáčí Seeks.

„Co je mohlo překvapit?“

„Když jsme se sem dostali,“ ozve se informativním tónem Perkins, „tak se ti civilové motali sem a tam. Vystrkali jsme je odtud, moc se jim nechtělo. Potom se k nim přidali další. Padlo i pár nadávek.“

„Nějaké stopy?“ zeptá se Seeks zachmuřeně.

„Ne, civilové všechno zadupali.“

Hicks se opatrně přiblíží k druhé mrtvole. Žena, mladá a podle všeho původně i hezká. Rozpáraná od ohryzku až po tmavý klín.

Znechuceně zavrtí hlavou.

Zabíjet ženy a ke všemu takovýmto způsobem se mu hnusí. Sevře dlaně v pěst. Toho, kdo takhle pracoval, začíná ze srdce nenávidět. Mariňák, jsi mariňák; říká si v duchu. Jenže právě teď to nějak neúčinkuje. Nevadí mu zabíjet, ale copak ona byla nepřítel? Komu na světě vadila, že jí tak strašně zřídil. A jak na tom byli se skórem oblíbenosti chlápce, co se válejí opodál?

Odpověď nezná.

Seeks se od roztrhaných těl odvrátí. Docela mu to stačí. Pod šikmo dopadajícími rudými paprsky místního slunce začíná mrtvé maso zapáchat. Ví, že je to hloupost. Mrtvolky jsou ještě příliš čerstvé a pár stupňů nad bodem mrazu je příliš málo na podobný čichový vjem. Pozitivní psychická reakce, říkal mu kdysi profesionální psycholog úderné policejní jednotky.

To bylo dávno, ještě na Zemi.

„Vezměte pytle, dejte je do nich a hodte na nákladák. Dáme je do mrazáku,“ řekne Perkinsovi.

„Foresta společně s nimi?“

„Ne. Toho uložte zvlášť. Poletí s námi nahoru, bude mít pohřeb podle tradice flotily. Osobní věci zabalte, ty se pošlou příbuzným, pokud nějaké má. Byl to váš člověk, desátníku, tak se o to postarejte.“

„Ano, pane.“

Z hloučku kolonistů se ozve hlasité mumlání, když zpozorují Morella, jak vytáhne z nákladového prostoru transportéru čtyři velké černé pytle na zip, a v náručí je odnáší zpátky. Poprvé, co na místo přijelo druhé družstvo, se několik civilistů pohne směrem k vojákům. Přidají se k nim další a nakonec se celá skupina zastaví v sevřeném hloučku těsně před seržantem, který je naprosto nehybně sleduje.

„Vidíte, to je vaše vina!“ vykřikne kdosi v chumlu.

„Máte radost?“ zachechtá se další hlas hystericky.

„Hajzlové, to kvůli vám...“

„Vojáci... do prdele s váma!“

Seeks naslouchá netečně. Desátník Perkins se se třemi muži výmluvně přesune seržantovi za záda. Vojáci z družstva Bravo stojí napjatě u vozidel z druhé strany širokého půlkruhu. Adrenalin znovu zabublá v krvi, emoce na obou stranách jsou zjištěny, zbraně odjištěny. Stačí sebemenší náznak a vypukne tu ohňostroj.

Desátník Hicks nesleduje dění za svými zády. Ví, že kolonisté nejsou pro vojáky žádným soupeřem. Obrátí pozornost jinam. Jeho zajímá zabiják, který je podle všeho vybaven úplně jinými prostředky a možnostmi. Dojde ke třetí zkrvavené mrtvole. Krátce si ji prohlédne a pokračuje směrem k vnějšímu obvodu stanice.

Kolonisté drmolí všichni zároveň. Vyplivují ze sebe nahromaděnou hořkost, strach i zklamání. Po chvíli zmatku do popředí postoupí vysoký, vousatý Borodinov.

„Buďte, sakra zticha! Sklapněte!“ zařve zvučným bohatýrským hlasem. „Jste jak báby na trhu! Přestaňte!“

Hicks dojde k bedně, odkud Adams střílel do pouště. Prázdné zásobníky se stále válejí na zemi. Nikdo je nesebral. Mine je a přejde k nohám bývalého vojáka Foresta. Nad jeho hladce přepuleným torzem se zastaví.

Do popředí se prodere Suvorov. Oči se blýskají spravedlivým hněvem. „Tak co, jste spokojený, seržante?“ vyprskne jedovatě. „Přesvědčil jste se, že jsem měl pravdu? Ve všem, co jsem vám říkal? Přijal váš pragmatický zelený mozek konečně fakt, že tu mezi námi řádí něco z venku?! Máte důkaz, který jste tak nutně potřeboval?!“

„Ano,“ přisvědčí krátce seržant.

Geolog zabublá návalem vzteku. Kdyby ho Borodinov nezadržel, byl se na mohutného seržanta bez přemýšlení vrhl.

„Zajímala by mě jedna věc, seržante,“ řekne Borodinov, když se hluk trochu utiší. „A asi nás všechny, nejenom mě osobně.“

„Prosím,“ pokrčí rameny Seeks. „Od toho jsme přece tady.“

„Ahaáá,“ protáhne ironicky geolog. „Co uděláte s těmi těly?“

„Nic zvláštního. Dáme je do vaků a uložíme je prozatím do jednoho z těch velkých mrazáků v suterénní kuchyni.“

„My je máme v úmyslu pohřbit stejně jako doktora Nowaka,“ namítne pomenší blondák. „Přinejmenším si to zaslouží.“

„Souhlasím s vámi, ale až do dalšího rozhodnutí se s nimi nebude nijak manipulovat. Nowak byl zcela jiný případ a dnes je zcela odlišná situace.“

„Rozumím tomu tak, že se budou zkoumat, pitvat a spousta lidí se v nich bude přehrabovat?“

Seeks pokrčí rameny.

„To je vaše rozhodnutí, seržante?“ zeptá se téměř jízlivě Borodinov.

„Ne. Nezajímá mě, co bude s pozůstatky dál. Rozhodnutí vzešlo od velitele akce, poručíka Harise.“

„Proboha, jsou přece mrtví. Nechte je na pokoji a dopřejte jim konečně klid, když nic jiného! Nedokázal jste pro ně udělat nic zaživa, tak se na ně teď vykašlete!“ vyprskne zezadu Suvorov.

„Je to běžný postup, pochopte. Máme vlastní direktivy a postupy. A berte laskavě v úvahu, že i my máme své ztráty.“

„No a co? Jste za to přece placení...!“ zakřičí mechanik v promaštěném overalu.

„Správně!“ přizvukuje druhý. „A to my rozhodně ne.“

„Chceme odsud pryč...!“

„Ano, ale...“ nadechne se seržant.

Borodinov nenechá Seekse domluvit, skočí mu do řeči. „Není tomu tak dávno, co jste nám vy osobně, seržante, tvrdil, že jste připravení absolutně na všechno. Prý zvládnete jakoukoliv situaci. Cha! Dnes jste nám opravdu předvedli, jak jste dobří!“

Několik lidí pochvalně zatleská a zasyčí skrz sevřené rty.

„Za standardní situace...“

„Kašleme na vaše situace! My jsme vám vojákům věřili. Chápete vůbec význam toho slova?! Věřili natolik, že jsme opustili bezpečný úkryt a šli za vámi. I dávno před vaším přiletem se ztráceli lidé, to je pravda, ale nikdy v tak markantním množství a takovým způsobem. Mizeli. Beze stopy. A teď...? Jen se za sebe podívejte, uvidíte výsledek tady na zemi. Jsme všichni strašně vydešeni. Bojíme se. Řekněte, seržante, co s námi bude dál?“

Seeks se pokusí nasadit uklidňující tón. „Od poručíka mám pokyny, abych společně s vámi nalezl v komplexu bezpečné místo, které by se dalo dobře bránit. Tam zůstanete nějaký čas, než zbývající objekty důkladně zabezpečíme pořádnou technikou. Vím, že byste nejraději odletěli, ale ujistěuji vás, že na naší lodi opravdu nejsou žádná přepravní místa navíc. Znovu opakuji; nejsme na záchranné operace vybaveni. Proto je nutné se spojit s domovskou základnou, vyrozumět ji o situaci a vyčkat přinejmenším přiletu transportní lodi, která vás evakuje. Dřív nic podobného nepřipadá v úvahu, není to technicky možné. Musíme tady vyčkat, jak to jen půjde. Další záleží na veliteli podle toho, jak bude chtít postupovat.“

„Opravdu vynikající, jen co je pravda!“ zasměje se Suvorov. „Copak jste úplně slepí? Máte nás za pokusné králíky,

nebo co? Čekáte, až všichni pochcípem?! Nám je přece jasné, že na vaší lodi žádné pohodlí není. Jenže my si rádi vystačíme s kouskem holého místa. Za tu dobu tady jsme si na leccos zvykli, chápete? Pořád lepší než se klepat děsem, kdo že vás za nejbližším rohem rozčtvrtí. Hlavně, že budeme z téhle hnusné planety pryč.“

„Říkal jsem, že to nejde. Existují určitá pravidla a postupy, kterých se musíme držet,“ utrousí seržant.

„Postupy?!“ vyplivne ze sebe hezká blondýnka.

„Ano.“

„Předtím jste říkali stejné kraviny!“

Seržant odmítavě mávne rukou. To gesto přilije další olej do ohně. Někdo nakopne kámen velký jako pěst, až zazvoní pronikavě o stěnu skladiště. Prsty na spouštích začnou vojáky svědit. Nejsou zvyklí na podobné chování.

„Já mám na Měsíci rodinu!“ křičí do vzrůstajícího hluku blondýna.

Desátník Hicks obejde vojákově zohavené tělo. Dívá se při tom po zemi. Očima přejíždí po okolí, budovách a po hloučku zpovzdálí povykujících lidí. Vojáci stojí se zbraněmi dosud skloněnými k zemi. Vráti se ve svých stopách zpět k prázdným zásobníkům za přepravním kontejnerem. Svraští obočí do zamyšleného věčka. Zakrouť hlavou. Podívá se na zásobníky, bednu a do směru kam Adams pravděpodobně střílel. Pak se otočí zpátky k roztrhaným tělům. Poškrábe se pod podbradníkem přílby. Klekne si na jedno koleno za kontejner a zahledí se koridorem mezi budovami do pusté krajiny. Pušku si zapře do ramene, podívá se krátce přes zaměřovač a zase ji odloží.

„Co není vidět, to nedokážete najít, natož zabít,“ křičí právě jeden chlápek. Na jmenovce má vyšité jméno Allen.

„Má pravdu!“ zakřičí další technik. „Všichni pojďme! My i vy!“

„Máte dojem, že tyhle nové hračky budou něco platné?“ zeptá se kupodivu docela klidně Powell. Ukáže rukou na transportéry.

„Máme nejen je,“ odpoví Seeks.

„Vezměte nás pryč...“ vzlyká do rukávu blondýnka.

„Vydejte nám těla, ať je slušně pohřbíme. Žádný pokusy se s nimi dělat nebudou, to nedovolíme,“ řekne Borodinov a tváří se přitom jako úspěšný senátor.

„Joóóó...“ zachrčí několik hrdel. Bod varu se evidentně blíží, Seeks marně uvažuje, co podniknout. Nikdy nebyl povahou diplomat, řečnění mu moc nesedí.

„Vezmeme si je sami...!“ Pár kolonistů zvedne sevřené ruce do vzduchu. Dosud nehybní vojáci se poněkud stáhnou. Vytvoří mezi sebou a rozvášněným hloučkem dostatečný nárazníkový prostor.

„Je to tady s námi celou dobu a není to člověk,“ řekne naprosto zřetelně dosud mlčící Tylerová.

Dav ztichne, všichni se na ni ohromeně zadívají. Hloupé tváře, vyvalené oči.

„Blbost!“ vyprskne Suvorov.

Tylerová se rozhlédne po okolních tvářích. „Říkejte si, co chcete, ale vidím, že přinejmenším tušíte. Nemluvíte o tom, ale máte to každý napsané na čele. Bojíte se a proto se schováváte za hloupostmi. Tak toho konečně nechte! I já se bojím. Stojíme před neznámem a to poznání neuklidňuje, spíš strach ještě zvětšuje. Škoda drahocenného času a energie. Já chci přežít, to jediné mě zajímá.“

„Názny tu snad jsou, ale jak si můžeš být jistá?“ oponuje Borodinov.

„Ty jsi geolog a já biolog. Ty se vrtáš v hlíně a poznáš, co je který šutr zač. Nezlob se na mě, ale i ty a ten tvůj hornický spolek byste si mohli dát dohromady dvě a dvě. Podívej se na Olafssena, co z něho zbylo. To by nedokázal udělat žádný živý tvor. Ne, jestli náleží k lidské rase nebo vzešel z planety Země. Nic nedisponuje tak ohromnou silou a potřebnou stavbou těla. Mimoto tu jsou další průkazné poznatky.“

„Věříš v existenci mimozemského života? Určitě?“ zeptá se Suvorov.

Tylerová pokrčí rameny. „Ano, proč ne?“

Všechny tváře visí očima jenom na ní. Mnohým mluví z duše.

Borodinov si zamítavě odfrkne.

„Ještě donedávna bych to tak žhavě nebrala,“ pokračuje bioložka, „ale dnes si myslím něco jiného.“

„Opravdu?“

„Ano. Podívejte se kolem sebe! Co vidíte? Nezačínají vám zdejší události zapadat do sebe? Mně ano. Jednou prostě muselo k něčemu takovému dojít, to je zákon pravděpodobnosti.“

„Co tím myslíš, Tylerová?“ zakřičí menší chlápek v prošívané bundě.

„Asi se nám dostalo té pochybné pocty být první.“

„Takže ty říkáš, že po dobu našeho pracovního závazku zde jsme v kontaktu s cizí a zřejmě nepřátelsky naladěnou inteligencí?“ zapochybuje Borland.

„Zda po celou dobu, to opravdu nevím. Myslím, že od zmizení prvního člověka určitě. A taky bych netvrdila, že je to vůči nám nepřátelské.“

„Podívej se, prosím tě, kolem sebe...!“ rozhodí ruce geolog.

„Takhle to nemůžeš brát. Nic o tom nevíš. Nic. Absolutně. Zkus uvažovat i obráceně.“

Borodinov se zašklebí. „Jak?“

„Třeba je to jeho přirozenost.“

„Absurdní!“ vyštěkne Suvorov.

Tylerová se unaveně usměje. „Vesmír je hnusný sám o sobě, natož pak s vraždicími mimozemšťany. Takže je zbytečné o těchto záležitostech prozatím mluvit. Řešit se musí jiné věci. Jsme na vojácích naprosto závislí. Jednoznačně. Spojení nám nefunguje, jsme slabí, nezkušení a neozbrojení, tak je proboha nechte, ať dělají, co uznají za vhodné a co umějí nejlíp. Věřím a upřímně doufám, že pro nás udělají to nejlepší. Uhněte jim z cesty a nezdržujte je, nebo vás převálcují. A pokud ne,“ bioložka pokrčí rezignovaně rameny, „tak s tím stejně nic moc neuděláte. Nedochází vám, že pokud si s nimi

začnete něco, co jim bude křížit plány, tak vás... odstaví?"

Tváře kolonistů jsou jí výmluvnou odpovědí. Ve všech se odrazí náhlý šok z konfliktu, k němuž mohlo dojít. Zamowski si sedne na zem, sevře hlavu v dlaních.

„Nezáleží jim na vás,“ pokračuje nesmlouvavě do ticha Tylerová. „Nevadíte jim, pokud před ně nestavíte překážky, které jsou nuceni smést z cesty. Nebyli byste první a určitě ne poslední, kdo by tak skončil. Často se mluví o tom, že armáda je nahraditelná, ale o nás platí úplně totéž! I my jsme snadno vyměnitelné položky na seznamu Společnosti. Kdo po nás vzdechne? No, kdo?“

Upřeně hledí Seeksovi do očí a ten jí pohled s rukama svěšenýma podél boků stejnou měrou oplácí. Nikdo nemluví, nikdo neprotestuje.

„Jen se na ně podívejte,“ řekne tiše. „Čekají, jak se rozhodneme. Jestli se staneme přínosem nebo překážkou.“

„Máme prostě držet hubu a krok?“ nevzdává se Borodinov nelibosti vůči té tmavovlasé ženě.

„Zvaž šance, chytráku. Jaký ti vychází výsledek?“

Geolog se křivě pousměje. „Bídny.“

„Tak vidíš. Buďte rozumní! I když je nemáte rádi, musíte se na ně spolehnout. Žádná jiná šance neexistuje. Tak se přestaňte zbytečně cukat a smířte se s tím, že bude po jejich. Potom se snad dočkáte okamžiku, kdy zase uvidíte na vlastní oči Slunce a modrou oblohu nad sebou.“

„Tys neměla marnit peníze a čas studiem biologie,“ utrousí záměrně urážlivým polohlasem Suvorov. „Měla ses dát k armádě, máš k tomu velký vloh.“

„Víš, že jsem o tom v pubertě vážně uvažovala?“ Myslí to jako vtip.

„Je ti to podobné, vážená kolegyně. Zastáváš se jich.“

Tylerová ho upřímně ignoruje. „Mám dojem, že se rozhodne teď a tady.“

Kolonisté hledí na nehybné obličejy vojáků napůl skryté ve stínech maskovaných příleb.

Chladné oči, sevřené rty, nehybné ruce a velké zbraně.

Rozhodnutí je jednoduché jako facka. Je napsané ve tvářích, v hlubokých vráskách a rezignovaném tichu.

„Jak vy to vidíte, seržante?“ obrátí se Borodinov.

Seeks na něho upře bělmo svých očí.

„Chytrá žena, nemyslíte?“

„Ano. Docela jistě...“ Borodinov se odmlčí a zaváhá. „Měli jsme vůbec možnost výběru?“

„Vždycky je nějaká možnost volby,“ řekne potichu seržant. „Záleží jenom na vás, která z nabízených možností je pro vás přijatelnější.“

„Abych řekl pravdu, příliš vám nevěřím.“

„Znáte trochu historii, Borodinove?“ zeptá se Seeks.

Geolog povytáhne udiveně obočí. „Studoval jsem, takže snad ano. Proč?“

Seržant se rozhlédne po ostatních. „Ještě na Zemi jsem slyšel jeden pěkný příběh, který se prý opravdu stal. Moc se mi líbil, proto jsem si ho zapamatoval. Pokud ho neznáte, pamatujte si ho.“

„Ano?“

„Ano, je velmi poučný. Kdysi hodně dávno král Karel Veliký dobyl zemi jménem Sasko. Její obyvatelé do té doby vyznávali řadu různých božstev a náboženství, která se neslučovala s duchovním pojetím světa císaře Karla Velikého. Proto jim dal vybrat. Řekl jim: Můžete si sami osobně a zcela svobodně zvolit, kterou z nabízených možností přijmete. Buď se vzdáte svého pohanského náboženství a přijmete křesťanskou víru za svou, nebo vás dám všechny do jednoho pobít. Máte právo naprosto svobodné volby.“

„Překvapujete mě, seržante,“ řekne pomalu Borodinov.

Seeks pokrčí rameny. „Jak názorně vidíte, vždy si můžete vybrat. Rozhodnutí ovšem musí vždy učinit každý sám za sebe. Nelze spoléhat na druhé.“

„Ano. Tady je asi také rozhodnuto. Díky za trpělivost a poskytnutý čas.“

„Dobře. Bude to tak lepší pro všechny.“

Kolonisté pomalu rozpustí sevřené hloučky a aniž jim kdokoliv co řekne, odcházejí postupně k nákladnímu transportéru, kde si unaveně posedají do jeho stínu. Nevypadají sice spokojeně nebo šťastně, ale to není vůbec důležité.

Ozve se několikrát tiché cvaknutí, jak vojáci jeden po druhém zajišťují zbraně. I Seeks přejede ukazovákem po nepatrně vystouplém tlačítku pojistky nad lučikem spouště. Morell sebere ze země černé pytle. Mowat a Doyle se k němu přidají. Čeká je hrozná práce.

Seeks popojde k odcházející Tylerové a chytí ji za rameno. „Díky, madam,“ kývne na ni.

Bioložka se na něho podívá se staženým obočím. „Nevykládejte si to špatně, seržante. Já nepomáhala vám, já jsem chtěla pomoci jim.“

„To je mi jedno. Stejně jsem rád, že jsem nemusel udělat to, do čeho se mi vůbec nechtělo.“

„Vím, co myslíte.“

Od rozbitých těl, která se vojáci snaží po částech nacpat do igelitových vaků, se vrátí desátník Hicks.

„Zmizelo to mimo stanici.“ řekne. „Podle mě je to zatím pryč.“

„Jak to víte?“ zeptá se Tylerová. Seržant tázavě povytáhne obočí.

„Když není něco vidět, neznamená to ještě, že po sobě nezanechá stopy.“

„Dejme tomu.“

„Kus dál po něm stopa zůstala - dlouhá, jakoby propadlá část země, kterou se vašim chlapům nepodařilo úplně udupat. Vede přímo od senzorů a pak v pravouhlé otočce pokračuje dál do pouště.“

Ze směru, odkud přijeli, je slyšet přibližující se hluk. Hicks vytáhne z pouzdra silný elektronický dalekohled. V oblaku prachu se k nim blíží dvě automatická vojenská vozidla.

„Ryane, převezmi je,“ řekne do mikrofonu.

„Jasně,“ odpoví voják a odmlčí se. „Jsou moji, mám kontrolu.“

Výkonné elektromagnetické dělo i mohutný vrhač plazmy se přiblíží, oddělí se od sebe a prudce zastaví. Utvoří spolu s bojovým transportérem formaci rovnostranného trojúhelníku, aby se v případě potřeby mohly vzájemně krýt palbou těžkých zbraní.

Desátník Hicks popojde před transportér, dalekohledem přehlédne vzdálený obzor a vydá se do míst, kde došlo k incidentu. Oba vojáci ho po stranách, trochu vzadu následují, každý jistí svůj pomyslný palebný sektor. Tylerová jde mlčky mezi nimi a cítí se ještě divněji. Desátník se zastaví, klekne si na jedno koleno a vyhrabe ze země kus bezpečnostního čidla. Zkontroluje ho. Je naprosto v pořádku. Znovu ho přihrne pískem a rozhlédne se po pláni před sebou.

„Vidíte to?“ zeptá se po chvilce a zvedne se. „Myslel jsem si, že to tu bude.“ Jde ještě pár desítek metrů dopředu a pak se zastaví. Rukou ukáže před sebe na zem.

Tylerová přistoupí k němu a podívá se, kam ukazuje. Táhne se tudy docela zřetelně odlišný pruh země. Hicks si klekne a zírá upřeně do písku.

„Co tomu říkáte?“ zeptá se.

Tylerová si také přidřepne, natáhne ruku a opatrně se dotkne okraje stopy. Vzduch obávám neucítí pod bříšky prstů nic než hrubá zrna písku. Prohrábne vrchní vrstvu.

„Písek,“ řekne opatrně. „Nevím, co bych k tomu řekla. Je-li to stopa, je pravidelná, i když poměrně mělká. Zřejmě ji udělalo něco velmi velkého, ale mechanismus vzniku je pro mne momentálně záhadou. Písek není sesedlý nebo stlačený velkou hmotností. Vnitřní povrch stopy je sypký a měkký. Pokud ode mne chcete slyšet odborný posudek, musím vás zklamat. Nic chytrého mě totiž nenapadá, bohužel. V životě jsem se s něčím podobným nesetkala, takže nemám s čím porovnávat. A pochybuji, že i kdokoliv jiný.“

„Ne, to je dobré,“ uklidní ji Hicks. „Taky nevím, kam to zařadit. Důležité je, že víme, že se tu něco opravdu pohybuje a že to nemá příliš přátelské úmysly.“

„Souhlasím.“ Tylerová vstane a poodejde stranou. Hicks si dál prohlíží podivný otisk, který se místy začíná ztrácet pod nápozem jemného prachu.

„Možná, že dočasná porucha čidla nějak souvisí s blízkostí toho hajzla,“ řekne si skoro pro sebe Hicks.

Tylerová si stíní oči otevřenou dlaní před načervenalými paprsky zapadajícího slunce. „Možné to je, ale já o tom vím houby. Tady byli ti vaši vojáci?“

„Podle posledního hlášení, kdy byli na příjmu, tak ano.“ Desátník se zvedne a podívá se ve směru ubíhající stopy.

„Vidíte to? Vede přímo k místu střetu.“

Tylerová ho ale nevnímá. Vzdálí se o dvacet metrů a nad něčím se skloní. „Není tohle náhodou vaše?“ zeptá se z předklonu.

„Cože?“ chce vědět Hicks a přejde až k ní. Na zemi v mělkém dolíku leží potrháný kus neprůstřelné vesty s šedobílým potiskem na vnější straně. Část je potřísněna zaschlou krví.

„To fakt bylo někoho z těch dvou,“ přisvědčí chmurně Drake, který přihlíží zpozzdálí.

Kaminsky kývne bradou. „Rozškubnout vestu tímhle stylem, to chce pěknou páru. Do prdele, co je to, sakra, za zmrda? Mlejnek na maso?“

„Časem se to určitě dozvíme,“ prohlásí Hicks. Projde se v kruhu kolem dokola. V menší prohlubni najde pomačkaný a rozbitý stopovací přístroj. „Ten patřil Vasilenkovi,“ řekne a vztekle s ním zatřese. Na rozštípnutém boku přístroje jsou slabě k přečtení vyrudlá písmena s vojákovým jménem.

„Můžeme si odškrtnout další kolonku, Hicksi,“ řekne Drake pomalu. „Škoda ho, kluka, nebyl špatnej, znal jsem ho dlouho. A největší smůla, že to chtěl zabalit. Tahle fuška měla být jeho poslední. A že teda vopravdu byla.“

„Chtěl odejít?“ zeptá se překvapeně desátník, když se volným krokem vrací zpátky. „Nic nefikal.“

Drake mávne rukou. „Vy vod velení nikdy nic nevíte. Nám to bylo jasné už pěkně dlouhou dobu.“

„Zajímalo by mě, co dokáže zabít dva ozbrojené vojáky najednou a nepozorovaně je odklidit tak, aby po nich nezůstala skoro ani stopa,“ obrátí se Hicks k Tylerové.

„Nemám tušení.“

„Muselo to být zatraceně rychlé. Není tu žádná stopa po boji.“

„Slyšel jsem cosi o mimozemšťanech,“ přihodí si k nim zády otočený Drake.

„Prozatím čistá spekulace,“ řekne Tylerová.

„Ale ta nejpravděpodobnější, řekl bych. Ani stádo koní neroztrhne tyhle superpevné ochranné vesty.“

„Zřejmě ano,“ pokrčí nervózně rameny Tylerová a pokradmu se rozhlédne po mrtvé krajině.

Dojdou zpět k transportéru. Hicks hodí dovnitř nalezený přístroj a otočí se zpět tvář ke vzdálenému obzoru. Zamyšleně se kouše do rtu.

Nahoře v řidičské kabině Ryan překvapením shodí nohy z palubní desky. Zelené světélko ve spojovací sekci blikne a nahradí je červené. Nakloní se nad přístroji a zkusí přehodit několik spínačů.

„Nevím, jak bych to řekl, ale mám dost divnej pocit,“ pronese pomalu Hicks. Oči upírá nehybně do pouště. „Jako by nás čekaly potíže.“

Oba vojáci okamžitě znervózní. Reflexy mají naladěny i na ty nejslabší podněty. Pevněji stisknou zbraně, pátravě se rozhlédnou. Kde nic tu nic, pusto a prázdno. Ale to je neuklidní.

Na pocity hodně dají.

Adams nevnímá poručíkův pátravý pohled. Upírá oči do prázdna. „Od chvíle, kdy jsme vyběhli zpoza skladiště, musely uplynout sotva tři čtyři sekundy, víc určitě ne,“ pokračuje monotónním hlasem. „Bylo to strašně rychlé, pane, i když se mi zdálo, že se čas zastavil. První se vzpamatoval Forest a rozeběhl se k tomu místu, kde ten chudák skoro zmizel v zemi. V běhu od boku několikrát vystřelil do písku. Já jsem se rozeběhl za ním, ale nevěděl jsem, co mám dělat. V hlavě jsem měl prázdno, jako po vichřici.“

Při prvních Forestových výstřelech sebou hlava prudce škubla a jediným mžiknutím byla pryč. Jako by tam nikdy nebyla. Forest se zastavil a já asi dvacet metrů za ním. Držel jsem pušku zapřenou do ramene, přes zaměřovač jsem se rozhlížel kolem sebe. Ta povykující holka najednou zmlkla. Na krku se mi zjezily všechny chlupy. Podíval jsem se na ní. Pískem se rozeběhla široká stopa a mířila přímo k ní. Vypadalo to, jako by se něco obrovského pohybovalo pár centimetrů pod povrchem a vytvářelo za sebou stopu jako loď na vodě. Písek se slabě rozhrnoval a propadal. Varovně jsem vykřikl, doufal jsem, že snad uteče. Ne. Těsně u jejích nohou vyletěl do vzduchu gejzír prachu, ve slunci se na zlomek sekundy zablesklo. V rozkroku se jí objevila krvavá trhlina a v jediném okamžiku se rozštěbila přes břicho, hrudník až ke krku. Svěsila hlavu a podívala se dolů. Stála ještě chvíli vzpřímeně. Tiše se koukala, jak z ní vypadávají vnitřnosti a s pleskotem se skládají do prachu kolem pracovních bagančat. Pak upadla. Viděl jsem hodně, pane, ale tohle...

Koutkem oka jsem zaregistroval, že pískem se znovu rozeběhla tatáž mělká rýha. Trochu se kolem ní prášilo a skoro se mi zdálo, že slyším syčet zrnka písku. Stopa, nebo co to vlastně bylo, se bleskově protáhla k tomu chlápku, který se pokoušel pořád utéct po kolenou. Písek vybuchl, zaprášilo se a byl pryč. Zmizel jako kouzlem. Zarachotila Forestova zbraň a já vystřelil taky, i když jsem přesně nevěděl kam. Jen tak do země. Rýha se rozeběhla a v krátkém oblouku se stočila směrem k nám. Forest střílel bez ustání. Já jsem pomalu couval dozadu a do strany, abych se dostal z Forestova zákrytu. Při tom jsem nespouštěl oči z protahující se stopy. I když jí Forest musel zřetelně vidět, nehnul se z místa, kde stál. Vyhodil prázdný zásobník, sáhl k opasku pro další a zarazil ho do pušky. Stíkl jsem spoušť a vystřelil krátkou dávku do prostoru před ním. Průbojné střely udělaly v písku rovnou řadu malých kráterů. Rýha proběhla bez viditelného zpomalení v jeho těsné blízkosti a on její pohyb kopíroval střilejícím ústím zbraně. Na okamžik jsem si pomyslel, že se nic nestalo. Jenže pak se jeho zbraň zvedla nesmyslně vzhůru a dál chrlila náboje do nebe. Forestovi vystříkl z úst mezi zuby proud krve, tak hrozně tmavý v paprscích slunce, které měl za zády. Pootočil se šikmo doprava a jeho tělo se rozpadlo. Ten řez musel být tak neuvěřitelně tenký, že v prvních několika zlomcích vteřiny nebyl vůbec patrný. Nevím, co ho způsobilo, opravdu nevím. Nic jsem neviděl.

Forestovo tělo padalo pomalu jako ve zpomaleném starém filmu a ta čára byla skoro u mě. Střílel jsem dlouhými dávkami před sebe, kropil písek jako šílený. Zbraň mě kopala v ruku a do ramene. Pokusil jsem se uskočit bokem, ale nohy mě odmítly poslechnout. Zakopl jsem a padnul šikmo dozadu. Pohyblivá zem se rozhrnula jako voda a z ní vyskočilo do vzduchu cosi tmavého. Tmavého a zatraceně velkého. Něco tvrdého mě bolestivě udeřilo ze strany. Před otevřenýma očima se mi rozstříkly černé fleky, puška mi vylétla z prstů a já se několikrát překulil. Pak bylo hluboké ticho a já přemýšlel, jestli jsem ještě pořád naživu, pane.“

Adams se odmlčí a Haris pokývne hlavou.

„To tmavé, co to bylo?“

„Nevím, pane.“

„Jak to vypadalo?“

Voják zakrouť nešťastně hlavou. „Bylo to podlouhlé a kurevsky velké. I kdybyste mě rozkrájel, pane, tak vám to nepovím.“

„Nezablédli jste to přímo?“

„Jen koutkem oka, jak jsem padal.“

„Bylo to živé?“

„Já nevím, pane. Nevím, co si o tom mám myslet. Ať to bylo, co chtělo, vyskočilo to ze země jako ryba z vody a zase to v ní stejně hladce zmizelo.“

„Hm. Chcete k tomu něco dodat?“

„Asi ne, pane,“ řekne Adams. „Od chvíle, co jsem upadl, to mám pomíchané. Nevím za jakou dobu jsem přišel k sobě a doplazil se pro pušku. Zvedl jsem se a došel k Forestovi, nebo aspoň k tomu, co z něho zbylo. Potom jsem střílel tam, kam směřovala stopa...“

„Dobře. Je to vše, Adamsi?“

Voják rozhodí ruce. „Co víc bych měl dodat, pane?“

„Souhlasím, Adamsi. Mezi námi, jste jediný, kdo se s tím setkal a zůstal naživu. Vasilenka s Gravesem jsem odepsal. Forest to samé. To nepočítám civilní zaměstnance těžební společnosti. Ze stovky jich zbylo pouhých dvacet.“

„Ano, pane. Budete chtít abych nadiktoval zprávu do záznamu?“

„Prozatím ne, Adamsi,“ řekne poručík a hlavou kývne k zapojenému mikrofonu nad vojákovým křeslem. „Mně osobně to takhle stačí, ale je dost možné, že pro potřeby velení budete muset později dostat úřednímu protokolu.“

„Rozumím, pane.“

„Ještě mi povězte, jestli jste si nevšiml něčeho zvláštního, jakékoliv maličkosti. Čehokoliv.“

Voják si promne unavené oči. „Víte, pane, nevím jestli se mi to nezdálo, ale když jsem se svalil, měl jsem dojem, že slyším hluboké basové hučení. Skoro na hranici slyšitelnosti. Podobné, jako když se octnete blízko jističů pod vysokým napětím nebo u přetíženého transformátoru.“

„Proč jste se nespojil se seržantem nebo s lodí? Mohli vám poskytnout rychlejší pomoc.“

„Zkoušel jsem to, pane. Opravdu. Řval jsem do mikrofonu, div mi hlasivky nepopraskaly. Nemohl jsem se nikoho zaboha dovolat, nikdo mi neodpovídal.“

„Moje máma totiž na syfla chcípla. Budiž jí země lehká. Chudinka.“
„Ale fuj, kamaráde,“ zatváří se znechuceně Mowat sedící za řidičem.
„Bezvýznamný bodík pro tebe,“ zaklepe si klouby ruky Clark na helmu.
„Já vím,“ zašklebí se průzkumník.
„Hele, pověz nám, co je nového,“ řekne Truscott.
Issak pootočí dělem na druhou stranu. „Skoro nic.“
„Slyšel jsem drb, že prej druhý družstvo má oblíbence,“ nadhodí Martenson.
„Nekecej?“ podiví se Clark.
„Nic moc vo ní nevím, ale tadyhle Mowat ji zná.“
„Dělej, vykládej!“ obrátí se na zdravotníka Truscott.
Mowat mávne rukou. „Pěknej kus ženský. Mladá, štíhlá a zachovalá. Jenom s povahou trochu hapruje. Je to ten typ, co ti utrhne koule a pak ti je nacpe do chřtánu, když jí trochu vytočíš.“
„Aha, nic pro mě,“ zamručí Issak. „Mám rád sametový přítulný kozičky a ne skoro chlapsky tuhej hrudník. To mě nerajcuje.“
„Neblbni. I na takovejch něco bude.“
„Hovno.“
„Zeptej se například Kaminskýho. Ten po takovejch jede.“
„Co je mi po něm?“ pokrčí rameny Issak.
„To je pravda,“ řekne Martenson. „Jen si vzpomeňte na Vasilenka.“
„Pěkná blbost,“ brání Vasilenka Mowat. „Byl normální. Všechno ostatní jsou žvásty.“
„Jak jsem slyšel, tak prodávám.“
„Kecy nic nestojí.“
„Taky jsem to slyšel,“ zavrčí Truscott.
„Di do prdele!“
Vojáci se společně rozchechtají.
Transportér se vřítí do vnitřního perimetru stanice. Wilson trochu přibrzdí a podřadí o jeden rychlostní stupeň, ale i tak zůstává rychlost čtyřicetitunového stroje značně vysoká. Wilson počká do posledního okamžiku, zatočí a vozidlo prolétne smykem úzkým prostorem mezi dvěma skladištními budovami.
„Hele, zklidni trochu,“ napomene řidiče Mowat.
„Já myslel, že spěcháte na žvanec,“ odsekne za řízením Wilson.
„Až tak moc ne.“
„Chci se najíst a ne zhebnout!“ zahuláká zezadu Clark. Rukama se drží madel po stranách sedadla, aby z něho v prudkých zatáčkách nevyletěl.
„No jo,“ zatváří se otráveně Wilson a začne brzdit.
Mowat, sedící na místě velitele stroje, si najednou všimne, že světlo stálého spojovacího signálu na palubní desce krátce zabliká a zhasne. Rozsvítí se červená výstražná kontrolka.
„Do hajzlu!“ zařve prudce. „Je někde tady!“
„Kdo?“ nechápavě otočí hlavu Wilson.
„Spojení je pryč! Je tady! Zastav!“
Wilson poslechne. Začne zprudka přehazovat rychlosti, sešlápne brzdový pedál. Strhne řízení doprava, aby najel doprostřed širokého prostranství před hlavní budovou. Transportér stačí sotva zatočit, když se ozve prudká rána a těžké vozidlo se propadne do země. Přední nápravy zmizí v písku a stroj se zarazí na místě, jako by narazil do neviditelné zdi. Zkosený předek transportéru se zaryje do země, zadek vyskočí vysoko do vzduchu a dopadne se zaduněním o několik metrů dál vlevo. Vojáci uvnitř kabiny jsou prudce vrženi vpřed. Wilson si nárazem o palubní desku zlomí nos a roztrhne obočí. Clark, Martenson a Truscott se ocitnou na jedné hromadě hned za předními sedadly řidiče a velitele. Martenson si o vlastní zbraň vyrazí tři přední zuby. Issak nahoře ve věži je sice připoutaný bezpečnostními pásy, nicméně si sedře kůži na čele o drsnou gumovou obrubu elektronického zaměřovače. Mowat tvrdě naletí bokem na spojovací panel a nebýt neprůstřelné vesty, zlomil by si všechna žebra. Helmou narazí do dvou obrazovek monitorů a rozbije je. Drobné úlomky skla se mu sypou za krk. Truscott si málem překousne jazyk, když čelisti udeří o chránič na Clarkově noze.
„Co jeéé...?“ ječí vztekla Martenson a plive na zem úlomky zubů.
Issak z očí vytírá krev a otáčí dělem kolem dokola. „Nic nevidím!“
Truscott s Clarkem se zvedají se na nohy. „Co se, kurva, stalo?“ chtějí vědět.
„Vypadl spojovací signál! Neslyšeli jste poručíka, nebo co?“ prská z podlahy Mowat a ve slabém osvětlení se pokouší nahmatat pušku, která mu někam zapadla.
„My jsme do něho vrazili?“ nevěří Clark.
„Možná. Kde mám, do prdele, kvér?“
„A kde potom je, zmrd? Takovou šlehu nemůže rozchodit!“ zařve zuřivě operátor. Zírá na čelní obrazovku, kde se na širokém prostranství nehne ani zrno písku.
„Támhle je! zakřičí huhlavě Wilson. Drží si zakrvácený obličej, prstem ukazuje k levé boční obrazovce. V písku za přední nápravou je vidět nepravidelný kráter, od kterého se táhne hluboká rýha. Půda kolem je rozrytá několika příčnými jámami. Trochu napravo vpředu se písek v jednom místě vlní, jako by se kousek pod jeho povrchem něco pohybovalo.
„Sejmi ho!“ zařve Truscott na Issaka, který je s dělem otočený na opačnou stranu, kde zkoumá místo, odkud přijeli. Průzkumník zareaguje bleskově. Otočí se s dělem dopředu a aniž dbá na ránu na čele, přitiskne oči k okuláru

elektronického zaměřovače.

Zmáčkne spoušť.

Drobné náboje vystřelené z ústí děla překonají krátkou vzdálenost bezmála rychlostí zvuku. Rozhodí slabou vrstvu písku a zasáhnou to něco pohybující se pod ní. Vyšlehně krátký, oslnivý záblesk světla a objeví se šedivý kouř.

„Dej mu! Udělej ho! Drž ho!“ křičí Truscott společně s Martensonem. Clark otevře vstupní průlez a se zbraní v ruce vyskočí z transportéru.

Issak drží stisknutou spoušť, aniž se namáhá střílet krátkými dávkami, jak by správně měl. Kašle na enormně vysokou spotřebu omezeného množství munice. Výkonné dělo s kadencí dvaceti tisíc výstřelů za minutu chrlí souvislý proud střel na zaměřený bod. Všechny samozřejmě nenajdou při pohybu zbraně svůj cíl a zasáhnou budovu skladiště za ním. Vysoká stěna sestavená z prefabrikovaných dílů se rozlétne za ohlušujícího rachotu na drobné úlomky. Uvnitř zaparkované stroje a těžební mechanismy začnou po zásazích průbojných střel hořet. Pyramida naskládaných palivových vaků na vzdálenější straně vybuchne a zahálí polovinu stavby přehradou žlutočerného ohně. Zkroucené trosky padají s hukotem z nebe.

To něco je neskutečně odolné. Vzduch kolem něho sice víří a prská oslnivými záblesky zásahů, které vypadají jako světelná aureola, ale přitom se dá do pohybu a pokouší se uniknout z palebného prostoru za roh protější budovy.

„Chcípni konečně, dobytku!“ chrčí Issak a drží spoušť stisknutou. Proud střel se sveze stranou a jako trestající prst se zaryje do země. K nebi vyletí deset metrů vysoká opona písku a hlíny.

„Jeď za ním, ať nám nezmizí,“ pobídne Mowat řidiče.

Wilson zařadí a šlápne na plyn. Transportér se trhaně pohne kupředu, ale zepředu se ozve tak příšerný rachot a rány, že musí okamžitě zastavit. „Nikam se nejede!“ zaře. „Obě nápravy jsou zlomený!“

„Všichni ven!“ zavýje Truscott a vyskočí za Clarkem, který už je několik desítek metrů vpředu a pohybuje se u stěny protější budovy.

Jako poslední opustí rozbitý transportér Issak, který do poslední chvíle sleduje v zaměřovací osnově unikající něco. Poslední vystřelené náboje rozmetají roh budovy a ohnou přechínavající střechu v zubatých troskách vysoko nahoru. Randál je ohlušující. Průzkumník vyklouzne z upínacích popruhů, vytrhne z držáku pušku a utíká za ostatními. Na opuštěné palubní desce jasně svítí kontrolka, jak se palubní počítač vozidla pokouší dorozumět automatickým nouzovým signálem.

Clark s Truscotem v zákrytu vyběhnou zpoza skladiště. Ostatní v sevřených dvojicích udělají totéž o kousek dál.

Podivný tvor se pohybuje rychlostí klusajícího muže prostředkem volného prostranství. Podle všeho směřuje ven ze zastavěné oblasti, pryč ze stanice. Vzduch se kolem něho tetelí jako fata morgana. Je tmavý a podivného vřetenovitého tvaru. Pohybuje se zvláštním způsobem - na pohled spíš pískem plave. Skoro se zdá, jako by pevná zem byla jeho přirozeným živlem.

Clarkovi je to jedno. Přepne na spodní hlavě granátometu. „Pozor! Tři vystřelené granáty... teď!“ zakřičí. Zpoza roztřípených dýmajících trosek skladiště vyšle za unikající příšerou tři tříštivé granáty. Truscott vystřelí do vzduchu další dva.

Výbuchy následují s ostrým praskáním těsně za sebou. Dva zasáhnou trup tvora přímo doprostřed, tři vyhodí gejzíry hlíny a prachu v jeho blízkosti. Kouře, prachu a střepin je ve vzduchu dost, ale když se oblak dýmu zastírající výhled trochu usadí, je vidět, že žádný jiný viditelný výsledek granáty neměly. Příšera je zas o kus dál a vojáci musejí popoběhnout podél stěn skladiště za ní, aby ji neztratili ze dohledu. Clark střílí v běhu krátkými dávkami. Wilson, Issak, Martenson a Mowat přeběhnou k protější budově.

V dosud hluchých sluchátkách přijímačů uslyší škrábavý praskot a pak čistě slyšitelné, ale zmatené a často se překrývající výkřiky.

„...střelba, seržante, střelba a výbuchy...“

„...se děje, do prdele?!“

„...kde?!“ řve neopomenutelný seržantův hlas.

„...východní perimetr!“

„...do hajzlu! Zažehťe někdo civilisty!“

„...Hicksi, okamžitě se přesuňte...“

„...Wilson před deseti minutami odjel, poručíku...“

Issak a Martenson vystřelí každý po dvou granátech. Clark s Truscotem, kteří jsou poněkud víc vpředu, se musejí krýt před střepinami a drobným kamením, které zabubnuje v divokém staccatu o stěnu kolem nich.

„Tady Clark, slyšíte mě, seržante?“ křičí do mikrofону mohutný operátor, když se zvedá ze země. „Jsme v těsném kontaktu! Opakuji: v kontaktu!“ Vřava na radiových vlnách ještě zesílí.

„Všichni ticho!“ zaře seržant. „Bude mluvit pouze Clark!“

„Máme ho, pane! Jsme východně od hlavní budovy, mezi skladem těžební techniky a skladem náhradního materiálu. Postupujeme za ním asi ve vzdálenosti padesáti metrů k vnějšímu obvodu.“

„Koho kruci máte?!“ Seržant se spíš ujišťuje, než aby byl zmatený.

„Toho hajzla, co sejmul Vasilenka, Graveze, Foresta a ty civily. Je to určitě on, pane! Doslova jsme se na něho propadli. Nepokouší se zaútočit, snaží se zmizet z dohledu.“

„Rozumím, posílám vám naproti většinu druhého družstva a veškerou techniku, co mám k dispozici. Ztráty?“

„Na naší straně žádné, pane. Drobné oděrky od srážky, ale jinak nic vážného. Kontakt je pod palbou, ale běžné střelivo ani puškové granáty na něho, jak se zdá, příliš neúčinkují.“ Clark se zastaví, zaklekne a pošle na cíl dlouhou dávku.

Potom mávne levou rukou na postupující dvojici a pošle je posunkem dopředu.

„Jak je na tom?“ ptá se z interkomu seržant.

vykašlávají jemný prach. Místo exploze střely označuje pětmetrový mělký kráter s okrajem spečeným žářem do souvislé sklovité vrstvy. Do studeného vzduchu z něho stoupá hustá bílá pára. Tvor leží jako leklá ryba v podivné poloze na vzdálenějším okraji. Jeho dosud tmavě kovový povrch ztratil lesk, zčernal a na mnoha místech se šklebí zubaté trhliny.

Zavřel motor seržantova transportéru a stroj se pomalu rozjede ke kráteru.

„Očihneme ho trochu zblízka,“ ozve se v interkomu Adamsův opatrný hlas.

„Rozumím,“ potvrdí seržant.

„Ta svině... to je tutově von,“ zamumlá polohlasem Adams s očima upřenýma na obrazovky vnějších pohledů.

„Je to, kurva, vodolnej zmetek,“ přisvědčí Robinson.

Transportér se pozvolna přibližuje. Zranění způsobená střelbou ručních zbraní, elektromagnetických děl a dovršená termitovou náloží vykonala své. Tvor se pokouší pohnout pryč, ale nedaří se mu to.

„Sejmi ho!“ zaječí Adams na Robinsona.

Operátor těžkých zbraní dvakrát neváhá. Stiskne spoušť a přejede tvora po délce dlouhou dávkou. To, co vypadá jako tvorovo skutečné tělo, se bez ochrany vnějšího pláště pod nápořem obrovské energie stovek střel doslova roztrhne. Do vzduchu vylétne smršť drobných úlomků, zakouří se, protáhlé tělo se vymršť nad zem, přetočí se a dopadne se zaduněním zpět na kraj vychládajícího kráteru.

Adams dojede do vzdálenosti pouhých pěti metrů a zastaví. Otočnou kamerou na vrcholu přední části vozidla si mrtvolu dobře prohlédne. Zbytek vojáků se opatrně přibližuje v širokém půlkruhu a sledují ten samý obraz na hledích příleb. Druhý transportér objede kráter z druhé strany a zastaví od tvora v poněkud větší vzdálenosti. Obě děla míří hlavními k zemi a čekají na sebemenší náznak pohybu. Od komplexu budov kdosi opožděně přivolá čtyři plazmové vrhače. Ty se rozmístí v širokém kruhu kolem kráteru.

„Jak je na tom?“ chce vědět Seeks.

„Potvrzuji, zásah pozitivní,“ řekne z věže Robinson. „Žádné známky života, negativní. Má dost.“

„Mně se to jeví stejně,“ přidá se z druhého vozidla Berger. Vojáci postoupí do zhruba desetimetřové vzdálenosti a zůstanou stát. Míří zbraněmi vpřed, napjatí a připravení okamžitě reagovat. Seeks hovoří s poručíkem Harisem stíněnou linkou. Nakonec domluví a poškrábe se na čele pod helmou.

„Co dál? Jak zjistíme, jestli to natáhlo bačkory?“

Hicks se sehne k zemi, potěšká v dlani šedivý kámen veliký jako pěst a v protáhlém oblouku jej hodí. „Třeba takhle,“ řekne a sleduje, jak se kámen ve vzduchu točí.

Kámen dopadne s podivným mlaskavým a zároveň zvonivým zvukem. Nic se nestane. Žádná odezva. Několik vojáků zopakuje Hicksův nápad s kamením, ale ničeho se nedočkají.

Boční průlez seržantova transportéru se otevře, ven vyskočí Adams se zbraní v ruce. Popojde do kruhu vojáků a odchrchlá si směrem ke kráteru.

„To máš za Foresta, ty zmrdě! Dobře ti tak. Shnij v pekle!“ popřeje ležícím ostatkům. Vojáci se viditelně uvolní. Seržant obejde kruh, vlezde do svého vozidla, aby se ještě jednou spojil s poručíkem.

Clancy, který nemůže zkrátit zvědavost, se v nestřežené chvíli přiblíží a z minimální vzdálenosti zkoumá popálený povrch mrtvolky. Vnější část torza se mu zdá místy spečená a žářem rozpukaná do mnoha nestejně dlouhých štěrbin. Tvor je obrovský - na délku měří hodně přes tři metry. Nakloní se nad ním.

„Padej zpátky, kreténe!“ vyjekne poděšeně Deathmers od transportéru, když si mladého vojáka všimne. Všechny oči poskočí k nováčkovi.

„Co tam do hajzlu děláš, vylízanče?“ vyštěkne Drake.

Clancy natočí k vojákům tvář. „Je po něm.“ A udělá ještě jeden krok. Stojí sotva metr od podivného monstra. Nikdo ze starších vojáků se však za ním nerozeběhne, aby ho odtáhl zpět.

Stojí v nehybném kruhu a pozorují ho.

„Jak to můžeš vědět? Vůbec nic o něm nevíš, idiote!“ zachraptí Deathmers.

„Okamžitě pojdte zpátky, vojáku!“ zařve Hicks. „Jhned!“

Clancy se zatváří skoro uraženě. Je vidět, že ho mrzí, když se nevěří jeho úsudku. Otočí se na patě, aby se vrátil. V té chvíli praskne vzduchem ostré šlehnutí a mezi spáleným větvenem a Clancym přeskočí oslnivý výboj energie. Zahalí do kratičké chvíli vojákovu postavu mihotavou záplavou světla a pak zmizí. Munice v náhradních zásobnících exploduje. Spálené a potřávané tělo se svalí na spečenou zem.

První se vzpomíná z ohromení Adams. Hbitě jako fretka se otočí, vskočí do otevřeného transportéru a mžikem je zase venku s velkým plazmovým řezákem v ruce. Přeskočí Clancyho tělo, z černého válcovitého nástroje vyskočí za syčivého řevu spoutané energie dlouhý, nesnesitelně bělostný plamen. Adams jím mávne do strany a otočí ústí řezáku na ležícího tvora. Plynulým pohybem přejede po jeho povrchu a otevře ve svrchní vrstvě novou dlouhou ránu. Nestačí mu to a tak opačným směrem přejede vrcholem oblouku zpět. Vyvalí se dým, třeskne prudká rána, něco slabě udeří do hrudního plátu Adamsovy vesty. Voják stáhne plamen na minimum, poodstoupí a podívá se na výsledek své práce. Tvor má v boku trupu obrovskou zčernalou díru, ze které se cosi vyvalilo ven. Ve vyřezaném otvoru poskakují drobné, ale jasně viditelné jiskřičky energie. Po pár sekundách však zeslábnou, až zmizí docela.

„Tohle na něho platí,“ poplácá Adams bok plazmového řezáku. Deathmers poklekne a zatlačí Clancymu spálené vytržené oči a levou ruku srovná podél těla.

„Kdo chce kam... tak se tam i dostane,“ zamumlá Deathmers a vstane. „Já jsem ti to, ty pitomče, říkal.“

„Snad je s tím hajzlem konec,“ zašeptá Kaminsky.

„Důvěře se meze nekladou,“ odpoví Drake.

Většina vojáků stojí v desetimetřovém odstupu. Nechtějí se zbytečně přibližovat a vystavovat se nebezpečí. Jediný

Hicks popojde velice opatrně vpřed a skloní se nad rozříznutým trupem příšery. Hlavní pušky zkusmo dlabou do vyhrzlých vnitřností. Chvilu mlčí. Potom otočí hlavu k seržantovi. „Je to stroj,“ řekne zřetelně.

„Co...?“

„Mrkněte se na to, seržante.“

Seeks si klekne vedle desátníka a podívá se dolů, kam Hicks ukazuje. Z nataveného otvoru sice vyhrzely vnitřnosti, ne však živočišného, ale umělého původu. Oblouk řezáku poškodil i jakýsi vnitřní obal, ze kterého teď na denní světlo vyčnívají ohořelé zbytky jakýchsi optických vodičů, pokroucené kovové části, spečená hmota neurčitého tvaru a přes to se kroutí cáry drátěné tkaniny ze stříbrného kovu.

„Do hajzlu, to snad není možné! Panebože, co to je?“ zavrčí seržant. Vstane a kopne nohou do trosek. Vojáci se natlačí kolem a chmurně vše sledují.

„Stroj...!“ vyprskne posměšně Kaminsky.

„Zkurvená plechovka, to se mi snad zdá,“ praští se dlaní do stehna Doyle.

„Kde se to tu vzalo?“ chce vědět Clark.

„To by mě taky zajímalo,“ přizvukuje Wilson a seškrabává si z obličeje strupy zaschlé krve.

„Seržante?“

„Jak já to mám, do prdele, vědět?“ rozhodí ruce Seeks. „Jsem snad nějaký kouzelník nebo co? To mi vy chytráci řekněte! Radši nechte keců a zabezpečte prostor. Přijede se sem mrknout poručík, tak ať tu nevidí bordel. Dělejte!“ Drake a Kaminsky se spolu stáhnou do bezpečí podvozku automatického plazmového děla a odtud vyhlíží do krajiny ke vzdálenému slunci nad obzorem.

„Dvakrát se mě to nechce zdát,“ odfoukne si Kaminsky.

„A co?“ zeptá se Drake, aniž odloží od očí elektronický dalekohled.

„Všechno беру; ufouny, malý zelený mužíčky, potvory co si plavou pod zemí jako ryby ve vodě, ale stroj?“

„Proč ne? Pohádkám si ochotnej věřit víc? Jaký je mezi tím vlastně rozdíl? Představ si, jaká zrůda takovouhle technologii vymyslela a dala dohromady. Co stroj, to stvořitel taky.“

„Nevím. Proč by vlastně kdo posílal stroj a nepřišel se představit osobně?“

„Nadzvedni se.“

„Proč?“ podívá se Kaminsky a trochu se nadzvedne, aby se podíval pod sebe.

„Dneska si sedíš na vedení,“ zachechtá se krátce Drake. „Proč my, teda jako lidstvo, posíláme při průzkumech coby předvoj automatické stroje? Ušetří to na penězích, materiálu a podstatně to omezí ztráty na životech.“

„Jasně, já vím, ale stejně...“

„Asi si myslíš, že se jiná a určitě vyspělá civilizace musí nutně chovat podle tvého.“

Kaminsky nevrle zavrčí a kopne botou do kamení.

I mezi ostatními se probírá neaktuálnější téma. Clark s Truscotem sedí v písku u vedlejšího stroje a jednu po druhé čistí zbraně od prachu.

„Myslíš, že tu byl sám?“ zeptá se Truscott.

„Kdo?“ vytrhne se z vlastních myšlenek Clark.

Druhý voják škubne hlavou dozadu. „Ten zmrd... co když jich tu je víc?“

„Mě se neptej,“ pokrčí rameny Clark. „I když bych za to nic nedal. Odněkud se sem dostat musel, takže tu přinejmenším bude mít někde kosmickou loď schopnou mezihvězdného letu. A bude pěkně mazaně schovaná, když jsme ji my ani přístroje na Regulu nenašli.“

„Taky bych si to tipnul. Sám tady tutově nebude,“ zaprorokuje Truscott.

„Nemaluj čerta na zeď, kamaráde.“

„Doufám, že s něčím podobným poručík počítá, protože bych se nerad probudil po ránu s hlavou dva metry daleko těla. Určitě by mi to zkazilo náladu.“

„To každému. Ale řeknu ti, kamaráde; dneska to teda byla parádní náhoda, když jsme ho umetli transportérem. To by se nám přišť nepovedlo.“

„A co si myslíš, že uvnitř stanice dělal?“ nakrčí obočí Truscott. „Čmucha, nebo se přišel nakrmit?“

„Žrát? Stroj.“ zapochybuje Clark.

Truscott mávne rukou „Nebo něco podobného, to je jedno. Nic čistýho provádět nechtěl.“

„Jo, to jo. Na týhle planetě stejně něco silně smrdí. Nezdá se ti?“

„Ne, já toho moc necejtim,“ popotáhne Truscott studený vzduch nosem a zašklebí se. „Chytil jsem ze zdejšího průvanu trochu rýmu.“

Mezitím se přiiití poručík Haris v doprovodu desátníka Ransom. Se seržantem si nejdříve prohlédne kráter a zbytky poškozeného stroje. Chvilu stojí nad Clancyho mrtvolou a pak zkoumavě přejede prstem po boku Hicksova vozidla, kde se přes střední část boku táhne klikatý, hluboký škrábanec. Ten tam jako němou památku zanechalo ostří původně mřící na Deathmersovu hlavu.

„Pěkné překvapení. Povězte mi, seržante, který materiál dovede podobnou věc, jako je tahle,“ obrátí se poručík na Seekse a přitom přejíždí prstem po hrbolatém vrypu v titanovém pancíři, jako by snad z něho mohl vymámit nějakou odpověď.

„To jde mimo mě, pane,“ řekne seržant. „Nejsem metalurg, snad by podrobnější odpověď mohl poskytnout někdo z kolonistů. Jsou mezi nimi inženýři technických profesí.“

„Zkusit to můžeme. Zařídte, seržante, aby se zbytky naložily a odvezly do hlavní budovy. Vyberte podle svého názoru někoho vhodného, alespoň trochu důvěryhodného a předhodte jim to. Ať se na to podívají a pokusí se z toho něco dostat. Nepožaduju životní příběh, ale sem tam nějaká drobnost s minimální informační hodnotou by nám přišla vhod.“

„Ano, pane.“ Seeks se otočí, aby mohl zařvat pár povelů. Někteří vojáci naskáčí do jednoho z transportérů a odjedou s ním zpět mezi skladištní komplex. „Neuvažujete, pane, že byste obešel daný rozkaz a spojil se s Velením? Ve Sluneční soustavě by měli vědět, co se tu děje, a podle toho se zařídít. Nastala mnohem vážnější situace, než mohl kdokoliv předpokládat.“ Seržant se zatváří ustaraně. „Tady nejde o hloupou poruchu vysílače na soukromém území nějaké obchodní společnosti.“

Haris nadzvedne obočí. „Myslel jsem na to, seržante. Až se vrátím na výsadkovou loď, vyšlu přes Regula zprávu. Ať si s ní nahoře dělají, co chtějí. Jste klidnější?“

„Díky, pane.“

Od stanice přijede jeřáb, vysokozdvizná manipulační plošina a velký nákladní pásák. Vojáci zbytky nepřátelského stroje naloží mezi postranice nákladáku. S objemným břemenem zacházejí s přehnanou opatrností, manipulace s téměř čtyřmetrovým monstrem není zrovna jednoduchá. Nakonec se ho podaří naložit ho na ložnou plochu a bezpečně upevnit.

MEZI KOLONISTY panuje pravé pozdvižení. Prudká střelba a rachot výbuchů jsou slyšet po celé stanici. Lidé nedbají na vlastní bezpečí, vylezou z hlavní budovy a rozčileně se rojí kolem velkých nákladových vrat. Někteří odvážlivci si dovolí podívat i za nejbližší roh. Někteří si pohrávají s myšlenkou pokusit se v momentálním zmatku nepozorovaně proniknout na letiště a ukrást menší vojenskou loď. Pokud by se jim to povedlo, mohli by s ní odletět k bitevnímu křižníku na oběžné dráze. Pak by je vojáci nemohli jen tak jednoduše poslat zpět a oni by byli na válečné lodi konečně za větrem. Prý, když to nejde s vojáky a jejich poručíkem po dobrém, musí to jít silou. Powell se zachová rozumně, od podobných ztřeštěných nápadů je zrazuje a tvrdí, že by se jim s vojenskou lodí nepodařilo odletět, natož se jí zmocnit násilím. Suvorov, který se v tomto směru velmi angažuje, pokřikuje, že je třeba jednat rychle. Než se mariňáci vzpamatují, budou pár stovek kilometrů odtud.

Taková malá revoluce.

Tylerová se zasměje. Suvorov ji na oplátku v rozčilení nazve zrádcem. MacWancy, pilot civilní letky, se hlasitě vychloubá, že odstartuje s čímkoli, co je schopné letět, do dvou minut od usednutí za ovládací pult.

Tohle je moc i na Borodinova, který dobře ví, že MacWancy jako profesionál nestojí za nic a s počtem nalétaných hodin je na tom ještě hůře. Proto se k němu raději otočí zády a v nezvykle zamlklé náladě se zadívá do nebe. Kolem padá spousta ostrých slov, ale jinak o nic vážnějšího nejde. Lidé vypouštějí páru a uklidňují se. Ryanová, členka týmu chemiků, trochu posmrkává a utírá si zarudlé oči.

Zpoza rohu se vynoří vojenský stroj a za ním hned druhý. Pak se objeví žlutý tahač z inventáře stanice, následovaný z každé strany jedním automatickým bitevním strojem. Nákladák zastaví přímo před vchodem, ostatní kolem něho.

Kolonisté ztichnou, poblíž se objeví oba vojáci, kteří na ně dávali celou dobu pozor.

„Vidím, že jste mi usnadnili práci,“ řekne seržant nahlas, když seskočí ze svého transportéru. I ostatní vojáci sesedají a stavějí se mezi stroje. Nikdo se nesnaží přiblížit k nákladáku s vysokými postranicemi, které zakrývají pohled na ložnou plochu.

„Dostali jste to zvíře?“ chce vědět Borodinov.

„Není to živý tvor,“ odpoví seržant.

„Jak to, že to není živý tvor?“ nechápe dost dobře Suvorov.

„Prostě tak. Je to stroj,“ řekne krátce Seeks a popojde dopředu.

Následuje tichá pauza. Vojáci sklopí postranice, s pomocí manipulační plošiny a jeřábu stáhnou nehybný korpus na přistavený vozík. Lide ho obklopí, beze slova si prohlížejí rozpárané a ožehlé zbytky. Vojáci poodstoupí stranou a nechají je být.

Borland, který se protlačí nejbližší k rozpáranému vnějšímu plášti, se nad ním nakloní. Po chvíli váhání se špičkou tužky opatrně dotkne ohořelých vnitřností. Osmělí se ještě víc a zavrtá světelným perem trochu hlouběji. Zatahá za kousek stříbřitě síť a vytáhne na světlo jeden z fragmentů podivných válečků, které vyčnívají z poškozené zmrzlé kůže. Kousek kovu obrací v prstech a pozorně si ho prohlíží ve slunečním světle. Zbytek lidí stojí v uctivější vzdálenosti a mlčí. Čekají.

„Pokud byste nevěřili,“ přeruší ticho seržant „budte si jisti, že tady vidíte holou skutečnost. Proto jsem vás chtěl požádat, zda byste nám trochu nepomohli s ohledáním. Máte tady nepoměrně lepší vybavení než my na lodi.“

Borodinov se odvrátí od vozíku. Tvář má poznamenanou hlubokými vráskami. „Proč si myslíte, že vám někdo bude chtít pomáhat, když vy nám v ničem nevyhovíte?“

Seržant pokrčí rameny. „Doufal jsem, že by pro vás mohlo mít zásadní význam se něco víc dozvědět. Žijete tu pod neustálým tlakem, a když vám naservírujeme jeho původce s hlavou přímo na stříbrném podnose, tak dáte ruce pryč? Tuhle zkušenost zaplatil životem další z mých mužů. Nezůstala ve vás ani stopa zvědavosti?“

„Hm, což o to. Zvědavost by byla, seržante. Vašeho vojáka je mi líto, stejně jako nás všech, když tu budeme déle otálet.“

„Jsem přesvědčen, že tenhle prapodivný stroj s největší pravděpodobností nebude sám. Takže každá maličkost, kterou se o něm dozvíme, bude hrát velkou roli při dalším případném střetnutí. Čím více podrobností o možných slabínách budeme znát, tím spíš se nám je podaří porazit.“

„Vidíte, je to pořád dokola, seržante. Vy chcete boj a my odsud chceme pryč.“ Geolog se unaveně ušklíbne. „To nikam nevede.“

„Myslíte si, že nás tímhle způsobem donutíte, abychom vás odtud dostali?“ zeptá se seržant.

„Třeba,“ opáčí chladně Borodinov.

„Priority jsou jasně dané, nemáme čas se zabývat vaší přepravou na oběžnou dráhu a umístěním na mateřské lodi. Na

to je nás opravdu málo. Bylo vám to jednou vysvětleno a já měl dojem, že jste to beze zbytku pochopili. Takže nevím, proč se tím musíme znovu zabývat. Je to zbytečná ztráta času.“

Od hloučku se odlepí Tylerová a na oba dva se podívá. „Jak dva kohouti na smetišti, což? Já vám pomůžu, seržante, pokud si myslíte, že budu co platná. Nesnáším postávání s rukama za zády, takže ať se konečně někam hne.“

„Kdyby tě neměli, Tylerová, jak by si poradili?“ zasměje se posměšně Borodinov.

Bioložka naznačí prostředníčkem univerzálně sprosté gesto.

Přistoupí k nim Borland s Powellem.

„Zajímá nás to,“ řekne inženýr. „Takže se rádi připojíme.“

„Jistě. Díky,“ kývne seržant. „Moji muži vám pomohou dostat to, kam budete chtít.“

Borodinov se beze slova otočí a připojí se k Suvorovovi stojícímu opodál.

„Co si myslíte o tom, že je to stroj, seržante?“ zeptá se Powell.

„Pokouším se na tu myšlenku zvyknout. Nevím, a abych byl upřímný, je mi to jedno. Na výsledku se tím nic nemění.“

„To opravdu ne,“ řekne Borland. „Souhlasím s vámi, že není rozdíl, jestli na vás útočí živý tvor nebo předem naprogramovaná vražedná mašina. Když došlo k poslednímu útoku, lámal jsem si hlavu s tím, co nám řekl poručík.“

„A?“

„Pokud bychom vlastnili patřičnou technologii, je to v zásadě možné. Dovolím si tvrdit, že v současné době a za přijatelných podmínek by bylo otázkou pouhých několika let něco podobného experimentálně uskutečnit. Výzkumný projekt by to byl sice extrémně finančně náročný, ale proč ne.“

„K čemu nám to je?“

Borland pokrčí rameny. „K ničemu. Ale zjištěním, že jde o automatický mechanismus, se mi mnohé vyjasnilo. Živočicha, který by disponoval podobnými možnostmi, si vlastně ani nedovedu představit.“

„Kdoví, jak jsou daleko před námi,“ řekne Powell.

Borland se trochu ošije. „Z těch zbytků, dokud si je podrobně neprohlédnu, zatím nemohu příliš soudit, ale mám dojem, že naši nepřátelští mimozemšťané před námi nemají tak velký náskok. Dost možná, že se mýlím, ale já sám bych podle prvního dojmu neodhadoval více než dvě stě let. A to se mi nezdá. Každopádně stroj mnohem víc odpovídá mým představám o nositeli technologie než biologický tvor. Je prostě sestrojen pro jeden nebo více specializovaných úkonů a tím to hasne. Žádná evoluce a jiné zdlouhavé zbytečnosti. Jako neviditelný průzkumník či záškodník naprosto perfektní.“

„Je mi to naprosto jasné. Bylo by bezva mít ho na své straně.“

„Intelligence, která tenhle stroj sestrojila a naprogramovala, měla jasně vymezenou představu o jeho nasazení. Těším se, až se do něho podívám, může z toho pro lidstvo vzejít spousta zajímavých věcí.“

„Plave v písku skoro jako ryba,“ dodá s odmlkou Seeks.

„Cože dělal?“ zašklebí se Tylerová. „To není myslím dost dobře možné.“

„Ale je.“

„Jako exobiolog vám mohu rovnou říct, že nikoliv.“

„Zapomínáte, že je to stroj a ne živý tvor.“

Inženýrovi svítí oči. „Jde zřejmě o revoluční systém pohybu v podstatně pevnějším prostředí než je kupříkladu voda nebo vzduch. Pokud by to tak opravdu bylo, značně to rozšiřuje paletu jeho možností.“

„Pokud chcete, poskytnu vám záznam střetu.“

„Bezvadné,“ zamne si ruce inženýr. Zamyslí se. „Zřejmě něco na základě nestálých kovů...“

„Dejte si pozor; jednoho muže mi spálil na prach,“ zabručí seržant.

Tylerová vrtí hlavou.

„Že by součást ochrany?“ řekne Powell.

„To poznáme, jakmile se do něj mrkneme. Kupodivu z něho dost zůstalo, takže materiálu bude slušné množství.“

Borland se tváří zamyšleně a netrpělivě zároveň.

„Standardní zbraně na něho nemají valný účinek,“ informuje ho ještě Seeks. „To, co vydržel, by neustálo nic na světě. Takové množství zásahů by položilo pravidelný pěší pluk.“

Manipulační vozík s těžkým nákladem vojáci nasměrují vraty do koridoru, nákladním výtahem do prvního patra a odtud pak chodbou do velké laboratoře se spoustou chromovaného zařízení a přístrojů. Borland rozsvítí ostré bodové reflektory nad pracovními stoly, nachystá si několik sad kabelů a zapojí pomocný laboratorní počítač. Potom vyžene vojáky z místnosti a uzavře velké dvoukřídle dveře s tím, že se ozve, jakmile bude s ohledáním hotov.

8.

TYLEROVÁ PRUDCE ROZRAZÍ DVEŘE vedoucí z velké laboratoře v prvním patře a vyjde na chodbu. Neobtěžuje se s výtahem, seběhne po schodech do hlavního koridoru budovy a vydá se směrem k nákladním vratům. U východu vedle přechodové komory narazí na Langa s Thorpem, jak se nečinně opírají o zeď a polohlasem se spolu baví. Venku mimo dohled rachotí jakýsi stroj.

„Nevíte, kde bych našla desátníka Hickse?“ vpadne jim do řeči.

Lang povytáhne obočí. „To netuším, slečno.“ Pyrotechnik souhlasně pokrčí rameny.

„Je to opravdu nutné,“ naléhá. „Jde o důležitou věc.“

„Nejsem si jistý, ale naposledy jsem ho slyšel z jídelny, kde byl s několika svými muži.“ Voják si prstem zatuká na pravou stranu přílby.

„Zkuste to, třeba tam ještě bude,“ poradí jí Thorp.

„Můžete se zeptat přes vysílačku?“

Oba vojáci na sebe krátce pohlédnou.

„Víte, je tu všude velké množství kovu, spojení je špatné,“ řekne nakonec Lang. Koutky úst se slabě ušklebuje.
„Díky, jste ochota sama,“ řekne Tylerová a už je na odchodu zpět do osvětleného koridoru.
„Ta nějak žene,“ ušklíbne se široce Lang na kolegu.
Pyrotechnik zakrouží očima. „Zajímalo by mě proč. Necejtím, že by tu někde něco hořelo.“
„Koukáš špatným směrem. Příště se jí raději podívej na lýtka.“
„Že by? Jede po šaržích?“
„Kdoví...“ nadhodí významně Lang a uplivne si na zem.
Tylerová vejde do osvětlené jídelny a rozhlédne se kolem. Má štěstí. Hicks se právě zvedá od stolu a hází zbytky velmi pozdního oběda do odpadové šachty.
„A helemese,“ řekne, když zahlédne bioložku, jak k němu míří mezi stoly. „Dostala jste hlad?“
„Ne,“ řekne. „Hledám vás, desátníku.“
„Pročpak to? Snad nejste hotoví?“ zeptá se a nedůvěřivě se jí zadívá do očí. „Uplynuly sotva tři hodiny od chvíle, co jste začali. Počítal jsem, že neskončíte dřív jak zítra dopoledne.“
„No právě!“ vydechne prudce. „Proto vás hledám. Zavolejte sem ihned velitele.“
„Nemyslím, že poručík bude mít čas sem momentálně zajet. Má dost jiné důležité práce.“
„Mně říkal, že kdyby něco, tak ho máme okamžitě přes někoho z vás vyrozumět!“
„Můžete mi sdělit, o co jde? Třeba to rozhodnu za něho.“
„Ne, bohužel, desátníku. Nebudeme se dvakrát opakovat.“
„Hm. Mohu zkusit ho sem dostat, ale nic neslibuji předem.“
„To rozhodně udělejte. Pospěšte si.“
„Jo, dobře. Máme jít rovnou do laborky?“
„Přesně tak. A děkuji.“
„No, není zač. Ale stejně... můžete trochu naznačit?“
„Nejde to, doopravdy. Vykládat dvakrát tutéž věc bychom asi nezvládli.“
Hicks pokrčí rameny. „Vypadáte ustaraně.“
Tylerová ztěžka vydechne. „Nebojte se, desátníku. Ujišťuji vás, že do hodiny budete vypadat zrovna tak, ne-li ještě hůř.“
„Beru vás za slovo,“ řekne Hicks a rychle opustí místnost.
Tylerová přece jen po chvilce váhání přistoupí k panelu jídelního automatu a navolí na klávesnici pár číselných kombinací. Zezadu si k ní stoupne Kaminsky se zpola dojedenyým sendvičem v ruce.
„Nechcete se trochu pobavit?“ řekne neutrálně a jakoby mimochodem. Ukousne si pořádné sousto a pomalu jej převaluje v ústech.
Tylerová se prudce nadechne, ale pak všechen vzduch z plic pomalu vypustí, sehne se k výdejnímu okénku, odkud si vybere první z objednaných porcí. „Od vás, vojáku, mi to nějak nepřipadá.“
„Proč?“ projeví trochu zájmu Kaminsky. Volnou rukou si na automatu vybere další volbu.
„Nevím. Možná jste trochu nemocnej.“ Prstem si ukáže na hlavu.
„Jo, dost možná,“ přikývne souhlasně Kaminsky a vecpe si do pusy poslední třetinu obloženého sendviče. „Nemoc z povolání se to tuším jmenuje,“ zahuhlá s plnou pusou.
„Vás neštve, že si to o vás myslím?“
„Ne proč. Mělo by?“ zašklebí se nepatrně Kaminsky.
„Koukám, že vám chutná,“ změní téma bioložka.
„Jemu vždycky,“ ozve se těsně za jejími zády Drake. Kaminsky si beze slova vezme ze stroje plně naložený umělohmotný ták a odnese ho k nejbližšímu stolu.
Tylerová se prudce otočí. „Jak to děláte? Vůbec jsem si vás nevšimla!“
„Léta praxe,“ zamrká Drake významně zpod přílby jedním okem. „Máte zájem o podrobnosti?“
„O tomhle nechci nic slyšet,“ řekne bioložka a nahází si hotové jídlo do plastického sáčku.
„Dobře vám tu vaří,“ poplácá Drake bok velkého automatu. „Baštíte si bezvadně.“
„Nemyslím, že by to byla zas nějaká zvláštnost,“ obrátí se Tylerová.
„Ale jo. Proti těm sračkám, kterejma se cpeme obvykle, je to pravejázrak.“
„Když myslíte. Tak si to užijte, dokud můžete.“ Otočí se a zmizí v chodbě za otevřenými dveřmi.
„Co tím myslela?“ zavrčí Kaminsky.
„Zavři hubu, kamaráde, padaj ti z ní drobky,“ poučí jej Drake. „Chováš se k ní jako balvan.“
„No a co. Stejně s ní nic nebude.“
„To je sice pravda, ale nemusíš bejt stejnej blb jako ostatní. Je sama, protože je na naší straně.“
„Co z toho? Péro mi to nevyhóní.“
„Vyhoň si ho sám. Nikdy nevíš, kdy ji budeš potřebovat.“
Kaminsky zašermuje rukama ve vzduchu. „Konec diskuse, kamaráde, jsme tam, kde jsme byli. Hele, zeptám se znovu: co tím myslela?“
„Jak to mám sakra vědět? Nevím o co jí šlo, ale každopádně bysme jí měli poslechnout, protože ve vzduchu je něco, co nám do budoucna určitě nepřeje.“
„Přesně moje řeč, kámo. Dám si ještě přidavek,“ zamlaská mastnými rty Kaminsky a upře pohled na dlouhé menu jídelního automatu.

DESÁTNÍK HICKS ČEKÁ na poručíka u vchodu do hlavní budovy. Oba společně vyjdou do prvního patra a zamíří

chodbou před dveře laboratoře. Hicks je otevře a vejde jako první.

Dříve poměrně čistá, uklizená místnost se mezitím změnila v pěkný bordel. Po stolech a odkládacích plochách se povalují hromady použitých nástrojů a rozebraných součástek. Přední panel počítače víří barevnými světly, dva zapnuté velkoplošné monitory předvádějí dlouhé sloupce čísel a řady nesrozumitelných údajů. Powell seskočí při příchodu vojáků ze stolu, kde jen tak klátil nohama, Tylerová nezvedne oči od jakéhosi manuálu v otrhaných deskách. Inženýr Borland stojí zády do místnosti u velkého okna se zvednutou bezpečnostní roletou. S rukama na prsou se dívá přes ploché střechy nízkých staveb ven do pouště. Při příchodu obou vojáků se ani nenamáhá otočit.

Haris okamžitě zaregistruje podivně nepříjemnou atmosféru a vtíravé ticho. Rozhlédne se po vybavení laboratoře a všimne si velkého množství nejruznějších součástek vybraných ze zničeného stroje, které jsou napojeny na svazky kabelů měřicích a diagnostických přístrojů. Z rozzařených displejů se jen hrnou rozličná data, ale nikdo z přítomných jim nevěnuje pozornost. To se mu nelíbí.

„Co se děje, že mě tak nutně potřebujete? Na něco jste přišli?“ zeptá se.

Tylerová odloží manuál na jeden z přístrojů vedle sebe. Borland se pomalu otočí k poručíkovi.

„Položím vám pár otázek, poručíku,“ řekne. „A chci, abyste mi na ně odpověděl, protože se chci ujistit, že všechno, co tu bude možná později řečeno, správně pochopíte.“

„Zvláštní úvod, doktore,“ zamračí se poručík. „Měl jsem za to, že mi chcete sdělit důležité informace, které se vám podařilo získat z toho...“

Borland ho netrpělivě přeruší. „Samozřejmě, že jsme na něco přišli, poručíku, proto jsem si vás nechal zavolat. Ale skutečnosti vyplývající z našeho objevu jsou natolik závažné a znepokojující, že se prostě musím přesvědčit o vašich záměrech. Je to pro mě i pro ostatní velice důležité, opravdu.“

Haris pokrčí rameny. „Tak jo, ale v krátkosti. Nemám mnoho času, potřebuju ještě několik věcí zařídit. A ty nesnesou odkladu.“

„Nebude to trvat dlouho,“ přikývne inženýr. „Jak jsem vyrozuměl, byli jste vysláni do zdejšího slunečního systému, abyste podpořili skupinu vědeckého průzkumu geologické stanice, která byla zřízena na jedné ze dvou planet? Měli jste za úkol pomoci s pravděpodobnou poruchou komunikačního systému, kterou se kolonistům nepodařilo odstranit po ztrátě spojení se Sluneční soustavou?“

„Ano. Je to tak.“

„Žádné další detaily vám nebyly poskytnuty?“

Haris se krátce zamyslí. „Vlastně máte pravdu. Nic dalšího podstatného instrukce neobsahovaly.“

„Nebylo vám to divné, poručíku?“

„Vzhledem k tomu, že se jednalo o narychlo vyslanou misi ze Sluneční soustavy, nebylo o čem přemýšlet. I když v současnosti se mi to opravdu zdá... no, trochu zvláštní.“

Borland pokývne hlavou, jako by poručíkovo sdělení souhlasilo s jeho myšlenkami. „Neřekl byste, že to bylo neobvyklé?“

„I tak se to dá říct. Tak je to možná i výstižnější. Víte snad něco víc?“

„Ne, poručíku. Vycházím pouze z informací, které jste nám poskytl vy osobně při našem prvním setkání.“

„Aha.“

„Stává se často, že vás velení používá k podobným akcím jako v tomto případě?“ zeptá se místo inženýra Powell.

„Křížový výsledek?“ pousměje se křivě Haris.

„Prosím, poručíku,“ řekne Borland. „Jsme ve zvláštní situaci, všechno se rychle vysvětlí, uvidíte.“

„A bude to stát za to...“ řekne tiše Tylerová.

Hicks na ni pohlédne, nazdvihne tázavě obočí.

Bioložka nepatrně zavrtí hlavou a znovu upře pohled na Harise.

„Sám nevím...“ řekne Haris. Každému z civilistů se na okamžik upřeně zadívá do očí. To co vypozeruje ho zjevně uklidní. V duchu se rozhodne. „Pokud si pamatuji, nikdy jsem nedostal za úkol pomáhat s technickými potížemi vzdálených kolonií. Vždy se jednalo o mise vysloveně... no, označil bych je jako velmi ofenzivní.“

„Já vám rozumím, poručíku,“ řekne Powell. „Akce typu ZZ. Je to tak?“

„Ano...“

„Co je ZZ?“ zeptá se rychle Tylerová.

„To je takový vojenský terminus technicus“ poučí ji Powell. „Znamená zaútoč a znič.“

„Ale?“ podiví se Haris.

„Taky jsem pobýval nějaký čas v armádě, poručíku. To se nám bezpečnostním poradcům stává, že naše profesionální dráhy začínají v ozbrojených složkách.“ Powell se poškrábe na kdysi dávno přeraženém nose.

„Je to pravda?“ zeptá se Harise Borland.

„Ano. Veškeré akce, na které jsme byli doposud nasazeni, byly silně útočného charakteru.“ Poručík se skloní nad nepřátelským strojem, ležícím na manipulační plošině uprostřed místnosti. „Ale nevzpomínám si, že by jiná speciální jednotka byla kdy poskytnuta k pouhé technické podpoře jakési zastrčené díře ve vesmíru. K tomu více než dobře slouží záchranné sbory, které jsou na to daleko lépe vybaveny a vycvičeny. Nemluvě o potřebných zkušenostech.“

„Nenapadlo vás, poručíku, že jste sem byli vysláni, protože vás tu v tuto určitou dobu velení potřebovalo?“ zeptá se Tylerová.

Haris se zamračí. „Divná otázka, nerozumím jí.“

„Dobře, tedy jinak. Není možné, že zde někdo chtěl vojenskou jednotku daleko spíš, než neozbrojené záchranné sbory?“

„Stále nerozumím...“

„Podívejte se,“ pokračuje Tylerová. „Vy vojáci jste posláni na jakousi bohem zapomenutou planetu s úkolem, který se pro vás absolutně nehodí, zatímco daleko lépe vybavené záchranáře nikdo ani nevyrozumí. Nemáte z toho pocit, že je za tím něco víc než jen pouhá oprava porouchaného vysílače malé kolonie?“

Poručík se na ni pronikavě zadívá. „Chcete tím naznačit, že Velení pro mimozemské kolonie předem vědělo, že se zde nachází cizí nepřátelská inteligence a proto vyslalo místo záchranářů vojáky?“

„To není docela přesné,“ opáčí Borland.

Haris rozhodí ruce. „Moment, kam se mě to snažíte vmanipulovat?“

„Nikam vás nemanipulujeme, poručíku. Jenom se snažíme, abyste zkusil přemýšlet o daných věcech i z jiné stránky.“

„Nelíbí se mi směr vašich otázek.“

„Pochopíte, věřte mi,“ řekne Powell. „Pokoušíme se zjistit, na jaké straně vlastně stojíte.“

„Cože? Na jaké straně bych měl být? Co je to za blbost?!“

„Dobře, dobře, poručíku. Zkuste přemýšlet,“ řekne naléhavým tónem Borland.

„Připadám si stejně hloupě jako kdysi ve škole,“ mávne rukou Haris. Sebere ze stolu jednu ze součástek, dobře ji proti světlu prozkoumá. „Za určitých okolností by z toho mohlo vyplývat, že vrchní velení vědělo o přítomnosti těch strojů a proto poslalo nás.“ Zamyslí se a po chvíli pokračuje: „Jenže v tom cosi hodně skřípe. Protože pokud věděli už nějaký čas o možném nebezpečí, proč povolili společnosti Symantech-Daewoo, aby vás sem vyslala? Nebo proč vás nevarovali? Neevakuovali? Proč místo nás nevyslali specializované týmy pro mimozemskou komunikaci s přiměřeně velkým vojenským kontingentem a veškerým logistickým zabezpečením?“

„Ptáte se správně, poručíku,“ přikývne Borland. „Ani my to nevíme, přesto se o tom můžeme dohadovat.“

Desátník Hicks si mezitím prohlédne celou laboratoř a nyní se postaví těsně k Tylerové. Nakloní se k ní a zašeptá:

„Můžete mi říct, kam to řečnění vede?“

Bioložka zavrtí hlavou. „Budte trpělivý, desátníku.“

„Ksakra, co víte vy a já ne?“ ptá se právě Haris.

Borland zamítavě zamává ukazováčkem. „Dovedte to ještě trochu dál, prosím.“

Poručík bouchne dlaní do pažby své zbraně. „Řeknu vám jedno: Mám toho právě dost!“

Hicks sleduje poručíka, jehož obvyklá dávka trpělivosti právě klesla na nulu. „Můžu zkusit odpovědět?“ zeptá se opatrně.

„Prosím, jen klidně, desátníku,“ řekne Borland.

Haris mávne rukou.

„Pokud uvážíme, co tu bylo řečeno, vychází nám z toho každopádně pěkný svinstvo. Ať již něčím opomenutím nebo trestuhodným zanedbáním došlo k tomu, že osazenstvo zdejší kolonie bylo vystaveno extrémnímu ohrožení, které v konečném důsledku znamená do dnešního dne ztrátu mnoha lidských životů. Naskýtá se tu také možnost záměrného jednání, ale o tom se mi snad ani nechce přemýšlet a nechápu, k jakému účelu by to bylo vhodné. Naše jednotka sem byla poslána pouze za účelem poskytnutí technické podpory při nutných opravách a ne proto, jak se nejspíš domníváte, abychom zakryli něčí chyby a sprovedili ze světa případné důkazy. Takové rozkazy jsme nedostali. Nemáme v popisu práce zahlazovat trestuhodné omyly a vyrábět falešná alibi.“

Borland chvíli mlčí a hledí na desátníka. „Věřím vám,“ řekne nakonec. „Takže jsme v tom po uši všichni.“

„Jak to?“ chce vědět Haris. Odloží další rozbitou součástku. „Co tím myslíte?“

Powell si stoupne vedle něho a ukáže na rozšklebený a spálený otvor v nehybném stroji. „To je ten důvod.“

Poručík jen pokrčí rameny.

Z druhé strany přistoupí Borland. „Něco vám o tomhle stroji povím, poručíku. Chtěl jste, abychom jeho pozůstatky důkladně prohlédli a pokusili se je analyzovat. Ze všeho nejvíc asi toužíte vědět, čeho všeho je schopen, jak funguje jeho systém obrany a jak jej lze co nejlépe a nejúčinněji zničit. Je to tak?“

„Ano.“

„Osobně lituji, že to nebylo tak složité, jak jsme se původně domnívali. Naopak, bylo to velmi jednoduché - dětsky prostá záležitost.“

„Dětsky prostá záležitost?“ zopakuje poněkud překvapeně Hicks. Cítí, že mu hodně věcí momentálně uniká, i když by zatraceně nemělo.

Powell se unaveně posadí na volnou bednu od pracovního vybavení a složí hlavu do dlaní.

„Předpokládal bych, že jakákoliv mimozemská technologie bude od naší natolik vzdálená,“ argumentuje Haris, „že její pochopení bude pro nás nanejvýš obtížné! Rozhodně bych nečekal, že se nám podaří největší příležitost v dějinách lidstva rozlousknout za pár hodin s poměrně primitivním vybavením, jaké je tady. Tím se vás nechci samozřejmě dotknout.“

„To nic,“ našpulí ústa Tylerová.

„Musím zklamat vaše naděje, poručíku,“ řekne důrazně Borland. „Žádní mimozemšťané ani nadále neexistují.“

„Cože?“ zúží oči Haris.

„Jistě. Nikdy nebyli, nejsou a v dohledné době zřejmě ani nebudou. Alespoň my se jich nejspíš nedožijeme. A všechny ty řeči kolem fenoménu mimozemské inteligence jsou jenom nafouknuté bubliny, výplody mediálních společností, které na podobných dokola opakovaných kachnách zvyšují sledovanost. Nemluvě o miliardových ziscích.“

„No, přece... ale tohle...“ ukáže Haris prstem na manipulační plošinu s obrovským torzem rozbitého stroje.

Borland mávne odmítavě rukou. „Proč si myslíte poručíku, že je to výtvar mimozemské technologie?“

Haris se paradoxně cítí trochu v úzkých. „Každý na vlastní oči viděl co to dovede. Jeho odolnost proti našim zbraním byla skoro neuvěřitelná...“

„Připomínáte mi, poručíku, doby dávno minulé, kdy se cokoli neznámého okamžitě stávalo výplodem ďábla a jako

takové končilo šmahem na planoucí hranici. Dnes už nás nestraší démoni, ale jinak se skoro nic nezměnilo. Neznámo je připisováno malým zeleným mužíčkům, nic nového pod sluncem.“

„Dobře, Borlande,“ řekne popuzeně Haris. „Chápu to. Máte eso v rukávu, takže ho vyneste. Čas běží a já nemám chuť na zdoluhavé diskuse.“

Inženýr zakrouží rty a podívá se zpřímá poručíkovi do očí. „Tenhle stroj nebyl vyroben nikým jiným než jen a pouze lidmi.“

Haris ztuhne. „Děláte si ze mě blázný?!“

„Neříká se mi to lehce, poručíku, ale je to tak. Věřte mi!“ Borland se otočí a poodejde k jednomu z laboratorních stolů. Tylerová němě přikývne na Hicksovu nevyřčenou otázku. Powell ani nezvedne hlavu ze sepnutých dlaní. Vypadá, jako by právě usnul.

Borland se vrátí zpět, podá poručíkovi kovově šedivý kvádr, rozměrem tak dvacet na třicet centimetrů, se spoustou nepatrných slotů pro přídavné periferie. „Víte, co to je?“

Haris se na těžké zařízení ve svých dlaních sotva podívá. „Jasně, že vím. Je to neuronová kybernetická paměť pro počítače nejvyšších generací. To pozná kdekdo.“

„O tom nepochybují, poručíku. A teď buďte tak laskav, otočte ji kratší stranou nahoru a podívejte se, co je vyznačeno na ochranných prvcích.“

Haris poslechne, podívá se na udané místo. Desátník Hicks mu nahlíží přes rameno. Oba uvidí jasně čitelný nápis: Cybergenics Corporation, Maryland, U.S.A. Dole pod ním pak dlouhý číselný a čárový kód. Desátník a poručík zvednou současně oči a podívají se upřeně na Borlanda.

„Co to má, ksakru, znamenat?“ zeptá se Haris.

„To znamená, že jsme na pokusné střelnici.“

„Blbost! Kde jsou v tom případě, do prdele, terče?“

„Ty terče, pokud jste to ještě nepochopil, jsme my všichni tady,“ dodá váhavě Tylerová.

Inženýr si přeje dlaní přes obličej. „Nic víc to neznamená.“

„Tu paměť i se spoustou dalšího zařízení evidentně pozemského původu jsme vyndali ze stroje, který jste dnes tak slavně ulovili,“ řekne pomalu Powell. „Většina zařízení ve vnitřní dutině je silně poškozená. Včetně řídicí jednotky počítače, paměť jsme odtud naštěstí dostali nepoškozenou a funkční. Však je také konstruována pro extrémní odolnost.“ Odmlčí se a pak se posměšně uchechtne. „Nedávno dostala slavnostní ocenění roku jako nejlepší výrobek pozemského světa!“

„Tomu se mi nechce věřit,“ řekne Hicks.

„Je to tak,“ plácne dlaněmi o sebe Tylerová.

„Naštěstí jsme si před ohledáním spustili záznamové zařízení,“ kývne hlavou Powell ke kameře zavěšené nad manipulační plošinou. „Takže se každý nevěřící může přesvědčit osobně, pokud bude chtít.“

Haris si pohrává se zařízením a nepřítomně zírá do prázdna. „Jde mi to pomalu, ale asi vám budu věřit. Byli jsme pěkní pitomci,“ zašeptá polohlasně. „Takovouhle zručnost dokáže opravdu vymyslet a uvést do chodu jedině člověk.“

„Chápete, poručíku?“ zeptá se potichu Tylerová.

„Bohužel.“

„Už víte jaký je to pocit, když zjistíte, že nejste nic jiného než pouhým zkušebním cílem pro nově vyvíjenou smrtící zbraň, kterou na vás testuje nějaká nadnárodní společnost? Lidé stejného druhu, jako jste vy sám?“

„Použili nás stejně jako vás,“ odpoví Haris. „Jsme v tom až po krk a nevidím prozatím způsob, jak se z těch sraček vyhrabat.“

„Niměně se to kompletně vyjasňuje.“

„Naprosto.“

„Celá tahle stanice a program geologického výzkumu byla jen zástěrka, která posloužila k tomu, aby sem dostal potřebné množství lidí. A když jim nestačili bezbranní civilisté, poslali sem profesionály, kteří měli výsledné zatěžkávací zkoušky dodat ten patřičný lesk. Neměli jste mít žádnou šanci.“

„Těší mě, že něčí předpoklady tak úplně nevyšly,“ zkriví koutky úst Haris a ukáže na rozbitý stroj.

„Když se kácí les, létají třísky,“ pohodí hlavou Powell. „Je jasné, že spolu se společností, která vše připravila a vyrobila, v tom musí jet i vaše Velení pro mimozemské kolonie. Muselo akci zastřešit, vás odepsat, vše vhodně zakamuflovat a v případě, že by něco neklaplo podle plánu, připravit se zahladit veškeré důkazy o nelegální společné činnosti.“

„Ano. Víme, že jsme nahraditelní. Každý člověk je svým způsobem nahraditelný. Chápu, že reakce ostřílených a zkušených vojáků měla být nezastupitelným zdrojem pro určení, co v budoucnosti doladit a vylepšit ke stoprocentní dokonalosti nové technologie. Co je méně než čtyřicet mužů proti desítkám miliard nových dolarů v projektu, který může v dalších letech změnit celou koncepci lidské armády a nahradit nespolehlivý lidský faktor výkonným a velmi odolným strojem?“

„Není to tak docela stroj,“ pousměje se Borland.

„Že ne?“ přeskočí Haris očima z rozbitého korpusu na inženýra. „Z tajemné hrozby mimozemšťan, z mimozemšťana lidský výrobek, ze stroje co? Jaké pro mne máte ještě překvapení?“

„Nakloňte se nad tím, poručíku.“

„Proč?“

„Uvidíte.“

Haris udělá krok, opře se o hranu nerezového stolu a nahne se opatrně nad rozevřenou trhlinou. „No?“

„Co cítíte?“

Haris zhluboka natáhne vzduch. Pokrčí rameny. „Smrad spáleniny, kyselý puch ohořelé izolace a plastu.“

„Něco víc?“

„Ne... nebo snad... trochu slabý zápach po hniјících odpadcích? Trochu mi to připomíná zkaženou rybu.“

„Přesně.“ Borland vytáhne na světlo malý průhledný kontejner se silným bezpečnostním uzávěrem. Je do poloviny plný šedavé organické hmoty, která plave v kalném roztoku.

„Fuj, co to je za hnus? Mozek?“

„Skoro jste uhodl, poručíku. Je to živá neuronová tkáň, kterou jsme vyjmuli ze zvláštního pouzdra uvnitř stroje. Spojení technologie s živou řídící tkání dělá z toho parchanta pěkně rychlý a autonomně se rozhodující mechanismus. Mimo jiné dokáže analyzovat vjemy z okolního prostředí a učit se z nich. Není závislý na omezujících programech. Prostě paráda.“

„Hovno,“ zašklebí se Hicks.

„Co to tedy je, když ne stroj?“ řekne Haris.

„Biomechanoid. Produkt velmi pokročilého genetického inženýrství a precizního zbrojního průmyslu. Spojení stroje s živou řídící jednotkou. Tak trochu opak kybernetické technologie.“

Tylerová se zvedne z bedny. „Jedno mi není jasné. Neříkejte mi, že podobnou zrůdnost mohli v tichu a klidu vyvinout na Zemi, aniž by se na to nepřišlo, nebo alespoň něco neprosáklo ven?“

Haris neodpoví, Powell pokrčí němě rameny.

Bioložka přítomné přejede pohledem. Odpoví si sama. „Pochybují, na Zemi by to nešlo, i kdyby se to snažili sebevíc utajit. Takže kde? Na některé z kolonií nebo na jedné z vojenských základen?“

„Proč nutně myslíte, že výzkum takového dozajista mamutího projektu probíhal na podobných snadno dostupných stacionárních místech?“ řekne Borland zahleděný kamsi ke stropu.

Poručík Haris se na něho zvědavě zahledí zpod dolního okraje přílby.

„Kde?“

„Existují i jiné možnosti.“

„Vy o tom něco víte?“ zamrká Tylerová. Zapře si levou ruku v bok.

„Například SVS Auriga.“

Harisovi se zúží oči.

„SVS co? Auriga...?“

„Sjednocený vojenský systém Auriga,“ vysvětlí Borland klidně. „Jedno z nejprísněji střežených vojenských tajemství vůbec. Mimo dokonale prověřený okruh pracovníků a vojáků o něm nikdo neví. Sluneční soustavou o tomto výzkumném projektu kolují pouze mlhavé fámy. Nic určitého.“

Poručík zakrouť udiveně hlavou. „Co o něm, sakra, víte vy?“

„Pracoval jsem jako pomocný konzultant-elektrotechnik první dva roky provozu na Aurize I,“ pokrčí rameny inženýr.

„Zajímavé, že vás odtamtud vůbec kdy pustili. Obvykle se to nestává,“ řekne Haris.

„Sám nevím. Možná proto, že jsem nikdy nepřišel do styku s ničím zvláštním. Empíci naši partu drželi v přísné izolaci od všech zabezpečených pater.“

„Třeba na vás přeci jen nezapomněli,“ nadhodí významně poručík.

„Jo?“ podiví se inženýr.

„Po léta vás vedli v patrnosti a dali vám šanci umřít až nyní,“ ušklíbne se Haris.

Borland se cvrnkne ukazovákem do čela a úšklebek poručíkovi vrátí. „Velmi elegantní a jako myšlenková konstrukce to není špatné. Je v tom i jistá osudová ironie.“

„O čem se to vy dva vlastně bavíte?“ přešlápne netrpělivě Tylerová.

„Sjednocený vojenský systém Auriga je název pro přísně utajovaný experimentálně-vědecký vojenský projekt,“ řekne Borland. Haris přikývne. „Protože se jedná převážně o výzkumy největších svinstev, zakázaných všemi meziplanetárními dohodami a konvencemi, armáda používá přebudované a značně modifikované obří mateřské lodě třídy Protector, jež se pohybují v prázdných a nekontrolovaných prostorech hluboko pod rovinou ekliptiky Sluneční soustavy. Nikdy se nepřibližují do blízkosti sledovaných sektorů, jejich zásobování zajišťují vojenské bitevní lodě se stálými a prověřenými posádkami. Před osmnácti lety zahájila provoz Auriga I a mluvilo se tehdy snad i o Aurize II, takže bych se ani moc nedivil, kdyby tyhle mechanizované zrůdy vylezly z těch mobilních laboratoří.“

„Už je v provozu i Auriga V,“ řekne Haris.

„Páni, ty jedou. A jak to vlastně víte vy, poručíku?“

„Také mám své zdroje.“

„Aha.“

„Zase jsme se dozvěděli něco, o čem jsme neměli ani potuchy,“ řekne Tylerová k Powellovi.

Bývalý šéf bezpečnosti tiše přikývne.

„Škoda, a já si pomalu začínala myslet, že bychom ve vesmíru přece jen nemuseli být úplně sami...“

Desátník Hicks přeskočí pohledem ze svého velitele na Borlandovu zasmušilou tvář a pak zpět na manipulační plošinu pod jasnými bodovými světly. „Dokážete říct, jak to funguje, doktore?“

„No, alespoň přibližně. Mnoho času jsme na podrobnou prohlídku neměli. Jak sami vidíte, masivní vnější plášť stroje zastupuje funkci ochranného pancíře. Skládá se z prozatím neznámé kombinace kovů; jakési polyslitiny unikátních vlastností. Tady ta přední část, která vám možná připomíná malý razicí štít, spolu s dokonalou architekturou vnějšího pláště mu umožňuje poměrně snadno pronikat jakoukoliv pevnou horninou.“

Hicks luskně prsty. „Nepozorovaně se přiblíží z nejméně očekávaného směru, zabije a stejně nenápadně zase zmizí.

Perfektní záškodník!“

„Jistě,“ přitaká Borland nikoli bez jistého obdivu. „Určitě to tak zamýšleli. A podívejte se tady,“ přejde a ukáže prstem

na vzdálenější část stroje. „Své oběti dokáže nepozorovaně odklidit. Proto jsme nikdy po nikom nic nenašli. Mohli jsme klidně hledat do soudného dne.“

„Toho byl svědkem právě náš Adams,“ zasyčí skrz sevřené rty desátník.

„Ano. Domnívám se, že pro pohon použili revoluční fázový minireaktor, i když z trosek, které tu zbyly, nemohu mnoho usuzovat. Ne, že by za to mohla vaše střelba, poručíku, ale zabudované autodestrukční zařízení. Nebylo našťástí příliš účinné, v opačném případě bychom neměli co prohledávat. Určité nepřímé náznaky tu ale jsou a jiné způsoby dostatečně výkonného energetického zásobování si nedovedu představit. A takový reaktor by měl být, podle mého, schopen zpracovat pro energetickou přeměnu jakoukoliv hmotu. Třeba i tkáň lidských těl.“

„Takové zařízení existuje?“

„Nevím, ale kdysi jsem zaslechl fámu, že se experimentálně uvažuje o něčem hodně podobném. Za ta léta šel technologický vývoj hodně kupředu, tak proč ne? Máte-li potřebné vědecké zázemí a neomezené finanční zdroje, můžete sestavit leccos. A mnohé velké společnosti disponují obojím. Konkurence, touha po prvenství a snaha o co největší finanční zisk je obrovským hnacím motorem - uvědomte si to. Bojím se, že se v budoucích letech můžeme dočkat i daleko horších překvapení.“

„Panebože, to je hnus,“ zavrtí hlavou desátník.

Haris vrátí paměťový blok Borlandovi. „Nepochybuji, že jste se dovnitř podívali.“

„Samozřejmě. Velmi zběžně jsem ji prošel. Obsahuje obrovské množství dat a jejich kompletní zpracování by zabralo zhruba jeden zdejší den.“

„A?“

„Jedno je jisté. Máme obrovské štěstí v tom, že se jedná o zkušební prototyp nové zbraně. A jako každý výrobek nulté série trpí nezanedbatelným množstvím chyb a poruchovostí. Proto se zřejmě vaši vojáci stali svědky likvidace čtyř našich lidí a následně jeden z vojáků přežil. Podle vložených dispozic by k ničemu podobnému nemělo dojít a nepochybuji, že v další vývojové fázi se podobná nedopatření odstraní. Také indikace přítomnosti vlivem ztráty spojovacího signálu u radiokomunikačních zařízení je alarmující. Jsem si jistý, že naprosto vše je monitorováno a bude později zpracováno a vyhodnoceno.“

„Jednoho jsme vyřadili ze hry, to mi prozatím stačí.“

„Neradujte se předčasně. V paměti o tom sice nejsou žádné konkrétní údaje, ale podobných strojů je tu někde jistě více než deset. Počítejte klidně i s trojnásobkem.“

Haris pokrčí rameny. „Nijak to neovlivním. Jediným východiskem je boj, když víme, že nejsou neporazitelní.“

„Proti takové technologické přesile? Neznáte způsob účinné obrany.“

„Použijeme trochu intuice. Povězte mi, kdo to spískal?“

„Společnost Symantech-Daewoo vlastní továrnu na výrobu neuronových pamětí v Severoamerické unii. Ta také vyvinula veškeré technologie a sestavila první prototypy.“

„Podle mého bychom odtud měli co nejdřív vypadnout,“ ozve se naléhavě Tylerová. „Použijeme vaše výsadkové čluny a s vaší mateřskou lodí se dostaneme buď do Sluneční soustavy, nebo alespoň k první větší kolonii v okruhu nejbližších světelných let. Celý vesmír se musí dozvědět, co se tu odehrálo za svinstvo a všechny, kteří jsou za to odpovědní, musí stihnout patřičný trest. To je bez debaty!“

Poručík Haris se jí podívá do očí. „Po mně jste chtěli, abych se domýšlel do konce, ale sami to neděláte? Nebo jste snad tak naivní?“

„Naivní, poručíku?“ Borland si s Powellem vymění pohled.

„Vy si vážně myslíte, že nás nechají jenom tak opustit povrch planety?“ Haris se výsměšně uchechtne. „Jednoduše odletíme a budeme vykřikovat pravdu kolem sebe? Pchá! Nebudte bláhoví!“

Tylerové se zúží oči do nepatrných štěrbin. „Tak daleko to přece nemůže dojít...“ vydechně.

„Buďte si jistá, že ano!“ vyštěkne ostře poručík.

„Byli jsme obětováni v zájmu lepších zítřků,“ dodá potichu, ale zřetelně desátník Hicks.

Tylerová pohlédne na své dva kolegy, jako by u nich hledala pomoc a potvrzení, že se vojáci mýlí. Ale místo toho se setká se sklopenýma očima a vyhýbavými pohledy. Zmateně se rozhlédne po přítomných a pak stočí pohled na prašnou scénérii, která se rozkládá za velkým venkovním oknem. V očích se jí objeví potlačovaný záblesk vlhkosti nad marným a zcela bezcitným osudem.

„PROSÍM, POKUSTE SE trochu uklidnit!“ snaží se o půl hodiny později Borland marně překřičet hluk ve společenském sále, kam nechal poručík Haris shromáždit zbylé kolonisty. Družstvo Bravo zajišťuje nejbližší prostor okolo místnosti a zbytek čtyř urychleně dokončuje poslední nutné přípravy v okolí stanice. Haris a Powell stojí na malém pódiu vedle Borlanda, který ve zkratce přednesl poslední události a nyní čelí bouři hlasitých výkřiků ze sálu. Tylerová sedí na židli stranou a tváří se nepřítomně.

„Není možné, aby nás úplně odepsali!“ křičí právě jakýsi mladý technik.

„Správně! Je to tak!“ přizvukuje mu další muž z druhé strany. Následuje další vlna hluku, šoupání a bouchání židlí o zem.

Haris popojde kupředu, až se zastaví na okraji nízkého pódia. „Ticho! Zmlkňte konečně!“ zařve. Hluk se kupodivu utiší a kolonisté si posedají. Skoro všechny tváře se zvednou nahoru.

„Zopakuji vám to tedy ještě jednou, když nechcete poslouchat vlastního člověka,“ řekne již docela normálním tónem.

„Věc se má zhruba takto: soukromá nadnárodní společnost Symantech-Daewoo vyvinula, ať již ve spolupráci nebo na zakázku od nejvyššího armádního velení, novou zbrojní technologii s velmi ničivým a strategickým potenciálem. Systém je naprosto autonomní, a i když jsou počítačové simulace v současnosti na velmi vysoké úrovni, přesto

nedosahují stoprocentně objektivních kvalit zkušebních testů prováděných v reálu. Podle vlastních zkušeností vám mohu říci, že je vždy nejlepší nasadit novou technologii do skutečného konfliktu, pozorně sledovat, jak se osvědčí, a z toho pak vyvozovat důsledky pro její další vývoj. Bohužel, v současnosti nikde nezuří sebemenší válka, takže není kde zkoušet. Ale co by to bylo za chytré hlavy, aby nevymysleli náhradní řešení, když je tu téměř dokončený projekt za miliardy nových dolarů.“

„Hovno!“ vyštěkne kdosi zdola.

Haris netrpělivě mávne dlaní. „Neustále o tom mluvím, jenže vy asi dost dobře neposloucháte. Nebudu to podruhé opakovat. Společnost, zřejmě za tiché podpory Strategického velení kosmických ozbrojených sil, postaví v zapadlé oblasti vesmíru, kam zásobovací loď zabloudí sotva jednou za půl roku, nákladnou stanici pro geologický průzkum. Umístí ji na pouštní planetě, která je stejně pustá jako celý sluneční systém. To nejspíš proto, aby byl dostatečně přehledný prostor pro monitorovací prostředky. Jejich náboroví pracovníci nalákají spoustu nic netušících lidí na poměrně snadnou práci s vyhlídkou slušného výdělku za dobu pouhých dvou let. Je to tak?“

Ozve se souhlasně, i když neochotné zamručení.

„Dál je to docela jednoduché. Projekt je připraven, jen ho spustit. Noví kolonisté jsou pohromadě přivezení zásobovací lodí do operačního pokusného prostoru jako hejno laboratorních krys. Převzou si právě dostavěnou stanici, která svým rozměrem a koncepcí zdaleka převyšuje náročnost zadaných úkolů, ale nikomu z nich to příliš nevadí. Nevšimnou si zjevného rozporu. Ostatně, proč taky?“

„Jen se zkuste vžít do naší situace!“ řekne rozhořčeně z hloučku pod pódiem Olafsen. „Teďka, když je na všechno pozdě, si hrajete na chytráka, co?“

„Ne, ne. Špatně jste mě pochopili,“ brání se Haris. „Vám nic nevyčítám, právě naopak. Mohu vám říct, že jste si v rámci vlastních možností nakonec poradili velmi dobře. Ale zpět k tématu: program experimentu běží a první rok se nic zjevného, alespoň pro vás, neděje. Nepřátelská Technologie, tak jí můžeme říkat, si s největší pravděpodobností zkouší první pohyb kolem stanice a postupně průniky do vnitřního komplexu, aniž by vzbudila sebemenší pozornost z vaší strany. Tehdy ještě nedochází k žádnému kontaktu. To se mění, když je první fáze ověřování ukončena a nemůže poskytnout žádné nové informace. Přikračuje se proto k dalšímu bodu programu. Během něho se začnou postupně ztrácet vaši lidé. Jsou likvidováni. Je záměrně zablokován hlavní počítač stanice, abyste se nemohli dovolat žádné pomoci. Intervaly mezi jednotlivými zmizeními se zkracují; troufalost Nepřátelské Technologie se zvyšuje a vaše reakce na neznámé ohrožení je zcela jistě pečlivě zaznamenávána.“

„Víte, co mě, na tom ze všeho nejvíc doslova sere, poručíku?“ přeruší Harise dosud nezvykle tichý Borodinov.

„Co?“

„To, že se všichni mohli určitě potřhat smíchy, když jsme se snažili všechny ty pohřešované najít. Tolik úsilí a na nic. A oni seděli u obrazovek, přístrojů a chechtali se a chechtali. To pomyšlení mě pálí jako oheň.“ Borodinov zafuní a posadí se zpátky na židli. Je na něm vidět, že se s nejvyšším úsilím snaží ovládnout. Sevřené pěsti se mu rozevírají a zase zatínají, až mu zbělají klouby.

„Mám stejný pocit, spolehněte se.“ Poručík pohladí dlaní svoji zbraň pověšenou na řemenu přes prsa. „Situace pro ně byla ideální, dokud jste se neschovali do podzemní reaktorové zóny. Tím jste jim nejspíš trochu udělali čáru přes rozpočet. Asi s něčím takovým nepočítali. Určitě jste je překvapili. Odtamtud vás nemohli vyšťourat. Jedině snad s použitím přímého nájezdu, ale takový postup se jim nehodil do plánu. Proto NTčka kroužila kolem a kdokoliv z vás vystrčil nos za nutnými zásobami, šla po něm. Někdy byli lepší oni, podruhé zase přálo štěstí vám. Stala se z toho patová situace. Nevím, zda naše vyslání sem bylo zahrnuto v plánu již od počátku, nebo se stalo nutností, nouzovým plánem až v závislosti na vaší poměrně úspěšnou skrývací taktiku. Každopádně i naše přítomnost zde měla mít jistě vysokou strategickou hodnotu pro celkový výsledek testů. Je rozdíl zkoušet likvidovat nezkušené bezbranné civilisty ve srovnání s dobře vyzbrojenou, byť početně malou jednotkou, která má jako jedna z mála v armádě rozsáhlé bojové zkušenosti. Nastala třetí a nejnáročnější fáze. Přistáli jsme úkolem, který již od počátku nevzbuzoval příliš důvěry, ale kdo z nás mohl tušit, že nás odepsalo vlastní velení? Naším skrytým posláním nebylo vám pomoci, ale najít vás a dostat ven z vaší bezpečné díry. Což se nám úspěšně podařilo.“

„To jste nemohli tušit,“ namítne Tylerová. Tentokrát nikdo ani v nejmenším neprotestuje.

„Ano, to je pravda. Tehdy jste se podívovali nad tím, že je nás tak málo.“ Haris pokrčí rameny. „Ve standardních situacích je to počet naprosto dostatečný, ale zde byl zárukou toho, že nebudeme mít šanci, abychom následující střet obrátili ve vlastní vítězství. I přes naše kvalitní vybavení těžkou technikou neměl nikdo z nás přežít. A monitorovací týmy si jistě mnuly ruce nad očekávanou konfrontací rozdílného přístupu k vedení boje. Dobře vyzbrojení lidští vojáci versus těžko zjištělná záškodnická technologie. Silně mi to připomíná zápasy marsovského fotbalu. Schválně, na koho si myslíte, že byly vypsaný vyšší kurzy?“

„Zasraní zmrdi! Doufám že se udáví,“ vyprskne nahlas Ryanová. Kolonisté se otočí jejím směrem překvapení prudkostí té jinak tiché ženy.

„Moje řeč,“ pokývne souhlasně Haris. „Nyní se nacházíme v ošemetné situaci a je otázkou, co dál. Podařilo se nám zneškodnit jeden stroj, ale podle údajů z jeho neuronové paměti se můžeme oprávněně domnívat, že někde v okolí je v záloze nejméně dalších deset podobných. Nejméně. A pořízení s nimi bude o to těžší, že i oni se dokážou ze svých chyb poučit. Patří to k jejich základním dovednostem. Řídící systémy mají na velmi vysoké úrovni a specifickou inteligencí se vyrovnají lehce podprůměrnému člověku. Nemáme samozřejmě v mnoha věcech jasno, ale alespoň přibližně se dohadovat můžeme. Vždyť jejich tvůrci jsou lidé stejně jako my a jejich myšlení se v zásadě neliší od našeho, takže jimi zkonstruované stroje budou na podněty reagovat podobně jako my. V tom je naše výhoda. A jak před chvílí říkal váš kolega Borland, jedná se o zkušební prototypy s některými vývojovými chybami. To je další plus, které můžeme využít ve svůj prospěch.“

„Hm, pokud opravdu chcete... uvidíme co se dá dělat. Podrobnosti probereme později...“

Do řeči mu skočí desátník O'Neill, který s pobledlou tváří pod helmou seběhne po šikmé kovové rampě a nakloní se k poručíkově uchu. Naléhavě mu cosi začne šeptat.

Harisova unavená tvář se stáhne do pochmurného výrazu. „Povězte to nahlas, desátníku,“ vyštěkne.

„Pane?“ zarazí se pilot.

„Zopakujte nahlas to, co jste mi právě přišel sdělit.“

Desátník malinko zaváhá. „Před několika málo okamžiky jsme ztratili spojení s mateřskou lodí na oběžné dráze,“ oznámí nahlas.

Mezi kolonisty to silně zašumí.

„Komunikační kanál se nepodařilo obnovit a pochybuji, že se to později povede. Velmi silné několikafázové elektromagnetické pulsy o proměnlivém kmitočtu ruší všechny frekvence na středních a dlouhých vlnových délkách. Je to natolik silné, že se nám přes použití veškerého vysílacího výkonu nedaří proniknout skrz. Dalším a určitě nezanedbatelným efektem je, že to blokuje funkce veškerých navigačních a elektronických senzorů.“

„A to znamená...?“ chce vědět s obavou Zamowski.

„Velice jednoduché,“ řekne pilot. „Někomu se povedlo dokonale odstavit z provozu naše lodi. V podstatě je oslepil. Pokud bychom chtěli odletět, nemůžeme se spolehnout na nic jiného než na optické přístroje. Ovšem při tak vysokém stupni automatizace bojového letu a řízení to skoro nepřichází v úvahu. Let za těchto okolností by byla pouhá velmi nebezpečná sázka do pochybné loterie, ve které se dá tisíckrát prohrát a sotva jednou zvítězit.“ O'Neill si špinavou dlaní otře zpoceně čelo.

Lidé se tváří ustaraně. Někteří se dívají k nebi, jako by se jim právě tam mohlo dostat jasných odpovědí.

Poručík udeří pěstí do otevřené dlaně. „Už to začalo, nebudeme si nic nalhávat.“

Obličej většiny kolonistů poblednou. To, co před chvílí bylo jaksi vzdálené, se náhle zhmotnilo v příšernou a neodvolatelnou jistotu. Na běžecké dráze života zaklinkal smutný umíráček odmávnutý neviditelným startérem.

„Panebože...“ zašeptá Ryanová.

„Nepochybuji, že nám zbývá sotva pár hodin, nanejvýš jeden den, než na nás zaútočí. Času není nazbyt. Potřebuji, aby Borodinov, Tylerová, Powell a Borland šli teď hned se mnou. Vás ostatní odvede desátník Hicks. Ujme se vás seržant Seeks, který vám obstará to nejnnutnější. Pro začátek se budete řídit jeho pokyny.“

Haris mávne rukou k menší výsadkové lodi, otočí se a rychle odchází k rampě nakloněné z břicha lodi. Vyjmenování kolonistů jdou váhavě za ním.

Silné dveře přechodové komory se za nimi zavřou, pohltí je šerý svět vojenské lodi, který je pro civilisty naprostou novinkou. Za chůze se rozhlíží po tiše hučících přístrojích kolem podivně tvarovaných stěn. Tylerová cítí pod podrážkami, jak se plastové obložení slabounce chvěje a přenáší k ní vibrace pohonných jednotek uložených kdesi v nitru lodi. Ve vzduchu je cítit pach kovu a mazadel. V těsném závěsu za poručíkem projdou velkou přepravní prostorou s řadami křesel podél protáhlých stěn a desítkami tmavých obrazovek. Nikoho nepotkají. Vypadá to, že vojáci jsou jinde.

Haris je dovede do řídicí centrály, ukáže jim, aby se posadili na volná místa u jednotlivých panelů, a sám se posadí na velitelské místo. Pušku zarazí do držáku po pravé straně křesla. Lehkým pohybem prstů přehodí vypínače a zapne kontrolní panely. Upřeným pohledem přejede panely spojovací a navigační sekce. Ty planou převážně rudou barvou výstražných kontrol. Obrazovky vnějších pohledů ukazují venkovní prostor kolem lodi.

„Borodinove, řekněte mi, proč ta náhlá změna?“ zeptá se vousatého geologa.

Geolog mávne znechuceně dlaní. „Zapomeňte na to, co bylo, poručíku. Ano?“

„Rád,“ řekne Haris. „Jen se chci ujistit, že pokud se tu dohodneme na určitém postupu, nebude to za hodinu k ničemu, protože se otočíte jako korouhvička ve větru.“

„Ne. Nic takového nehrozí.“

„Dobře. Rozhodl jsem se, že každému z vašich lidí, kteří o to projeví zájem, nechám vydat zbraň z našich záložních zásob. Takovou, se kterou se budou moci v rámci svých možností účinně bránit a bojovat. Vojáci vám předvedou, jak se s nimi manipuluje. Doufám jenom, že se vaši zbytečně nepostřelí nebo nezraní někoho jiného.“

„Zbytečný strach,“ vmísí se Powell. „Valná většina mužů absolvovala alespoň minimální výcvik se zbraní. Každý z nich si odsloužil stanovený počet dní v pravidelné armádě.“

„Lepší než nic,“ zašklebí se koutkem úst Haris. „I když oba dobře víme, jak taková služba probíhá.“

„Dává to obecné povědomí, poručíku.“

„Na to není co říct.“

„Jak to bude se mnou?“ zeptá se Tylerová.

Haris pokrčí rty. „Slyšel jsem o vás dost, abych se nesnažil bránit vám, jestli se i vy rozhodnete ozbrojit. Jenom jestli víte, do čeho jdete.“

Bioložce se trochu vyjasní zamračená tvář. „Bez obav, poručíku. Mám v tom naprosto jasno.“

„Hm. Čekají nás těžké chvíle a budoucnost je pro nás více než nejistá. Moji muži se budou bránit do posledního, ale jak to bude s vámi, to opravdu nevím.“

„Myslím, že to bude velmi podobné. Vyjednávat nemá cenu, takže nás nesmíte příliš podceňovat,“ řekne Borodinov.

„Ani my nevidíme jiné východisko.“ Powell souhlasně kývne hlavou.

Tylerová se zamyslí. „Říkal jste, že navigační prostředky nefungují?“

„Přístroje fungují,“ opraví ji Haris. „Ale jsou vyřazeny díky velmi silnému frekvenčnímu rušení, se kterým si nedokážeme poradit. Je to pro nás nová věc, přestože proti elektronickému boji ve všech formách jsme náležitě vybaveni a značně odolní. Proto se domnívám, že i tato věc pochází z dílen Symantech-Daewoo. V současnosti proti ní

nemáme žádnou adekvátní obranu.“

„A co zkusit odstartovat a doletět na vaši mateřskou loď v nouzovém režimu? S tou už bychom měli daleko víc šanci prorazit pryč,“ nevzdává se svých argumentů Tylerová.

„Oceňuji vaši snahu, madam,“ vycení zuby v ironickém úsměvu Haris, „ale vy si stále nechcete uvědomit vážnost situace, ve které jsme se ocitli. To, že jsme rušení, je pouze jeden ze způsobů, jak nás udržet dole při zemi. Jsem si naprosto jist, že pokud se pokusíme odstartovat, dostanou nás ve vzduchu stejně snadno jako lovec nemocného holuba. S nefunkčními přístroji se nebudeme moci bránit přímému útoku. Pro automatické zaměřovače palubních zbraní platí to samé, co pro navigační senzory. Mimochodem, proč si myslíte, že bychom se dostali na palubu své lodi?“

„Nemyslíte si doufám, že už jí stačili zničit?“ podiví se Borland.

„Ne, to ne. Zlikvidovat tak nepředstavitelně drahou investici jako je bitevní křižník třídy Regulus by nikoho ani nenapadlo. Spíš ji dávno obsadily likvidační jednotky nebo alespoň zablokovaly její systémy, abychom se nemohli na dálku spojit s centrálním počítačem a využít ji jako automatickou zbraň.“ Haris mávne rukou do vzduchu. „Až to tady skončí, tak s ní odletí zpátky do Sluneční soustavy a přidělí ji nové čtět speciálních sil.“

„Máte o tom dost přesnou představu,“ řekne Borodinov.

Poručík si promne unavenou tvář v dlaních. „Já jsem voják námořní pěchoty a to mluví samo za sebe. Zním možné postupy, takže pro mě není nic složitějšího odvodit si průběh téhle operace. Zním důstojníky, kteří podobné věci plánují; jsou to neustále jedni a tiž.“

„To je určitá výhoda, ne?“

„Možná. Ale zatím nevidím šanci, jak ji využít.“

„Které jednotky použijí v likvidačních komandech?“ zeptá se Powell.

„Nemyslím si, že se bude jednat o armádní síly,“ odpoví poručík. „Bezpochyby využijí služeb nájemných žoldnéřů, kteří pro peníze udělají cokoliv a nikdy se na nic neptají.“

„Jak jsou kvalitní?“

Haris znovu pokrčí rameny. „Řekl bych, že obyčejný průměr. Najdou se mezi nimi i špičkoví jedinci s talentem, nebo bývalí příslušníci zvláštních armádních jednotek, ale ti jsou obvykle velmi drazí. Za své služby si účtují honoráře, o jakých se nám ani nesní. A takoví tu zcela jistě nebudou.“

„To je dobré,“ zaraduje se trochu Tylerová.

Haris zamítavě zavrtí hlavou. „Co nedoženou na kvalitě, to bohatě převyší kvantitou. Je nás i s vámi zoufale málo a při přímém střetu nemáme šanci.“

„Takže bychom měli vymyslet něco, co naše slabé skóre trochu vyrovná,“ nadhodí Borodinov.

„Proto jsem si vás sem pozval,“ řekne poručík. „Chtěl bych slyšet vaše návrhy.“

Tylerová se pochybovačně zavrtí. „Poručíku, my přece nejsme od vás. Těmhle věcem nerozumíme, jsme většinou vědci...“

„To byste se divila, na co všechno dokážou přijít lidé v tísní. Mnohdy vytřou dokonale zrak i specialistům, kteří jsou pro podobné krize vyškoleni.“

Všichni zmlknou v poslušném zamyšlení. Haris přebíhá pohledem z jedné tváře na druhou. Po chvíli ticha přejede rukou po klávesnici a vyvolá na plochý holografický panel trojrozměrnou mapu oblasti, ve které se nacházejí. Stanice v kruhové kotlině plane jako červený bod skoro přesně uprostřed.

„Měl bych takový nápad,“ řekne pomalu Borland. Z plastového pouzdra vyjme šedivou kostku neuronové paměti.

„Přemýšlel jsem o tom, že vysílač, který způsobuje to rušení, musí být umístěn někde na povrchu planety. Bylo by neekonomické a značně náročné provozovat ho z oběžné dráhy. Navíc by neunikl vaší pozornosti.“

„Ano,“ přikývne poručík. „Pokračujte.“

„Trochu elektronice rozumím, takže vím,“ rozvíjí svou teorii inženýr, „že pro udržení přiměřeně silného rušícího signálu je potřeba řádově velmi výkonného zařízení. A čím větší je vzdálenost takového zařízení od cíle, tím vyšší musí být energetická hodnota signálu. Proto si nemyslím, že by se rušička nacházela někde na opačné polokouli.“

„Jasně!“ plácne se dlaní do čela Powell a přeruší tak Borlanda. „Tam, kde se nalézá vysílač, bude i potřebné technické zázemí a možná i velící centrum tohoto zkurveného experimentu. A když jsem u toho, určitě se k tomu přidruží i veškerá logistická podpora NTéček. Proč by se zbytečně budovalo několik oddělených stanovišť, když vše potřebné může být pohodlně pohromadě?! To dá rozum!“

„Dejme tomu, že ano,“ řekne Haris. „Ale v tom případě to bude velmi dobře schované a zamaskované, protože naše citlivé přístroje z oběžné dráhy nic podezřelého neodhalily.“

„K tomu účelu nejlépe poslouží velké uzavřené prostory hluboko pod zemí. Otevřená planina je k ničemu, takže to bude někde v horách. Ty jsou nejvhodnější.“ Bývalý šéf bezpečnosti se rozčilením klepe kostnatým prstem do nosu.

„Jenže kde?“ zeptá se Tylerová. „Na téhle polokouli se nejružnějších pohoří nachází víc než dost. Těžko uhodneme, které je to pravé.“

Borland zvedne ruku. „Nemělo by být až tak složité. Nemusíme se zabývat celou plochou světadílu, spíš se bude jednat o daleko menší vzdálenost. Je vždycky praktičtější mít pokusné králíky pěkně při ruce.“ Haris se nevesele zašklebí.

„Pochybují, že se našemu počítači podaří vytipovat potřebné lokality. Jeho databáze je v tomto směru značně neúplná.“

Borland se zamyslí. „Můžu něco zkusit?“ Poručík beze slova pokyne k nejbližšímu terminálu s povelovou klávesnicí. Borland se k němu přesune a zkoumavě se skloní nad popiskami označující jednotlivé klávesy. Jeho prsty se po nich zručně rozeběhnou a na obrazovkách vyskočí dlouhé výběrové menu. Pár okamžiků se probírá sáhodlouhou sestavou počítačových analýz o přicházejícím elektronickém rušení a pak se přepojí do matematického kalkulátoru. Vezme do ruky kvádr neuronové paměti, připravenými kabely propojí její výstupy se vstupem palubního počítače.

řízení. Jenže primitivní řízení je pro nás v tomto případě výhodou. Dají se rovněž navádět na dálku nebo snadno naprogramovat k letu na určitý cíl - to se používalo při bezpilotních automatických průzkumech. Lodě mají ve své výbavě podstatně menší podíl elektronických přístrojů, proto vaše jaderné nosiče rozebereme a samostatné hlavice nacpeme do jedné, nebo rovnou do obou dvou. Zároveň tím sjednotíme účinek jednotlivých hlavíc dohromady. Uděláme z našich lodí velké, samostatně naváděné střely a nepřátelskou základnu rozmetáme na sračky!“
„Lepší bude použít pouze jednu,“ luskně prsty Haris. „Ničivý účinek bude razantnější a nepřítel bude mít daleko méně času zareagovat.“

„Vynikající,“ libuje si Borland. „Jenom jestli budeme schopní provést přípravu nepozorovaně. Myslíte, poručíku, že nás i tady nějak sledují?“

Haris pokrčí rameny. „Musíme to risknout. Nic jiného nám nezbyvá.“

„Měli bychom se ujistit,“ řekne Borodinov, „že jsme zajedno v tom, že označené pohoří je to správné.“

Civilistům najednou září oči dychtivostí a potlačovaným vzrušením. Postupně jeden po druhém potvrdí souhlas s vybraným místem dopadu improvizované střely. Poslední slovo zůstane na poručíkovi.

Chvilku nic neříká, ale pak zakroučí pomalu hlavou. „Mám za to, že to tak určitě bude. Těžko za současných podmínek vymyslíme něco lepšího, takže je to plán stejně dobrý jako kterýkoliv jiný. Nezbyvá než věřit, že jsme se v předpokladech trefili do černého a útok se podaří. Třeba jim to trochu zamotá hlavy a my dostaneme k dobru jeden nebo dva dny navíc. Dávám akci zelenou.“

Borland s Powellem si potřesou rukama. Haris na nich vidí bezbřehou důvěru ve vlastní schopnosti, která je vlastní všem civilistům, kteří o válkách a jejich utrpeních nemají ani ponětí.

„Cestu zpátky z lodi najdete. Přidejte se ke svým lidem - seržant Seeks vám řekne, co máte dál dělat. Musím ještě vydat další pokyny a později se k vám připojím.“ Poručík se otočí ke spojovacímu panelu a dál si kolonistů nevšímá.

Muži se zvednou a za společného tlumeného hovorů odejdou. Tylerová se vstáváním otáčí, a když uvidí, že je s Harisem v řídicí místnosti sama, nakloní se nad jeho rameno.

„Vy jste ještě tady?“ zareaguje překvapeně poručík a zvedne k ní obličej. Cosi právě zapisuje na obrazovku terminálu.

„To bylo opravdu bezvadné, poručíku,“ řekne Tylerová se stopou jízlivosti v hlase.

„Co máte přesně na mysli?“

„Bezva nápad přivést nás na tu myšlenku a zapojit nás do věci. Není nad správnou motivaci, že?“

Haris zvedne vysoko obočí, ale neříká nic. „Netvařte se, jakože nic. Já vám vidím až do žaludku!“

„Hezké, ale přece...“

„A nevymlouvejte se, proboha!“ bouchne bioložka dlaní do vysokého opěradla Harisova křesla. „Dávno jste to věděl, stačilo nás trochu nakopnout patřičným směrem!“

Haris zvedne smířlivě ruku. „Nic jsem nevěděl a pořád nic nevím. Pouze jsem se domníval a odhadoval patřičnou pravděpodobnost. Vždyť jsem vojákem skoro dvacet let! Za tu dobu jsem se naučil kombinovat. Proti nám nestojí odlišný rozum, ale úplně stejné lidské uvažování. Těžko vymyslet něco, na co by někdo druhý po určité době nepřišel.“

„Proč nás ale využíváte?“

„Jenom pro vaše dobro. Nutně potřebujete motivaci a pořádný důvod. A to jsem se vám snažil poskytnout. Mimoto jsem i já potřeboval potvrdit své odhady. A mimochodem; ten nápad s nasazením průzkumných lodí vzešel pouze a jen od vás. Tak daleko jsem se nestačil dostat - hladce jste mě předběhli.“

„Přece jenom nejsme k ničemu?“ zeptá se Tylerová.

Haris zamítavě zavrtí hlavou. „Určitě ne. Vážím si vaší snahy. Spousta jiných by to dávno vzdala a podlehla by apatii. S tím jste se vypořádali s přehledem.“

„Hra. K čemu nám to ale bude, když stejně brzy zemřeme.“

„Podívejte se kolem sebe, zatím jsme ještě tady. Viděl jsem umírat spousty lidí a myslím si, že je potřeba rvát se o každý okamžik života navíc, než nám kdosi jiný ve svých plánech určil.“

„Nevím. Poprvé mi jde o něco tak důležitého.“

„Je to vzrušující, věřte mi.“

„Dám na vás a zkusím to, poručíku,“ slíbí Tylerová.

Haris ji lehce poklepe po rameni. „Přidejte se k ostatním,“ řekne.

Tylerová se otočí a pomalu odchází.

„Jste chytřejší a vnímavější, než jsem si myslel! Ale nikomu to neříkejte!“

Bioložka se zastaví a otočí zpět. „To je poklona?“

„Ano.“

„Nebojte se. K čemu by mi to bylo?“

8.

NA PROSTRANSTVÍ MEZI LODĚMI je situace ještě divočejší, než když sem kolonisté přijeli. Tylerová vyjde z otevřené přechodové komory velké výsadekové lodi a zastaví se na vrcholu dlouhé rampy, čnící z trupu pod jejím břichem. Opře se o kovové zábradlí a rozhlédne se kolem. Dokončovací práce na ochranné hrázi zřejmě skončily, žluté stavební buldozery stojí odstavené stranou a nikdo u nich není. Družstvo Alpha se shromáždilo u menšího výsadekového člunu i s desátníkem Ransomem. Poslouchají seržantovy pokyny ohledně následné manipulace s jadernými hlavicemi, které budou muset postupně přemístit do jedné z civilních lodí, bezpečně uložit a propojit vzájemně detonátory. Bioložka je na okamžik ohlušena, když pod ní v těsné blízkosti projedou s rachotem dva nízké bojové stroje s obrovskými pouzdry raketnic po obou stranách plochých věží. Za velkou transportní lodí si povšimne hloučku kolonistů, před nimiž stojí dva vojáci a předvádějí jim manipulaci s jakousi zbraní.

Tylerová si v duchu umíní, že musí jednu pušku dostat stůj co stůj. Raketové nosiče odrahotí pryč a ona sejde po rampě dolů. Slunce stojí nízko nad obzorem, z otevřené pouště vane slabý, studený vzduch nadcházející dlouhé noci. Celá západní obloha plane nezvykle krvavými odstíny barev. Projde mezi masivními sloupy přístávacího podvozku ven mimo obvod trupu lodi, zastaví se a podívá se zpět vzhůru na obrovský, tíseň vzbuzující tvar vojenského výsadkového člunu. Pohled jí klouže po nevýrazné šedavé barvě jeho povrchu a zastavuje se skoky na nejrůznějším zařízení vystupujícím ven z trupu, chráněného silným pancířem z titanu a ochuzeného uranu. Lod' se ježí zužujícími se tyčemi senzorů, vysunutými parabolickými anténami a nejvíce ze všeho plochými věžemi s mnoha zbraněmi a raketovými systémy. Udělá pár desítek kroků stranou, až vidí na veliké oblouky naplno vysunutých chladičů. Z kovu do chladného vzduchu stoupá pára, která se za pár okamžiků rozplývá proti tmavnoucí obloze. Motory běží na neutrál, poručík nechce nic ponechat náhodě.

Tylerová neslyší kroky za sebou. Někdo jí položí ruku na rameno. Otočí se a uvidí šklebící se obličej pokrytý sítí drobných jizviček.

„Dva nula pro mě,“ řekne Drake.

„Rozhlížím se jen tak kolem,“ odpoví bioložka.

„Je asi na co koukat, že?“

„To ano.“

„Nějakou dobu vás už hledám.“

„Proč?“

„Desátník Hicks mě za vámi poslal. Prý se mám o vás postarat. Nedrží on na vás tak trochu?“

„Že by? O tom nic nevím,“ usměje se Tylerová.

„Když uděláte s obličejem to, co jste právě udělala, tak se desátníkovi ani moc nedivím.“

„Řeči, vojáku.“

„Jistě, když myslíte. Ted' ale pojdte se mnou. Něco pro vás mám.“

„Copak?“ otočí zvědavě tvář bioložka.

„Uvidíte.“ Drake Tylerovou vede přes rozježděnou hlinu k velké transportní lodi. V těsné blízkosti je mine nákladák, ženoucí se ke vzdáleným průzkumným lodím. Široká výjezdová rampa je spuštěna, a tak po ní vyjdou kolem rozevřených masivních vrat do nitra rozlehlé přepravní prostory pro těžkou bojovou techniku.

Drake ukáže na dlouhý žebřík vedoucí od podlahy na kruhovou galerii, obtáčející prázdný prostor kolem dokola.

„Lezte první, já půjdu za vámi,“ řekne.

Tylerová po něm sice hodí okem, ale nic neřekne. Mrštne vyšplhá nahoru a počká, až se voják dostane za ní.

Drake pokyne rukou doleva a vede ji pár desítek metrů, až se zastaví před zavřenými dveřmi. Vyťuká číselný kód na zámku a dveře se nehučně odsunou. Temný prostor za nimi zalije jasné umělé osvětlení. Dlouhá místnost je k prasknutí nacpaná ručními zbraněmi a všemožnou výstrojí v přepravních kontejnerech na obvodových stěnách. Voják ji gestem vybidne, aby šla dál.

Tylerová vstoupí, se zatajeným dechem se rozhlíží po místnosti. Tolik smrtonosných zbraní pohromadě ještě neviděla a pochybuje, že kdy uvidí. Každé volné místo je zaplněno dlouhými řadami stojanů a držáků s černými smrtonosnými nástroji snad všech tvarů a velikostí. Vzduch ve zbrojnici je i přes fungující klimatizaci silně cítit kovem, konzervačním olejem, ale ještě také něčím dalším, co Tylerová nedovede s určitostí rozeznat.

„Vítejte v královské pokladnici,“ řekne Drake a jemně poplácá nejbližší obrovskou zbraň, visící na hydraulickém držáku mezi podlahou a stropem.

Bioložka neví, jestli si z ní voják neutahuje, a tak raději drží pusu zavřenou.

Drake popojde k jedné ze stěn. Z řady stejných pušek vytáhne jednu a vtiskne ji Tylerové do ruky.

„Ta je vaše,“ řekne.

Tylerová se podívá na ten kus železa a plastu, potěšká ho v rukou.

„Jo, to je ona,“ ujistí ji voják a drze si ji prohlíží od hlavy až k patě. „Tuhle jste si vybrala předtím v transportéru. Chcete ji?“

„No, já... ano,“ zadržne a zrozcupití. „Neumím s ní zacházet. Nikdy jsem žádnou zbraň nedržela, snad mimo tátovy vzduchovky, když jsem byla ještě hodně malá.“

„V pořádku,“ mávne rukou Drake. „Od toho jsem tady. Slíbil jsem přece, že vás s tou hračkou naučím zacházet, ne?“

„Hračkou?“ podívá se Tylerová a znovu se pochybovačně podívá na pušku. Už jenom podle váhy, kterou pociťuje, na hračku rozhodně nevypadá.

Přes vojákovu tvář přelétne otrávený stín, ale zmizí stejně rychle jako se objeví. „Neberte mě doslova. To se občas říká. Dám vám o té pušce pár informací a pak si vyzkoušíte, jak vám to s ní půjde. V případě, že ne, vyberu vám některou jinou ze slabších typů.“

„Rozhodně ne!“ odmítne ho Tylerová. „Nestojím o žádné vánoční prskavky. Jednou ji mám, tak se s ní naučím zacházet, a také ji budu používat!“

„Nevíte, do čeho jdete,“ roztáhne rty pobaveně Drake. „Je to Colt M-75X, nejvýkonnější plně automatická puška z ručních palných zbraní na střelivo klasického typu vůbec. To X v jejím typovém označení znamená extrémní. I daleko silnějším chlápům občas působí problémy ustát její zpětný ráz. Přestože má na hlavní kompenzátor a ústřovou brzdu, a v pažbě zabudovaný velmi silný hydraulický tlumič - dost kope. Asi jako splašená kobyla.“

„No a co? Pokračujte.“

Drake se zamyšleně podrbe na bradě. „Jste dost paličatá. Víte o tom?“

„Nejste první, kdo mi to říká, vojáku.“

„Jak chcete,“ pokrčí rameny Drake. „Takže dobře poslouchajte. Používá se do ní krmení sice poměrně malé ráže, ale zato

extrémně vysokého výkonu. Střelivo je zásadně beznábojnicové, takže odpadá ta otravná nutnost tahat s sebou spousty kilogramů zbytečného kovu navíc, jak tomu bývalo v minulosti. Segmentové zásobníky jsou vyrobeny z lehkého, tvrzeného a značně odolného plastu. Používají se dva druhy; s kapacitou padesát a jedno sto ran.“

Drake hrábne do kontejneru na zemi a podá Tylerové na ukázkou dva prázdné zásobníky nestejné délky.

„Pak jsou tu ještě zásobníky bubnové, které pojmu tři sta nábojů, ale ty zřejmě používat nebudete, protože jsou pro vás příliš objemné. Špatně by se vám s puškou manipulovalo,“ dodá spěšně, když uvidí, jak se Tylerová zatváří.

„Za chvíli vám ukážu, jak a čím vším se plní, ale teď ještě k pušce.“ Ze skříňky na stěně označené výstražným symbolem vyjme v pouzdru zavařený váleček červené barvy. Vezme bioložce zbraň z ruky, ale drží ji tak, aby na ni dobře viděla. Roztrhne ochranný obal a váleček z něho vyndá. „To je baterie pro mikročip integrovaný v pušce. Vkládá se sem, vidíte?“

Odklopí obdélníkovou krytku na horní straně předpažbí. Baterii zasune do volného prostoru a kryt zase pečlivě uzavře.

„Musíte to dobře zajistit, kryt se sám od sebe neuvolní. Pro všechny případy vám dám ještě náhradní. Dobře si je schovejte a neztraťte je. Bez nich je vám puška k ničemu, nebude fungovat.“ Do dlaně jí položí další dva zavařené válečky.

„Díky.“ Tylerová si je strčí do náprsní kapsy.

„S baterií si jinak hlavu lámat nemusíte. Nově nabitá spolehlivě vystačí na tři sta tisíc výstřelů. Zde, na levé straně nad spouští, je malý informační displej, který vás symboly a čísly informuje o stavu zbraně: zajištěno, odjištěno, kapacita baterie, zvolený režim střelby a ten velký číselný údaj říká, kolik nábojů je v zásobníku. Režim střelby se programuje velice jednoduše těmito čtyřmi tlačítky.“ Prstem ukáže na pravou stranu zbraně, kam se dá z předpažbí snadno dosáhnout prsty levé ruky.

„Režimy palby jsou celkem tři. Buď střelba jednotlivými ranami, nebo volitelně dlouhou dávkou, jejíž počet ran lze programově nastavit. Od dvou, tři, čtyř, pěti, deseti, třeba až po třicet výstřelů v řadě za sebou. Prostě jak chcete nebo právě potřebujete. Třetí režim je palba dlouhou dávkou bez omezení. Pokud budete držet spoušť stisknutou a v zásobníku jsou náboje, tak střílíte. Tím samým ovládním lze upravit kadenci zbraně: to znamená snížit, nebo zvýšit rychlost opakování jednotlivých ran v dávce za sebou. Maximum je až tři tisíce ran za minutu. To už je pak pořádný frkot, počítejte s tím. Za zhruba tři sekundy vystřelíte celý velký zásobník. Vysoká kadenec střelby je vhodná pro vedení palby malými naprogramovanými dávkami.“ Drake se odmlčí a shlédne na Tylerovou, která pozorně sleduje vše, co jí ukazuje.

„Stačíte mě sledovat?“ zeptá se.

„V pohodě. Jenom bych ráda věděla, jaký druh střelby je nejvhodnější.“

Voják se zamyslí. „Pro vás bych doporučil kadenci tak dvanáct set ran za minutu a střelbu krátkými dávkami, aby většina munice nešla pánubohu do oken. Je celkem jedno, jestli si pušku naprogramujete na omezené dávky nebo při volbě dlouhé dávky budete pouze zlehka mačkat spoušť. Potom vám vyjde najednou tak pět ran, což bych řekl, je asi optimální.“

„Jasně, tomu rozumím.“

„Plný zásobník zasunete sem, do ústí zásobníkové šachty a pevně dorazíte.“ Drake zvedne pušku ústím hlavně ke stropu a ukáže, kam má na mysli. „Pokud nemáte náboj v nábojové komoře, nemusíte natahovat žádný závěr, ale pouze namáčknete zlehka spoušť při režimu odjištěno a zbraň se sama nabije. Nebudete-li ihned pokračovat v palbě, puška se po krátké chvíli sama zajistí. Pro další použití je potřeba ji znovu odjistit.“

„Není to zbytečně složité? Měla jsem pocit, že vojenské zbraně mají být jednoduché a spolehlivé.“

„Spolehlivá je naprosto. Nemám proti ní jedinou připomínku a co se týká jednoduchosti, stačí chvíle a zacházení vám přejde do krve. Chce to čas, nakonec si ani neuvědomíte, jak vám jde všechno naprosto automaticky, aniž nad něčím budete muset přemýšlet.“ Podá jí zbraň nazpátek.

„Tady nahoře je kombinovaný zaměřovač. Standardně se jedná o digitální, plně elektronickou televizní kameru s transfokátorovým objektivem a s extrémně vysokou rozlišovací schopností, vybavenou integrovaným zesilovačem světla, snímačem infračerveného záření a bezdrátovým přenosem obrazu na přílbový displej. Zaměřovací systém je doplněn laserovým zaměřovačem, víceúčelovým laserovým dálkoměrem a střeleckým mikropočítačem, který celý systém řídí a ovládá. Prostřednictvím laseru pracujícím na vlnové délce mimo viditelné spektrum se dají přesně navádět řízené rakety nebo pumy na bodové cíle. Obraz zaměřovacího pole lze sledovat jak v hledáčku přístroje, tak na přílbovém displeji. Transfokátorové přiblížení cíle lze opět nastavovat. A to od nuly až do čtyřicetinasobného přiblížení. Při střelbě na tmavý cíl na tmavém pozadí se zaměřovači kříž automaticky přisvětlí. Veškeré vzdálenosti ke zvolenému cíli pro stanovení záměrné si zaměřovač určuje a vypočítává sám. O to se vy nemusíte starat.

On vás pouze v pravém horním rohu pole hledáčku informuje číselným údajem o zjištěné přesné vzdálenosti. Pro vás je důležité vědět, že k měření dochází opět při namáčknutí spoušti a pouze v oblasti vnitřního pole zaměřovacího kříže.

Celé to funguje na stejnou baterii jako puška. Ukládá se sem, pod tělo zaměřovače.“

Drake do příslušného místa vloží další baterii. „Je vám to zatím jasné?“

„Co je tohle?“ zeptá se Tylerová a poklepe prstem na poměrně objemné zařízení pod hlavní M-75X.

„To je podvěšený granátomet. Mám dojem, že ho nebudete potřebovat, proto jsem ho chtěl odmontovat, nebo vám tuhle pušku vyměnit za jinou, která ho nemá.“

„Na to rovnou zapomeňte!“ prohlásí rozhodně bioložka. „Chci ho!“

„Celé je to bez granátometu o poznání lehčí,“ namítne Drake.

„Mě nějaké to kilo navíc nezajímá a vás to vzrušovat nemusí vůbec!“

Drake pokrčí rezignovaně rameny. „Víte, co jste?“

„Ne,“ usměje se na něho Tylerová. „Že by blázen?“

„Skoro jste uhodla. Něco hodně příbuzného.“

„Opravdu prima postřeh, vojáku. Blahopřeji.“

Drake zavrtí hlavou. „Vás bych si znepřátelil nechtěl. Umíte být asi pěkně nepříjemná.“

„Dělám, co můžu,“ Tylerová ho dloube prstem do hrudního plátu neprůstřelné vesty.

„Bezva. Takže granátomet je jediná poloautomatická věcicka na téhle exportní soupravě. Prosím vás, nepoužívejte ho na cíle bližší než třicet metrů. Ničivý účinek vysoce brizantní nálože je více než slušný. Taky si dávejte dobrý pozor na to, kde jsou vaši lidi, abyste jim granát nevstřelila rovnou za krk. Mohli by z toho mít určité nepříjemnosti.“

„To chápu!“

„Musím vás poučit. Berte to s klidem. Nikdo se nestane mistrem za hodinu, mějte to na paměti.“

Drake ji pootočí zbraní v rukou tak, aby spodkem směřovala vzhůru ke stropnímu osvětlení a hlavní vodorovně do kouta. „Nabíjí se typizovanými náboji skoro jako brokovnice. Do trubicového zásobníku tady pod hlavní se vejde sedm granátů. Zajišťovací pojistka je manuální. Výbuch granátu je možné naprogramovat v určité vzdálenosti od střelce nebo výšce nad cílem. Nastavení zapalovače se provádí elektromagnetickým impulsem při průletu granátu cívkou na ústí hlavně granátometu. Režim střelby granátometu a vlastní zbraně lze libovolně kombinovat jediným tlačítkem. Tady. A to je všechno.“

„Opravdu nic víc?“

Voják trochu rozhodí rukama. „Samozřejmě že je možné samostatně navolit pár dalších funkcí, ale tím vás nebudu zatěžovat. Stejně byste si podrobnosti nezapamatovala a pro základní ovládání zbraně je nepotřebujete. Snad vám o nich povím někdy jindy při vhodnější příležitosti. Takže všechno jasné? Ano? Přesvědčíte se. Předvedte mi manipulaci při střelbě a jednotlivé kroky, které jsem vám tu vysvětloval. A mluvte nahlas, ať vás slyším!“

Tylerová si zapře pažbu do ramene, ale to už jí Drake zarazí.

„Pokud budete střílet ze stoje, musíte se rozkročit zhruba na šířku ramen a levou nohu, jelikož jste pravák, předsunout mírně před sebe. Získáte tím potřebnou stabilitu. Pušku si opravdu pevně zapete do ramenní jamky. Tvář přitisknete na lícnici pažby, tak abyste oko vtiskla do gumové manžety okuláru. Druhé oko nezavírejte, ale zkuste je nechat otevřené. Získáte tím daleko širší zorné pole, než je omezený výhled přes zaměřovač. Tak, a teď zamiřte.“

Tylerová poslušně namíří puškou do kouta.

Drakeovi se to zase nelíbí. Postaví se jí za záda a upravuje její postoj. „Pokrčte se mírně v kolenou. Nestůjte tak toporně. Maličko se nakloňte dopředu, lépe tím vyrovnáte zpětný ráz. Pomůžte, když budete trochu tlačít pravé rameno proti pohybu pušky. Pravý loket netiskněte k tělu, ale naopak ho zvedněte nahoru, tak aby svíral s podélnou rovinou vašeho těla pravý úhel. Ano, správně. Předpažbí držte zrovna tak pevně, ale ne křečovitě. Všechno dělejte uvolněně - žádnou křeč. Plynule. Jinak dlouho nevydržíte.“

Kriticky si ji prohlédne od hlavy k patě, tu a tam poopraví nějakou drobnost. Nakonec je s obhlídkou spokojen.

Tylerová stojí nehybně s namířenou puškou jako socha - ani se nehne.

„Cítíte to?“ zeptá se voják. „Takhle má vypadat správný střelecký postoj. Chvilku v něm ještě vydržte, ať si ho zapamatujete. Dobře. Uvolněte se a položte zbraň na zem. Až vám řeknu, rychle ji uchopíte a zamiříte. Ted!“

Tylerová popadne pušku a snaží se provést vše, jak si nejlépe pamatuje. Přesto to není jednoduché.

„No... už je to podstatně lepší,“ řekne jí za zády Drake. „Ale co ty nohy? Pamatujte na ně! Zrovna tak ruce. Jo, tak je to dobře. Věřte mi. A zkuste to znovu. Hop! Pohyb!“

Nechá Tylerovou zaujmout střelecký postoj ještě pětkrát. Nakonec je spokojený.

„Jste docela dobrá. Máte pohybovou paměť a přirozené nadání. Važte si toho. Pamatujte, že podobné je to u všech střeleckých pozic, které můžete se zbraní zaujmout. Jak v kleče, v sedě a v lehu, nebo podobných - pořád pamatujte na předsunuté těžiště, ruce a nohy. Lehce a plynule, jinak zjistíte, že pušku při výstřelech strháváte a nedokážete se do něčeho pořádně strefit.“

Tylerová mlčky vykonává jednotlivé povely a snaží se všechno zapamatovat.

„Nyní zkuste nabit a vystřelit. Prozatím jenom s prázdným zásobníkem.“

Bioložka vezme prázdný zásobník do levé ruky, těžkou pušku si zapře botkou pažby do boku a zasune ho do zbraně.

Drake se přes ni zezadu nakloní. „Tady tím tlačítkem vyhodíte prázdný zásobník. Tak. A dejte znovu nový místo starého. Nebojte se ho. Pořádně ho musíte dovnitř zarazit, až ucítíte v ruce slabý tlak a kopnutí. Jistě. Cítíte jste? Správně. Zkuste vystřelit...“

Tylerová ho poslechne a chce znáčně spoušť. Jenže než se ukazovátkem stačí dotknout prohnutého jazýčku spouště, vojáková ruka ji uchopí za pravičku a pevně, ale nepříliš hrubě ji odtáhne od zbraně. „Sakra, jak víte, že není nabitá? Snadno byste mohla v reálu někoho zabít. I sebemenší zranění u téhle pušky jsou smrtelná! Při zásahu do ruky nebo do nohy umřete následkem hydrošoku. Dávejte si zatracenýho bacha!“

„Já myslím, že jste mi dal zbraň nenabitou!“ opáčí rozčarovane a trochu dotčeně Tylerová.

„Hlavně nemyslete! Přesvědčte se! Vždycky, když berete kvér po delší době do ruky nebo není váš. To je naprostý základ! Předejdete tak spoustě malérů.“

„Ale tady na počítadle svítí nula! Proto jsem předpokládala, že je puška vybitá,“ ohradí se znovu Tylerová.

„Zdá se, že jste mě zas tak dobře neposlouchala. To počítadlo ukazuje pouze, kolik nábojů je v zásobníku. Ne, jestli je náboj v nábojové komoře. K tomu slouží tenhle maličký symbol. Vidíte? Tady.“

„Ale on nesvítí!“

„Správně.“

„Takže puška má prázdnou komoru.“

„Ano, jenže vy jste se nepřesvědčila zda tomu tak opravdu je. Základ je se vždycky a za každých okolností přesvědčit. Nemějte mi za zlé, že jsem to udělal tímhle způsobem, ale tak si to nejlíp zapamatujete. Chápete? A ještě něco: když je

náboj v komoře a vy se ho chcete zbavit a pušku vybit; přehmátněte ukazováčkem ze spouště na tenhle výstupek a stiskněte ho. Zbraň vyhodí náboj z komory zásobníkovou šachtou ven, když před tím samozřejmě vyjmete zásobník. Oukej?”

„Jo. Myslím, že už to zvládnou.“

„Skvěle. Zkuste celý postup znovu.“

Tylerová dalších deset minut nabíjí pušku prázdným zásobníkem a zase ji vybíjí. Zkouší naprázdno vystřelit a několikrát ji naprogramuje pro různé režimy střelby. Zkusí si také upravit kadenci a k jejímu překvapení se jí to povede hned napoprvé. Pozoruje rychle se měnící číselný údaj na informačním displeji, až ho nechá na hodnotě dvanácti set výstřelů za minutu. Drake ji pozorně sleduje, občas něco poopraví nebo krátce poradí.

„V pořádku, prozatím. Uvidíme, jak si povedete venku, až si pušku vyzkoušíte naostro. Doufejte, že ji zvládnete, jinak vám ji budu muset opravdu vyměnit za slabší model. A to bude bez diskuse. Ještě k samotné munici. Senzor ve zbrani sám pozná, jaký druh střeliva právě používáte, a podle toho střelecký počítač nastaví balistické parametry. Používají se různé druhy střel jako zápalné, výbušné a jiné, ale vás budou v podstatě zajímat jenom dva druhy nábojů. A to střely vysoce průrazné, s wolframovou jehlou uvnitř jádra, a pak průrazné se stopovkou. Zásobníky lze v případě nutnosti nabít i ručně, jenže pochybuju, že vám by se povedlo naplnit zásobník na padesát ran víc než do poloviny. K tomu potřebujete fakt velkou sílu. Od toho tu jsou nabíjecí automaty jako tenhle.“ Drake ukáže na panel velkého přístroje, který stojí v rohu místnosti vedle vstupních dveří.

Automat má v čelním panelu dva velké otvory, široký displej a velké množství barevných tlačítek s číslicovou klávesnicí. Voják k němu dojde a postupně, jak o nich mluví, se dotýká jednotlivých ovládacích prvků.

„Tyto přístroje naplní zásobníky podle toho jak si budete přát,“ vysvětluje klidně Drake. „Jednotlivé druhy munice můžete různě kombinovat, jak vás napadne, ale jen velmi málo kombinací má praktický smysl. Těžko budete zápalnými náboji rozbít betonové zdi, nebo naopak průrazným střelivem zapalovat palivové zásobníky. Je dobré uvážlivě kombinovat. Samozřejmě, že není na škodu a nijak nevadí, když mezi průbojnou municí sem tam vložíte zápalnou střelu. Nepříteli třeba něco chytne a způsobíte mu tak ještě větší škodu. Tady ale není co zapalovat, takže je s klidným svědomím vynechejte. Doporučuji vám zvolit vysoce průrazné střelivo a mezi ně vložit, zhruba každý třetí, náboje se stopovkou. Potom uvidíte i bez zaměřovače, kam vedete palbu. Dělalí nádherné světelné čáry.“

„Kolik si jich můžu nechat naplnit?”

Drake se zatváří udiveně. „Kolik budete chtít, nebo spíš kolik unesete. Vyberete si zkrátka z dosažitelného menu, navolíte složení jednotlivých zásobníků a jejich množství, zkontrolujete a potvrdíte volbu. Jednoduché, ne?”

„Snad ano. Můžu?”

„Prosím, jen do toho.“ Drake ji ustoupí z cesty k nabíjecímu automatu. Sáhne do jiného kontejneru a podá jí univerzální batoh s maskovacím potahem a lehkou slitinovou konstrukcí. „Do tohoto si je dejte, ať je máte v čem pohodlně nosit. Každý z nás má takový.“

„Díky,“ řekne Tylerová a skloní se zkoumavě k ovládacím prvkům přístroje. Za chvíli už vytukává na klávesnici první volbu.

„Málem bych zapomněl. Tu máte! Drake jí podává nevelký balíček.

Tylerova se po něm natáhne, vezme mu ho z rukou a málem jí upadne na zem, jak je těžký. „Co to je?” zahučí.

„To dostal každý z vás. Jsou to náboje s jádrem z ochuzeného uranu. Jsou velmi drahé a je jich nedostatek, proto je jich tak málo. Pouze dvě stě. Nechte si je nabít do zvlášť označených zásobníků a mějte je odděleně od ostatní munice.

Díky své struktuře snadno probíjí dvoumetrovou zeď z tvrdého betonu. Ochuzený uran má při nárazu na pevnou překážku samozápalnou schopnost. Domníváme se, že proti těm biomechanoidům by měly být velmi účinné. Schovejte si je a použijte až při bezprostředním kontaktu a ohrožení. Je to vaše poslední šance, tak jimi bezdůvodně neplýtvajte a střílejte pouze na jistotu.“

Tylerová vloží divně tvarované náboje do nabíječky a zadá v menu další volbu.

Drake se posadí na nejbližší zavřený kontejner a uvolní si pásek helmy pod bradou.

„Vypadáte unaveně,“ pohledne na něj úkosem bioložka.

„Máme málo času na odpočinek.“

„Přidělávám vám práci navíc,“ řekne Tylerová. Vybere ze stroje první nabitý zásobník. Uloží je do otevřeného tlumoku.

„Ale kde,“ mávne rukou odmítavě Drake. „Pořád lepší než tahat demontované hlavice nebo civět do kontrolních kamer na bezpečnostním stanovišti.“

„Aha,“ zasměje se Tylerova. „Takhle je to.“

„Jo.“ I Drake se ušklíbne a rozvalí se ještě pohodlněji.

Zásobníky vypadávají jeden za druhým a Tylerová je sbírá a pečlivě ukládá.

„Odkud pocházíte?” zeptá se najednou Drake.

„Zajímá vás to?” ozve se překvapeně Tylerová.

„Jen, aby řeč nestála.“

„Aha.“ Vloží do batohu další dva zásobníky. Drake překvapeně zaregistruje, že se jedná pouze o stovkové. Ty na padesát ran se vůbec neobjevují.

„Nechtěl jsem vyzvídat,“ pokrčí rameny Drake.

„Ne, to je v pořádku. Pocházím ze Země, Spojené státy.“

„Ale, podívejme se,“ zatváří se překvapeně voják. „Potomek bohaté rodiny. Co potom děláte tady? Spíš jsem vás tipoval na Měsíc nebo na Mars. Ze Země zaslíbené určitě ne.“

„Osud už je takový. Všechno v životě jsem si musela dělat podle svého, proto jsem skončila, kde jsem skončila. Ale nikdy jsem ničeho nelitovala. Každé rozhodnutí jsem udělala sama za sebe.“

„Hm. Já jen, že znám opravdu málo lidí, co pocházejí ze Země. Z naší rodné planety se stalo místo pro horní dvě miliardy. Zbytek lidstva žije v koloniích.“

„Přeháníte. Vždyť i na Marsu, Měsíci nebo jinde si žijí slušně situovaní lidé.“

Drake udělá pohrdavé gesto. „Zanedbatelné procento. Většinou jde o vysoce postavené členy správních rad, ředitele společností nebo hlavy zločineckých syndikátů. Normálního člověka byste mezi nimi pohledala.“

„Existuje i střední vrstva obyvatelstva. Nejenom lidé bohatí a chudí.“

„Když si vzpomenu na všechna ta místa, kolonie a planety, kam jsem se dostal, tak tomu snad ani nevěřím.“

„Nebudte pesimista.“

„No právě. Vy jste se mohla kdykoliv vrátit domů pod modrou oblohu a zářivé slunce, ale nikdo, kdo se tam nenarodil nebo se nevypracoval do opravdu slušného postavení, se na Zemi jen tak nedostane. To si vy, pozemšťané, zatraceně dobře hlídáte.“

„To není pravda!“ vyhrkne rozčileně Tylerová.

„Ale je,“ oponuje Drake. „Je pochopitelné, že si příliš nevšímáte věcí, které se vás bezprostředně nedotýkají. V posledních letech se podmínky pro získání vstupního víza na Zemi ještě zprísnily. Pro obyčejného člověka z mimozemských kolonií není v podstatě jiná možnost, jak se dostat na Modrou planetu, než si zakoupit časově omezený zájezd u některé luxusní cestovní kanceláře. To si může dovolit zase jen pár vyvolených, protože vyhodit obrovskou sumu peněz za prohlídku několika dobře sřežených a turisticky přístupných míst si každý stokrát rozmyslí. A nikam jinam se nepodíváte, všudypřítomné bezpečnostní složky vás bez zvláštních povolení z turistických zón nepustí. Přece si do svého ráje nenecháte nalézt kdejaké pohlí, co?“

„Já za to přece nemůžu!“ hodí rozčileně bioložka dva zásobníky do batohu.

„Nic vám nevyčítám,“ ohradí se Drake. „Jen vám říkám, jak to ve skutečnosti je. Dnešní svět je už tak zařízený a každý si to musí přebírat po svém. Není v silách nikoho to změnit. Naštěstí pro většinu lidstva existuje holografická technologie a digitální knihovny, kde si můžete o Zemi zapůjčit, co si jen budete přát a cestovat po Planetě aspoň takhle.“

Tylerová mlčí a tváří se nečitelně.

„Ze kterého místa ve Státech jste?“ zeptá se voják.

„New Orleans, tam jsem se narodila,“ řekne Tylerová a rysy v obličeji se jí trochu uvolní. „Moc pěkný místo.“

„Jižanka...“ zakření se významně Drake. „Rád věřím, že je to hezký kout země.“

„Nejsme vůbec zázračně bohatí, jak si myslíte!“ bioložka upře zrak do Drakova zjizveného obličeje. „Tatínek je vedoucím oddělení v místní bankovní společnosti. Ostatně jako spousta rodinných předků před ním. Normální střední vrstva, hezký a přiměřeně velký dům u tichého říčního ramene, nic víc.“

„Měla jste štěstí. Já na vašem místě bych zůstal doma. Nestýská se vám?“

Trochu zrudne ve tvářích. „Ano. Měla jsem v úmyslu se po tomto turnusu vrátit natrvalo.“

„Hm... Škoda, že jste tu šanci propásla,“ potěší ji Drake.

Potřeše hlavou. „Díky za útěchu.“

Voják pokrčí rameny.

Tylerová se na chvíli odvrátí a sleduje kontrolní displej nabíjecího automatu. „Naši byli hrozně šťastní, když jsem jim před odletem sem oznámila svoje rozhodnutí vrátit se domů. Určitě se těší a odpočítávají dny do mého návratu. Byli vždycky tak hodní... Šílím vztekem, když si vzpomenu, k čemu nás odsoudili. Neměli jsme vůbec žádnou šanci! Od našeho přiletu před rokem a půl tu žijeme na dluh. Proto se chci tak strašně rvát a zničit všechno, co dokážu. Oplatit jim aspoň trochu, že se odsud nikdy nedostaneme.“

„Správné pociť. To si pište.“ Drake se sám nad sebou pobaveně uchechtně.

„Odkud pocházíte vy, vojáku? Pokud to není tajemství.“

Drake nejdříve přemýšlí, jak jí odpovědět, ale pak řekne podle pravdy: „Ze Země.“

„Vidíte!“ triumfuje potěšeně Tylerová. „Nemáte mi vůbec co vyčítat!“

„Chyba prvního dojmu, madam. Vy jste jižanka z volné zóny, kdežto já jsem po celou dobu pobytu na matičce Zemi nevytáhl paty z Portlandu. Slušných patnáct let.“

„Z toho gheta?“

„Jo. Takzvaná průmyslová zóna. Do svobodného světa jsem se díval tak akorát přes vrchol čtyřicetimetrové zdi a ostnatý drát. Žít na Zemi pro mě osobně nebyla žádná výhra, protože většina správních kolonií poskytuje lidem mého postavení relativně víc svobody a osobních možností než všechna pozemská gheta dohromady.“

„Proto jste se dal k armádě?“

„Žádné lepší šance na výběr jsem neměl. A představa, že strávím zbytek života v šachtách hlubinných dolů, mě nijak neuchvacovala. Proto jsem v patnácti zdrhnul od rodiny, nechal se najmout jako palubní pomocník na nákladní pendl po Sluneční soustavě, a vypadnul bez ohlednutí pryč. Při první příležitosti jsem ze šífu pláchnul a zapadl do nejbližší vojenské náborové kanceláře.“

„Tak mladého vás vzali?“

Drake se znovu pousměje. „Vypadal jsem na svůj věk starší a tehdy byl v řadách vojska značný nedostatek nového masa, takže se mě náborový seržant moc nevyptával. Bohatě mu stačil můj podpis a ústní prohlášení.“

„Je z vaší čety ještě někdo ze Země?“

Voják pokrčí rameny. „Pokud vím tak já a poručík a další dva nebo tři.“

„To není mnoho.“

„Nikdo o svém původu moc nemluví a já se nevyptávám - každého věc. Pozemšťané se do armády nehrnou, tím méně do speciálních sil.“

„Proč? Já myslela, že jste ti nejlepší. Elita. Hrdinové.“

„Možná tak pro média a zpravodajská vysílání. Ve skutečnosti se námi opovrhují, protože nás kde kdo používá k hašení nejruznějších svinstev, co se objeví na obzoru. Nejčastěji potlačujeme hornické vzpoury na území těžebních společností. Proto jsme tak enormně oblíbení. Máme sice jako jediná složka armády v současnosti opravdové bojové zkušenosti, ale taky nás vždycky nasazují do první řady. Umrtnost je u nás vysoká. Ostatní složky armády nám přezdívali Hrobaři a nepočítají nás mezi sebe. Tvrdí, že jsme se stali jakousi polovojskovou organizací, využívanou a financovanou průmyslovými megakorporacemi.“

„Zvláštní vztahy... to jsem nevěděla.“

„Jak byste mohla.“

„Zemřete a ani se nedožijete stáří.“

„Děkuju, to fakt nechci. Zubatou беру s klidem. Až mi zaklepe na rameno a řekne, že je čas se sbalit, půjdu. Svoje jsem si užil. Podívejte se třeba na poručíka,“ pokračuje Drake. „Pozemšťan, bohatá rodina s několika staletí dlouhou vojenskou tradicí. Spousta generací důstojníků a generálů. Vystudoval vysokou vojenskou akademii s vyznamenáním. Třetí nejlepší v ročníku. Rychlá a zářivá kariéra u pozemního vojska zajištěna. Jenže pak z bůhvíjakého důvodu požádá o přeložení z pohodlné služby na Měsíční základně ke zvláštním silám a má odpískáno.“

„Proč?“

„Služba u námořní pěchoty je tou poslední štací, kterou si můžete vybrat pro kariéru. Přearžení vám zaručeně schválí, protože lidí je tu vždy nedostatek, ale žádost, kterou si podáte odtud někam jinam stopro zamítnou. Jak máte jednu na čele cejch, nikde jinde se nechytíte, ať jste sebelepší. Snobská armádní hierarchie vás mezi sebe nepřijme. Smrdíte jim. Jste jiný; profesionál a ne teoretik. Toho se oni ve skrytu bojí.“

„A vám to tak vyhovuje?“

„Jo. Jsme malý tým a musíme mezi sebou úzce spolupracovat, pokud chceme přežít. Procházíme tím nejtvrdějším a nejnáročnějším výcvikem, jaký kdy existoval. Jsme nejlepší a to mě uspokojuje a naprosto vyhovuje. Jsem na sebe hrdý jako všichni okolo. Ostatní by chtěli být jako my, ale nemají v sobě tu odvalu a odhodlání něco s tím udělat. Proto nás nenávidí, za svou vlastní ubohou zbabělost.“

„Tím se vše vysvětluje,“ opáčí Tylerová a přihodí do batohu další zásobníky.

„Kolik si jich chcete ještě vzít?“ podiví se Drake. „Unesete tu váhu?“

„Určitě. Navolila jsem si čtyři tisíce ran, takže ještě šest zásobníků a bude hotovo.“

„Slušná palebná síla, jen co je pravda.“

„Nechci nic ponechat náhodě.“

„To vidím.“

Zásobníky po dvou vypadnou z nabíjecího stroje a bioložka je přidá k ostatním. Drake se zvedne, řekne jí, ať na něho chvíli počká a odejde na chodbu. Za pár minut se vrátí a podá jí neprůstřelnou vestu s šedobílým maskovacím vzorem.

„Tu máte, vemte si to na sebe. Menší velikost jsem bohužel nenašel.“

Tylerová neprotestuje. Drake jí pomůže upravit ramenní vycpávky, spony a zajišťovací pásky.

„Mimo jiné to trochu utlumí zpětný ráz pušky do ramene,“ řekne.

Kývne hlavou, hodí si batoh na záda a popruh pušky přehodí přes hlavu kolem ramen. Drake jí ještě podá brašnové pouzdro s padesáti tříštivými granáty a prázdný nylonový bandalir. Společně vyjdou na galerii, sešplhají do přepravní prostory a vyjdou ven z lodi. Ze slunce je nad obzorem vidět jen nepatrný srpek, ale pořád ještě panuje světlo. Obejdou obloukem předeek transportní lodi a vydají se k místu, kde vojáci zřídili provizorní cvičnou střelnici. Cestou je mine hlouček kolonistů vedený dvěma vojáky, kteří právě odcházejí. Civilisté mají na rameni každý zbraň, přesto se někteří tváří dost rozčarovane.

„Jak to šlo?“ prohodí Drake a zastaví se.

„Málem se nám postříleli,“ zašklebí se Doyle. Adams souhlasně přikývne. „Ale postupně to zvládli víceméně všichni. Jsem rád, že je to za mnou.“

„Na chvíli vás vystřídám. Ona si to taky musí vyzkoušet.“

„Cos jí to probíha dal?!“ Doyle ukáže prstem na Tylerovou. Ta zůstane stát opodál a tváří se, že neposlouchá.

„Jednou si praskne a kvér ji přerazí vejpu,“ přísadí si Adams.

„Doufám, že ne,“ zamrká víčky pod přílbou Drake. „Je paličatá, říkal jsem jí to, ale nedá si říct.“

„Přeju příjemnou zábavu,“ zachechtá se Doyle a oba vojáci odejdou za kolonisty.

Drake ukáže Tylerové na místo za zádi transportní lodi a sám odejde k hliněnému valu, kam do půli svahu rozestaví náruč prázdných plechovek a plastových bedniček od munice. Vráti se zpátky a postaví se šikmo za ní.

„Nabijte, přepněte na jednotlivé výstřely a zkuste pro začátek zasáhnout támhletu bedýnku nalevo. Všechno dělejte tak, jak jsem vám říkal, a nespěchejte. Pečlivě zamířte. Času máte zatím dost.“ Podá jí dlouhý zásobník naplněný stovkou cvičných nábojů. Tylerová si ho vezme a jistým pohybem zarazí do zbraně. Pohlédne na informační displej, odjistí a namáčkne spoušť. Puška tichounce, skoro neslyšně zabzučí a zasune první náboj do nábojové komory. Bioložka se rozkročí, zasadí pažbu do ramene a pohledem skrz zaměřovač pečlivě zamíří. Pak plynule domáckne spoušť. Zaduní hlasitá rána a bedýnka se rozletí v několika nestejných kusech. Vzduchem zavíří písek. Zpětný úder po výstřelu očekává, ale takovou sílu opravdu ne. Energie výstřelu ji málem srazí, lícnice pažby ji udeří prudce do tváře, až se jí zatmí před očima. Na pár okamžiků je z té šlupky a kopance otřesená.

Drake ji pozoruje spod přivřených víček. „Jste v pořádku?“

„Já... jo. Bez problémů,“ odpoví a váhavě se podívá vojákovu do tváře.

„Zásah do černého na první pokus, to se musí uznat,“ řekne. „Pušku jste nedržela dostatečně pevně, proto vás praštila, jak jsem viděl. Přece jenom jste takovou pecku nečekala, co?“

„Fakt ne,“ tře si bioložka pohmožděnou tvář. V lících svalech jí bolestivě pošukává.

„Chcete pokračovat a zkusit pár dalších ran, abyste vyladila styl? Třeba se to poddá. Potom vám tu hračku nebudu muset sebrat.“

„Hotovka. Co mám rozbít dalšího?“

„Pokračujte s těma dvěma velkýma a pak zkuste řadu těch menších.“

Výstřely duní večerním vzduchem, zatímco červené slunce zapadá za obzor a tmavé stíny se rychle plíží po zemi.

Většina ran zasáhne cíl, což Drake kvituje s uznáním.

Tylerová s každým kopnutím zbraně sveřepě bojuje.

„Jednotlivé rány vám jdou dobře, lépe, než jsem čekal. Teď to zkuste krátkými dávkami. Navolte si nepřerušovanou palbu a lehkým stisknutím spouště střílejte tak po pěti ranách. Nakonec zopakujte to samé v kleku a v lehu.“

Střelkyně se ještě víc rozkročí, přeprogramuje pušku a začne střílet. Šikmý svah ochranné hráze se rychle pokryje malými krátery. Písek šustí a sype se dolů v drobných pramíncích. Do vzduchu se zvedne oblak prachu, který se v mírném studeném větru točí sem a tam. Zpočátku to vypadá, že silná zbraň přece jen bude nad její fyzické možnosti, ale pak se Tylerová ještě víc předkloní a přijde na ten správný grif. Zbytek plechovek a plastových kontejnerů se v rychlém tempu roztříští a rozlétne do okolí. Jejich trosky brzy pokryjí šikmý svah souvislým kobercem. Puška v jejích rukou naposledy zarachotí, poslední střela opustí hlaveň. Vyjme zásobník a přesvědčí se, zda je puška prázdná. Až potom se s otázkou v očích podívá na vojáka, který se od okanžiku, kdy začala střílet, ani nepohnul. Ruce má založené na prsou a v očích zkoumavý pohled, kterým ji pečlivě hodnotí.

Drake rozplete ruce a dvakrát pomalu tleskne dlaněmi o sebe. „Na začátečníka prima. Ten kvér si nechte a ať vám dobře slouží. Už jen za předvedenou snahu by měl být váš.“

Tylerová několikrát naprázdno polkne. „Opravdu?“

„Určitě, madam.“

„Jmenuju se Tylerová. Oslovení madam se mi nijak zvlášť nezamlouvá.“

Drake se maličko ukloní a hlasitě se rozesměje. „Já jsem Drake.“

Neví, co si má o jeho smíchu myslet, ale nezní jejím uším nijak zle, spíš vesele. „Vidím, nejsem slepá.“ Prstem ukáže na pravou stranu jeho hrudi, kde má jmenovku. „Ale i tak mě těší.“

„Pojďte, vrátíme se zpátky. Tady jsme skončili. Zbytek je čistě na vás,“ řekne Drake a přitom se stále slabě usmívá.

„Řekněte mi, to se zdám tak směšná?“

Drake okamžitě zvažní. „Vůbec ne! Máte silnou snahu dosáhnout všeho, čeho chcete. Jenom je prostě zvláštní mít mezi sebou ženskou vašeho ražení.“

„U vojska neslouží ženy nebo co?“ zeptá se Tylerová.

„V minulosti tomu tak bylo, ale dneska je nepotkáte na vyšší funkci než je velitel vojenské kantýny. Střelná zbraň se jim nedostane do rukou ani náhodou. Vy jste se právě stala jakousi čestnou výjimkou.“

„A proč vlastně? V některých vlastnostech se vám vyrovnáme.“

„O to nejde. Dříve ženy sloužily dokonce i v bojových jednotkách a fungovalo to.“

„Tak o co?“

„Zhruba před stopadesáti lety se při rutinní operaci ztratila smíšená četa námořní pěchoty i s bojovou lodí. Beze stopy, nikdo po nich nikdy nenašel ani smítka.“

„Smíšená?“

„Ženy i muži v jednotce sloužili pohromadě. Tvořili společný tým.“

„Jak se jmenovala ta loď?“

„Sulaco.“

„Hm, nikdy jsem o ní neslyšela.“

„Není divu, ještě jste nebyla na světě.“

„Tak jsem to nemyslela.“

„Já vím. Teď se celá ta věc okolo Sulaca dost tutlá, ale tehdy, když to prosáklo na veřejnost, se mohli všichni úplně pominout. Půl roku nato vyhlásila Rada Sluneční soustavy zákaz vojenské služby pro ženy v bojových jednotkách.“

„Hloupost.“

„Můžete si o tom myslet, co chcete, ale nic s tím nenaděláte.“

„To je dobře, nebo špatně?“

„Jak pro koho.“

„A pro vás, Draku?“

„Zkoušíte mě nebo co?“ Voják nepatrně uhne pohledem.

„Ne. Jen mě to zajímá.“

Drake se zamyšleně zašklebí a pak si odplivne na zem. „Víte, je pro mě poněkud nezvyklá situace brát vás jako někoho z nás.“

„Já vás chápu,“ řekne Tylerová a přehodí si pušku přes rameno. „Poslyšte, vy takhle do styku se ženami moc nepřijdete, že?“

„Do styku?“ zacení se významně voják. „Přijdu a docela často. Většinou na Marsu, ale dá se i jinde.“

„Nechytejte mě za slovo. Myslela jsem jinak než v posteli za trochu upocených peněz.“

„Mám slušný plat. Klidně si můžu dovolit lepší ženské,“ ohradí se Drake.

„Špatně jste mě pochopil.“ Tylerová zvedne omluvně ruce.

„Fakt?“

„Ano.“

„To je dobře. Hodinka psychoanalýzy skončila? Tak pojďte, ať se přidáte ke svým a trochu se prospíte. Musím se

vrátit k družstvu, seržant má pro nás práce nad hlavu.“

„Granátomet si nevyzkouším?“ zarazí ho Tylerová.

Drake odmítavě zavrtí hlavou. „Tady by to nebylo bezpečné. Není tu dost místa. Vzpomeňte si na to, co jsem vám narychlo říkal, a půjde vám to i bez zkoušení. Je to jednoduché, nebojte se.“

„Fakticky si myslíte, že k tomu nutně musí dojít?“

„K čemu?“

„Jakože nás všechny pozabíjejí?“

„Určitě. Cejtím to v kostech.“

Tylerová sebejistým gestem, které uvnitř vůbec tak necítí, plácne dlaní do boku pušky. „Dáme jim co proto!“

Drake ji vezme krátce přátelsky kolem ramen. „Budou si to pamatovat.“

SERŽANT SEEKS STOJÍ spolu s poručíkem Harisem ve středu trojúhelníku, jehož vrcholy tvoří tři vojenské lodě. Poručík v ruce drží dva archy potíštěné fólie a co chvíli do některého z nich nahlédne. Denního světla hodně ubylo, barevný soumrak rychle přechází v noční tmu. Na nebi zřetelně poblikává pár nejjasnějších hvězd. Na výsadekových člunech se rozsvítí několik silných halogenových reflektorů. Jasně bílým světlem ozařují prostor vymezený vysokým valem, který se hemží vojáky i technikou. Družstvo Alpha demontuje v nitru velké lodi jaderné nálože z hlavic raketových střel a pendluje s nimi od válečného člunu k jedné z civilních průzkumných raket, které stojí stranou od vojenského uskupení. Tam je přebírá zbytek třetího družstva a pečlivě je ukládá dovnitř těsného trupu malé lodi. Vojáci si při manipulaci s metr a půl dlouhými válci počínají obzvláště opatrně. Dobře vědí, že sebemenší neopatrnost nebo nedbalost by je mohla v jediném bělostném záblesku rozmetat na atomy. Nálože jsou samozřejmě konstrukčně jištěny proti samovolné explozi, ale tato ochrana spolehlivě funguje pouze uvnitř raketového kompletu, do kterého byly uloženy při finální montáži ve výrobním zbrojařském závodě. Záruky se nevztahují na situaci, kdy se někdo pokusí jaderné hlavice z nosných raket demontovat a poskládat z nich dohromady jakousi obří nálož.

Přesně jako nyní.

„Kamery se musí zaměřit na blízké okolí, do vzdálenosti, kam až bude účinně fungovat jejich nejvyšší rozlišení. Počítač je třeba přeprogramovat tak, aby s jejich pomocí sledoval celý povrch pouště za ochranným valem,“ vysvětluje právě Haris seržantovi svoje záměry. „Jakékoliv viditelné změny povrchu by se měly okamžitě vyhodnocovat. Tady končí veškerá sranda.“

„Koho na to mám vyčlenit?“ zeptá se Seek.

„Stáhněte z demontáže Falleta.“

„Ano, pane.“

„Potom je potřeba rozmístit kolem vnější strany valu co největší počet bezpečnostních senzorů. Použijte klidně rezervní zásobu.“

„Senzory, pane?“

„Vím, že proti NTěčkům jsou nám k ničemu. Ale využijeme jejich vedlejšího efektu rušení spojovacího signálu. Jakmile některé čidlo vypadne, něco se tam děje.“

„Mám čtyři volné kluky z Brava. Dám je na to.“

„Potom ať všechno dokola pěkně zaminují. Hustý minový koberec.“

„Oukej, pane.“

„Jen tak pro jistotu položte pár čidel i zde, ve vnitřním prostoru. Člověk nikdy neví.“

„Jistě, pane.“

„A Seeksi, jak je to s těmi civilisty?“

„Zčásti jsme je vybavili základní výstrojí. Rozdali jsme jim helmy, neprůstřelné vesty a chrániče. Taky dostali dehydrované nouzové dávky. Teď jsou v malé výsadekové lodi a měli by spát, aby se nám venku zbytečně nepletli pod nohy.“

„Jak jim to šlo se zbraněmi?“ zajímá se Haris.

„Jakžtakž, pane. Absolvovali nakonec všichni, jenom některým jsme museli vyměnit původní zbraně za slabší typy.

Nikdo se nezranil.“

„Ještěže tak,“ oddychne si poručík.

„Doufám jen, že nám nebudou střílet do zad.“

„Nápodobně, seržante. A co ta Tylerová?“

„Hicks za ní osobně poslal Draka, aby si jí vzal do parády. Podle toho, co hlásil, je překvapivě schopná. Prý si sama vybrala M-75X a slušným způsobem ji zvládla.“

Haris uznale hvízdne mezi zuby. „Je dobrá, co?“

Seržant se potměšile zašklebí. „Kdyby byla chlap, bral bych ji do týmu všema deseti. Smůla je v tom, že je ženská a ženská napořád zůstane. Šikovná může být jak chce, stejně dlouho nevydrží.“

„Myslíte, seržante? Abyste se nedivil.“

„Čas ukáže, pane.“

„Hm. Dohlédněte na to tady, seržante. Kdyby něco, budu s Folletem. Ať si vojáci dávají pořádného bacha. Nejen na NTěčka, ale i na mě. Běda, jak chytinu někoho, že zachrápal na hlídce.“

„Osobně na to dohlídnu, pane. Jen tak pro informaci, co bude potom?“

„Nemá cenu plánovat příliš dopředu. Osobně spoléhám na naše kladivo, snad se osvědčí. Musíme počkat, než bude připraveno k použití. Vypustíme ho na cíl a uvidíme.“

„Budeme mít vůbec dost času?“

Poručík pokrčí rameny. „Možná. Počítám, že proti nám nepodniknou nic dřív než zítra ráno. Zbývá ještě takových dvanáct hodin relativního klidu.“

Seeks souhlasně pokývne. „Perkins odhaduje, že bude hotov zhruba před rozedněním.“

„Čím dřív, tím líp. Zkuste je ještě trochu popohnat, seržante.“

„Makají na hranici možností, pane.“

„Já vím. Přesto to urychlete. Závodíme s časem a každá minuta je pro nás dobrá. Mohlo by se klidně stát, že nás napadnou dřív, než stačíme nálož připravit.“

„Udělám, co budu moci, pane.“

„A nezapomeňte zdvojnásobit hlídky před úsvitem. To je nejkritičtější doba.“

„Muži jsou opravdu utahaní. Za poslední dny naspali sotva pár hodin.“

„Zkuste je nějak prostřídat. Zkombinujte je společně s kolonisty.“

„Pomůže to?“ zapochybuje Seeks.

„Jsou daleko odpočinutější a snad jim pomůže jejich nadšení pro věc.“

„Rozumím, pane. Zařídím se podle toho.“

Haris odejde k transportní lodi. Cestou se vyhne velkému transportéru, který převáží další dvě odmontované termonukleární hlavice. Seeks pár vteřin provází poručíka pohledem a pak zakloní hlavu vzhůru ke hvězdám. Od úst mu ve světle reflektorů do mrazivého vzduchu stoupají obláčky páry. Narovná hlavu a zapne ovladač vysílání interkomu.

„Hicksi? Jsi na příjmu?“ zeptá se do mikrofonu.

„Ano,“ uslyší trochu do plechova zkreslený desátníkův hlas ve sluchátkách přilby.

„Už jste skončili?“

„Ještě ne, seržante. Chvilku to potrvá.“

„Tak sebou hoďte! Do deseti minut budete u nájezdové rampy transportní lodi. Mám pro vás další práci!“

„Potřebujeme trochu víc času...“

„Deset minut, Hicksi! Rozumíte!“

Desátník s odpovědí zaváhá. „Jistě, seržante. Budeme tam.“

„Jsem rád, že máte stejný pohled na věc,“ řekne ostře Seeks. „Konec.“

„Ano. Konec.“ Desátník se odpojí.

Drake zrovna přichází ke třem vojákům, kteří spolu s desátníkem Hicksem přepravují na manipulační plošině technického vozidla elektronické roznětky k jaderným náložím.

„Serža je nějak extra nabroušený,“ prohodí, když k nim dojde.

„Á, zašívák se nám vrátil. To je radost...“ zvedne krátce hlavu Kaminsky od obrazového panelu přenosného počítače, kterým nastavuje parametry roznětek. „Užil sis?“

„Nebýt toho, že to byl poručíkův nápad, byl by mě snad na místě skalpoval,“ pokračuje nevzrušeně Drake. Vezme do ruky jednu z posledních roznětek, aby ostatním pomohl. Pohybem dlaní proti sobě otevře bezpečnostní pouzdro.

„Takhle jenom bublal, když mě potkal.“

„Nediv se. Je to pro něho ještě větší záhul než pro nás.“ Hicks si hřbetem ruky přejede po únavou opuchlých očích.

„My jsme pár hodin spánku urvali, ale on ani to ne.“

Kaminsky odpojí vodiče od právě odzkoušené roznětky a vloží ji zpět do pouzdra. Přidá ji na konec řady už naprogramovaných. „Nám tady padají držky dřinou, jenom ty se v pohodě flákaš a užíváš si se ženskou, která nám stejně nebude k ničemu.“

„Hele sklapni. Slintáš závistí,“ sjede Drake pohledem svého kamaráda.

„Zajímalo by mě, co já ti můžu asi tak závidět, chytráku.“

Vysoký operátor se poťouchle zašklebí a podá mu připravený odpalovač. „To, že jsem daleko lepší než ty. Nic víc. Proto poručík vybral mě a ne tebe. Jednoduchý jak facka.“

„Ha, ha, vtipe vylez,“ řekne nevzrušeně Kaminsky. Vezme od Draka rozbušku a zručně ji napojí na tři snímače kontrolního systému. „Kdo z nás dvou je lepší se pozná zítra večer. Jestli budeš ještě naživu, a já ne, tak se klidně chlub dál, ale do té doby je to nerozhodně.“

„Na tom něco bude,“ řekne Drake a napřáhne ke Kaminskému pravičku. Ten zopakuje jeho gesto. Oba nejprve udeří dlaněmi o sebe, pak hřbety dlaní a nakonec se chytí v pevném stisku za zápěstí. Krátce a pobaveně se zasmějí.

Hicks potřese hlavou, ale mlčí a věnuje se posledním součástkám. Tyhle okatě chlapácká gesta nemá příliš rád. Sám neví proč. Možná proto, že sám pochází ze střední třídy Měsíčního obyvatelstva a zvyky jeho podřízených vojáků narozených převážně v koloniálních ghetech a slumech Sluneční soustavy ho iracionálně odpuzují. Může za to asi jeho slušná výchova, kde podobné výrazové prostředky neměly nikdy místo.

„Byla dobrá?“ uculí se odnaproti posměšně Deathmers.

„Jo. Zvládla za hodinu tolik co ty za několik let intenzivního výcviku,“ usadí ho Drake. Kaminsky a Scott se rozchechtají. Desátník se musí proti své vůli slabě usmát. Někdy jejich hlášky nepostrádají vtip.

Deathmersův úšklebek poněkud zkamení. „Tys mě nepochopil, vole. Ptal jsem se, jaks jí to udál.“

„S em pětasedmdesátkou to válí podle mého líp než ty,“ pokračuje klidně Drake a slabě se na druhého vojáka kření zpod helmy.

„Ty mě taky neseser, kreténe!“ vyprskne Deathmers. „Jsi nahluchlej? Otázka zněla úplně jinak!“

„Já vím, ale neber si to tolik.“

Vojáci se spolu s Hicksem slabě pochechtávají.

Drake zvažní ve tváři. „Víš ty co? Zkus to na ní rozbalit sám. Máš možnost. Važ gesta a slova, protože byla vostrá i před tím, ale co má bouchačku, je ještě horší. Takže si dávej bacha, abys o něho nepřišel.“

zvýšila. Seržant Seeks co chvíli pokukuje po hodinkách. Netrpělivě přechází operační centrálou velké výsadkové lodi. Čas nepřijemně utíká a nálože stále nejsou připravené.

Skrčení v těsném prostoru na tom dělají Adams a desátník Perkins. Mezi tmavými válci jaderných náloží mají rozložené diagnostické přístroje a postupně prověřují všech sto hlavíc. Na jejich vkus to jde příliš pomalu. Chtějí už vypadnout, mezi tak velkým množstvím strašlivé smrti se necítí zrovna dvakrát příjemně. Studená noc venku by jim byla milejší. Někdo vzbudí civilního pilota MacWancyho, který je přece jen s průzkumnými loděmi lépe obeznámen a je připraven řídit let improvizované nálože. Po naprogramování letových koordinátů na cíl prověřuje samostatné letové funkce rakety.

Tak uplynou další dvě hodiny. Drake, který sedí venku na otočné věži elektromagnetického děla, si všimne prvních slaboučkých odlesků nového dne. Je si jistý, že první útok musí přijít právě v tuto dobu, protože čas ranního úsvitu je silně zakořeněnou tradicí všech válek a konfliktů v lidských dějinách. Vojáci se stáhnou z ochranného valu a nechají ho opuštěný. Hlídky, které se na kontrolních stanovištích nyní střídají po hodině, nesundají po dobu služby řídicí helmy z hlav. Unavené oči je mnohdy nesnesitelně pálí. Nebe na východě bledne, přechází postupně do purpurová. Stále se nic neděje. Venku je ticho, ani zrnko písku se nepohne. Nervozita s plynoucím časem narůstá geometrickou řadou.

I kolonisté jsou vzhůru. Čekání uvnitř malého výsadkového člunu je pro ně ještě horší. Borodinov a Powell přejdou ve stísněném mlčení prostor mezi loděmi a pootvěřenou přechodovou komorou velké bitevní lodi vejdou do operační centrály. Tam zastihnou poručíka, netrpělivě zírajícího na velkou taktickou obrazovku. Klimatizace příjemně hučí a zahání chlad z otevřeného přístupového koridoru. Wilson z družstva Alpha, který má službu s Darellem, si pohrává s ovladačem transfokátoru kamer. Přibližuje si střídavě jednotlivé výseče neustále pusté pouště barvící se světlem malého červeného slunce, dosud schovaného těsně pod obzorem.

„Stále nic?“ zeptá se Powell za poručíkovými zády.

Ten zavrtí zamítavě hlavou v pevně dotažené přílbě a gestem ukáže na spokojeně pomrkávající informační panely na stěnách kabiny.

„To čekání je nesnesitelné,“ zahučí z druhého konce centrály Borodinov a prohlíží si barevnou strategickou mapu.

„Ne nadarmo se říká, že chvíle těsně před popravou jsou nejhorší,“ opáčí Haris. „Samotná smrt prý není tak hrozná, protože přijde rychle. Nejisté čekání, kdy nevíte, co se bude dít, je nejvíce vyčerpávající.“

Darell sedící u pultu nalevo se k němu natočí a vylekaně na něho upře pohled zpod špatně padnoucí helmy. Prsty křečovitě sevře kolem opěradla sedačky.

„Poručíku...?“ ozve se reproduktor u stropu Perkinsovým hlasem. Je v něm znát napětí.

„Jste hotovi?“ zadoufá Haris.

„Ne, pane,“ zklame ho Perkins. „Ale už jsme zjistili, v čem je chyba. Nefunguje nízkofrekvenční generátor, jenže tady na místě ho neopravím. Budu ho muset vyměnit za jiný. Mohl by mi někdo přivést jiný ze skladu náhradních součástí v transportní lodi?“

„Okamžitě tam někoho pošlu, desátníku.“

„Srovnejte si katalogová čísla podle počítače, pane. Ať mi nepřivezou něco jiného.“

„Ověřím to osobně.“

„Díky, pane.“

„Jak dlouho bude výměna trvat?“ zeptá se Haris.

Desátník znatelně zaváhá. „Vyměním ten krám asi tak za hodinu, pak zapojení a přinejmenším čtvrt hodiny, než zaktivuji všechny nálože. Hodinu a půl...?“

„Rozumím. Konec,“ potvrdí poručík. Nikdo v místnosti nevysloví nad slunce jasnější věc, že za hodinu a půl může být pozdě na cokoli. Tou dobou mohou mít úplně jiné starosti. Pokud je tedy ještě budou vůbec nějaké problémy trápit.

Seržant Seeks si vyslechne poručíkův stručný pokyn ze sluchátek. Prstem ukáže na Issaka a Thorpa. „Padejte do skladu, naložte náhradní generátor pro odpalovače a žeňte s ním za Perkinsem! Bude na vás čekat!“

Oba vojáci se beze slova zvednou ze země, popadnou výstroj a utíkají ke spuštěné nájezdové rampě transportní lodi. Kolonistům rozdají vysílací zařízení komunikátorů. Mikrofony a sluchátka mají přílby zabudované napevno. Stačí je pouze zapojit.

„Zapněte hlavní vypínač, aktivujte komunikační mód bojových příleb,“ instruuje je Berger. „Nastavte mikrofon před ústa, ať je vám rozumět, upravte si vnitřní hlasitost. Jo, tak je to správně.“

„Jednička je scanovací kanál,“ doplní ho Ryan. „Na něm uslyšíte, co se na všech ostatních frekvencích šustne. K tomu si navolte dvacátý kanál, na kterém jedeme my všichni. Zbytek frekvencí nepoužívejte. Ty máme vyhrazeny pro speciální účely.“

Transportér s náhradním generátorem, hnaný Issakovou těžkou nohou, se vyřítí od nákladové rampy s mučivým sténáním hrabajících pneumatik a létajícího kamení. Během pár okamžiků překoná vzdálenost k průzkumné raketě. Tam zběsilým smykem zastaví a málem přejede Morella, který odstraňuje nákladní výtah od boku lodi. Jenom pohotový skok stranou ho zachrání od jistého rozdrčení. Z lodi vyběhne desátník Perkins a žene se k vozidlu, aniž čeká, až se rozplynou dusivá mračna zvířeného jemného prachu. Otevře nákladový prostor a s Thorpovou pomocí vynese těžké zařízení do lodi.

„Čuráku!“ zařve Morell. „Málem si země udělal mastnou sračku. Kam čumíš?!“

Průzkumníkův rozšklebený obličej se vykloní z kabiny. „Nevidíš, že spěchám? Měls dost času odprejsknout z cesty.“

„Ksichte! Doufám, že do večera zhebneš! Copak můžu tušit, že jsi takovej chomout? Volskej potah pro tebe.“

Thorp se vrátí a nasedne do transportéru. Issak zařadí rychlost.

„Fajn jsem si s tebou pokecal!“ zakřičí a šlápne na plyn. Čtyřicetitunové vozidlo poskočí a v prachu se odvalí pryč.

Morell za ním ukáže černý prostředníček. A pro jistotu přidá ještě druhý.

Čas utíká pro někoho jako splašený, pro někoho se vleče jako chromá kurva. Slunce se vyhoupne nad zubatou čáru horizontu, zalévá narudlými paprsky okrovou pláň. Obloha je bez mráčku, nehybná jako vymetený kulečnickový stůl. Rodí se další z hezkých dnů. Zatím je ještě pořádná zima, dobrých deset stupňů pod nulou, ale to se změní. O tom nikdo nepochybuje. Ať již díky stoupajícímu slunci, nebo očekávaným událostem. Nakonec bude pořádné horko všem. Tylerová vyleze z výsadkového člunu a rozhlíží se kolem. Hned jak vstala, ošplichla si obličej v úzké kabině lodního sociálního zařízení. Stále si zvyká na hlasy přicházející jí do uší přes sluchátka v bojové přilbě, která ji nezvykle tíží na hlavě. Nejedná se o nic zajímavého, mnoha sdělením tak docela nerozumí. Kdosi mluví úsečnými větami vojenským žargonem o technických věcech, které jdou naprosto mimo ni. Proto je vnímá jen tak napůl. Prvního vojáka, kterého venku uvidí, požádá o jistou věc. Je to vysoký chlap se širokými rameny, které nemůže zakrýt ani neprůstřelné brnění. Podle jmenovky Clark. Její žádost ho značně překvapí. Musí mu ji zopakovat ještě dvakrát, než si vyžádá přes interkom souhlas s jejím neobvyklým přáním. Nejspíš mluví s tím neustále podmrčeným seržantem, jehož hlas slyší v přilbě nejčastěji.

Voják ji zavede do transportní lodi, kde si ve skladu s náhradní výstrojí vybere, co chce a potřebuje. Ač se to může zdát divné, konečně se cítí daleko pohodlněji než kdy předtím. Pracovní kombinézu s logem GeoTechu na levém rameni vymění za kompletní maskáče se šedobílým vzorem. Padnou jí v těch nejmenších velikostech, které jsou ve skladu k dispozici. Pracovní kotníkové boty s gustem zahodí a nahradí je do půli lýtek vysokou a bytelnou výsadkářskou obuví. I ten nejmenší pár, který nalezne, jí je poněkud velký, ale tenhle problém snadno vyřeší dvoje silné ponožky.

Clark, který se v její přítomnosti cítí trochu nespůsobilý, jí poradí, jak se co zapíná a přes co. Nakonec její vzhled doplní k dokonalosti širokým černým opaskem, který zkrátí na její velikost. Navěsí na něj pouzdra s nástroji a pomůckami, o kterých se domnívá, že by se někdy mohly hodit. Výstroj je sice nezvykle těžká, ale na druhou stranu jí její vzhled dodává tu trochu patřičné jistoty, jež jí prozatím chybí.

„Co je tohle?“ zeptá se Tylerová, když jí Clark vloží do zvláštní kapsy neprůstřelné vesty tenké kovové pouzdro.

„To je OMIS.“

„Cože?“

„Osobní monitorovací a informační systém.“

„Aha. A k čemu to jako slouží?“

Clark do pouzdra zapojí maličký váleček antény a podá jí čtyři kolečka tělových snímačů. „Dva bezdrátové senzory si připevníte na spánky, jeden na hrot hrudní kosti a poslední na levý bok ve stejné výši. Chcete slyšet výklad z technické příručky?“

„Klidně.“

„Tahle moc chytrá mašinka je přenosná řídicí jednotka vybavená mikroprocesorem, operační a zálohovací pamětí a nezávislým zdrojem energie. Má ji naprosto každý z nás. OMIS disponuje dvěma základními funkcemi; přenosem dat z tělových senzorů sleduje důležité životní funkce nositele, vyhodnocuje je a předává nadřazené složce velení, která tímto způsobem může kontrolovat zdravotní stav všech vojáků v jednotce. Druhou funkcí OMISu je poskytovat data ze všech právě dostupných zdrojů, řídit multifunkční přístroje v bojové přilbě a osobní zbraní. Pro mise, kde není plánován nebo z nějakého důvodu nelze uskutečnit informační přenos, se může OMIS naprogramovat a jeho paměť předejm doplnit potřebnými údaji. Provádí se to napojením jednotky na informační „dok“, který je součástí výstupu všech řídicích počítačů bojových strojů. OMIS pak reaguje na jakoukoli situaci, generuje potřebné mapy a doplňuje data podle informací uložených v paměti.“

„Hezky vymyšleno. A tím je vybavena celá armáda?“

„Kdepak, na to je to příliš drahé zařízení. Ve výbavě to mají speciální jednotky a námořní pěchota.“

„Proč tu dáváte mně?“

„Poručík rozhodl. Asi proto, aby na vás mohl dávat pozor, kdyby se vám něco stalo. Dostanete nejspíš frekvenci po někom z padlých kluků.“

Tylerová se pochybovačně zahledí na snímače v otevřené dlani. „Jak moc složité se to ovládá?“

„Na místě vám to bohužel nevysvětlím. Podívejte se do vnitřní nápovědy v operační paměti a projděte si nejzákladnější funkce. Víc asi stejně nestihnete. Normálně by s vámi někdo sjel úvodní test, ale na to teď není čas.“

Voják si prohlédne kompletně ustrojenou bioložku a spokojeně pokývá hlavou. Pak ji vyprovodí ze skladu. Mariňáci, kteří Tylerovou později venku zahlédnou, se za ní udiveně ohlížejí, ale netváří se nesouhlasně. Spíš naopak.

Zato její vlastní lidé reagují odmítavě. Vidí jim to na očích i v gestech, když se od ní odvracejí. Proč jsou takoví? ptá se v duchu marně. Jim stačí přehodit si přes pracovní hadry neprůstřelné vesty a chrániče, které včera večer dostali, jako doplňky ke zbraním. Nezáleží jim na tom, jak vypadají. Oni jsou civilisté a nechtějí mít s vojáky nic společného. To jen neúprosné okolnosti je s nimi náhodou svedly na stejnou cestu. S tím se nedá nic dělat. Ale vypadat jako vojáci? To tedy opravdu ne. Ani náhodou. Jen ať se pozná, že oni k armádě nepatří. Třeba se jim z nějakého podivného aktu slitování dostane milosti před konečným rozsudkem. Třeba v to tajně doufají. Budou bojovat o své životy, to ano, ale vojáky se rozhodně nestanou.

Tylerová od nich s prvními slunečními paprsky odejde. Když se zahledne v pokřiveném odrazu vyleštěného krytu antény, marnivě si pomyslí, jak jí to sluší. Vlastní rodiče by ji nepoznali. Neposlušné vlasy má stočené do uzlu skrytého pod helmou. Přímý pohled a pevné ruce na obrovské zbraní z černého kovu a plastu. Na zádech batoh s municí. Do jeho širokých kapes po stranách uložila několik dávek dehydrovaných potravin, které ji odpuzují už svým vzhledem, a dva balíčky s první pomocí. Masivní výstupek mikrofonu před pevně sevřenými ústy. Zasměje se pro sebe. Asi se opravdu měla narodit jako muž. Však jí to vždycky říkali. Jenže nikdy necítila, že by to tak bylo správné. Být ženou mělo i své výhody. Někdy. Pokrčí rameny, nepatrně svému odrazu pokyne a jde dál. Chce najít desátníka Hickse a jeho

družstvo. Ty znáš ze všech nejlíp.

Oprávněně se domnívá, že mezi vojáky bude mít největší šanci přežít, pokud vůbec nějaká šance bude. Už nevěří zmatenému personálu geologické výzkumné stanice.

„Vypadá to, že dneska se nic konat nebude,“ pronese nahlas Borodinov v řídicí kabině velkého výsadkového člunu.

„Že bychom dostali odklad? Tomu se mi nechce věřit,“ utrousí poručík skloněný nad taktickým panelem.

„Slunce dávno vyšlo a vaše předpoklady se nenaplnily. Nikdo na nás zatím neútočí.“

„Správně by nás měli zlikvidovat co nejdříve. Čím víc času nám poskytnou, tím větší šance budeme mít něco vymyslet na svoji obranu. Takhle se to nedělá!“

„Je možné, že nečekali ani to, čeho jsme dosud dosáhli,“ namítne Powell. „Nebyli připraveni a teď jim asi trvá, než se zformují. Zkusí to třeba další noc.“

„Dost možná. Já být na jejich místě, tak bych určitě nečekal, až to ty experimentální mašinky rozbálí. Naopak, použil bych všechno, co bych měl k dispozici a smetl bych nás pěkně bezpečně z oběžné dráhy. Na pokusy bych zvysoka kašlal. Předešel bych tím tak jednou provždy všem možným problémům.“

Borodinov se zašklebí. „Tady zřejmě hrají prim peníze soukromé společnosti. Do tohoto divadla určitě vrazila obrovské prachy, takže armáda má nárok leda přihlížet. Dělat hasiče bude jediná vojenská práce.“

„Nejste vy náhodou prognostik?“ nakrčí znechuceně nos Haris.

„A víte, že ano, poručíku? Kdysi jsem do toho oboru fušoval. Takže co se týče vzájemných vztahů obchodních společností, málokdy se mýlím.“

„Po tom mi nic není,“ pokrčí rameny Haris. Opět se zahlubá do taktického plánu. Dovnitř vstoupí oba piloti a vystřídají předchozí směnu.

Vousatý geolog se rozhlédne kolem. „Koukám, že tu pro nás nic nového není, vrátíme se zpátky. Zkusím se chvíli prospat. V noci jsem ani oka nezamhouřil.“

Poručík na to nic neřekne.

Borodinov dojde ke dveřím operačního centra, ale pak se otočí. „Mimochodem, poručíku, viděl jste po ránu Tylerovou? To je vaše práce?“

Haris zvedne hlavu od panelu a upřeně se podívá geologovi do očí. „Ještě jsem neměl čas s ní mluvit, ale slyšel jsem o tom. Nikdo z nás ji do uniformy nenutil. Je to jen a pouze její nápad.“

„Ona není voják, poručíku, a nemá co nosit vaši uniformu. Proti tomu bych mohl protestovat.“

„Zkuste to.“

„Chci znát pouze vaše stanovisko.“

„Dovolil jsem jí vzít si z našich náhradních výstrojních součástí, co uzná za vhodné, protože jsem neshledal jediný důvod proti.“ Haris si založí ruce v bok. „Borodinove, nechte ji být! Je to čistě její věc. Když vám její chování tak vadí, nevsíkejte si ji.“

„No, ale...“

„Pokud vás to jednou provždy uklidní a smete to celou záležitost konečně ze stolu, přebírám za ni veškerou odpovědnost. Dokonce půjdu tak daleko, že ji přiberu do plného stavu své jednotky a natrvalo ji přiřadím k družstvu Bravo. Pokud chcete, nechám vyhotovit písemný rozkaz a jednu kopii vám předám. Případné námítky zamítám dřív, než je vyslovíte. Podle zvláštních ustanovení o výjimkách v krizových situacích a vyhlášeném výjimečném stavu na to mám nárok. Souhlasíte?“

„Dobře, dobře,“ vztáhne před sebe jakoby v obraně ruce geolog. „Máte pravdu, vem to čert.“ Otočí se a odejde. Powell se zvedne a beze slova ho následuje. Oba desátníci O'Neill a Diners se po sobě krátce podívají. Nový ranní vzhled oblíbenkyne číslo jedna se roznesl mezi vojáky rychlostí blesku. Její přestrojení všechny pobavilo, ale na druhou stranu jí u těch samých mužů vyneslo určitý obdiv. Kdykoliv ji teď někdo potká, napůl vážně jí zaslutuje.

Tylerová si totiž nevšimla, že na výložkách její uniformy jakýmsi nedopatřením zůstaly kapitánské distinkce. A vojáci o tom před ní schválně mlčí. Na jejich vojenské pozdravy s radostí odpovídá, protože se cítí jako jedna z nich. Má z toho radost.

HLÍDKOVÁ SMĚNA OBOU PILOTŮ se chýlí ke konci. Za deset minut je má vystřídat další dvojice. Poručík Haris se pořád hrbí nad taktickým panelem. Jsou skoro tři hodiny po východu slunce. Výměna vadného generátoru v průzkumné raketě se protahuje čím dál víc. Desátník Perkins se čas od času ozve a informuje poručíka o dalším postupu. Nastanou nové nepředvídané komplikace. Nový nízkofrekvenční generátor se nepatrně liší od předešlého typu a působí potíže při montáži na původní místo. Jeho zabudování si vyžádá dodatečné přemostění pěti napájecích vodičů.

Jak hodiny ubíhají, adrenalin v krvi vojáků klesne na obvyklou hladinu. Vlna nervozity a svírání žaludků postupně pomine a nakonec zmizí docela. Začne se i vtipkovat. Rozšíří se všeobecný názor, že poprava se prozatím odkládá - dneska je přece taky noc, ne?

Mnozí z kolonistů hladově rozbálí nafasované potravinové dávky, ale nakonec dojdou ke společné shodě, že ještě nemají takový hlad. Naházejí otevřené balíčky do drtičů odpadu. Pomyšlení na luxusně vybavenou kuchyni stanice vyvolává toužebně nostalgická kručení prázdných žaludků.

„Veliteli, tady desátník Perkins.“

„Slyším,“ řekne Haris a zvedne hlavu.

Na panelu bezpečnostních senzorů zhasne jedno z kontrolních světel.

„Jsme se všim konečně hotoví,“ prohlásí Perkins přes reproduktor.

Čidlo se nachází jihozápadním směrem od letiště v pustém sektoru pouště na okraji monitorovaného sektoru. Skoro dva

kabiny. „Zůstaneme zatím tady jako záloha, ale nebojte se. Až to začne, taky si vystřelíte.“

Bioložka v armádních maskáčích se snaží zklidnit ruce, které roztřásl adrenalinový příliv. Ústa i jazyk má suché jako troud. Sedí na nepohodlném sedadle, pušku drží položenou přes kolena.

Poručík Haris sleduje let první rakety na samostatném výstupu mobilního řízení v kabině velitelského transportéru. Po obou bocích a poněkud vzadu od jeho stroje zaujala vyčkávací pozici dvě elektromagnetická děla se zásobníky nacpanými vzácnou municí z ochuzeného uranu. Jsou určena pro poslední linii obrany.

To bylo o chlup, pomyslí si Haris. Stačilo pitomých deset minut a nálož bychom nestihli odpálit. Ztracené štěstí. Co je to deset minut proti zkurvené věčnosti?

Raketa stoupá tak dlouho, že z ní zbyde jenom malý ohnivý bod na světlém nebi. Tato část dráhy jejího letu je nejkritičtější. Kdyby se ji v tomto okamžiku pokusil kdokoli sestřelit, určitě by se mu to povedlo. Jenže loď nemíří dál do výše. Po dosažení výšky jednoho sta kilometrů se překlopí přes vertikální osu a na plný tah naletí po strmé sestupové dráze nad vybrané pohoří. Podle programu se rovnou z chodu zaryje do střední části skalnatého masivu, mezi dva centrální vrcholky. A pak sbohem tomu, kdo se bude nacházet v bezprostřední blízkosti těch hor.

Dej, ať to vyjde, modlí se tiše Haris, i když není věřící. Za příslib úspěchu by byl ochotný vyznávat a uctívat do konce života naprosto kohokoliv. Ať ochutnají svou vlastní medicínu!

Druhý stroj se odlepí od země a zamíří šikmo do vzduchu. Za rychle utichajícího řevu přeletí přes komplex stanice. Zmizí zhruba v opačném směru než první raketa. Dým spalin se postupně vytrácí.

Vojáci i bývalí kolonisté jsou na svých místech. Zbraně sevřené v bojových rukavicích a zpocených dlaních. Pohledy upřené do prázdné pouště, odkud se blíží neviditelná smrt. Průzkumné rakety odletěly pryč, zbylo po nich ticho. Písek slabě šustí v mírném větru.

„První linie je vzdálená zhruba šestnáct set metrů,“ řekne do interkomu O'Neill odečítající údaje z panelu bezpečnostních senzorů.

„Rozumím,“ potvrdí v éteru Harisův hlas. „Plazmové vrhače... pal!“

Oba piloti v řídící centrále se zhluboka nadechnou, zapřou se do tvrdých sedadel a stisknou povelová tlačítka. Tylerová, ostatně jako zbytek kolonistů, uslyší poručíkův povel v komunikátoru přilby. Přivře oči a celá se napne v očekávání něčeho, co prozatím nepoznala. Nevidí z transportéru ven, pouze slyší hluboké, prudce silící zahučení obrovského výkonu mohutných strojů a krátké mnohonásobné syknutí na hranici slyšitelnosti.

„Všechno?“ zašeptá potichu.

„Pšššt,“ přiloží si prst na rty Hicks.

Na nezměrně krátký okamžik vyvstanou obrysy všech předmětů do nejmenších podrobností v oslnivě bílém světle. Po sekundě bolestivého ticha se přivalí ječící vlna ozvěn explozí. Země se roztřepe pod silou energetických úderů. V ohnivých gejzírech vyletí vysoko do vzduchu stovky tun horniny, na nepostřehnutelnou chvíli se zastaví a zase dopadnou zpět dolů, lapeny neúprosnou gravitací. Po obvodu pásma, kde jsou položena výstražná čidla, se země kroutí a obrací jako pod radlicí obrovského pluhu. Hluboké krátery vyrvané v neplodném písku zahálí cáry kouře a prachu.

Transportér se mírně zakývá na tlumičích, Tylerové zazvoní v uších. Pohlédne na panel spojovací sekce, kde obrazovky monitorů začínají ukazovat jednotlivé výhledy ze střílejících strojů.

Scott leží na břiše, dalekohledem vyhlíží přes korunu hráze na obraz zkázy. Ze země v bláznivém tempu vystřikují gejzíry ohně a spálené půdy. Kaminsky vedle něho mhouří oči před jasnými výbuchy. Nepatrnými pohyby hladi hranatý bok velké zbraně. Čeká.

„Zrychlili postup!“ zazní hlas z velitelské lodi. „Je jasné, že už o nich víme. Opřeli se do toho! Patnáct set... čtrnáct set...“ odpočítává vzdálenost pilotův hlas neosobně.

„Palte bez příkazu!“ štěkne Haris do interkomu.

„Rozumím, volná palebná zóna!“

Vrhače střílejí bez přestávek. Sloupy země se převracejí ve vzduchu. Zvukové vlny výbuchů rachotí nad rovnou planinou jako nekonečné laviny kamení a zamačávají lidi ještě hlouběji do písku. Oslnivé záblesky čisté energie zanechávají modré stopy na sítnicích otevřených očí. Ochranná hledí všech vojáků jdou dolů. Stažené vrásky na čelech profesionálů zmizí pod polarizovanou vrstvou neprůstřelného plastu. Většina kolonistů následuje jejich příkladu.

„Panebože... smiluj se...!“ křičí chraptivě do příšerného randálu Suvorov. Obličej má vtisknutý do země, ruce sepnuté na zátylku, přilba větší přinejmenším o dvě čísla se mu sveze šikmo z hlavy. Jeho puška leží opodál jako mršina. Vůbec nikdo ho neslyší.

Ani ten Bůh.

Jak se posouvá hranice mizejících senzorů, upravují piloti počítačem ovládané náměrné těžkých zbraní. Bitevní stroje pomalu sklánějí konvektory vrhacích zařízení a přesouvají stěnu rozpoutaného pekla stále blíže k ochrannému valu. Protože se zaměřovací systémy nemají na čem zachytit, musejí piloti vést palbu ručním ovládním.

„Dvanáct set... jedenáct set... jeden tisíc...!“

Vojáci jsou prozatím v relativním klidu. Zbývá ještě tak čtyři pět minut, než neviditelný nepřítel dosáhne vnějšího úpatí ochranného valu. Potom přijde řada i na ně. Zatím nemá cenu plýtvat náboji. Někteří z kolonistů ale již nyní skučí polohlasem přes sevřené zuby a nebýt toho, že se jim nohy změnily v rozklepané bláto, asi by s křikem zahodili zbraně a vzali nohy na ramena. Ostatní s nemalým úsilím spolknou svůj děs, obrní se tvrdě hraným odhodláním a čekají na nadcházející střet.

„Osm set... sedm set metrů...!“

Ještě pět set metrů a vrhače plazmy budou muset zastavit přehradnou palbu. Střílet blíže by bylo pro lidi příliš

nebezpečné. Drobné kamínky vymrštěné silou explozí vysoko do vzduchu už teď hravě překonávají těch pár set metrů a dopadají v houstnoucím dešti na pozice vojáků, mezi bojovou techniku i do volného prostoru mezi loděmi. Průzkumná raketa naložená termonukleární smrtí dosáhne nejvyššího bodu letové dráhy. Přesně podle programu se překlápí a se špičatým čumákem naměřeným k zemi prudce akceleruje. Dlouhý chvost plamenů jí šlehá ze zkosené zádi. „Pět set metrů! Nelze s jistotou identifikovat žádný pozitivní zásah,“ oznamuje Diners. Automatické stroje nevedou palbu na žádný konkrétní cíl, pouze se podle upravovaných údajů náměrně snaží zasypat vymezený prostor co nejhustším množstvím ničivé energie ve snaze alespoň náhodně zasáhnout cíl. Jenže přehradná palba je natolik mohutná, že ani počítače podle sledování světelných spekter explozí nedokáží s dostatečnou přesností určit, zda k nějakým zásahům do černého vůbec došlo. „Prima šrumece, co?!“ zaře nahoře na obraném valu nadšeně Clark, a ne právě šetrně praští do ramene vedle sebe ležícího Withvorta. Geolog jen zahučí. „Chmm...“ Neobratně svírá pušku pod ramenem, do očí mu stéká štiplavý pot a uvažuje, zda se nemá raději zastřelit rovnou. „To nic, bude to ještě lepší! Uvidíš!“ nedá se odradit voják. „Jen co se dostanou sem k nám...“ „Čtyři sta metrů...!“ Na taktické mapě se přímo před Harisovými očima červený bod útočící rakety bleskově přibližuje k černě zakroužkovanému pohoří. Velké digitální číslice odečítají dobu do nárazu. „Třicet sekund do výbuchu,“ řekne do mikrofonu. „Připravte se!“ Vojáci sníží průhlednost ochranných hledí na minimum. Přílbové displeje nyní ukazují výhled na venkovní prostředí zprostředkovaný přes zaměřovače zbraní. Někteří kolonisté tak rovněž učiní, ale většina dávno zapomněla na instruktáž z předešlého večera. Vytřeštěně zírají na přibližující se stěnu výbuchů. „Tři sta metrů...!“ V této vzdálenosti začíná položené minové pole. Tu a tam některá z min opravdu vybuchne, ale ve vířících sloupech explozí plazmy se to nedá poznat. „Dvacet sekund do nárazu,“ zazní v interkomu hlas poručíka Harise. „Vidíš?“ zakřičí v řídicí centrále O'Neill a rukou ukáže na jeden z obrazových panelů, který zabírá v nejvyšším možném rozlišení povrch pouště před postupující vlnou přehradné palby. Diners postřehne, že středem obrazu běží pískem zřetelná stopa, která se za nepřítelem pohybujícím se těsně pod povrchem pouště tvoří jako kýlová stopa za lodí. „To je ono!“ Pilot vycentruje zaměřovač bitevního stroje na obrazovku. Obvyklý záblesk modravé energie výbuchu se zbarví do červena. Spektrální analyzátor potvrdí vysoké procento kovu vyzářené do prostoru. Přímý zásah. „Dvě stě metrů...!“ Bojové stroje přestávají střílet. Dozvuky výbuchů přeletí nad postavením lidí, poslední tuny písku a kamení dopadnou s rachotem zpět na zem. Hned na to oznámí sluchátka Harisovým hlasem: „Deset sekund...!“ Tylerovou rozbolí prudce hlava. Už neví, co s nervózními pohyby rukou, a tak je raději obě stiskne mezi koleny. Suvorov se pokouší zahrabat do země jako krtek. „Pět... čtyři... tři...!“ Vojáci z opatrnosti sklopí oči, dívají se sotva pár centimetrů před sebe. „Dva... jedna... Náraz!“ Na okamžik se snad i zastaví čas. Haris dokonce zapochybuje, jestli připravená nálož bude opravdu fungovat. Pár civilistů se s očima rozevřenými zvědavostí rozhlíží po patnáct set metrů dlouhém pruhu rozryté a spálené pouště, z níž se silně kouří. Pak se za jihozápadním obzorem náhle a zcela tiše rozzáří světlo nezměrné intenzity a promění oblohu v planoucí pochodeň spalujícího žáru. A to ticho. Piloti v bezpečně odstíněném nitru výsadkové lodi zaregistrují, že smrtící kruh útočících strojů se zastavil v pohybu a strnul na místě. Bezpečnostní senzory přestanou mizet a klidně svítí do šera. „Nepostupuj!...“ zašeptá Diners. Neodvažuje se vyslovit nahlas myšlenku, zadoufá, že se útok na poslední obranný bod lidí zastavil. Světlo rychle ztratí na síle, rozzářené nebe pohasíná. Z rozpoutaného jaderného pekla se rodí obří hřib černé radioaktivní smrti. Zvuková vlna termonukleárního výbuchu se přizene až několik sekund poté, co světlo exploze zmizí z oblohy. Řev je tak strašlivý, že dosavadní zvukové efekty pulsních zbraní znějí stejně uboze jako klinkání vánočního zvonečku proti houkání mlhové sirény. Každý má najednou pocit, jako by do hlavy i do hrudi dostal zásah desetikilovou palicí. Nezkoušeným civilistům na obranném valu to vyrazí dech, začnou se dusit. Vzápětí se přivalí tlaková vlna a tektonické vlny jedna za druhou rozvlní relativně pevnou půdu jako rozbouřené moře. Vozidla se kývají na tlumičích, menší technická zařízení se převrhnou nebo se posouvají po zemi sem tam. Lidem se dělá špatně, a ti, co nezaryjí ruce hluboko do písku nebo se něčeho velkého pevně nechytí, jsou smeteni z vysoké hráze dolů. Donedávna pevná a jistá zem se kroutí a vyhazuje jako jankovitý kůň. Obzor se zbarví nevidanou paletou ohnivých barev, vysoko do stratosféry majestátně stoupá obludně duhový hřib plný černofialových mračen. Milióny tun prachu vyvrženého do prostoru uberou slunečním paprskům na síle. Svět zešedne. Nakonec nárazové vlny způsobené výbuchem opadnou a zanechají po sobě zvlněnou, popraskanou zem. Ječící uragán utichne stejně rychle jako se přihnal. Lidé kteří popadali z valu, se škrábou zpět nahoru jen proto, aby zhlédli nejpřekvapivější divadlo ve svém životě. „Vidíte to, co já?“ zašeptá nehlasně Lang z prvního družstva.

jej políbí a pak zarazí do pušky. „Mám posledních pět zásobníků s municí z ochuzeného uranu.“

„To jsme na tom skoro stejně,“ přitaká průzkumník.

Kaminsky přestane střílet. Rozhlédne se pátravě kolem, ale v dohledu se žádný nepřátelský objekt nepohybuje. Zapne vyhledávací mód v infračerveném spektru. Taky nic. Senzory zaregistrují množství teplotně jasnějších skvrn požárů, které jsou výraznější, než jejich okolí. Odkudsi zpoza černého chuchvalce dýmu, který se převahuje těsně nad zemí, je slyšet sporadickou střelbu. Někde zarachotí pár dutých výbuchů.

Euforie je pryč, odvetná palba ustává.

„Tady kontrolní; vypadá to, že ustupují...“ ozve se po dlouhé době ve sluchátkách O'Neill. „Ano... stahují se na jižní konec letiště. Odhadovaný počet tak pět nebo šest kousků. Viditelnost je obecně špatná, některé kamery jsou rozbité, takže přesnější odhad prozatím nemám.“

„Velitel; nikdo se za nimi nepouštějte!“ přikáže poručík Haris. Má ochraptělý hlas. „Vyřídíme to s pomocí automatických strojů. O'Neill!“

„Ano, pane, rozumím. Právě překonali bezpečnostní val a berou to pryč do pouště! Posílám za nimi pět plazmových vrhačů a pět elektromagnetických děl.“

Vojáci i kolonisté zůstávají na místech. Dávají dál dobrý pozor, jestli přece jenom někde poblíž nezůstal nějaký nepřítel. Vybrané bitevní stroje se dávají do pohybu, točí se a nabírají směr k jižní straně letiště. Za vzrůstající rychlosti se vydrápou po poničeném ochranném valu a zmizí lidem z očí na jeho druhé straně.

„Dostali jsme je! Vyhráli jsme!“ houkne Kaminsky a zády se opře o bok rozpáraného transportéru třetího družstva. Vypne přílbový displej, zvedne hlavu, pušku drží namířenou před sebe.

Drake si ho změří. „Neuhráli jsme ani pitomý hovno, brácho. To nejlepší nás teprve čeká.“

„Získali jsme krátký oddech, jinak nic!“ Rigby vezme do ruky kámen, hodí ho a sleduje, kam padá.

Seržant Seeks doběhne k mobilnímu velitelskému stanovišti a vlezle dovnitř. Má poškrábanou tvář a na levé ruce provizorní obvaz z kusu hadru. Chmurným pohledem přejede monitorovací panel jednotky, posadí se k němu. Některé malé obrazovky černobíle zní nebo ukazují dlouhé rovné čáry.

„Hlaste se,“ řekne do interkomu. „Postupně...“

Vojáci, kteří zůstali naživu, se jeden po druhém nahlašují podle přidělených pořadových čísel. Ostatní jsou zticha, pozorně poslouchají, která čísla v éteru padnou a která ne.

Desátník Hicks se vykloní z transportéru, hledá Tylerovou. Ta během boje někam zmizela. Najde ji za zadní nápravou, jak v předklonu intenzivně zvrací.

„To najednou...“ dostane ze sebe, když si všimne, že nad ní stojí.

Beze slova jí podá nenačatý balíček kapesníků.

Tylerová se trochu vzpomene. „Díky,“ řekne.

„Není zač. První bojové zážitky většinou končí pořádným zvracením.“

Bioložka se narovná a ukáže rukou přes troskami posetý prostor.

Hicks se naznačeným směrem podívá a uvidí nehybný, kouřící trup nepřátelského stroje. Na zkroucených zubatých kotoučích, čnějících ztuhle k nebi, ulpělo cosi jako chuchvalce silných provazů. S jistotou sice neurčí, oč se jedná, ale lana to určitě nejsou.

„Hm?“ zamručí tázavě.

„Roztrhalo ho to na kusy... ach bože. Proč?“

„Taková je válka, ať už je jakákoliv.“

„Je mi z toho nanic.“

„Nedívám se.“

„Ale stejně jsem toho hajzla dostala!“

„To je dobře,“ usměje se Hicks a poklepe jí na rameno.

Z jižního směru pouště se řídkým vzduchem nese dunění explozí. To automatické bitevní stroje vyrovnávají skóre. Pronásledují posledních pár biomechanoidů. Tenhle boj je pro mariňáky vyhranou záležitostí.

„Veliteli, tady O'Neill.“

„Velitel, slyším,“ ozve se Haris, zatímco prochází mezi vojáky a kontroluje je.

„Máme zpátky signál z Regula, pane. A ještě...“

„Hned jsem u vás!“ přeruší ho poručík.

„Ano, pane, jistě. Konec.“

Haris se za pár okamžiků objeví ve dveřích centrály výsadkové lodi. Obličej má špinavý od sazí, uniformu na několika místech ožehlou a propálenou. Unaveně odloží svoji zbraň stranou.

Desátník O'Neill se k němu otočí a ukáže na jednotlivé panely, kde svítí skoro samá zelená světla. „Rušení skončilo během boje, pane. Přístroje jsou funkční a máme nad nimi úplnou kontrolu. Od Regula přijímáme komunikační signál. Smůla je v tom, že ho ve volné formaci obklopují tři velké, zřejmě válečné lodi. Současně se objevilo šest dalších objektů, které se k nám přibližují z vysoké oběžné dráhy. Prozatím se je nepodařilo identifikovat. Pozorovací a vyhledávací prostředky mají nastaveny v pasivním režimu. Zřejmě se domnívají, že tak snáze uniknou pozornosti.“

„Vidím,“ řekne poručík s pohledem upřeným na obrazovku vyhledávacího radaru. Mateřská loď je na místě, kde ji očekával. Je zobrazená jediným zeleným světlem, šest neznámých přibližujících se objektů počítač označil červenou barvou a číselnými údaji o zkracující se vzdálenosti.

„Palubní přístroje prozatím nedokáží rozlišit, o jaký typ lodí se jedná,“ řekne Diners. „Ale šlo by to snadno, kdybychom obnovili spojení s Regulem a použili jeho senzory.“

„Ne, ještě ne,“ zavrtí hlavou Haris. „Mohla by to být z jejich strany léčka. Loď může být dávno obsazená a my bychom

neustále nepříjemný pocit, který se nedaří vytěsnit do rozumných mezí. A teď je ještě bojový poplach zvedl z příjemného nicnedělání na přepravním trajektu a nahnal do transportních lodí. Rozkazy, které obdržel před odletem, jsou o ničem. Prakticky samé kecy. Nedožvěděl se z nich nic podstatného ani užitečného.

Pouze z nich nabyl intenzivního dojmu, že tu tutově došlo ke kolosálnímu průseru.

A on ho má nejspíš rychle a efektivně zahladit.

Vážně se těší, až bude tahle fuška za ním a na konto mu přiteče dohodnutá částka. Znovu zkontroluje veškeré položky a snaží se eliminovat moment překvapení. Tomu se dá předejít jen pečlivým plánováním i těch nejmenších podrobností. Je rozhodnut postupovat pomalu a opatrně. Ať si spěchá, kdo chce, on se vrátí domů v pořádku.

„Tango pět - pět - dva, jsem na sestupu.“

„Tango tři - čtyři - tři, problém se zaměřením vnějšího lokátoru... příjem dat negativní. Potvrďte!“

„Tango pět - pět - dva, já dva - dva - jedna rozumím. Udržujte optimální vzdálenosti ve formaci. Opakujte...“

Motory basově duní, piloti se hrbí nad navigačními přístroji. Sluchátka na uších jej zahlcují spoustou podružných informací. Údaje logistické podpory víří v barevném reji po panelech okolo.

Zamračí se.

Venkovní senzory potvrdily extrémně vysoký a prudký nárůst radioaktivních prvků v atmosféře. Zaznamenané údaje jsou vysoko nad limitními hranicemi běžných hodnot. Prsty jedné ruky vytūkává několik povelů na klávesnici před sebou. Analýza je okamžitá. Kdesi došlo k termonukleární explozi. Předchozí údaje se vzácně shodují.

To už samo o sobě vypadá jako pořádná sračka.

Všech šest mohutných přepravních lodí vstupuje společně do atmosféry planety.

Neplodný svět písku, kamení a zubatých skal se blíží.

VOJÁCI I ZBYLÍ KOLONISTÉ si doplňují zásoby munice, snaží se ve spěchu najíst a napít. Na odpočinek nezbyvá čas. Seržant je krátce informuje o přibližující se formaci nepřátelských výsadkových lodí. Ze zbývajících hodiny do dalšího utkání se rychle stane slabých čtyřicet minut.

Kaminsky a Drake stojí u nabíjecího automatu a plní si zásobníky novou municí. Menší voják co chvíli podmračeně pohlédne k obloze.

„Nepříjemnej pocit, co?“ zašklebí se Drake.

„Fakt jo. Skoro to vypadá, jako by mi měli spadnout rovnou za krk.“ Kaminsky se na chvíli odmlčí a sebere čtyři zásobníky. „Jak myslíš, že budou dobrý?“

„Přiměřeně,“ opáčí bezvýrazně Drake.

Oba pak pozorují, jak vojáci z družstva Alpha shromažďují nepoškozenou techniku. Z pouště se vrátí zbytek bitevních strojů.

„Pamatuješ na tu holku z portorikánský čtvrti?“ zeptá se náhle Kaminsky.

„Měl bych?“

„Tu, u který jsme byli poslední noc? Měl jsem v plánu si s ní ještě párkrát pořádně užít.“

„Poručík ví, co dělá,“ mávne rukou Drake a zavře plný batoh. „Vod toho je poručík.“

„Snad...“ zapochybuje Kaminsky. „Tady nevěřím nikomu.“

Vyšší operátor zahlédne Tylerovou a zamává na ní. Bioložka změní směr a přijde k nim.

Kaminsky nasadí na tvář svůj oblíbený škleb. „Jak je?“ zeptá se.

„Poblila jsem se,“ sdělí mu stručně a beze stopy humoru. Její vak na zásobníky je znovu plný až po okraj. Uniformu už nemá tak čistou jako před pár hodinami a v mladistvé tváři se objevilo pár vrásek navíc. Pušku nese křížem přes tělo jako zkušený voják.

„Ale...?“

„MacWancyho to roztrhalo jako špinavý hadr.“ Při té vzpomínce se otřese. „Nebyl ode mě víc než třicet metrů.“

„Smůla,“ utrousí Drake.

„Dostala jste to?“ zapře Drake Kaminsky.

„Jo. Nacpala jsem do té příšery přinejmenším šest granátů a trochu té munice... z uranu?“

„Jste bezvadná, přesně podle mého gusta,“ pochválí ji Kaminsky.

„To určitě,“ zasměje se Tylerová, ale pak se zaškarodí na Draka, který se pro sebe nepatrně ušklebuje. „Váš desátník mi říkal před chvílí to samé, co se s vámi, sakra, děje?“

Vojáci se na sebe podívají. „Hicks není špatnej chlap. Už jsme tu měli i horší,“ řeknou dvojhlasně.

„Neuhýbejte.“

„K tomu se nedá moc co říct,“ odbyde ji mávnutím ruky Drake.

„Za chvíli tu budou,“ nadhodí si zbraň Tylerová.

„Měli bysme se sbalit a přichystat na finále.“ Kaminsky si hodí plný bandalír přes taktickou vestu a vak na ramena.

„Bude veselo.“

„Vojáci budou horší než ty stroje?“ chce vědět bioložka po cestě k transportérům.

„Určitě,“ přikývne Drake.

„Proč?“

„Ať jsou stroje sebevíc dokonalé, pořád to jsou jenom překombinované mašinky. Není nad tvořivě uvažující lidský mozek, který se ještě nikomu nepodařilo ničím srovnatelným nahradit. A mimoto, těch vojáků bude opravdu hodně.“

„Kolik odhadujete?“

„No, šest velkých lodí... zhruba šest stovek, plus nějaká ta těžká technika.“

„He?“

„Tanky, bojové transportéry, raketometry, plazmová děla, pulsní zbraně... a tak vůbec.“

„Tolik...?!“ potřeše hlavou Tylerová. „Moc hezké vyhlídky.“

Voják pokrčí rameny.

Zbylí živí se shromáždí mezi bojovými transportéry pod břichem velkého výsadkového člunu, který je chrání před pohledem shora. Je na nich znát silná únava. Obličejové mají šedivé a strhané. Málokdo vyšel z předchozího boje bez újmy. Odnášejí si ze střetnutí nejrůznější šrámy, podlitiny, výjimkou nejsou krvácející tržná zranění. Tu a tam se vyskytnou na pohled ošklivě vypadající rány, způsobené střepinami granátů. Poslední žijící zdravotník z družstva Bravo prochází postupně mezi vojáky a ošetřuje nejnnutnější případy.

Poručík Haris za sebou zavře přechodovou komoru lodi a sestoupí po rampě dolů. „Zbývá zhruba pětadvacet minut, než se tu likvidační jednotky objeví a dojde k dalšímu boji. Mám k vám několik věcí. Za prvé: velitel družstva Alpha, desátník Ransom je mrtvý, což už asi stejně víte. Takže na jeho místo musím dočasně ustanovit někoho jiného.“

Rozhlédne se po tvářích vojáků.

„Tímto propůjčuji hodnost desátníka vojínu první třídy Clarkovi a současně s tím jej ustanovuji do funkce velitele prvního družstva.“ Poručík přistoupí k operátorovi těžkých zbraní a potřese mu krátce pravicí.

„V rámci současných možností vám blahopřeji, desátníku.“

Clark se zatváří potěšeně. „I tak vám děkuji, pane.“ Od jeho nových podřízených a bývalých kamarádů se ozve napůl posměšný sykot a tlumený šepot. Poručík si jejich nekázně nevšímá.

„A... pane?“ zaváhá operátor.

„Ano?“

„Mám doufat nárok na veškeré poddůstojnické a funkční příplatky, ne?“

Poručík se zašklebí. „Jistě. Pokud budete mít příležitost si je někdy vybrat v armádní pokladně na Marsu.“

„To jsem chtěl slyšet, pane. Takhle mi to stačí.“

Haris se obrátí zpět k ostatním. „Za druhé jsou tu ty výsadkové lodě, které sestupují z oběžné dráhy. O nás zatím mít mnoho informací nemohou, protože jejich vyhledávací senzory pracují pouze v pasivních režimech. Zřejmě, aby na sebe zbytečně předčasně neupozornili. Naše protiakce je musela hodně překvapit. Jsem si jist, že s něčím podobným nepočítali.“

„S mariňákama si nikdo zahrávat nebude, pane...“ zabručí polohlasem Wilson.

„Dávám vám za pravdu,“ kývne hlavou Haris. „Mohou si snadno spočítat, že i my máme ztráty, ale nevědí, jak jsou vysoké a jsme-li i nadále bojeschopní. Logicky jsou opatrní. Další poměrně dobrou zprávou je fakt, že jsme opět schopni navázat spojení s Regulem. Podle automatického signálu, který vysílá, víme, že křížník se zdá být v naprostém pořádku. Naše vyhlídky na příštích pár hodin jsou špatné, co si budeme namlouvat. Přesto jsem se rozhodl, že nejlepší ze všech možných špatných způsobů, jak to tady skončit, je pokusit se probít na mateřskou loď. Ne... poslouchejte dobře. Pokud by se nám to povedlo, naše šance by výrazně stouply, protože s výkonem a palebným potenciálem, kterým Regulus disponuje, by se nám pak mohlo povést skoro cokoliv. Přinejmenším bychom jim dokázali pořádně zatopit.“

„Jak to chcete udělat?“ zeptá se zachmuřeně Borodinov.

Poručík zapátrá ve tvářích lidí a vysvětlí jim to.

„Moment, poručíku,“ ozve se Powell. „Zdá se mi to malinko složité, vám ne?“

„Nahoře jsou dvě bitevní lodě, proti kterým nemáme za normálních okolností žádnou šanci. Musíme jim za každou cenu vnutit náš způsob boje.“

„Hm, dejme tomu.“

„Vyzná se někdo v ručním řízení reaktoru?“ obrátí se Haris na hlouček kolonistů.

„Já,“ přihlásí se váhavě Borland.

„Výborně. V případě, že by došlo k nenadálé poruše a reaktor by vybuchl, jakou sílu by podle vás exploze měla?“

„To je nepravděpodobné,“ zaprotěstuje inženýr. „Reaktor je jištěný natolik důkladným systémem ochranných opatření, že to není ve skutečnosti možné.“

„Co kdyby?“

„Nepřipadá naprosto v úvahu.“

Haris se zatváří netrpělivě. „Nepolemizujte se mnou. Chci znát váš odhad.“

„Tímto směrem jsem se o věc nikdy nezajímal. Řekl bych... no, přinejmenším půl megatuny,“ řekne váhavě Borland.

„Zhruba se shodujeme,“ přitaká spokojeně poručík. „Předpokládám, že se dá řídit i ručně, že?“

„Ano. Ale jen z velína energetické centrály.“

„Dobře. Je možné překonat bezpečnostní bariéry, odstavit je a přivést reaktor k neřízené reakci? K výbuchu?“

Borlandův obličej se zkriví zděšením. „Proboha proč, poručíku?“

„Mám jistý nápad. Záleží samozřejmě na přesném načasování...“

„To je šílené!“ vyhrkne zbrunátlý Borland.

„Když se nad tím zamyslíte, tak ne. Pořád lepší než cokoliv jiného.“

„To se můžeme nechat zastřelit rovnou na místě!“

„Já vás, Borlande, na místě zastřelím, jestli budu muset!“

„Co...?“ zesíná inženýr.

„Slyšel jste dobře.“

„Ale... to byste...“

„Klidně se spolehněte. Nedohadujte se, už jsem rozhodl.“

Nikdo ani necekne. Vojáci pozorují kolonisty, kolonisté na oplátku sledují je. Dokonce i Borodinov zachmuřeně mlčí.

ukazuje čas do konečného dotyku.

Zbývá pouhých pět minut.

Tylerová se otočí čelem k Zamowskimu, ale ten nemá na konverzaci náladu. Tahá se za dolní ret a upřeně civí do prázdna. Proto se raději zaposlouchá do hlasitého tlukotu vlastního srdce. Buší tak mocně, že cítí jeho prudký tep vysoko v krku.

Na obrazovkách vnějších pohledů se objeví černé tečky a rychle rostou. Nepřátelské radary přejdou konečně do aktivních režimů; začnou vyhledávat a registrovat veškeré cíle na zemi pod sebou. Citlivé přístroje ve vozidlech námořní pěchoty tuto změnu okamžitě zaznamenají a dají ji na vědomí lidským posádkám.

V obranném pásmu letiště se z vnějšího pohledu vše zdá opuštěné a nehybné. Velkou část prostoru zakrývá clona černého dýmu. Kde se kouř trhá v mírném vánku z otevřených plání, tam přístroje přistávajících lodí zaznamenávají rozbité trosky biomechanoidů, vojenských strojů, hluboké krátery, rozrytou zem a porůznu roztroušená těla vojáků v šedobílých maskáčích.

Vizuální dojem naprosté zkázy snad přispěje k tomu, že transportní lodě zrychlí sestup a velitelé likvidačních komand, ukolébání pochybnou jistotou, si nedají tolik práce s prověřováním údajů, které jim jejich palubní počítače poskytují. O'Neill pevně připoutaný v pilotním křesle své lodi se klidně dívá na rozzářené monitory a nebýt ostražitého výrazu v hloubi očí, mohlo by se náhodnému pozorovateli zdát, že snad sedí doma v pohodlí a sleduje napínavé představení přenášené satelitní sítí. Velké lodi typu Mark IV se naprosto zřetelně rýsují na okrovém pozadí oblohy i pro nedokonalé lidské oči. Roztáhly se do kruhové formace a v pravidelných vzdálenostech obklopují letiště ve svém středu.

Jedna z nich pomalu, bezmála důstojně přelétne přes stanici. Obrovský stín pod ní zakryje na okamžik většinu budov temnou plochou se zubatými okraji. Zastaví se mezi prvními stavbami a letištní plochou, asi dvě stě metrů nad zemí, a zůstane nehybně viset. Basově dunící motory víří prach nad písčitou krajinou.

Přistání je pro loď v každém ohledu vždy tou nejnebezpečnější fází celého letu, to ví O'Neill z vlastní zkušenosti nejlépe. Tehdy je nejzranitelnější. Nemůže s potřebnou rychlostí manévrovat, protože největší podíl výkonu motorů je využíván pro boj s gravitací. Každý metr kolmému sestupu je vyvážen obrovským množstvím vydané energie, zejména u takových kolosů jako jsou přepravní lodě Mark IV, na udržení desítek tisíc tun v klidovém stavu.

Pilot maně sevře ovladač zbraňových systémů a pohládí jeho hladký povrch. Na nejbližší nepřátelskou loď visící ve vzduchu mezi letištěm a stanicí přímo před přídílí těžkého výsadkového člunu by v pohodě měl. Tu by poslal k čertu jedna dvě, jenže co se zbývajícími? Ty by naopak vyřídily jeho.

Proto nechá prst na tlačítku pouze ležet, nestiskne ho, i když by zatraceně chtěl. Dívá se, jak velkým lodím zbývá k dotyku vysunutých podvozků s kamenitou půdou sotva pár desítek metrů a doufá, že se poručíkovi podaří jeho hazardní plán. O'Neill moc nevěří, že se akce s reaktorem povede. Na to se mu ten inženýrek nezdá dost schopný. Byl zoufale vystrašený a po prvním bojovém kontaktu se třásl jako suché roští ve větru.

Ale na druhou stranu taková pořádná nukleární šlupka nepostrádá jistou logiku. Pilot námořní pěchoty se pousměje. Vzpomene si na pár, z odstupu let docela humorných chvil, kdy ho proti jeho vůli převedeli k Marině a on o dva měsíce později kličkoval ve Dvoutýdenní válce mezi hříby atomových explozí nad povrchem Ganymedu a pokoušel se dostat do bezpečí. Tehdy nejen, že si nasral do letecké kombinézy až to teklo ze sedačky na podlahu kabiny, ale po přistání zvracel tak úporně a dlouho, že cítil jakoby se v následujících sekundách měl otočit naruby. Samozřejmě to přežil a později si zvykl i na jiné výstřelky leteckých sil námořní pěchoty. Nakonec by svůj flek nevyměnil ani za zlatý prase. Stal se z něho stejně pošahaný blázen jako ze všech ostatních, co je hrrr do všeho, kde to jen trochu smrdí krchovem. Bylo to vzrušujících pár let, prožil je opravdu naplno.

O'Neill pobaveně zavrtí hlavou a plynulým pohybem palce přiklopí přes tlačítko zbraňových systémů zajišťovací krytku. Všechno má své pořadí.

Však se taky dočká.

HARIS JE NAŠPONOVANÝ jako přetížená ocelová struna. Burácení lodí je slyšet přes odstíněný pancíř, aniž je vůbec nutné zapínat venkovní mikrofony. Nejbližší transportní stroj se mu začíná ztrácet pod plochým vrcholem hráze, ale počítačová data jsou stejně přesná jako přímý obrazový výstup. Očima ani na okamžik neuhne z ubíhajících číslíc sestupové vzdálenosti transportních lodí.

Je to manévr společné formace jako vystřížený z učebnice letecké taktiky. Harise to zjištění potěší. Svědčí o tom, že jejich velící důstojníci nemají nadbytek tvořivosti nutné pro úspěšné strategizování. Nebo jsou příliš pohodlní, aby si namáhali mozkové závity a vymysleli originálnější taktiku než tu jednu, popisovanou snad ve všech odborných vojenských publikacích o létání.

Vypadá to dobře.

Poslední desítky metrů. Haris nosem prudce nasaje vzduch do plic a zadrží dech. Napětí dosáhne pomyslného vrcholu. Ted' nebo nikdy!

„Jed'!“ zařve poručík na řidiče. „Šlápni na to!“

Motor zavýje, velká kola se protočí a čtyřicetitunový obrněnec vyrazí kupředu jako splašený kůň. Na tenhle povel reagují i ostatní vozidla. Porůznu stojící stroje se prudce rozjíždějí a zrychlují k úzkému průjezdu ve vysokém valu. Jako první mezerou proletí dva plazmové vrhače. Ve chvíli, kdy jejich zaměřovací systémy zachytí obraz přistávajících lodí, zahájí samostatnou palbu.

Řidič transportéru pod velením desátníka Perkinse nevybere mírnou zatáčku a smykem pod plným plynem narazí do rozbitých trosk biomechanoida. Kovový šrot odlétne s rachotem stranou. Řidič zapřený v sedačce navede transportér ven z letiště.

Vozidla s lidskou posádkou se za prudké jízdy srovnají do krátké kolony. Vpředu, po stranách a vzadu je obklopí v

ochranném kruhu automatické stroje. Kolona pak najede na silnici a uhání ve zběsilém tempu do chvilkového bezpečí rozsáhlého komplexu. Není to velká vzdálenost, sotva tři minuty jízdy plnou rychlostí, ale poněkud ji komplikuje skutečnost, že jedna z nepřátelských lodí si sedá pouhých tři sta metrů od silnice. Automatické stroje Maríny stílejí v divokém rytmu jízdy kolem sebe.

SENZORY V PŘÍSTÁVAJÍCÍCH LODÍCH varují své operátory dřív, než tito dokáží na novou situaci přiměřeně zareagovat. Přerušované alarmující vřeštění sirény vytrhne velitele žoldnéřské formace z chvilkového zamyšlení. Ejhle, jakoby si to před chvílí v duchu neříkal, nečekané problémy nastaly. Obranné postavení, které měl se svými muži obsadit, vyčistit a dorazit případné přeživší, se až dosud zdálo úplně zdevastované. A náhle ožilo čilým ruchem a vojenská vozidla se v něm rojí jako mravenci.

Pohlédne z řídicího centra do otevřené pilotní kabiny, kde mají oba piloti plné ruce práce, aby usadili obrovskou hmotu přepravní lodě na sypký a nestabilní povrch pouště. Křivě se zašklebí. Šikovné! Právě v tom nejpitomějším možném okamžiku. Tohle si někdo tam dole dokázal dobře spočítat.

Rychle přemýšlí. Měl to čekat. Drobné opomenutí z jeho strany -prozatím. Ale kdo ví, co se z toho může vyvrbit. Co není, může být.

Hlavní podíl na tom všem má velení téhle podivné akce. Příliš dal na řečnění ohvězdičkových lampasáků. Oficiálně tu vystupovali dva generálové ze štábu pro zvláštní operace, i když ho náborový agent výslovně ujistil, že bude při akci nejvyšší šarže. Jenže vzdor přítomnosti generálů si ve skutečnosti rozhodující slovo podrželo pár nevýrazných chlápků, kteří s armádními operacemi určitě nikdy neměli nic do činění. Vojenským záležitostem rozuměli jako horník tryskám. O nic lépe na tom však nebyli ani generálové, jejichž praxe se sestávala z vysedávání a teoretizování za kancelářským stolem. Pítí drahého kafe samo o sobě ničemu nenaučí. Hnusná politika!

On byl celý život praktik. Svě věci rozuměl, ale jeho doporučení zde neměla velkou váhu a nebyla snad ani brána v potaz. Byl žoldnér a stál tudíž na pomyslném žebříčku zatraceně níž než oba namyšlení vysocí důstojníci, kteří položili základní kameny své profesní kariéry tím, že vystudovali prestižní akademii pozemního vojska - tam, na Zemi.

Když sotva před dvěma hodinami sledoval nekvalitní obraz bitvy mezi pokusnými stroji a lidmi, přenášený z nízké oběžné dráhy vojenským satelitem, nestačil se divit.

„Bylo by asi nejvhodnější poslat dolů pár balistických raket a všechno pěkně smazat z povrchu,“ doporučil nahlas. Civil, sledující spolu s ním stejnou obrazovku, zesinal a málem se mu podlomila kolena.

„Nepřichází v úvahu,“ řekl.

„Nevíte, co v těch mariňácích je. Můžou vám pořádně zatopit.“

„Snad se jich nebojíte?“ opáčil posměšně poďobaný obličej.

„Ani ne, ale pokud pošlete likvidační jednotky dolů, mohly by mít problémy...“

„Jsou placeni za řešení problémů, plukovníku!“

„Jasně, jenže takhle předejdete každému problému, když tam šoupnete jednu nebo pro jistotu dvě přesně naváděné termonukleární bomby.“

„Řekl jsem vám jasně, že ne! A mlčte už proboha!“

Podíval se proto tázavě na opodál lelkujícího generála s vyblýskaným odznáčkem výsadkářské specializace na klopě nažehlené bojové uniformy mobilní pěchoty. Lampasák jen malíčko pokrčil rameny a raději se odvrátil, aby se na něho nemusel náhodou dívat.

Bylo nad slunce jasnější, proč o jeho radách ti nevýrazní pánové nechťeli ani slyšet. Potřebovali svá technická data až do naprostého konce. Dobrá. Mariňákům se ale podařilo překvapivě zabodovat. Nečekaně odpařili řídicí středisko jejich supertajného projektu i s polovinou docela velkého pohoří. Šedesátiletá obsluha skrytá hluboko v podzemí vzala za své v jediném zlomku sekundy. Moc prima. Málem se rozesmál nad staženými ksichty těch šedivých chlápků. Námořní pěchotu nelze ani na okamžik podceňovat, připomněl si tehdy v duchu.

„Obsadte mariňáckou bitevní loď a nenechávejte ji jen tak,“ varoval je opakovaně. „Určitě se na ni pokusí probít, a co když se jim to podaří? Co potom? Uvědomte si, je to jejich jediná šance, jak se dostat z bezvýchodné situace.“

„Neexistuje,“ mávli rukou. „O Regula 5 se nestarejte, není ve vaší kompetenci. Je zbytečné rozdělovat síly a vázat část jednotek na nepotřebný úkol.“

Nejdřív se chtěl hádat, ale bylo to zbytečné.

Vševědoucí již rozhodli.

„Vaším úkolem, plukovníku, je vypořádat se s těmi, kteří nějak přežili. Zbytek laskavě nechte na nás, ano?!“

Na tahle slova on slyšel, smluvený honorář jeho práci odpovídal dostatečně. Pravda, nerozuměl všem příkazům, ale čím chléb jíš, toho píseň zpívej. Nepoužívat aktivní vyhledávací režim na dlouhé vzdálenosti a zapojit jej v případě potřeby až při samotném přistávacím manévru, pokusit se v největší míře utajit přilet likvidačního komanda do poslední chvíle. Pobít bez výjimky vše živé, ale maximálně šetřit bojovou techniku... Jeho osobně nezajímalo, že těžký výsadkový člun námořní pěchoty má větší hodnotu než výdaje, které prozatím jejich úklidová mise spolkla. Být po jeho, rozsekal by všechno na maděru. Jenže poslouchat ruku, která platí, se musí.

Bezvýhradně.

Technické vybavení mise včetně dvou velkých bitevních lodí a gigantického přepravního trajektu poskytla armáda. Identifikační prvky a označení byly sice odstraněny ještě před naloděním žoldnérů, ale původ letových a obslužných posádek se zapřít nedal. Prkenné chování a nakrátko ostříhané hlavy je jasně usvědčovaly. Většinou víc než ostře kontrastovali s pochybným zjevem volnomyšlenkářských žoldnérů.

Se svými muži se během pár minut nalodil do transportních lodí a odrazil od mateřského trajektu. Let dolů byl pohodový a zapojený pasivní režim se zdál přiměřeně bezpečný natolik, že jej to uklábalo do falešného pocitu bezpečí.

střešního překladu sjede se zaduněním po věžičce palubního děla a málem jí vytrhne z otočného lůžka. Issakovi, který sedí za zaměřovačem, se naštěstí nic nestane. Pouze vyletí ze sedadla a s efektním saltem skončí roztažený na podlaze přepravní kabiny. Transportér zastaví, motor se zakašláním zmlkne.

„NIC MOC, ale můžu být rádi,“ říká právě pilot transportní lodi. „Tahle kraksna už se nikdy neodlepí od země. Pohonná sekce je v prdeli, dolní podlaží se vším, co tam bylo, taky. Trup utržil spoustu trhlín a jenom málokde těsní, veškerá vnitřní konstrukce je nestabilní. Loď leží z větší části na břiše, takže nákladové rampy nepůjdou otevřít. Podařilo se mi nahodit záložní zdroj energie a to je prozatím všecko. Ventilace jede, takže se neudusíme. Počítač je funkční ze čtyřiceti procent a maká, co mu síly stačej.“ Pilot si stáhne ochrannou masku z hlavy a zahodí ji do kouta. Je špinavý a v obličejí zakrvácený, ale jinak se zdá podivuhodně klidný.

„Co je s mužstvem?“

Voják nezřetelně pokrčí rameny, jako by se ho tahle starost netýkala. Stiskne několik povelových kláves. „Vnitřní interkom nefunguje a na vnějším spojení počítač pracuje. Dvě tři kamery zůstaly v pořádku, takže bysme měli dostat co nevidět nějaký obrázky.“

Jako na povel zabzučí dva monitory ve velitelské kabině a předvedou záběry kamer v prostoru pro výsadkáře. Od stropu místnosti je vidět zmatek mezi žoldněři. Hodně jich je zraněných, tu a tam se dají zahlédnout nehybná těla, zkroutená v podivných pozicích.

Ve dveřích se objeví nižší poddůstojník letové posádky. V ruce drží velkou červenou tlakovou nádobu hasicího přístroje. Jeho nehořlavá kombinéza je na několika místech ožehnutá vysokým žářem, obličej i ruce bez rukavic má černé vrstvou mastné špíny a sazí.

Plukovník se na něj podívá, ale neřekne nic. Stočí oči na pilota.

„Nedalo se tomu zabránit,“ pokrčí voják rameny znovu, tentokrát zřetelněji. „Tam dole si někdo zatraceně dobře spočítal, kdy do toho jít. Zdá se, že je docela dobrej.“

„Vás to ale nechává úplně v klidu, seržante, co?“ vyprskne vztekle žoldněř. „Přijdete o loď, techniku i lidi a vás to nijak netankuje!“

„Proč by mělo?“ zašklebí se nenuceně pilot a opře se zády o vysoké opěradlo křesla s mrtvým kolegou. „Není moje vina, že jsem naživu. Stejně se mi tenhle divnej kšeft, kterej zorganizovalo Velení pro zvláštní operace, od začátku nezamlouval. Jít proti mariňákům a ještě dělat drožkáře vám žoldákům... kdepak.“ Zavrtí zamítavě hlavou. „Jsem z toho venku a jsem rád.“

„Jste na jejich straně... a já myslel, že pravidelný vojsko speciální síly do krve nesnáší,“ zavrčí nepříjemně plukovník. Pilot zakývá posměšně rukou. „Kdysi jsem vážně uvažoval, že se k nim nechám převelet, ale moje stará mi to vymátlala z hlavy. Proto jsem celou věc nechal v klidu usnout.“

„Aha,“ řekne plukovník už směrem k východu z velitelské kabiny. Cestou odkopne utržený panel stropního obložení, který mu překáží v cestě. „Potřebuju se okamžitě dostat z tohohle vraku i se svými muži. Doufám, že nám pomůžete!“ zahuláká a otočí hlavou ode dveří.

„Ale jo,“ protáhne líně pilot. „Nouzový východy by měly jít otevřít. Jen s těžkou technikou nepočítejte, tu zevnitř nedostanete ani náhodou.“

„To mi nevadí,“ prohlásí plukovník. „Zbytek lodí je v pořádku a nás je ještě dost. Když plivneme, tak se těch pár mariňáků v našich chrchlech utopí. Tady se nemají kam nadlouho schovat a já slibuju, že je dostanu. Půjdu si pro ně osobně!“ Otočí se na patě a zmizí za ohybem chodby.

„Klidně si posluž, kreténe,“ zamumlá si pro sebe pilot znechuceně.

Poddůstojník letové posádky obrátí významně oči v sloup a postfíká pěnou z hasičáku prskající ohniček, který se objeví v roztrženém rozvodovém panelu.

Počítačem zapojený stropní reproduktor nepříjemně hlasitě zachrchlá: „...pse jedna. Tady Honící pes dva, slyšíte mě? Jste v pořádku? Odpovězte...!“

WILSON NAŠTVANĚ UDERÍ do startéru. Teprve napotřetí se motor se zaburácením probere k životu. Zařadí zpátečku a pokusí se vycouvat, ale trosky stěny a části střechy se sesunuly do probouraného otvoru a zahradily zpáteční cestu. Musí si proto postupným řazením zpátečky, redukované jedničky a prudkými krátkými rozjezdy sem a tam udělat dostatečný prostor k tomu, aby se s těžkým transportérem mohl alespoň částečně otočit. Vysoko nastavené bedny a kontejnery padají s kovovým rachotem pod velká balónová kola, stroj řve jako splašený. Nakonec prorazí obvodovou stěnu a vyjede ze zdemolovaného skladiště v troskách plastového obložení a krycích kovových desek. Wilson zabrzdí a zastaví. Zpozoruje zbytek transportérů odstavených u nejbližších budov. Vojáci a kolonisté se a řadí v jejich stínech. „Sesedat, pánové!“ zakřičí do interkomu vozidla. „Konečná, dál se nepokračuje!“

Vojáci se odpoutají ze sedadel, někdo otevře pravý boční průlez a všichni vyskáčou ven. Poslední vypadne Wilson, když před sebou postrkuje potlučeného průzkumníka Issaka. Seřazení za sebou se přitisknou ke kompozitové stěně skladiště a čekají. Automatické bojové stroje nevidí, zato slyší nepřestávající rachot střelby a výbuchů kdesi za vnějším perimetrem.

Seržant Seeka doběhne k převrácenému transportéru a snaží se v rychlosti zorganizovat pomoc pro ty uvnitř. Poručík Haris na druhé straně prostranství otevře dveře bezpečnostního bloku. Objeví se tmavá chodba vedoucí ke schodišti do podzemí. Gestikulací dovnitř nažene několik vojáků a pak zástup zbývajících kolonistů.

Thorp, pyrotechnik družstva Alpha, mrštně vyšplhá po rozbitém podvozku převráceného transportéru a přeběhne po hladkém boku k uzavřenému průlezu. Nakrátko se nad ním sklóní.

„Je to zablokované, seržante,“ hlásí. „Odtud se tam nedostanu.“

Jako předsunutý oddíl vyšle tři lehké transportéry, které chrání dva těžké tanky. Mají prozkoumat oblast okolo geologické stanice, ale pouštět se mezi budovy jim prozatím zakáže. Nechce hned v úvodu další zbytečné ztráty způsobené nějakou zákeřně nachystanou pastí. V tomto směru mají mariňáci navrch.

Vztekle plivne na zem a sleduje, jak se krvavý chuchvalec vpíjí do prachu. Ukousnutá špička jazyku stále ještě krvácí a po čertech bolí. Nijak zvlášť nepomáhají tišící prostředky, které si před chvílí vzal. Tím víc jeho rozmrzlost kypí a bublá. Už se rozhodl, tohle je otázka profesionální cti. Musí zvítězit. Má k tomu veškeré prostředky, trumfy v téhle hře drží on. Musí se z toho dostat v pohodě a se zdravou kůží.

Otočí se, pohlédne na tmavé obrysy obou výsadekových člunů, tyčících se za spěšně navršeným valem. Prstem kývne na svého zástupce, který opodál živě gestikuluje nad podrobnou mapou oblasti. Kapitán okamžitě přiběhne.

Plukovník ukáže na opuštěné výsadekové čluny. „Vyčleňte jedno družstvo, ať prověří letiště a podívá se na ty lodě.“

„Zlikvidovat, pane?“ zeptá se snaživě mladík.

„Ne,“ zavrtí hlavou plukovník po krátkém zaváhání. „Nebudeme dráždit kobru bosou nohou. Ti nahoře je chtějí zpátky pokud možno v pořádku. Jde koneckonců o jejich peníze. Nečekám sice, že by se tam ještě nějaký mariňák vyskytoval, ale jistota je jistota. Nerad bych, aby mi někdo vpadl do zad.“

„Rozkaz, pane. Zařídím to,“ zasalutuje důstojník a odkluše vydat potřebné pokyny.

Plukovník zavrtí hlavou. Podobné formální chování nemá rád a u své osoby je většinou nevyžaduje. Kdyby tomu tak bylo, mohl se nechat dávno nalejt k pravidelnému vojsku.

„Dvojka a Trojka jsou připravené,“ hlásí se mu velitelé jednotek.

„Rozumím. Jak je na tom zbytek?“

„Do deseti minut jsme připraveni vyrazit,“ informují ho důstojníci.

Průzkumná jednotka v opatrném odstupu obkrouží obvod stanice. „Honící pse Jedna, tady Škorpión,“ ozve se její velitel.

„Velitel slyší, Škorpióne,“ odpoví plukovník.

„Po vnějším obvodu je klid, pane. Nic neobvyklého. Pouze na vzdálenější straně skladišť leží převrácený transportér. Za ním jsou patrně další stroje, ale jinak nic. Přístroje nevykazují žádný pohyb ani přítomnost lidí. Dál jsme nepostupovali, přesně podle vašeho rozkazu.“

„Dobře. Přiblížte se k těm vozidlům, Škorpióne, ale opatrně. Může to být past.“

„Rozumím, pane. Vyrážíme.“

Plukovník zahlédne, jak se tři průzkumné transportéry přeskupí do trojúhelníkové formace a vyrazí k budovám stanice. Doprovodné tanky zaujmou postavení na bocích, aby lehkým vozidlům poskytly případnou podporu.

„Honící pse Dvě a Tři, vyrazte dopředu a jistěte Škorpióna. Potom zabezpečte operační oblast. Při kontaktu okamžitě střelejte. Vaším prvotním úkolem je naprostá neutralizace nepřítele. Potvrďte!“

„Dokonalá likvidace, naprosto jasné, Jedničko.“

„Velitel, konec,“ odpojí se plukovník. Z nevysoké duny seběhne dolů a zamíří ke svému obrněnému transportéru. Dva mohutní žoldněři, jako tělesná stráž, se drží v závěsu za ním.

MARIŇÁCI SEBĚHNOU po širokých schodech do spodního suterénu a zastaví se na křižovatce hlavních koridorů. Dvojice průzkumníků popoběhnou do příčných chodeb, kde muži zakleknou a se zbraněmi namířenými do poloosvětlených tunelů čekají. Zbytek hlavní skupiny se drží ostražitě při stěnách křižovatky. Kolonisté se pokoušejí vojáky napodobovat, ale spíš se jim pletou pod nohy. Tváře vojáků zůstávají netečné. Naprosto nehybné grimasy usazené na ošlehaných a léty bojových akcí zjizvených tvářích. Chladné pohledy a jisté ruce v rukavicích na pažbách zbraní. Jsou z nich profesionální stroje na zabíjení jednající podle tvrdě vypracovaných instinktů. Těžkopádné myšlení je odsunuto stranou, rozhodování zcela leží na poddůstojnících a poručíkovi. Z jednotky se stal hladce fungující organismus, jedno tělo a jedna mysl. Naprosto výkonný a dokonale sehraný tým.

Haris si přivolá desátníka Hickse. Podá mu malé paměťové médium s elektronickými plány spodních pater a podrobnějšími soubory dat. „Víte, co máte dělat, desátníku. Doufám, že se opět sejdem před odletem. Čas Té je jedna hodina.“

„Rozkaz, pane,“ řekne Hicks a zacvakne paměťový disk do šachty svého OMISu. Na okamžik zaváhá. „Kdyby náhodou... bylo mi ctí s vámi sloužit, pane.“

„Nápodobně, desátníku,“ odpoví poručík. „Odchod!“

Hicks se beze slova otočí. Odejde k pobledlému Borlandovi, uchopí ho za paži, a aniž by připouštěl jakýkoliv odpor, popostrčí ho do jednoho z ústících tunelů. „Jdeme, chlapi!“

Rigby s Evansem vyběhnou dopředu, zbytek družstva se v mírném odstupu zařadí beze slova za ně. Skupinu uzavírá Kaminsky, který jim kryje záda.

Tylerová se dívá, jak mizí v šeru koridoru. Na poslední chvíli zachytí Drakův pohled a mírné pokývnutí na rozloučenou. A pak jsou pryč. Ozvěna mnoha kroků rychle odumře v tichu.

Poručík se seržantem k sobě zavolají Powella a skloní se nad elektronickou mapou promítanou do prostoru.

„Byla by chyba používat k přesunu přímé hlavní koridory,“ řekne bývalý velitel bezpečnosti. „Budete asi chtít zvolit vhodnější cestu přes přístupové chodby jednotlivých budov, že?“

„Ano,“ potvrdí Haris.

„Jasně.“ Powell se podrbe ve střišti na bradě. „Takže tudy a potom tudy,“ ukáže prstem po slabých, lomených liniích ve vzduchu, stranou od tlustých čar znázorňujících hlavní tunely.

„To by šlo,“ kývne seržant.

„Souhlasím, povedete nás,“ rozhodne poručík. „Kudy dál, se uvidí podle situace.“ Vypne přístroj a schová ho do

zřejmě chytře ukryl a počkal si na příležitost...“

„Jsou tu kolem ještě nějaké další stroje, na které bych se měl připravit?“ zeptá se zamyšleně plukovník. Výbuch vzteku ho pomalu přechází.

„Ne. Vyslali jsme sondu a teď monitorujeme nejbližších sto čtverečních kilometrů. Droidi námožní pěchoty jsou komplet v hajzlu. Definitivně.“

„To jsem opravdu rád. Něco dalšího?“

„Zachytili jsme pár kódovaných relací. Děláme na jejich rozšifrování. To je vše, Jedničko.“

„Díky, Oko. Zase se ozvu. Konec.“

„Konec,“ potvrdí vlažně operátor.

Plukovník se nasměřuje ke svému transportéru. Teď už žádné chyby, slibuje si v duchu. Osud hraje zatím v jeho neprospěch, ale to se změní. Na předurčení on věří.

Vyskočí do kabiny vozidla a usedne do křesla. Řidič nastartuje motor.

TŘI PRŮZKUMNÉ TRANSPORTÉRY jednotky s volacím znakem Škorpión stojí mezi skladišti a vojáci obou družstev jsou venku. Dvě třetiny z nich se krčí podél stěn budov a kryjí poslední skupinu, která se obezřetně blíží k převrácenému transportéru. Vozidlo leží napříč mezi dvěma sklady a nenechává kolem sebe žádný volný prostor. Podle stop vyrytých v písku je zřejmé, že další stroj, který jel za převráceným vrakem, se nestačil vyhnout srážce, narazil nejdříve do něho a pak do levé budovy. Zdemolovaná část střechy se sesunula dolů a zablokovala cestu ven. Proto se stroj musel odsud probourat jinudy. Je vidět, jak stojí kousek za převráceným vozidlem a vyhlíží stejně opuštěně.

„Škorpíone, tady Oko,“ uslyší velící seržant, který se pohybuje v čele třetí části průzkumné jednotky. Rozbité kolové monstrum není dál než dvacet metrů. Zvedne sevřenou pěst nad hlavu, zastaví a svezde se do pokleku. Žoldnéři za ním učiní totéž. Pátravě se s nachystanými zbraněmi rozhlíží po nebezpečí.

„Škorpión slyší,“ řekne polohlasně.

„Mám pro tebe obraz.“

„Převzmu ho,“ odpoví seržant. Z náprsní kapsy vytáhne plochý přístroj a zapne ho. Na jeho obrazovce se objeví komplex stanice zobrazený z výšky. Pomocí ovládacích tlačítek si výhled přiblíží a prohlédne si volné prostranství za převráceným transportérem. Nachází se tam pět porůznu odstavených vozidel, ale nezdá se, že se tam někdo skrývá. Schová přístroj zpátky do kapsy a ukáže vojákům, aby pokračovali.

Zvednou se, přeběhnou s namířenými zbraněmi zbytek vzdálenosti a rozdělí se. Zalehnou do písku u rozbitého zadku a zkoseného čumáku stroje, vyhlédnou zpoza něho. Seržant zaregistruje zdvižené palce. Mávnutím odešle poslední část skupinky.

Pět vojáků vyleze hbitě po přední nápravě na bok čnicí vzhůru a tam zalehnou. Jeden z nich se připlazí po břiše k otevřenému bočnímu průlezu a mrští dolů odjištěný granát. Zaduní tlumená rána, do vzduchu vyletí sloup plamene.

Voják se nakloní do tmavé kabiny, posvítí tam silnou baterkou. „Nikdo živý,“ zahlásí do interkomu.

„Dobře. Ostatní postupujte vpřed,“ řekne seržant.

Žoldnéři se rozběhnou na volné prostranství. Jejich přesun nyní jistí skupina u převráceného stroje. Prolezou odstavená vozidla a nejbližší sklady. Nic nenajdou, všechno je prázdné a opuštěné. Je slyšet přibližující se rachot vojenské techniky. Druhá a Třetí mechanizovaná jednotka obkličí okolní část stanice. Před bezpečnostní budovou zastaví několik tanků. Z jednoho seskočí velitel s volacím znakem Honící Pes Dva a utíká k veliteli Škorpíona.

Průzkumníci postupně prohledávají další budovy. Jde to typizovaným způsobem. Vojáci se postaví po stranách dveří, jeden z nich je prudce otevře, ostatní do nich vpadnou s namířenými puškami, prsty na spouštích.

„Na co jste přišli?“ ptá se Pes Dva.

Seržant ukáže na prázdné mariňácké transportéry. „Opustili je a zřejmě nepočítali, že je ještě někdy použijí.“

„Zajímavé,“ usoudí důstojník a podrbe se na zaprášené bradě. „Zajímalo by mě, kam se tak rychle vypařili a co mají, sakra, v plánu. Nemohou být daleko, mají náskok tak deset minut.“

„Dostaneme je,“ pokřčí rameny seržant a sleduje, jak sedm mužů vniká do bezpečnostní budovy.

„Nepochybuju. Vsadil jsem si na to pořádně ranec, seržante,“ zašklebí se mladý důstojník.

ZAMRAČENÝ DESÁTNÍK dojde pod břicho velké výsadkové lodi a zastaví se u paty šikmé nástupní rampy. Podívá se vzhůru na otevřené dveře přechodové komory a do tmy za nimi. Namáčkne zlehka spoušť pušky a zaregistruje sotva slyšitelné uklidňující zabzučení. Pomalu stoupá po mřížovaném kovu, rozhlíží se pátravě po detailech mohutného stroje. Nemůže se zbavit vtíravého pocitu, že ho někdo upřeně sleduje. To není možné. Ví, že tu nikdo jiný než on a průzkumná jednotka není. Snad jedině ti mrtví.

Potřeše hlavou jako unavený bizon. Dojde na konec rampy, s puškou namířenou před sebe nahlédne do přechodové komory. Světla tu nesvítí, druhé vnitřní dveře jsou zavřené. Rozsvítí malý reflektor na boku prilby. Obezřetně našlapuje, obejde po straně prostor, podívá se za sebe a volnou rukou zatlačí na dveře. Nic.

Odklopí kryt ovládání a zašklebí se na svítící červenou kontrolku. Zkusmo zmáčkne velký plochý spínač nouzového otevírání. Zase nic.

Na malé číselné klávesnici vyťuká univerzální kód. Ani potřetí se nic nestane. Masivní dveře zůstávají zavřené, naprosto netečné k jeho pokusům. Vztekla do nich kopne vysokou vojenskou botou, otočí se a pozvolna odchází zpět dolů.

O'NEILL ukáže velké obrazovce vztyčený prostředník. Vojákův široký, bezkrký trup se ostře rýsuje proti světlému čtverci otevřených vnějších dveří. Schází po rampě vláchnou chůzí námožníků.

Žoldákův obličej se v jednu chvíli, když si prohlížel ovládání dveří, ocitnul tak blízko objektivu kamery, že měl O'Neill možnost prohlédnout si drobný vějířek bledých jizviček nad kořenem nosu a hrubou, mastnou pleť na tvářích plných černých uhrů. Snaha otevřít dveře vojáka natolik zaměstnala, že si kamery u stropu přechodové komory nevšiml. Pilot shodí nohy z pultu centrálního řízení, protáhne se a pohlédne na odpočet času. Zatím dobré. Zbývá ještě čtyřicet pět minut.

DRUŽSTVO BRAVO se podzemím pohybuje co možná nejrychleji. Desátník Hicks sice neočekává zepředu žádné potíže, přesto drží zbytek jednotky v malém odstupu za průzkumníkem Rigbym. Několikrát zahnou vpravo, pak vlevo a sestoupí o dvě patra hlouběji pod zem. Snadno se orientují podle elektronické mapy, orientačních tabulek a ukazatelů značících křížení chodeb. A tam, kde by snad nepomohla ani navigační mapa, se může vždycky zeptat Borlanda, který kluše trhaným, unaveným tempem těsně před ním.

Trochu je zdržuje, ale ne příliš. Hicks jej vždy mírně pobídne nebo popostrčí a to zatím stačí.

Průzkumník se zastaví a za ním se zarazí celé družstvo. Úzká servisní chodba se vpředu dělí do tří směrů. Zřidkavé průchody po obou stranách stěn jsou zavřené. Nad každým z nich svítí červené světlo. Po stěnách a stropech se vinou tlusté svazky obnažených kabelů, elektropneumatické ventily na tlakových rozvodech tiše syčí a odkudsi z dálky je slyšet nezřetelný hukot velkých strojů. A pak tu zbývá jen rychlý dech jedenácti mužů.

„Vezmi to doprava,“ řekne Hicks po krátké konzultaci s navigátorem. Rigby se bedlivě rozhlédne a zmizí v pravém tunelu. Vydají se za ním. Nehybné ukazováčky na spouštích, krátké a prudké nádechy. Vzduch syčivě uniká z plic mezi sevřenými rty a pevně stisknutými zuby. Rychlé pohyby očí, pažby pušek z tvrzeného polymeru pevně obemknuté svalnatými pažemi.

Stopovače září klidnou a nepřerušovanou zelení.

„Ta chodba je poměrně krátká, končí v malé hale,“ informuje Hicks přes interkom Rigbyho, co ho vzápětí čeká. „Naproti uvidíš schodiště a vlevo dveře bezpečnostního uzávěru. To je ono, za nimi je velín energetické centrály.“

„Jsem tady,“ odpoví za chvíli Rigby.

Za minutu je prostor kolem vstupu zajištěn. Hicks pokyne Borlandovi, aby masivní dveře odblokoval. Inženýr zná speciální kódové heslo, které navolí na tlačítkové klávesnici vedle výstupu zámkové šachty. Krátce zasyčí unikající vzduch, uvnitř nerozbitných pouzder s kovovým klapnutím odskočí šest protiběžných zámků. Dveře se otevrou.

Rigby se protáhne dovnitř. „V pohodě, vzduch je čistý,“ ozve se po malé chvilce. Vojáci se nahnou za ním. Vstupní otvor se za jejich zády s pomalou důstojností uzavře.

Velín má zhruba půlkruhový tvar se stěnami do posledního místečka zaplněnými složitými měřicími zařízeními a informačními panely. Světla na stropě září rovnoměrným neoslňujícím jasem, nespočet barevných ukazatelů, diagramů a grafu blyští pestrobarevným rejmem přelévajícím se z jedné strany sálu na druhou. Vojákům srdce stanice vzdáleně připomíná velitelský můstek vlastní lodi. Oči spočinou na Borlandovi.

Hicks netrpělivě pokyne rukou. „Můžete začít.“

Inženýr se ošije, přesto přistoupí k jedinému ovládacímu panelu, označenému výstražnou červenou barvou. Většina spínačů na něm je zakrytá samostatnými bezpečnostními krytkami. „Stejně je to celý šilený,“ zamumlá polohlasem.

„To je určitě pravda,“ přisvědčí souhlasně desátník. „Udělejte to, prosím...“

Borland si povzdychne. Zavrtí hlavou, jako by právě prohrál těžkou bitvu sám se sebou. „Ať je po vašem.“ Zvedne zrak nahoru a letmo přehlédne signální ukazatele nad panelem ručního ovládání reaktoru.

„Kolik mám času?“ zeptá se.

„Čtyřicet minut,“ řekne Hicks s pohledem upřeným na číslice poskakující v pravém horním rohu přilbového displeje.

„To bude s chlupem.“

„Musí to stačit.“

Borland zkroutí rty. „Přivést reaktor k explozi není jako odpálit nálož plastické trhaviny.“

Desátník nic neřekne. Mlčí a dívá se, jak se inženýrovy prsty hbitě rozeběhnou po velké klávesnici. Konstantně svítící světla na panelech začnou postupně měnit barvy do výstražných odstínů nebezpečí - červené.

VÝBUCH V BEZPEČNOSTNÍ BUDOVĚ s velícím poddůstojníkem průzkumné jednotky Škorpión pořádně zamává. Tlaková vlna vyletí s burácením úzkým hrdlem vchodu a vynese s sebou na čistý vzduch prach a černý dým. Málem vypukne panika, než dovnitř budovy pošle pár dalších vojáků s patřičnou výstrojí. Pečlivá prohlídka nepřinese nic jiného než zpola zasypanou chodbu a roztroušené ostatky sedmi mužů.

V tu chvíli dorazí na místo Plukovník se Šestou skupinou. Zbývajících Pětka se přesune na pravé křídlo a zůstane tam. Zbytky jednotky, která přežila katastrofální přistání velitelské lodi, nechal Plukovník v záloze u letiště spolu se Čtyřkou. Výbuch v budově stáhne už tak vzteklost tvář do varovných vrásek.

„Copak jsem vás neupozorňoval, že tu mohou být výbušné nástrahy, seržante?“ prská nažhaveně.

„Varoval jste nás, plukovníku,“ přisvědčí poddůstojník. „Moji muži bohužel nebyli dost opatrní. Měla to být rutinní prohlídka.“

„Tady není nic rutinního, seržante! Bojujete proti námořní pěchotě, kurva!“

„Jsem si toho vědom.“

„Hovno! To by to takhle nevypadalo a vy byste nepřišel o sedm mužů! Od té chvíle, co jsme přistáli, je všechno jen posraným navrch. To se musí změnit!“

„Už se to nebude opakovat,“ řekne seržant a zaposlouchá se do hlášení na svém komunikačním kanále. „Objevili jsme další dvě nástrahy,“ oznámí po chvíli.

„To se dalo čekat,“ opáčí Plukovník. „Jdu s vaší jednotkou dolů do podzemí!“

I on toho má tak akorát. Borodinov zírá kamsi do stropu a nepřítomně se prohrabuje špinavou rukou ve vousech. Levou tváří mu pošukávají drobné svalové záchvěvy. Jedině vojáci se tváří, že jsou v pohodě. Seržant mávne rukou a jednotka znovu vyrazí vpřed.

13.

ŽOLDNĚŘ SE ZASTAVÍ před prudce se lomícím ohybem chodby a zvedne ruku. Druhý voják, který jde těsně za ním, se okamžitě zarazí, přitiskne se zády ke stěně. Puškou míří před sebe. Tázavým pohybem dlaně v rukavici se zeptá, co se děje. První muž odpoví podobně krátkým gestem.

Opatrnost.

Tvoří sehanou dvojici. Už pár let to společně táhnou lokálními válkami v lidmi obývané části vesmíru a nechávají se najímat na nejrůznější práce. Za ten čas si rozumějí i beze slov. V situacích, kdy každé byt' šeptem pronesené slovo hrozí prozrazením, jsou schopni se dlouho domlouvat posunkováním.

První žoldněř poklekne, vystrčí trochu hlavu zpoza hrany zdi a jedním okem krátce zkontroluje pokračující úsek chodby. Tento postup s sebou nese velké riziko, ale ani jeden z nich nevlastní drahý detektor pohybu. Mimoto se spěchá a času je málo. Proto průzkumná hlídka jednotky Škorpión provádí veškeré úkony pečlivě, i když velice zběžně.

Chodba osvětlená bodovými světly je k dalšímu prudkému ohybu v délce přibližně třiceti metrů prázdná. Kovové dveře vedoucí do strojoven klimatizace jsou zavřené. Jejich zámková signalizační světla září nepřerušovanou červení.

Nikde nic podezřelého.

První voják se zvedne a palcem naměřeným ke stropu zasignalizuje kolegovi, že je všechno v pořádku. Může se jít dál.

ELEKTRONICKÉ ČIDLO, které těsně pod strop vedle posuvných dvířek šachty vzduchotechniky umístil Thorp, splývá díky své krycí barvě a okolnímu polostínu s povrchem stěny. Toto maličké rafinované zařízení nemá jiný úkol než sledovat do nejmenších podrobností pouhopouhých třicet metrů rovného prostoru.

Je na místě sotva deset minut, když nastane čas k naplnění jeho jediného poslání.

Na vzdáleném okraji lomící se servisní chodby zaregistruje slabý pohyb. Citlivý senzor přenese signál do mikročipu a ten ve zlomku sekundy vyhodnotí situaci.

Ještě ne, pohybující se objekt dosud není v optimálním postavení.

PRVNÍ ŽOLDNĚŘ z průzkumné hlídky se obezřetně protáhne kolem rohu a vykročí do chodby. V pravé ruce třímá, levou pokyne druhému vojákovi, aby ho následoval. Ten se drží o dva kroky pozadu a po očku sleduje stíny před sebou. Hlavní skupina je následuje asi čtyřicet metrů za nimi.

Oba muži s naučenou lehkostí směřují k další zatáčce.

KDYBY SE ELEKTRONICKÝ ČIP dokázal radovat, udělal by to právě nyní. Za prvním objektem se objeví druhý a oba dohromady v malém rozestupu vstoupí do střeženého prostoru. Údaje přicházející ze senzoru jsou naprosto jednoznačné. Ještě kousek a oba objekty stanou v optimálním postavení.

Teď!

Mikroprocesor vyšle krátký signál.

JEDNODUCHÉ, LEVNÉ, ale přesto spolehlivé vyhledávací zařízení obou průzkumníků reaguje na impuls o vysokém kmítočtu výstražným zvukovým signálem v bojových helmách. Uši sice stihnou předat zvukový vjem do mozkových center, ale ty ho již nestačí zpracovat a vydat tělům patřičné motorické podněty.

Průzkumná hlídka jednotky Škorpión stojí sotva ve třetině rovného úseku servisní chodby, když nad nimi vybuchne půlkilová nálož plastické trhaviny. Ohnivě kladivo exploze udeří a rozmetá oba žoldněře na kousky. Rozerve kabelové vedení i tlakové potrubí a strhá obložení stěn až na skálu. V hladké podlaze utvoří síť trhlín se středem v mělkém, širokém kráteru. Skučící tlaková vlna vtrhne do chodeb v obou směrech a řvoucí oblak ohnivých trosek jako běs ničí vše, co mu přijde do cesty. Hořlavé materiály se zahálí plameny.

Drtivá zvuková ozvěna dá jasně na srozuměnou, co se stalo.

SERŽANT SE PROPLETE mezi vstávajícími žoldněři a pomůže plukovníkovi ze země, kam ho srazila mohutná tlaková vlna. Velitel sebere přilbu, opráší ji, nasadí si ji na hlavu a odstrčí seržanta, který mu chce ještě dál pomáhat. Z pravého ucha a nosu mu vytéká rychle zasychající pramínek krve. S lítostí se podívá na stopovač, který mu již dobrých deset let spolehlivě sloužil, i když dávno zastaral. Ty nové mají sice spousty funkcí navíc, ale tenhle mu vyhovoval nejlépe.

Možná proto, že byl daleko spolehlivější než moderní mašinky. Vydržel toho hodně, až do dneška, kdy s ním tlaková vlna udeřila o zeď. Přístroj nevydržel náraz a odešel tam, kam rozbité přístroje většinou odcházejí. Do prdele.

Z prasklého krytu visí vyhrzele elektronické vnitřnosti, zelený displej navždy oslepl. Plukovník stáhne řemen přístroje přes hlavu a zahodí tu nevelkou, teď už neužitečnou krabičku do zaprášeného výklenku s několika červenými hasicími přístroji.

„Zkurvená šleha...“ vrčí seržant a ohmatává si naraženou lícni kost.

„Hm,“ odtuší plukovník. Očima spočine na krvavé skvrně, kterou si právě setřel z ucha. Zkusmo potřepe hlavou, ale žádnou bolest necítí. To jediné je dobré znamení.

„To byla naše průzkumná hlídka,“ řekne. „Měl jsem pravdu, jdeme správným směrem.“

„Ano,“ přisvědčí vztekle seržant. „Oblast je zajištěná, poslal jsem tam nové lidi. Z těch dvou nezbylo, ani co by se vešlo na kávovou lžičku. Zasraný hajzlové, tu nálož dali na strop! Nejradši bych je zardousil vlastníma rukama!“

„Nemá cenu se rozčilovat. Buďte rád, že ještě decháte. Mají dobré vybavení a využívají ho. Zatáhli nás pod zem, aby zčásti kompenzovali naši početní převahu. Nahore na povrchu by si ani neškrtli. Vědí to a proto se nám pokusili vnutit vlastní způsob boje. A to se jim daří. Takže musíme pokračovat a vytlačit je nahoru. Tam je dostaneme! Seberte své muže, seržante, a jdeme. Pohyb!“
Seržant začne hulákat. Poněkud otřesení vojáci nechávají rozbité části výstroje u stěn chodby. Opět se seřadí, noví průzkumníci vyrazí vpřed.

DESÁTNÍK HICKS nemá prozatím nic lepšího na práci, než se ledabyly opírat ramenem o stěnu a čelistmi pečlivě zpracovávat žvanec žvýkačky v ústech. Vojáci družstva Bravo se rozestaví podél masivního vstupu do velínu energetické centrály. Tváří se bezvýrazně a čekají, dokud nenadejde jejich čas.
Kaminský se dloube kusem umělohmotné třísky, kterou sebral bůhvídkde, v zubech a čas od času si hlasitě upšoukne. Nikdo mu nevěnuje pozornost, všeobecně se ví, že je prase. Drake, jako vždy pečlivý, rozebere svojí zbraň a čistí ji k naprosté dokonalosti. Dillard dodatečně zkontroluje výbavu první pomoci, přičemž zjistí, že mu skoro polovina věcí schází. Pokrčí rameny a bláhově zadoufá, že je nebude potřebovat.

Každý co chvíli kontroluje čas. Popohánět Borlanda nemá cenu, ten se snaží, seč může. Klidná barevná světla na ovládacích panelech vystřídá výstražná červená, která utopí velín v pulzujícím krvavém odstínu. Líně se vlnící křivky digitálních ukazatelů prudce zrychlí frekvence a mnohdy zmizí z měřitelných hodnot, řady kulatých ukazatelů vymrští rařičky do rudých polí. Už před několika minutami, jakmile inženýr vypojil automatiku, zavřeštěla siréna, ale hned byla odpojena. Vzduch nad holografickým panelem se svíjí v šíleném tanci chaotických tvarů a barev, které dávno ztratily svůj pevný řád.

Nic už nebrání reaktoru, aby se nekontrolovatelně rozjel v sebezničujícím výronu narůstajícího výkonu. Borland sedí na kraji křesla a jeho prsty tančí po velké klávesnici rozsudek smrti. Jeden monitor na horní konzoli ukazuje reaktorovou halu, kde velký portálový jeřáb právě vysouvá poslední chladicí tyče z nádoby reaktoru. Musí to pekelně rámusit, ale zvuk je vypnutý a je slyšet jedině hučení energie proudící za panely přístrojů. Světelná ryska vnitřního teploměru reaktorové nádoby se ještě drží v relativně nízké úrovni stupnice, ale její stoupání po dlouhém poli číselných hodnot je již zřetelné pouhým okem.

Oči vojáků se upírou k tomuto bodu. Nikomu není příjemně. Žaludky se sevrou ve známé bolestivé křeči, na pažích naskáče husí kůže a obličej pokrývá lepkavý povlak potu, přestože do místnosti neustále proudí chladný vzduch. Kapky potu pod vnitřní vrstvou bojové uniformy sklouzávají po zádech, prsou a nohách.

Tady končí sranda. Je překročena hranice, odkud není návratu. Jediná chyba nebo podlá souhra náhod, a šmik!

Definitivní tečka za vším.

Sbohem ty pěkná kurvičko ze čtvrté Západní, na které jsme se chtěli všichni ještě jednou vystřídat. Sbohem putyko U cheipáka Joea, kde se čepují ty nejhorší patoky, které dokáží přivodit trvalou slepotu, a pro pořádnou rvačku se nikdy nejde daleko. Sbohem vzrušení, když výsadkový modul s řevem naplno vytočených motorů padá k povrchu planety a přetížení ti hrozí rozmačkat lebku a vyhnat mozek ušima. Sbohem ty rajská hudba ohlušující střelby, kdy tě pažba pušky kope bolestivě do ramene a cítíš její orgastickou sílu. Sbohem ty nebeská úlevo, když se všichni vracíme po akci zpět na mateřskou loď. Špinaví cizí krví od hlavy k patě, ale živí. Sbohem...

Smrták vytáhne brousek a přejede s bezzubým šklebem již beztak dokonalé ostří své zarezlé kosy. Obchází soupavým krokem zatraceně blízko.

DVACET ŽOLDNĚŘŮ tvořících kompletní družstvo sestoupí po nouzovém schodišti na severní straně hlavní budovy. Druhá skupina je po částech rozmístěna v okolí a sestupuje ve vymezených sektorech pod zem. Kruh se uzavřel, mariňáci uvážnou v nachystané síti.

Druhý suterén, širší rovná chodba a dvě menší se s ní křížící. Několik zavřených místností a skladů. Vojáci ve směsici uniforem se opatrně pohybují podél stěn a zbytečně se nevystavují riziku. Většinou jsou to ostřílení mazáci a těch pár nováčků v branži se snaží lépe či hůře kopírovat starší druhy ve zbraní. Prolezou a zkontrolují přidělená skladiště, ale na nic neprijdou. Pouze slabý nános prachu, kam se oko podívá.

„Východní sektor zajištěn,“ hlásí velitel družstva na povrch.

„Rozumím; Dva - jedna - tři. Pokračujte dál.“

Vysoký žoldněř s jízvou přes čelo se podívá na displej elektronické mapy. Ukáže doprava a doleva. „Rozdělíme se a vezmeme obě souběžné chodby současně. Sejdeme se tady u té schodišťové šachty na druhé straně.“

Prstem ťukne do tlačítka hlavního menu a vybere z něho položku. „Na protilehlých stranách chodeb je po třech rozsáhlých skladech nouzového materiálu. Ty zasahují do sousedních sektorů,“ čte ze stručného popisu. „Takže dávejte bacha a nepusťte se do vlastních, když na ně narazíte. Jasný? Jdeme!“

Žoldněři se rozdělí do dvou skupin a vejdou do chodeb. Matné zářivky na mnoha místech vztekly syčí a bučí.

PRESTON S DOYLEM popoběhnou příkrčením několik metrů a zůstanou stát. Před nimi chodba končí téčkem a napojuje se na další, která mizí do šera na obě strany. Doyle trochu vpředu zkontroluje stopovač, ale nic podezřelého neobjeví. Obrazovka svítí zelenou prázdnotou.

Výstrčí hlavu zpoza rohu a rozhlédne se na obě strany. Spousta stínů a prach.

„Kde jsme?“ šeptne Preston.

Rychlý pohled na obrazovku mapy a kontrola polohy. „Kousek za hlavní budovou,“ odpoví Doyle stejně potichu.

Preston chce ještě něco říct, ale Doyle náhle zvedne ruku a ztuhne. Vteřinu tak zůstane a pak se stáhne o dobré dva metry hlouběji do chodby, odkud přišli.

„Jako bych něco zaslechl,“ zašeptá a potřese hlavou. Preston se zadívá na křížení chodeb. Docela náhle, jako v odpověď, se obrazovky stopovačů rozzáří několika světlymi body, sluchátka na uších zapiští varovným tónem. Jeden, dva, tři... deset nepřátelských vojáků postupujících směrem k nim. Okamžitá reakce, pušky pevně zapřít do ramen a zakleknout za spolehlivý kryt. „Tady Doyle. Pro velitele. Máme kontakt. Opakuji: kontakt. Deset mužů směrem k nám.“ „Rozumím,“ reaguje ihned Haris. „Nejvyšší opatrnost! Vyčkejte na místě, ale do přímého dotyku s nepřítelem nevstupujte, v opačném případě se raději stáhněte. Do dvou minut jsme u vás.“ „Ano, rozumíme.“

Dva páry očí upřené na zelené displeje. Žoldáci se pohybují pomalu po obou stranách chodby. Adrenalin v krvi začíná pracovat. V ústech vysychá, jazyk se mění v naběhlý kus hrubé kůže, tep prudce stoupá. Srdce buší mezi žebry jako splašený buchar. Vzdálenost se zkracuje.

Doyle už chce dát Prestonovi pokyn, aby se společně přesunuli dál do chodby, když se body na přístrojích přestanou pohybovat.

„Zastavili se!“ zašeptá.

„Máme je,“ odpoví poručík. Musí být někde hodně blízko.

Vzápětí se tiše objeví za Doylovými zády. Zlehka se dotkne jeho ramene. Preston se krátce ohlédne dozadu a uvidí v matném šeru Truscotta, Issaka a Wilsona jak se krčí podél zdi. Ostatní postavy jsou příliš daleko. Operátor těžkých zbraní vztyčí palec do vzduchu. Průzkumník se vrátí pohledem dopředu a zahledí se přes zaměřovač pušky do prostoru křižovatky. První a druhé břicho ukazováčku zlehka obemkne prohnutý jazyček spouště.

„Co dál, pane?“ zašeptá Doyle.

„Měli bychom zjistit, co mají v úmyslu, a pak se jich zbavit. Vracet se nemůžeme.“

„Tady to bude obtížné a hlučné, pane.“

„To je mi jasné. Nejraději bych to vyřídil potichu. Ještě je brzy, abychom o sobě dali vědět.“

„Obejít se to nedá?“

„Ne. Příliš velká vzdálenost kolem těch skladů. A nepochybně budou i tam.“

Body na displejích se rozdělí do dvou skupin a zůstanou kus od sebe. Z chodby je tu a tam slyšet šoupaní bot o podlahu. Zasyčí stlačený vzduch a dvoje dveře se současně otevrou.

„Prohlížeji sklady,“ informuje tiše do interkomu poručík Haris. „Hledají nás.“

Ze zadní části jednotky se ozve seržant Seek. „Hlásí se mi Thorp, pane, že má pozitivní kontakt na početnou skupinu za námi. Minimálně třicet mužů. Pohybují se pomalu, ale vytrvale. Nejpozději do deseti minut dojde ke kontaktu, pokud se nehneme.“

Paráda. Už je to tady. Mají nás v síti a ta se uzavírá. „Rozumím, seržante. Stáhněte se blíž k mé pozici a vyčkejte.“

„Ano, pane, rozumím. Jdeme k vám.“

Poručík pohlédne na stopovač. Žoldnéři likvidačního komanda vcházejí do dvou vedle sebe ležících skladů.

„Nenechali venku ani jednu hlídku! Výborně. Clarku?!“

„Pane?“ Zezadu se přiblíží mohutná postava novopečeného desátníka. Navzdory své velikosti se pohybuje lehce a při pohybu nedělá žádný hluk. Klekne si vedle poručíka.

„Odstraňte je! Tiše a rychle! Do každého skladu dva muže. Dva na pět, to musí stačit. Běžte!“

Desátník ukáže prstem na Truscotta, Issaka a Wilsona. Vojáci si pověsí pušky na záda a dotáhnou řemeny, aby nepůsobili zbytečný hluk. Shodí ze sebe batohy, bandalíry s municí a další výstroj, která by jim překážela v hladkém pohybu. Z černých pouzder na vnějších stranách stehů vytáhnou automatické pistole, z pouzder na opascích vyjmou patnácticentimetrové tlumiče a jistými pohyby je našroubují na hlavně. Výkonné náboje dávno čekají v nábojových komorách.

Vyběhnou do příčné chodby. Opravdu, nikde žádná hlídka. O pár kroků pozadu je následují Doyle s Prestonem. Zatímco čtveřice běží nehlučně chodbou k otevřeným dveřím, oba průzkumníci zůstávají stát na křižovatce a kryjí prázdný koridor vlevo. Hned nato je míjí v příkrčeném běhu další dvojice, Martenson s Robinsonem, a v odstupu sledují první čtveřici.

Clark a Wilson zůstávají u prvních dveří. Jsou dokořán a světlo nad zámkem svítí zeleně. Detektor nehlásí bezprostřední nebezpečí. Žoldnéři jsou někde v polovině dlouhého prostoru mezi vysokými regály, v nepřehledném a tmavém prostoru. Clark mávne rukou a Truscott s Issakem přeběhnou k druhým dveřím. I oni zkontrolují prostor za nimi a ukáží desátníkovi vztyčené palce.

Vojáci bez odpovědi zapnou osobní rušičky krátkého dosahu a zmizí uvnitř. Martenson s Robinsonem proběhnou kolem a zastaví se až za otevřenými skladišti, kde zakleknou každý u jedné stěny chodby. S namířenými puškami kryjí přístupový koridor.

Poručík Haris čeká u křižovatky. Za ním se v hloučku shromáždili kolonisté. I uzavírací skupina se seržantem Seeksem se blíží. Početná skupina, kterou zachytily stopovače za nimi, prozatím zmizí z displejů, ale jen na chvíli. Příštích deset minut rozhodne.

VE SKLADIŠTÍCH panuje tma. Na stropě sice svítí část osvětlovacích těles, ale jsou vysoko a přeplněné regály vrhají dolů do hlubokých uliček přehradu křivolakých stínů. Žoldnéři si svítí reflektory na přilbách, baterkami a osvětlovači cílů pod hlavními puškami. Procházejí v rojnici mezi regály od vstupních dveří ke slepé zdi na konci. Namířené zbraně zkoumají místa, kam by se mohl ukrýt normálně vzrostlý člověk. Neustále vypjatá pozornost začíná ochabovat, jsou unavení. Začínají dělat drobné chybičky.

Voják zkoumající prostor za velkou pyramidou navršených papírových krabic zachytí řemenem pušky o roh

manipulačního kontejneru a zapotácí se. Prudce se otočí, přitom srazí jednu z navršených beden. Hromada ztratí stabilitu, s rachotem se skoro celá sesype do volného průchodu. Náhlý hluk ostatní žoldnéře vyleká. Padnou k zemi a kryjí se.

„Do prdele, co se děje?“ zasyčí jeden z nich.

„Zakopl jsem,“ omlouvá se viník.

„Di do hajzlu, kreténe!“

Zvedají se ze země a pokračují kupředu. Slepá zeď je už na dohled. Ještě pár minut a budou mít přidělený sektor z krku. Pak si konečně trochu dáchnou.

CLARK SE DRŽÍ PŘI ZEMI a přebíhá ze stínu do stínu. Wilson je kdesi po jeho pravé ruce, ale není ho vidět ani slyšet. Jeho polohu signalizuje trasovací značka na přilbovém displeji. Pohyb pěti žoldnéřů však vnímá naprosto zřetelně. Hlasité kroky, neopatrné pohyby, cinkání výstroje a prudké odfukování. A jasné paprsky rozsvícených světel. Nepotřebuje se dívat na stopovač, aby věděl, kde jsou. Velkou pistolí svírá oběma rukama ve výši očí. Kam se podívá, tam zamíří. Zbraň přesně kopíruje jeho pohyby. Laserový zaměřovač nechává vypnutý. Zbytečně by na sebe mohl upozornit.

Paprsky světel poskakují po regálech nahoru a dolů, do stran, po zemi a často osvětlí i samotné žoldnéře. Velmi neopatrné, ale při jejich způsobu hledání asi nutné. Spoléhají na početní převahu. Clarkovi je jasné, že je musí dostat rychle, aby ani jeden z nich neměl šanci cokoliv podniknout. Je sotva deset metrů od zad toho úplně nalevo, na toho vpravo dobře vidí. Vybral si i dobu útoku. Zastřelí je v okamžiku, kdy dojdou ke zdi a budou se obracet. Překryje dlaní v rukavici mikrofon před ústy a tichounce zašeptá: „Wilson, беру si ty dva úplně vlevo, třetího nevidím, pouze světlo na jeho pušce. Zvládneš je?“ Kladnou odpověď je mu tiché, ale jasné ťuknutí ve sluchátkách. V duchu se ušklíbne. Nehlučně se přesune o dalších pár metrů a přichystá se.

VE DRUHÉM SKLADIŠTI je taktická situace podobná. Žoldnéři zabraní do prohlížení krabic a kontejnerů netuší, že se jim za zády někdo plíží. Nepokládají to ani za dost dobře možné. Mají se za profesionály, nad které není. Jenže chyba lávky, ti ještě lepší je mají dávno na mušce. Žoldnéř uprostřed má na krku zavěšený stopovač hodně zastaralého typu. Nefunguje sice vždy úplně spolehlivě, ale zato dodává svému majiteli pocit větší jistoty. Nedívá se na jeho poškrábaný displej příliš často, asi mu zas tak nevěří. Má pro něj daleko větší význam jako talisman.

Po zapnuté obrazovce přebíhají shora dolů pruhy světlého zrnění a zakrývají vždy na pár zlomků sekundy i souřadnicovou síť. Zatřese s ním, ale nic se nezlepší. Na špatné kontakty podobné zacházení většinou pomáhá. Pokrčí rameny. Časem se to srovná.

Truscott má podle zažitého zvyku v každé ruce jednu pistolí. Sladným pohybem těla a obou rukou vykryvá postupně všechny nebezpečné prostory, zatímco se pohybuje trochu bokem za svým cílem. Issak si nejdříve zvolí pistolí, ale nakonec se rozhodne, že na vyhlédnutou oběť mu bohatě postačí jeho nejoblíbenější zbraň. Bojový nůž. Spustí levou ruku pomalu podél boku a zlehka uvolní zajišťovací poutko na pochvě dlouhého bojového nože se zubatou horní čepelí. Tiše zasune pistolí do pouzdra na stehně a pak sevře v dlaní tvrdou polymerovou rukojeť s neklouzavou úpravou. Téměř něžně vytáhne dokonale tvarovaný nástroj na světlo. Černěná čepel neodráží žádné zatoulané paprsky. Usměje se sám pro sebe. Tahle práce ho těší.

DZING, DZING; tiché zazvonění kovového závěru velké automatické pistole. Pevně napnuté ruce, dvakrát zlehka zmáčknutá spoušť. Dokonalý tlumič, beznábojnicové střelivo, žádný zvuk výstřelu. Žoldnéř dojde ke zdi a otočí se. První expanzní střela ho zasáhne do krční jamky těsně nad okrajem neprůstřelné vesty, roztříští páteř a málem oddělí hlavu od zbytku těla. Druhá si najde o nepatrný zlomeček sekundy později cíl nad kořenem nosu, vnikne do lebeční dutiny a roztrhne se. Obrovská energie střely a vzniklý tlak vyrazí mozek ušima ven, švy lebečních kostí povolí a klenba lebky se zhroutí dovnitř kevlarové helmy.

Povolit držení, přesunout záměrnou na další cíl a vypálit další dvojvýstřel. Ještě než se první tělo zhroutí k zemi, Clark znovu vystřelí. Jenom se v pokleku pootočí. Dzing, dzing. Voják se obrací, možná cosi zaslechl, ale to už je v podstatě jedno. Kulky ho zasáhnou do stejných míst jako jeho kolegu. Ve vzduchu udělá efektní salto.

Dopadne na zem. Žuchnutí, puška slabě zarachotí na podlaze. Clark zachytí zprava dvě za sebou jdoucí bouchnutí a pak slabý výkřik. Nastává ticho. Tři přiskoky vpřed, rychle se přesvědčit, že oba cíle jsou dokonale neutralizované. Hustá krev tvoří kolem hlav mužů kaluže. Vytéká jim z očí, uší, nosů a se vzduchem unikajícím z plic vybublává rozštěpenými otvory pod ohryzky.

Pro ně je konec. Clark se zvedne z pokleku. Pistolí drží ve svěšené ruce podél boku.

„Já jsem hotovej, desátníku,“ ozve se Wilson. „Co ty?“

„Taky.“

„Tak jdem zpátky, ne?“

VE DRUHÉM SKLADU jsou žoldnéři o něco pomalejší. Betonové stěny naštěstí zadrží hluk, takže od vedle nic nezaslechnou. Issak nečeká, až dojdou ke zdi. Připlíží se a poslední dva metry skočí. Levičkou strhne vojákovu hlavu na stranu a přitiskne ho pevně na sebe. Ten se ani nebrání, tak je překvapen náhlým útokem.

Pravá ruka přejeđe nabroušeným ostřím přes ohryzek. Průzkumník do toho vloží takovou sílu, že žoldnéřovi málem oddělí hlavu od těla. Čepel zaskřípe o krční obratle. Teplá krev stříká z obou tepen daleko od těla a skrápí lepenkové krabice i Issakův obličej. Bez hluku položí slabě se třesoucího žoldnéře na podlahu a rozeběhne se uličkou za dalším

cílem. Jenže když je od něho dobrých šest metrů, zavádí zlehka o lajdácky uloženou bednu a ta s bouchnutím spadne na zem. Mladý žoldněř slyší dobře a má rychlé reakce. Prudce se otočí a zahlédne příšeru s krvavou maskou ženoucí se na něho s dlouhým nožem v napřažené ruce.

Issak zjistí, že nestačí doběhnout. Pustí nůž a hmatne po pistoli. Vytrhne ji z pouzdra a pudově bez míření od boku vystřelí. Dzing, dzing, dzing. Krátká trojránná dávka se slije v jeden výstřel. Dva zásahy jdou do oblasti břicha, ale vrstvený kevlar expanzní střely zastaví. Třetí kulka míří trochu níže, zasáhne mladíka pod ochrannou vestu těsně nad kořen přirození. Bolest, která mu vybuchne v podbřišku, je zničující. Dopadová energie zachycená a rozložená kevlarom jim mrští do jednoho z bočních regálů. Prostorem zaduní rána a zvonivý rachot.

Zbylí tři žoldněři se zarazí na místě a natočí se směrem, odkud se zvuk ozval. I když nic nevidí, instinktivně tuší, že se děje něco moc špatného.

Truscott dál nečeká. Vystřelí z obou zbraní najednou. Pistole nastavené na trojránné dávky vychrlí bleskovou smrt. Voják vlevo umírá ve stoje, obličej se mu mění v beztvarou kaši. Ten vpravo má větší štěstí. Všechny tři kulky jdou do hrudního plátu. Dvě žebra se zlomí, ale to je vše. V saltu padá dozadu k zemi.

Truscott k němu běží a znovu vystřelí. Levičkou namíří pod nataženou pravou rukou přes tělo doprava a vypálí tam, kde tuší posledního žoldněře.

Žoldněř se stopovačem zná zvuk zbraní střilejících s tlumičem. Sám je často požívá. Ví, co znamená tiché dzing, dzing, rány a smrtelný chropot. Víceméně instinktivně padne k zemi a snaží se odkulit pryč. Vypálené střely ho minou o dobrý metr a s táhlým jekotem se odrážejí od kovových konstrukcí regálů.

Zasažený ale živý žoldněř je v šoku. Leží na zádech a má pocit, jako by do něho narazil rozjetý expres. Vidění má rozostřené a nemůže popadnout dech. Nárazy tří střel mu vyrazily z plic všechny vzduch. Světlo nad ním zastíní tmavý obrys. Zřetelně uvidí pouze černé ústí mohutného tlumiče, které se nepatrný okamžik vznáší těsně před jeho obličejem. Zloměk sekundy dlouhý jako celý život. Snad z daleka uslyší tiché zvonění. Prosim ne...! stačí si pomyslet. Oslnivá duhová kola mu v agónii připomenou nádherné východy Země nad měsíčním povrchem. A pak je jen nejčernější tma a nebytí.

Operátor těžkých zbraní letným mrknutím zkontroluje výsledek jediné rány. Žoldněřova hlava leží odvrácená ke straně, z černého otvoru uprostřed čela vytéká čůrek jasně rudé krve. Prohodí si ruce, pravačkou vystřelí pár ran mezi krabice na konci druhé uličky. Přemístí se a skryje se za velkým přepravním kontejnerem.

Uzavřeným prostorem zaduní dlouhá salva z útočné pušky. Z polic, kde ještě před chvílí stál, se syje elektronická drť, vzduchem poletují cáry kartónových krabic.

„Ten hajzl ještě dechá!“ zaprská Truscott. Skokem se dostane do další uličky a z obou pistolí namířených před sebe současně vystřelí. Kulky se odrážejí od země, ale nic jiného nezasáhnou. Žoldněř se po první salvě stačil odsunout jinam.

Podruhé zařve automatická puška. Ozvěna se ve vysoké prostora dlouze a strašidelně rozléhá. Skrčenému Truscottovi na helmě a na záda padají úlomky zdiva. Tentokrát dobře vidí, odkud výstřely přicházejí. Jasný plamen z ústí zbraně mezi bednami. Do šera rychle vyprázdni oba zásobníky. Odskočí stranou, prázdné zásobníky vyhodí a vymění je za jiné. Odvetná palba se neozve. Žoldněř má teď jiné starosti.

Jedna kulka si našla místo v půli jeho levého stehna. Roztříštila stehenní kost a skoro amputovala zbytek nohy. Druhá, sice odražená, přesto stále s dostatečnou energií, ho zasáhla ze strany do krku. Upustí pušku a chytí se za krk. Mezi křečovitě sevřenými prsty stříká v rychlých pulsech spousta krve, skrápí rameno a předeek zelenohnědé bojové uniformy. Chroptí a bezmocně se kroučí bolestí. Život mu doslova utíká mezi prsty.

Truscott opatrně vyhlíží z úkrytu.

„Je to dobrý, dostal jsi ho,“ ozve se Issak přes interkom. „Jsem u něho.“

Operátor se zvedne a jde dopředu. Zahlédne průzkumníka, jak se k něčemu sklání. Uvidí mladého žoldněře na zemi. Stále slabě chroptí, kolem něho se rozlévá kaluž krve. Přistoupí k němu a věnuje mu poslední ránu z milosti. Zkroucené tělo sebou párkrát škubne a pak znehybní.

„Krasavec,“ ohodnotí Truscott Issakův zakrvácený vzhled.

Ten jen pokrčí rameny. „Padáme vodsad.“

PORUČÍK HARIS uslyší dvakrát střelbu, ale kupodivu nijak hlasitě. Betonové stěny jsou silné a hlasitý rachot neproniká z uzavřených prostor ven. Přesto nezbyvá než čekat, dokud se mu jeho vojáci neozvou. Obrazovky stopovačů jsou zatím prázdné. Sleduje ukazatel času. Uběhlo osm minut. Situace je krajně napjatá.

„Clark pro velitele; první skladiště je čisté. Jdeme ven.“ Desátníkův hlas je jasný.

„Výborně,“ komentuje zprávu poručík.

Kolonisté jsou do jednoho vyčerpaní z neustálého napětí a těžkého stresu. Nejraději by si sedli na zemi a zůstali tak až do konce. Všechno jim začíná být úplně jedno. Pušky drží v sevřených dlaních jen z jakési mechanické nutnosti.

Naklánějí se, aby trochu ulevili bolavým zádkům, opírají se o zdi. Ryanová se pomalu sune zádky dolů po stěně.

Evidentně si chce sednout. Seržant Seeks si jí zezadu všimne.

„Nesedejte si!“ zasyčí na ni.

„Proč?“ zeptá se chemička mdlé.

„Už byste se nezvedla. Nedokázala byste to. A nikdo se s vámi tahat nebude!“

Ryanová neodpoví. Pouze se přes seržanta podívá, jako by vlastně ani neexistoval.

Seeks se k ní protáhne. Chytí ji za ramena a zatřepe s ní. „Vzpamatujte se, ženská! Do odletu zbývá pár minut. Chce to trochu vůle!“

„Tu už dávno nemám.“

„Copak se nechcete dostat domů?“

To mladou dívku trochu probere. Zaostří na seržanta zrak.

„Slibujete?“ zašeptá.

„Co slibuju, sakra?“ nechápe seržant.

„Že mě dostanete domů. Slibte mi to.“

Seeks hledí okamžik delší než je třeba do modrozelených očí. Rád by věřil, že je to možné, že to může dokázat a dostat ji odsud v pořádku. Najednou by si to opravdu moc přál.

„Moje slovo na to,“ řekne a úmyslně neuhne pohledem.

Ryanová zvedne slabě koutky úst. Obličej má najednou plný vrásek „Děkuju...“ Nadhodí si pušku v bolavých pažích a otočí se dopředu. Černého seržanta si už nevšímá.

Haris vidí z křižovatky, kde klečí u boční zdi, jak ze skladu vycházejí Clark s Wilsonem. Zasunují pistole do pouzder a ze zad sundávají pušky. Clark sahá na uzamykací panel a kovové dveře skladu se zavírají. Zelené světlo nad nimi vystřídá červené.

„Tady Issak; všech pět jsme sundali a jsme v pohodě,“ ozve se v interkomu druhá dvojice.

„Co to bylo za randál?“

„Menší problém, pane, ale rychle jsme ho vyřešili.“ Truscott s Issakem se také objeví v chodbě a otevřené dveře zavřou. Spolu s první dvojicí převezmou od ostatních vojáků svou výstroj. Zdravotník se proplétá kolem stísněné řady a rozdává mezi kolonisty tabletky stimulantů. Mnozí je opravdu potřebují.

Detektory pohybu výstražně zapípají do sluchátek. Na displejích se objeví světlezelené body. A je jich hodně.

„Znovu máme kontakt se zadní skupinou,“ řekne do interkomu eeks. „Pouhých padesát metrů. Dejchaj nám na paty!“

„Okamžitě odsud padáme! Pohyb!“ zavelí Haris. Mávne na kolonisty a žene je prudkými posunků k přednímu čelu, které teď tvoří Martenson a Robinson. Pak čeká na křižovatce, dokud kolem něho všichni neproběhnou. Přidává se k němu desátník Perkins.

„Pohyb! Pohyb! Dělejte!“

Jako poslední se k zadnímu čelu v běhu přidávají Doyle a Preston. Zvednou se a opouštějí postavení v levém tunelu, kde už nejsou potřeba. Poručík Haris a desátník Perkins se přesunou zpět do přední části skupiny.

V několikametrovém předstihu běží dvojice průzkumné hlídky a za nimi míjí zavřené dveře skladů zbytek skupiny.

Rovná chodba se zdá docela dlouhá. Stopovací přístroje nehlásí zepředu žádné ohrožení.

„Hejbejte se, do prdele! Dělejte!“

Na poručíkův pokyn zapadnou do první kolmé chodby. Sotva zmizí z dohledu, na tečkovém křížení chodeb se objeví první tři po zuby ozbrojení průzkumníci jednotky Škorpión. Rozhlíží se a podle pokynu čekají.

„OKO; TADY HONÍCÍ PES JEDNA,“ řekne do mikrofону plukovník. Stojí právě v jakési chodbě a zírá na elektronickou mapu. Její displej se hemží barevnými symboly a značkami.

„Oko na příjmu; Honící pse Jedna.“

„Máš pro mě něco?“

„No, Jedničko; zachytávám sice občas slabé signály, ale sonda je nedokáže přesněji lokalizovat. Jsou příliš fragmentované a pro dekódování nepoužitelné. Zřejmě za to může masa kovu pod zemí.“

„Hm. Dej mi alespoň nejpřesněji určitelnou polohu.“

„Souřadnice jsou Bravo - Oscar, Lima - Tango, tři - šest - sedm - čtyři.“

Po krátké orientaci v mapě se plukovník zamračí. „Ale to je na moji pozici!“

„Lituji, Jedničko; tohle mi počítač vyhodil. Námořní pěchota jede na úplně jiných frekvencích a používá odlišné modulární systémy. Proto může jít z naší strany i o špatnou interpretaci. Správnost nijak neověřím.“

„Dobře, necháme to prozatím tak. Velitel, konec.“

„Oko; konec.“

Plukovník se tváří rozmrzele. Zase se nedaří. Popojde deset metrů a zůstane stát na křižovatce vedlejších spojovacích chodeb, klasické téčko. Rozhlíží se kolem dokola, žoldnéři čekají na rozkazy. O kus dál vpravo uvidí dvoje zavřené dveře s červenými světly. Znovu zkontroluje mapu a stopovač. Ze stran se blíží části rozdělené Druhé skupiny. Zepředu zatím nikdo. Kde, do prdele, ti pitomci vězí? nadává v duchu. Co jsem nedomyslel? zeptá sám sebe vzápětí. Na to není prozatím žádná odpověď.

Počká ještě pět minut, dokud se smyčka nestáhne úplně, a potom se uvidí. Závěrečná část honu je tady.

DRUHÁ POLOVINA JEDNOTKY s volacím znakem Dva - jedna - tři skončí prohlídku svých tří skladů s negativním výsledkem. Najdou pouze špinu a neporušené nánosy prachu. Žoldnéři se setkají na druhém konci přiděleného podzemního prostoru u velkého výklenku s uzavřenými vývody tlakového potrubí a vchodem do odstavené kompresorové stanice. Podle dohody čekají, až se k nim připojí dalších deset mužů, kteří měli za úkol prohledat sklady v druhé chodbě. Zatím se neozvali, ale velitel jednotky to ještě nepovažuje za alarmující. Podzemí je rozlehlé, pátrání se může snadno protáhnout.

Jeden z mužů, kteří se opírají o kovové zábradlí schodišťové šachty, zaloví v náprsní kapse a vytáhne odtud starobylé ploché pouzdro. Cenná památka po předcích. Otevře ho, mezi rty si vloží ručně balenou cigaretu. Velitel s jízvou na čele si toho všimne, ale neozve se.

Škrtne plynový zapalovač ve sbalené dlani. Na chvilku ozáří hrubý profil mužova obličeje. Oranžový konec cigára žhne osaměle v šeru, jak si jej muži mlčky podávají mezi sebou. Ke stropu stoupá nasládlý modravý kouř a zvolna se rozplývá.

MARTENSON S ROBINSONEM zahnou doleva a poklusem doběhnou na konec krat'oučkého průchodu. Jakmile jejich stopovače ukáží pozici další desetičlenné skupinky žoldnů vlevo od nich, ucítí ve vzduchu těžký pach. Zastaví se. Robinson zdvihne ukazováček a provede dlaní pár úsečných gest. „Je to, co myslím?“

Martenson souhlasně kývne hlavou.

Za nimi se objeví poručík s desátníkem Perkinsem a zbytkem jednotky. Operátor ukáže dvakrát pět roztažených prstů a palcem udá směr doleva. Poručík bez zaváhání přikývne, přiloží si ukazováček krátce na rty a pak si s ním ve výmluvném gestu přejede přes hrdlo.

Pušky opět na záda a do rukou pistole s tlumiči. Robinson opatrně odloží rozměrný rotační kulomet. Zezadu se k průzkumníkům připojí Doyle a Preston. Na jediný povel vyběhnou zpoza rohu a běží tak, aby každý z nich mohl volně střílet před sebe. Překonají potichu skoro dvacet metrů, aniž si jich žoldnů, soustředění na kolující cigaretu všimnou. Ze šera vyvstanou zřetelné postavy.

Dzing, dzing, dzing, dzing... zvoní závěry čtyř pistolí ve vražedném taktu. Střílí se v běhu. Kulky se zarývají do těl překvapených žoldnů. Postavy v maskáčích rozhazují ruce v marné obraně, jako hadravé loutky se hroutí a krev stříká po zdech. Je kolem toho trochu hluku, ale snad nikdo není v doslechu.

V pomalejším tempu doběhnou mariňáci k výklenku. Rychle ohledávají ležící těla. Táhleten ještě chroptí. Tiché dzing, a je po všem. Robinson zašlápne žhnoucí oharek, který vypadl ze zkroutených prstů vojáka s velkou jizvou přes čelo.

„Prostor zabezpečen,“ hlásí Doyle.

„Uklid'te je!“ nařizuje Haris.

Rychlé pohledy do stran. Ale kam?

Martenson otevře dveře kompresorové stanice. Vojáci popadnou těla a ve spěchu je vlečou do tmavé místnosti plné tichých strojů. Během chvilky je deset mrtvol uvnitř. Mariňáci za nimi nahází výstroj i zbraně a dveře opět zavřou.

Zámek kovově zaklapne.

Poručík Haris kontroluje mapu. „Musíme na sever k přístávací ploše, kde nás O'Neill vyzvedne.“

Desátník Perkins se postaví do čela skupiny a vede ji kolem kompresorové stanice doprava, zatímco dva vojáci jistí schodiště mířící nahoru. Chodba se stáčí do oblouku a stoupá vzhůru. Na mapě je označena jako kritický úsek. Nemá vedlejší odbočky a je poměrně dlouhá. Ústí do velké podzemní garáže, kde by měla parkovat spousta přepravních transportérů, nákladní vozidla, manipulační stroje a těžební technika. Musí ho překonat na jeden zátah.

Seržant Seeks se neustále drží s vojáky vzadu. Brzy tu bude pořádné horko.

PILOT O'NEILL se nakloní dopředu a sáhne na křížový ovladač kamerového systému, protože mu ošklivý velitel žoldnůského družstva zmizel z hlavního výhledu. Musí projet postupně většinu venkovních kamer, než ho najde, jak stojí na hydraulické vzpěře a upřeně zírá nahoru do tmavého otvoru v břichu lodi, kam se při startu zasouvá rozměrná část podvozku.

„Tak ty si nedáš pokoj, hajzle?!“ zabručí.

Žoldnů si pohrává s puškou. Teď se zapře a namíří její hlaveň do trupu výsadkového člunu.

„Do prdele, ty zmetku, nech toho!“ zakřičí nahlas O'Neill. „Ještě mi tam něco zkurvíš!“

Jakoby ho voják uslyšel, skloní pušku k zemi. Venkovní mikrofon zachytí slabý kašlavý smích. Zřejmě se jen tak baví, aniž by chtěl doopravdy střílet. Seskočí a loudavým krokem přejde k další části podvozku. Tam si sedne do pisku a zůstane sedět. Rozhlíží se po krajině, od úst mu stoupá pára.

O'Neill se uklidní a zase se pohodlně opře. Pohlédne na svoje ruce. Trošku se mu začínají potit dlaně, ale netřesou se. Odpočet času ukazuje posledních dvacet minut do startu a necelých třicet do setkání se skupinou poručíka Harise na místě s kódovým označením Alamo.

„MÁM PRO TEBE relaci největší důležitosti, Pse Jedna.“

„Tak podej; Oko.“ Plukovník přejde kolem dvojice uzavřených dveří. Ani si jich nevšimne. Už tu s ním je velitel Druhé a Třetí skupiny. Chodby se začínají plnit proudem přicházejících vojáků. Kruh se v podstatě uzavřel, ale výsledky se nedostavily. Po mariňácích jakoby se slehla zem. Nechápe to. Nahore se neukázali, tam má spoustu techniky, lidí i monitorovacích zařízení. Tam by je odhalili během pár sekund. Proto si je stoprocentně jistý, že musejí být pořád někde tady dole. Jenže kde? Kde se stala chyba? Nemohli přece proklouznout...

„Jedničko, vrchní velení informuje, že nejpozději do čtyř hodin máš na krku pořádnou písečnou bouři. Situaci máš okamžitě, zdůrazněno okamžitě, vyřešit v souladu s danými pokyny. V opačném případě nebudeš moci na povrch vystrčit ani špičku nosu, natož odletět. A taková atmosférická sračka tu může klidně trvat tejdén nebo i dýl. A na to prej nemáš prostředky. Konec relace.“

„Stručné, ale jasné, Oko.“

„Trošku jsem ti to přeložil z těch jejich žvástů do srozumitelný řeči, Pse Jedna. Mimochodem, nad západním obzorem se kupí fakt hnusný mračna. Má na ně skvělej výhled a zlehka se mi z toho divadýlka svírá prdel.“

„Ber laskavě v úvahu, že naše vysílání monitorují, Oko,“ oduší našťavaně plukovník a zahne doleva. Seržant, velitel průzkumné jednotky Škorpión, se neustále drží v dohledu.

„To mě netlačí,“ zasměje se do éteru spojovací důstojník. „Hlavně, když nám vysolí nasmlouvaný prachy.“

To ano, pomyslí si plukovník. Hlavou mu probleskne zářivá vzpomínka na katalog na drahém křídovém papíře, který leží na nočním stolku v jeho měsíční rezidenci. Na prostřední rozkládací čtyřstránci se skví vytoužená jachta. Ty ladné tvary, paráda. Hned se mu v duchu udělá líp.

Zastaví se na křížovatce a pohlédne doleva, kde by podle mapy měla být nepoužívaná kompresorová stanice a schody

vedoucí na povrch. Kolem se protáhne čtveřice vojáků z Druhé skupiny a běží tím směrem. Zprava se vynoří družstvo ze Třetí, které právě dorazilo ze svého sektoru. V chodbách začíná být těsno.

Kde jste?! zakřičí plukovník v duchu bezradně a udeří pěstí do stěny, až ho zabolí zápěstí.

14.

„JE ODSUD NĚJAKÝ DALŠÍ VÝCHOD?“ zavrčí desátník Hicks na zaneprázdněného Borlanda. Pohled upírá na monitor, do nějž jde záznam kamery nad venkovním vchodem velína. Obrazovka ukazuje skupinku deseti žoldnéřů, kteří se před malou chvilkou objevili před centrálou. Přeshlapují na místě a nevypadají, že by se chtěli hnout pryč. Jejich velitel s někým hovoří.

Inženýr neodpoví. Pořád ještě usilovně pracuje na klávesnici manuálního ovládání a sleduje přitom několik panelů s neustále aktualizovanými daty. Světla kolem stěn sálu rudě žhnou. Veškeré měřiče ukazují mezní hodnoty a digitální ukazatele dávno opustily měřicí pole. V místnosti jakoby se znatelně oteplilo.

„Hele, desátník se tě ptal, kudy se dá vodsad“ vypadnout,“ nakloní se k Borlandovi Kaminsky.

Borland pohlédne na vojáka, jako by ho viděl poprvé. „Co?“

„Dvěma to nepůjde,“ řekne Hicks.

„Proč?“ zeptá se hloupě Borland. Na čele se mu perli pot.

Desátník ukáže na obrazovku venkovní kamery a potom na velké nástěnné hodiny. „Musíme se co nejrychleji zdekovat, jinak to k místu setkání nestihneme. Tamí nás budou zdržovat.“

„Žádný jiný východ ze sálu není,“ setře si z nosu kapku potu Borland. „A tyhle dveře nelze spolehlivě zablokovat.

Pokud ti venku znají přístupový kód společnosti GeoTech, dveře si otevrou. Je to bezpečnostní opatření.“

„Jasně, že ten pitomej kód budou mít. Určitě jim ho dali!“ uleví si Kaminsky.

„Ano,“ odtuší Borland a vrátí se ke klávesnici. „To je jisté.“

Hicks chytí inženýra za rameno. „Někudy to jít musí. Přemýšlejte, sakra! Je to i ve vašem zájmu.“

Borland pokrčí bezradně rameny, jako by tím chtěl naznačit bezvýchodnost situace, ale pak stočí oči doleva a prudce vtáhne vzduch.

„Možná by to šlo,“ řekne.

„Kde? Mluvte!“

Borland ukáže prstem k sotva metr a půl široké proluce mezi dvěma řídicími panely. „Za tím falešným ostěním je vstup do servisní šachty. Podle mého by měla mít i druhý východ.“

„Jo, to by šlo,“ přitaká Hicks. „Lepší než drátem do oka.“

Ukáže na Rigbyho a Draka. „Odstraňte to a běžte jako první. Za vámi pak půjdou ostatní. Pohněte se!“

Průzkumníkovi netrvá odstranění krycí desky víc než pár vteřin. Univerzálním klíčem pak otevře obyčejný zámek úzkých dvířek. Vleze dovnitř. „Cesta volná,“ ozve se vzápětí z interkomu.

Desátník ukáže na další dvojici. Vojáci rádi opustí uzavřenou místnost. Hbitě se soukají do servisní spojky. Žoldnéři venku pořád postávají a na něco čekají.

„Jak ještě dlouho?“ zeptá se Hicks inženýra.

„Pár dálkových ventilů a bude to. Chci to dokonale uzavřít, ale síť je místy poškozena, takže to trvá o něco déle.“

Borland je pěkně nervózní, chvějí se mu ruce. Obličej se mu v záři červených světél leskne vrstvou potu.

„Je mi líto, jdeme!“ Hicks ho chytí nad loktem a táhne násilím od pultu.

Borland se trochu cuká. „Ještě potřebuju...“

„Neexistuje! Nezbejvá nám ani vteřina navíc. Bude to fungovat i tak! Vltněte do té díry a nežvaňte sakra, nebo se nestihneme nalodit!“

Inženýr sotva stačí sebrat svoji zbraň a už se za ním cpe další voják. Dvě ruce mu pomohou do těsného prostoru. Jako poslední dovnitř vleze Drake. Práskne za sebou dvířky.

V servisním tunelu je tma. Vojáci si na spuštěná hledí přepnou obrazy noktovizorů, rozsvítí infračervená světla na bocích příleb. Posunují se kupředu a do tváří jim vane vzduch hnaný potrubím.

NOHY se v pravidelném rytmu zvedají a zase dopadají na betonovou podlahu. Vysoké výsadkářské boty s měkkou ale pevnou podrážkou je sotva slyšet. Hrudníky se pod silnými pláty kevlaru a látkou maskáčů mocně nadýmají a nasávají do sebe zatuchlý, životadárný kyslík. Muži běží po dvou vedle sebe, zbraně namířené v ose pohledu únavou přivřených očí. Obě ženy, Ryanová a Tylerová, nezaostávají za vojáky ani za svými kolegy. Nohy zvedají ve vyčerpávajícím pohybu poněkud těžkopádně, ale nezdržují. Nezpomalují, jenom hůř a přerývaně dýchají. Spojovací chodba do garážového hangáru těsně pod povrchem je dlouhá. Od venkovních vrat není k Alamu dál než by granátem dohodil.

Je třeba spěchat.

Průzkumníci jsou opět vysunuti vpředu. Chodba se prudce lomí v jednoduchém esíčku. Zpomalují a kontrolují prostor před sebou.

„Čisto...“ vydechne do interkomu Robinson. Bokem se protáhne kolem ohbí zdi a puškou vykrývá novou část koridoru. Martenson přeběhne kolem něho. A zase pokračují dál.

„Jdeme, pohyb!“ mává a pobízí ostatní seržant Seeks.

Skupinka zrychluje tempo do poklusu. Pot pálí v očích, svaly se chvějí neustálým napětím. Náhradní munice a výstroj těžkne každým krokem.

Dvacet tři minut.

PLUKOVNÍK stojí pořád na stejném místě, sotva padesát metrů od kompresorové stanice. Kolem něho pobíhají

žoldněři ze všech skupin a působí dojmem naprostého zmatku. Většinu z nich posílá na povrch, aby se v úzkých prostorech navzájem nepletli. Nechává si dole jen posílenou jednotku Škorpión. Její seržant se opodál opírá o zeď a čeká na další pokyny. Všichni velitelé jednotek osobně nebo prostřednictvím interkomu hlásí, že pátrání je naprosto negativní.

„To není možné!“ vzteká se.

„Prohledali jsme komplet podzemí,“ ozve se mu velitel Druhé skupiny. „Z obklíčení nemohli prorazit v žádném případě.“

„Ne,“ vrtí hlavou plukovník. „Nějakým způsobem museli proklouznout.“

„Ale jak? Nikdo s nimi nepřišel do kontaktu.“

„Pokud by se tak stalo, byli by ti dotyční nejspíš dávno mrtví.“ Plukovník se podívá dolů na obrazovku nového stopovače, který mu před chvílí přinesli. Po displeji co chvílí přeběhnou shora dolů pásy světlého zrnění, ale zdá se, že se jejich intenzita zvolna zmenšuje. Porucha? Dobře ví, proč těmhle novým krámům nevěří.

Podívá se vlevo. Tam jakýsi mladý žoldněř otevírá dosud opomenutou kompresorovou místnost. Něco ho napadne.

Otočí se zpět k veliteli Druhé skupiny. „At' se hlásí postupně všechny jednotky, které prohledávaly tenhle prostor!“

„Zařídím,“ přikývne snaživě kapitán. Plukovníkova sluchátka se zaplní hlasy, které se ve vzestupném pořadí nahlašují.

Mladý žoldněř otevře dveře. Váhavě si posvítí reflektorem mezi tiché vysokotlaké kompresory a udělá krok dovnitř.

Sluchátka se náhle odmlčí. Řada hlásících se velitelů je přerušena.

„Dva - jedna - tři; hlase se,“ řekne Plukovník do mikrofonu.

Ticho.

„Dva-jedna - tři, opakuji; hlase se!“ zkouší to znovu, ale zase nic. Ve sluchátkách praská statická elektřina.

Ze dveří kompresorové stanice vyletí mladý žoldněř, těsně za vchodem se zastaví. Tvář má popelavě šedivou.

Velitel Druhé skupiny zvedne ruku varovně do vzduchu a přitiskne si helmu dlaní víc na pravé ucho. „Něco mi hlásí, ale není jim pořádně rozumět. Zopakujte to!“ zahuláká do mikrofonu před ústy.

„Pane...!“ zakřičí slabě chodbou mladý žoldněř.

„Neozývají se,“ řekne s náhlým podezřením plukovník. Vojáka si ještě nevšiml.

Kapitán má také staženou tvář. „Tady nedaleko na něco přišli, ale ještě nevím, o co jde. Zřejmě se jedná o tu Dva - jedna - trojku, právě to prověřuji.“

Oba důstojníci na sebe pohlédnou v náhlém prozření.

„Do prdele! Tak tady prošli...“ zachrčí kapitán.

„Jo!“

„Pane!“ zařve žoldněř.

Ti, kdo stojí poblíž, se k němu prudce otočí.

„Jsou tady...“ zakřičí a hlas se mu zlomí. Nataženou rukou ukáže do dveří.

Plukovník se k němu rozeběhne a za ním i ostatní. Kapitán, seržant, vojáci. Když je u něj, již pomalejším krokem dojde k ocelovému zárubní. Seržant se postaví vedle a s puškou namířenou dovnitř ho jistí.

Rozsvítí malý reflektor a nahlédne do strojovny. Nejdříve si ničeho nevšimne, ale pak za druhou řadou vysokých strojů zpozoruje jakýsi nepatřičný tvar, ze kterého se vzápětí vyklube pokrčená noha ve vysoké botě a tmavých maskáčích. Popojde, ale po zběžném pohledu se odvrátí.

„Je po nich,“ řekne. „Museli je dostat někde tady.“ Pozorně si posvítí na zem. Teprve nyní zaregistruje spoustu skvrn od krve, kterých si předtím nevšiml nikdo jiný. Ve sporém osvětlení a šeru vypadá krev jako nezřetelné cákance tmavého hydraulického oleje.

„Mám potvrzeno, našli i druhou část jednotky,“ řekne kapitán, když obdrží další hlášení. „Dostali je ve dvou skladištích v té druhé chodbě, odkud jsme přišli. Nejspíš pistole s tlumiči a nůž. Proto nás nic nevarovalo.“

„Pochopitelně...“ zamumlá plukovník a probírá elektronickou mapu. Přitom zrakem sklouzne na obrazovku stopovače.

Světlé pruhy jsou pryč. Samou zuřivostí zavrčí a hlavou by nejraději udeřil do stěny. Žádná porucha, ale rušení!

Obyčejná osobní rušička, kterou on sám sice nikdy neměl, ale častokrát slychával, že je má námořní pěchota běžně k dispozici! Takže zatímco on si tu postával, objekty jeho zájmu si klidně zmizí proraženým otvorem v čelistech jeho dobře nachystaných kleští. Zkurveně! Kam jenom...

Jediná možnost je tady ta dlouhá spojovací chodba k podpovrchovým garážím. Jasně, určitě! Proč by se ale chtěli znovu dostat na povrch...? uvažuje ve zběsilém tempu. Prozatím neví, jenže to ho teď netrápí. Později na to určitě přijde. Zachytil čerstvou stopu a je v euforii. Huláká povely a uprostřed velké skupiny žoldněřů ze Škorpióna se žene k odbočce.

Za chvíli je mají.

VELITEL PRŮZKUMNÉHO DRUŽSTVA na letišti, ošklivý desátník, sedí pod podvozkem velkého výsadkového člunu a krátí si nicnedělání pliváním do písku. Poslouchá vzrůstající provoz na komunikačním kanále, který mu zprostředkovává atmosféru vrcholícího honu. Celkem přišla likvidační komanda asi o šedesát příslušníků, jenže to se dalo čekat. Mariňáci si nehrajou na čajové dýchánky v klubech seniorů.

Napětí v něm roste, nejraději by byl uprostřed dění. A tím pádem je ještě víc nakrknutý. V duchu si pro sebe sprostě nadává v několika jazycích. Vojáci jeho družstva se bezcílně potloukají mezi troskami rozbitých strojů a nemají do čeho píchnout.

Jsou tu naprosto zbyteční.

RIGBY v zelených stínech přístroje pro noční vidění zpozoruje světlejší obdélník. Servisní tunel končí hustým mřížovím, které ústí do nějaké místnosti. Potichu upozorní ostatní. Opatrně se přemístí přes posledních pár metrů.

Vypne noktovizor a trochu oslněným zrakem na okamžik nahlédne do místnosti. Přes mřížku uvidí dva dlouhé manipulační stoly a vyrovnanou řadu beden. Stáhne se zpátky a do jednoho z mnoha otvorů v pletivu strčí sondu detektoru pohybu.

Místnost je prázdná.

Skrčí nohu a prudkým kopnutím vyrazí mříž z rámu. Pletivo zarachotí o nejbližší stůl. Rigby vpadne dovnitř s namířenou zbraní. Otočí se, zkontroluje kouty a skryše v místnosti. Těsně za ním se objeví Kaminsky a jistí mu záda.

„Je tu čisto.“

Z tunelu se vyrojí zbytek družstva. Stěny jsou obloženy plastovými přepravkami s kameny a vzorky horniny označených kartónovými štítky s čárovými kódy. Je tu také hodně pomocných manipulačních strojů a robotů.

„Zde se třídily a označovaly odebrané vzorky,“ řekne celkem zbytečně Borland, když se rozhlédne po místnosti.

Desátník Hicks mrkne na hodinky. „Sakra, těsně limit. Padáme!“

Za dveřmi není slyšet žádný pohyb. Rigby je otevře. Kaminsky stojí hned vedle něho a míří do rozevírajícího se otvoru. Detektory nic nehlásí.

„Dělejte, doleva!“ pobídne je Hicks.

Oba vojáci vyrazí těsně za sebou. Kaminsky se postaví stranou a míří do chodby vedoucí doprava, Rigby doleva.

„Pravá čistá!“

„Levá čistá!“

Průzkumník vybíhá dopředu, vojáci se drží za ním. Poslední se otočí Kaminsky. Bouchne sevřenou pěstí do zámku dveří a utíká za ostatními.

Dveře třídní vzorků se zavřou. Zasyčí stlačený vzduch a chodba opět osiří.

POSLEDNÍ ZATÁČKA, před Robinsonem se rozvine rovný úsek chodby. Světla jsou tu rozbitá, a tak je světlý obdélník, který ústí do velkého hangáru, jasně viditelný. Martenson kluše těsně za ním. Slyší jeho těžký dech a tlumený zvuk podrážek dopadajících na hladkou podlahu.

Nikdy nic není tak jednoduché, jak má být. Stopovače výstražně pískají. U vstupního otvoru stojí sedm žoldnéřů.

„Jděte do nich, musíme prorazit!“ přikáže poručík Haris.

Vojáci se drží po obou stranách zdi. Šedivě vzorované uniformy téměř splývají s plastovým obložením. Běží dopředu, po hmatu naposledy kontrolují pojistky zbraní.

Tylerová je sice až vzadu, to jí ale nebrání, aby si nenadhodila těžkou pušku a volný řemen pevně neovinula kolem levého zápěstí. Ukazováčkem odjistí zbraň a pak ho zlehka položí na spoušť.

Žoldnéři jsou nepozorní. Bávají se mezi sebou, vtipkují a cítí ničím neopodstatněné bezpečí. Dlouhá salva zkosi prvních pět mužů. Dva poslední, kteří stojí stranou, napřed nechápavě pozorují, jak ze tmy vylétají ohnivé stopovky. Průbojně střely prorážejí špatně chráněná těla jejich kamarádů. Krev vystřikuje v bizarních cákancích, končetiny předvádějí prapodivný tanec. Střely zvoní o ocelové části výstroje, dopadají na stroje stojící v povzdálí a s jekotem se odrážejí o betonové zdi. Střelba naplní rozlehlý prostor hangáru. V dunivých vlnách se odráží sem a tam. Nejsou schopni pohybu, civí jako přimrazení na divadlo, které silně připomíná efektní scény v holovizi.

Střelba ustane. Rozbitá a k nepoznání zmasakrovaná těla sebou ještě naposledy zaškubou.

Oba žoldnéři se poněkud vzpamatují. Jenže je pozdě.

Z tmavého ústí chodby se vynoří vojáci námořní pečoty v šedobílých maskáčích, mohutných vestách a chráničích. Z hlavní jejich pušek stoupají proužky šedavého kouře. Jdou najisto. O dvou mužích vědí a nedají jim sebemenší šanci. Zaduní další ohlušující rány.

Do žoldnéřů narazí nepředstavitelná síla a mrští jimi o několik metrů vzdálenou zeď. Jeden sice ještě stačí stisknout spoušť, ale střely jdou do stropu, kde zanechají dlouhou řadu děr s roztřepenými okraji.

„Nejbližší okolí zajištěno,“ hlásí Martenson. Mariňáci i kolonisté se vyrojí z chodby ven.

„Roztáhněte se a dobře se kryjte,“ gestikuluje seržant Seeks.

Po dvojicích se rozbíhají k zaparkovaným vozidlům.

„STŘELBA! STŘELBA!“ Dlouhým tunelem se nese jasně slyšitelná ozvěna dlouhých dávek automatických zbraní.

Plukovník se letmo podívá na obrazovku stopovače, ale světlé pruhy mariňáckých rušiček mu nic neprozradí. Nemusí. On už ví, že je blízko, a nepotřebuje další pomůcky.

„Deset mužů dopředu!“ rozkáže. „V poslední části chodby bacha, budou si stále krýt zadky!“

„Ano!“ odpoví okamžitě seržant.

Desetičlenné družstvo se oddělí a zmizí vpředu.

„Musíme se za každou cenu udržet a nedat se zatlačit zpátky, jinak z nás nadělají sekanou,“ řekne plukovník.

Zkontroluje pušku a letmo pohladí její pažbu z pravého ořechového dřeva. Stála malé jmění. Prošla s ním hodně šarvátek, kde šlo o život. Proto je na ní patřičně pyšný.

Zepředu zazní pár osamocených ran a krátká salva.

„Proč právě tam?“ zeptá se seržant. „Seberou některé vozidlo a pokusí se zmizet?“

„Nemyslím,“ zavrtí hlavou plukovník. „Kdyby chtěli právě tohle, mohli to udělat už prve. Mimoto jsou tyhle kraksny, co stojí v hangáru, řádově o několik tříd horší než jejich vojenské stroje. A ty nechali stát na druhé straně stanice.“

„Hm,“ zabručí seržant.

„Honící pes Šest; tady Honící pes Jedna,“ řekne do interkomu plukovník.

„Šestka na příjmu,“ ozve se odpověď.

„Pošlete své muže nájezdovými vraty do garážového hangáru na souřadnicích Bravo - Oscar, November - Alpha, dva -

sedm, čtyři - šest. Mariňáci jsou uvnitř a já jim se Škorpiónem uzavírám cestu zpátky.“

„Ano, Šestka rozumí. Chytneme je mezi sebe a rozelememe na prach.“

„Správně,“ ušklíbne se plukovník.

„První družstvo je sedmdesát metrů od východu z chodby,“ zahlásí seržant.

Plukovník na něho pokývne. „Jdeme. Konečně došla řada i na nás.“

Padesát vojáků se pohne dopředu a rychle klušou stoupajícím tunelem. Zarachotí odjišťované zbraně.

SERŽANT SEEKS SI VŠIMNE červených bodů, jakmile se objeví na displeji stopovače. „Pane...“

„Vidím, seržante,“ řekne poručík Haris. Dělí je od sebe celá šíře rozlehlého hangáru.

„Kontakt zezadu,“ oznámí všem pro informaci desátník Perkins. „První skupina je desetičlenná, druhá má prozatím nezjistitelný počet. Zhruba dvě minuty do kontaktu.“

„Postupujte samostatně. Kryjte se za vozidla a použijte granáty, ať je máme pokud možno co nejdříve z krku,“ přikáže poručík. „Do nalodění zbývá devatenáct minut!“

K výjezdovým vratům je prostor volný. Vojáci se proplétají mezi zaparkovanou kolovou a pásovou technikou.

Tylerová se drží vzadu se skupinou seržanta Seekse, který má zabránit žoldnérům, aby se dostali do garáže. Nikdo se o ni nestará, proto zaklekne a trpělivě čeká.

Hledí přilby má zvednuté, gumová obruba zaměřovače ji tlačí do pravého obočí stejně jako patka pažby pevně vpasovaná do ramene. Prst je přitisknutý na spoušť a kontrastní záměrný kříž sedí přesně uprostřed černého vstupního otvoru.

Pojďte už ven!

DESÁTNÍK HICKS se krátce podrbe na bradě. Pod upínacím textilním řemínkem helmy ho svědčí několikadenní zpoceně strniště. Chodba podle mapy prochází jakýmsi skladištěm a zatáčí doleva. Tam se podle detektoru pohybu nachází třicet žoldnérů likvidačního komanda a nehýbou se.

„Co uděláme?“ zašeptá Drake. „Vrhneme se na ně?“

Hicks zavrtí hlavou. „Ne, nemáme čas riskovat zdržení. Je jich moc na to, aby se přepad dal rychle a bez problémů sfouknout. Bude lepší, když se na ně vykašleme, kousek se vrátíme a pokusíme se to místo obejít. Snad budeme mít víc štěstí jinde a na nikoho nenarazíme.“

Drake souhlasně přikývne a desátník zatočí rukou ve vzduchu.

Družstvo Bravo se otočí a co nejtíšeji se vrací ve vlastních stopách.

PLUKOVNÍK díky rušení netuší, kde se mariňáci uvnitř hangáru nacházejí, ale může to snadno předpokládat. Stojí v relativním bezpečí posledního ostrého ohybu chodby společně s hlavní částí jednotky. Těch prvních deset mužů se křčí pár metrů od vyústění chodby. Určitě o ně přijde, ale to se nedá nic dělat. Někdo tuhle část úkolu musí splnit. Nemůže pro ně mnoho udělat, ale nějakou maličkost přece. Budou-li mít obrovské štěstí, možná někdo z nich přežije. Snad.

„Dýmovnice,“ přikáže.

COSI TLUMENĚ BOUCHNE, na prázdnou plochu před prvním nákladním transportérem dopadne šedý válec. Odkutálí se trochu stranou a zastaví se.

Tylerová, která je čekáním napnutá jako ocelová struna, málem stiskne spoušť.

„Nestřílet!“ sykne seržant.

Povolí prst na namáčknuté spoušti a dál čeká.

Do hangáru vletí další podobné válce. Několikrát se odrazí, poskočí, převrátí se a zůstanou ležet. Zazní ostré prasknutí, z prvního válce začne unikat hustý sloup šedivého dýmu.

„Dálkově odpalované dýmovnice!“

„Budou chtít proniknout v kouřové cloně. Neplývejte zbytečně municí.“

„Masky!“ přikáže Seekse.

Dýmovnice chrlí se syčením mračna dýmu. Tylerová se po očku rozhlédne, z pouzdra na opasku vytáhne obličejovou masku s mikroaktivními filtry a pokusí si ji nasadit. Nepovede se. Vlna kouře se přes ni převálí. Stropní osvětlení náhle pobledne, v mizerně odvětrávaném hangáru ji začnou pálit a slzet oči. Všechno kolem dostane podivně šedozelený nádech. Připadá si jako ponořená v obrovském akváriu.

Sleduje Issaka a zkusí si masku podle jeho vzoru nasadit. Voják se po ní ohlédne, natáhne se a zkušenými pohyby pevně dotáhne upínací lícnicovou část. Kývnutím mu poděkuje. Necítí se v hladké gumě nejlépe, ale je to pořád lepší, než polykat štiplavý kouř.

Část vojáků s kolonisty se mezitím přesune o pořádný kus k výjezdovým vratům. Při opatrném pohybu bludištěm nehybných strojů se dostanou za polovinu hangáru. Posledních sto metrů je dělí od východu a volného prostoru za ním.

„ŠESTKA JE NA POZICI; Honící pse Jedna.“

„Výborně! Pro všechny skupiny: Vpřed!“

Deset mužů uprostřed chodby se zvedne a rozeběhne. Teď záleží na rychlosti. Hlavní část jednotky Škorpión je v odstupu čtyřiceti metrů následuje.

„Dělejte! Dělejte! Pohněte se!“ řve Plukovník a žene muže dopředu.

Dupot běžících desítek párů nohou v těsné chodbě, surové tváře ostřílených žoldnéřů hledí před sebe. Minimální prostor a slušná tlačeniče. Součástky výstroje o sebe řinčí a zvoní. Muži ve stresovém návalu prudce oddechují a nahlas vyplivují sprosté nadávky, aby si trochu ulevili.

STO ŽOLDNĚŘŮ - celá Šestá skupina - čeká za výjezdovými vraty. Poddůstojník, zástupce velitele, udeří do velkého otvírače. Mohutná protiběžná vrata se od sebe odsunou a vytvoří mezeru mezi černožlutě natřenými žebrovanými křídly. Žoldnéři se vlévají do hangáru jako různobarevný proud. Rozdělují se do stran a schovávají se za zaparkovaná vozidla.

„POHNULI SE! Je to tady!“ zařve seržant.

„Zepředu kontakt!“ zakřičí současně desátník Perkins. „Minimálně padesát! Mají nás v kleštích!“

Museli by být sakra omezení, aby situace nevyužili, pomyslí si ve zlomku sekundy poručík Haris, když běží dopředu. Je mu jasné, že tohle místo je pro obranný boj nevhodné, ale musel to risknout. Jinak to nešlo. Stejně jsou odsouzení předem a to, že se dostali tak daleko, je vlastně malý zázrak. Tak co.

Přitiskne se k boku vysoké vrtné soupravy. Pohlédne do rozmazaného kouře a přeběhne k dalšímu nedalekému úkrytu. Clarkova široká záda vidí v šedé mlze před sebou. Vojáci jsou kolem něho. Civilové jsou někde pozadu za ním. Nemá čas se o ně starat. Každý si musí pomoci, jak nejlépe dovede.

„Každý sám za sebe!“ zakřičí do mikrofonu. „Lodě budou venku za patnáct minut!“

Snad. Doufám... pomyslí si znovu.

„Palte!“

TERMOVIZNÍMU MÓDU ZAMĚŘOVAČE krycí kouř z dýmovnic nevadí. Přes velký průzor masky přitisknutý na okulár zaměřovače Tylerová sleduje podivně zbarvené stíny elektronického obrazu a jasný symbol záměrného kříže, který poskakuje sem a tam podle toho, jak pohybuje puškou. Najednou pocítuje silnou nenávist. Ona, která studovala a obdivovala život, se náhle těší, až bude rozsévát smrt. Zvláštní, ale pochopitelné. Potí se a bojí.

Chci se odsud dostat! zakřičí v duchu.

Z tmavého pozadí chodby se vynoří první sehnuté běžící postavy. Okamžitě se rozdělí do stran a snaží se ukrýt.

Tylerová zmáčkne spoušť. Je to automatická reakce. Puška kope a navzdory velkému kompenzátoru i ústřové brzdě na hlavní se zvedá při výstřelech ke stropu. Musí ji pevně držet.

Současně zapraskají hlasité výstřely okolo ní. Žoldnéři jsou rychlí, střilejí v běhu od boku, ale nevědí, kde jsou mariňáci ukrytí a tak jdou jejich střely úplně mimo. Ti první jsou mrtví dřív, než udělají pár kroků. Jejich krev zbarví zdi tmavými cákanci. Tylerová nezasáhla nikoho, její palba šla příliš nahoru. Mimoděk se kouše do rtu a snaží se chybu napravit. Žoldnéři stílí a hrnou se ze servisního tunelu jako kobylky. Umírají, ale několika se podaří dostat mimo bezprostředně smrtící zónu u vchodu. Mazané se ukryjí. První řadu transportérů kropí dlouhými dávkami. Správně tuší, kde jsou mariňáci zalezlí.

Tylerovou i vojáky nutí hvízdající střely důkladně schovávat hlavy.

„Do prdele! To snad ne, sejměte je!“ řve seržant. Výmění zásobník a pokračuje ve střelbě.

Tylerová leží za balónovou pneumatikou jakéhosi vozidla. Do průsečíku čar zaměřovacího kříže zachytí jednoho ze žoldnéřů. Zvětší si přiblížení a vidí jeho docela hezkou tvář nad puškou, ze které bez ustání pálí. Děravé tělo za které se schovává ho částečně kryje. Ale to nevadí. Těsně nad hlavou jí kovově pleskne odražená střela. Instinktivně se sehne, ale pak zase pohlédne do zaměřovače. Plynule stiskne spoušť.

Žoldnéřova hlava se po zásahu do levého oka roztrhne. Helma se zhroutí, teče z ní krev a šedá kašovitá hmota.

Tylerová je zhnusená, ale i rozjařená zároveň.

Vojákům by stačily ještě tři čtyři sekundy, ale ty jim nejsou dopřány. Z tunelu vystřelí dva tříštivé granáty a explodují na bocích dvou nejbližších transportérů. Hned za nimi se vyhrne početná skupina žoldnéřů. Ženou se ven do volného prostoru jako dravý proud. Někteří zasažení padají na krví kluzkou zem, ale ostatní je přeskakují a běží dál.

Tylerová je tlakovou vlnou výbuchů ohlušená. Obličej schovává před poletujícími střepinami. Ve vířících kotoučích dýmu toho bez zaměřovače mnoho nevidí. Nejdůležitější vteřina je ztracena. Při explozích přestanou mariňáci na okamžik střílet a pak už je pozdě. Žoldnéřů je najednou venku z tunelu příliš mnoho a jejich příval se nedá zvládnout. V hustém příkrovu dýmu vypadají jako jednobarevné mlžné přízraky, pouze zbraně srší rudožlutými plameny. Kulky hvízdají s pronikavým jekotem vzduchem, s pleskotem narážejí do betonových zdí a cokoliv méně odolné ničí.

„Ústup!“ zařve seržant.

Pět vojáků včetně Seekse a Tylerové střídavě stílí a vzájemně se kryjí, když se plazí dozadu. Bioložka se dostane do chráněného prostoru za pásovým podvozkem, převálí se, s puškou v ruce vstane a dvěma rychlými přískoky se vrhne pod jiný stroj. Zamíří a pošle tři krátké dávky tam, kde tuší nepřítele. Znovu se překulí stranou a skryje se za velkým ocelovým kontejnerem s náhradními díly. Tohle jí opravdu jde.

Za kontejnerem už klečí Truscott a stílí rychlými, jednotlivými ranami přes jeho vrchní stranu. Aniž přestane střílet, ukáže Tylerové zvednutý palec, pak namíří prst dozadu ve směru kam střelila a ukazovákem si přejede v rychlém pohybu přes krk. Posledním gestem jsou dva roztažené prsty.

Snadno pochopí, co to znamená. Dostala dva parchanty najednou.

„Granáty!“ zaryčí odkudsi seržantův hlas.

Issak sáhne k opasku a z pouzdra vytáhne dva ruční granáty. Pojistky vytáhne zuby, plastové kroužky vyplivne. V lehu se rozmáchne a pak oba zavalité válečky letí do tmavého šera.

„Dva!“ zakřičí a pokračuje v ostřelování pohyblivých stínů.

„Jeden!“ odpoví mu Thorp.

„Dva hozené!“ je slyšet seržantův hlas.

„Jeden!“ zahuláká pro upozornění Truscott a prudce odhodí další granát.

Granáty těsně za sebou explodují. Není slyšet nic než řvoucí rachot valících se zvukových vln. Tlumené šero na pár chvil prozáří zářivě kytice ohně, vzduchem se rozletí trosky. Úlomky kovu, betonu, plastového obložení a také kusy lidských těl.

Tylerová tím obrovským randálem přijde částečně o sluch. V uších jí ostře zvoní, zvuky vnějšího světa k ní pronikají vzdáleně a velmi zastřeně. Neustávající rachot vlastní i nepřátelské střelby, povely praskající ve sluchátkách přilby a skoro na prahu vnímání slyšitelný křik těžce zraněných.

Žádné ruční granáty nemá, zato její puška je vybavena granátometem. Zatáhne za pohyblivé předpažbí a přesvědčí se, že granát je v odpalovací komoře. Přepne volič režimu palby a vystřelí. Puška kopne, ale trochu jinak než při běžném výstřelu. Z hlavně granátometu se slabě zakouří a granát vyletí do mezery mezi dva stojící transportéry.

„Jeden vystřelený!“ zakřičí intuitivně.

Bum!

Příliš blízko.

Sloup černorudožlutého ohně vzápětí vyrazí proti ní. Tvář jí ovane proud vzduchu hnaný tlakovou vlnou. I přes masku cítí jeho žhavý, rozpálený, jakoby dračí dech. Na sklopenou hlavu vtaženou mezi ramena jí dopadají kousky nějakých součástek. Tak tohle jsi přehnala, pomyslí si.

Truscott se na ní pobaveně zašklebí a povzbudivě kývne. Jeho oči září bělmem v okulárech ochranné masky.

„Jeden!“ zařve a hodí ruční granát.

„Dva!“ následuje Issakův hlas.

Nedýchatelný vzduch plný ohně, dýmu a trosek se kroutí a svíjí. Kdysi pevná země poskakuje do taktu s duněním explozí. Dvě řady vozidel prudce hoří.

Truscott zatahá Tylerovou za rukáv a ukáže na obrazovku stopovače. Půlkruh červených nepřátelských bodů se kolem nich začíná stahovat.

„Vypadneme zas vo kus dál!“ zakřičí.

Tylerová se zvedne z pokleku a rychlými přískoky se přesune o deset metrů dozadu. Truscott jí následuje. Couvá a pořád střílí.

Stahují se i ostatní. Žoldnéřů i přes intenzivní palbu mariňáků stále přibývá. Současná pozice se nedá udržet.

ZVUK ZUŘIVÉ PALBY a výbuchů se nese podzemím hodně daleko.

Rigby se zastaví a zvedne ruku.

„Co je?“ zeptá se Hicks. Na svém detektoru žádnou překážku v cestě nevidí.

„Slyšíte to?“ chce vědět průzkumník.

Všichni se soustředěně zaposlouchají do šumu blízkých strojů. Teď to slyší také. Vzdálený rachot automatických zbraní.

„To sou naši,“ odplivne si Deathmers. „Už je mají.“

„Je možné určit, odkud to přichází?“ Hicks se probírá složitým menu stopovače.

Rigby zavrtí hlavou. „Tady dole ne. Může to jít v podstatě odkudkoliv.“

„Hm, pokračujeme. Třináct minut - jsme ve skluzu. Dělejte!“

Družstvo Bravo se rozeběhne a pokračuje svojí cestou. Borland se vleče mezi nimi. Je viditelně nejvíc vyčerpaný.

Přeběhnou široký hlavní koridor a zmizí ve vedlejší obslužné chodbě.

„OKO; tady Tři - šest - dva.“

Chvilí nikdo neodpovídá, ale pak se ozve napjatý hlas spojovacího důstojníka.

„Musíš vyčkat, Tři - šest - dva. Máme tu těžké střetnutí a já mám momentálně spoustu práce.“

„Oko; já potřebuju ten otevírací kód!“ vyštěkne do mikrofону velitel desetičlenného družstva před uzavřenými dveřmi velína energetické centrály.

„Tři - šest - dva; opakuj: Vyčkej!“

„Sakra; Oko, to já vím, ale tohle je důležité! Musím tu centrálu prověřit. Je uzavřená zevnitř a plukovník mě ujistil, že budeš spolupracovat!“

Spojovací důstojník zaváhá. „Dobře, Tři - šest - dva, podívám se po tom, ale chvilku to potrvá. Počítač je dost přetížený.“

„Čekám a jsem na místě. Ovšem čím dřív, tím líp.“

„No, to je jasný.“

PORUČÍK HARIS je s předsunutou částí jednotky ostřelován. Zpočátku úspěšně zamezil pronikání žoldnéřů výjezdovými vraty pomocí granátů, ale nakonec se kontaktní vzdálenost natolik zmenšila, že střepiny rovným dílem ohrožovaly obě strany. Přesto, že se vojáci likvidační jednotky nakonec pevně uchytili v přední části garáže, stojí je tento úspěch minimálně čtyřicet mužů.

Granáty a výbušniny jsou odjakživa pěkné svinstvo.

Výjezdová rampa se během soustředěné palby promění v kráterové pole s mnoha hlubokými dírami v betonovém povrchu. Levé křídlo vrat, která se do stěny zasunulo pouze z malé části, je na třech místech roztrženo silnými výbuchy a jeho vyztužovací žebrovi je nepřírozeně zkrouceno. Právě křídlo šestimetrových vrat vypadlo z dolní kolejnice, horní

bezpečnostní úchyty povolily a nyní těch několik tun kovu visí vykloněné do strany pouze na vodící ozubené hřídeli posuvného servomotoru.

Poručík změnil taktiku boje. Zadymovat prostor a tak ukrýt vpád žoldnéřů do hangáru je od jejich velícího důstojníka dobrý a logický nápad, ale jak to někdy bývá, dobře myšlené se obrátí ve zlé. Každý námořní pěšák má k dispozici kompletní vybavení vojsk speciálního určení. OMIS, bojová přilba a zaměřovač zbraně s mnoha bojovými módy jasně rozlišují, kde se nachází nepřítel a kde vlastní lidé, aby nebylo možno se při snížené viditelnosti splést. A navíc osobní rušičky, které spolehlivě vyřazují z provozu pár ojedinělých detektorů pohybu, které žoldnéři vlastní.

Vojáci námořní pěchoty se nyní pohybují v situaci a prostředí, pro které jsou vycvičeni. Vedení digitálními daty, pronásledují v bludišti zaparkovaných strojů náhle zmatené žoldnéře. Velitel Šesté skupiny je ostřílený voják, ale proti mariňákům nikdy nebojoval. Nemá zkušenosti s vedením boje proti malým, dobře organizovaným jednotkám se speciálním výcvikem. Vždyť žoldnéři jako celek jsou pouze obyčejnými vojáky, najímanými na průměrné operace. Při jejich práci hrají hlavní roli peníze cílových odměn a nikoli motivace, morálka nebo přesvědčení krátkodobých zaměstnavatelů.

Proto vybavení odpovídá i charakteru jejich práce. Výkonná útočná puška, malá osobní zbraň, jako pistole nebo postarší, ale spolehlivé typy revolverů, málokdy granátomet, pak uniforma, helma a různé typy neprůstřelných vest. Někteří vlastní i stopovače, prostředky pro noční vidění a jinou speciální výstroj. V těchto případech se ovšem spíše jedná o kořistné suvenýry než o předem promyšlené koupě. Slabě vybavení nájemní vojáci jsou totiž tou nejlevnější masovou vojenskou silou pro univerzální nasazení. A pokud chce někdo lidi dobře vyzbrojené a na odpovídající úrovni, zaměstná nájemné specialisty, kteří disponují vším potřebným pro požadovaný charakter práce. Samozřejmě, že jejich finanční ohodnocení je nesouměřitelné a šplhá vysoko nad hranice příjmů obyčejných žoldnéřů.

Ale vzdor velkým ztrátám neubývá žoldnéřům sil ani odhodlání. Mariňáci nejsou nezranitelní. V některých chvílích se hustota střel ve vzduchu blíží krupobití. Většina transportérů nejbliž k výjezdové rampě hoří a znemožňuje plynulý pohyb vpřed.

A čas najednou běží jako splašený.

Desátník Clark s poručíkem Harisem se pohybují středem bitevního pole. Pláží se od stroje ke stroji a jejich cestu vpřed lemují mrtví a umírající. Opatrně je následuje pět kolonistů. Vysoký Zamowski se projevuje jako dobrý a nelitostný střelec, který rychle pochopil výhody kombinace detektoru pohybu, infrahledu a odporně páchnoucího neprůhledného dýmu, omezujícího užitečnou viditelnost bez pomocných přístrojů na pouhých pár metrů. Také ostatní čtyři se snaží, jak jen mohou. Střílejí, pláží se a zase střílejí. Využívají každého možného úkrytu, který se naskytne v dohledu. Malátnost a vyčerpání, které se u nich projevovalo během pochodu podzemím, je pryč. Haris z vlastní zkušenosti ví, že fyzická síla se většinou obnoví pouze na přechodnou dobu. O to horší bude jejich stav, až bojová euforie pomine.

Zarachotí soustředěná palba a ze šera vyletí záplava střel, která je přibije k zemi. Clark nepatrně pohne hlavou a pozoruje prostor před sebou. Svět se přes infrahled zdá podivně deformovaný, plný odstínů zeleně. Odevšad duní jednotlivé výstřely i rachocení dlouhých dávek.

Střely znovu zabubnují nebezpečně blízko. Do Clarkovy helmy narazí pár odštípnutých kousků betonu. Kde seš, ty zmrde? pomyslí si. Hledá a pořád nic nevidí. Šikmo vpředu ho poněkud oslňuje hořící těžební mechanismus. A najednou - nepatrný pohyb.

Támhle je! Mezi pojezdovými koly nízkého pásového podvozku vyčnívá krátká hlaveň. Určitě má infrák. Ale jak ho z díry vykouřit, když je tam tak dobře schovaný? Clark ukáže poručíkovi nepatrným pohybem zápěstí směr a ten kývne. Rovněž ukrytého střelce vidí.

Jenže žoldnéře zpozoruje naneštěstí i Darell, a než mu v tom může někdo zabránit, vykloní se v přehnané snaze z úkrytu a pokusí se pod pásák vystřelit. Výhoda je ovšem ve snajprových rukou. Je nepochybně zkušenější, jeho zbraň bleskově vypálí. Tři kulky zasáhnou odkrytého Darella do horní části neprůstřelné vesty a krku.

Kolonista se zhroutí, stříká z něho krev, chroptí. Výkřiky agónie nejsou v bitevní vřavě slyšet, mikrofon má naneštěstí rozbítý.

„Nesazte se mu někdo pomoc, nebo vás dostane!“ varuje prudce Haris.

„Granát! Kryjte se!“ zařve Clark. Nabije podvěšený granátomet, bleskově se s puškou vykloní, vystřelí a zase se schová. Vzdálenost je příliš malá pro použití tak ničivého prostředku, ale nic jiného jim nezbyvá.

Výbuch má omračující sílu. Vzduchem létají kusy rozbítených kol a články pásu. Ostré střepiny poškrábou Mulerovi nechráněné hřbety rukou. Burácející tlaková vlna ohně jim vysaje vzduch z plic. Bez bolesti se nedá nadechnout. Snajpr je pryč. Bezprostřední problém zmizel.

Haris s Clarkem se rychle pláží kupředu. Zastřelí postupně pět dalších žoldnéřů, kteří se objeví zprava a pokračují dál. Zamowski s ostatními se propíží kolem Darellova těla, ale ten už je naneštěstí mrtvý. Stejně by pro něho nemohli nic udělat. Věnují mu litostivé pohledy.

Zleva se k poručíkovi připojí Martenson, který byl dosud kdesi mimo.

„Vlevo je to neprůchodné, pane,“ řekne. „Právě jsem tam byl a nedá se tudy projít.“

Haris mu věnuje letmý pohled. Zaregistruje provizorně obvázané stehno a zakrvácené kalhoty. „Jste zraněný!“

„To nic není, pane. Jenom škrábnutí, jsem v pohodě,“ zašklebí se nepříjemně voják.

Poručík na to nic neřekne.

Clark se překulí na břicho a dvakrát vystřelí. Z šera vypadne postava žoldnéře a drží se za žaludek. Kulka z milosti a je po trápení.

Haris snad postě kontroluje čas. Pociťuje palčivé zklamání. K místu setkání se nemohou dostat včas.

PLUKOVNÍK KLEČÍ ukrytý za přepravním kontejnerem v levém rohu hangáru. Dovnitř se dostal jen s velkým štěstím. A to může být rád, že je ještě naživu. Stačilo tak málo. Dvě kulky ho škrábly na levém tricepsu. Sice lehké, povrchové zranění, ale krvácí a bolí jako čert. Pro jistotu si aplikuje injekci proti bolesti.

Tvrdość odporu hloučku mariňáků a civilistů ho ošklivě překvapila. Původně si nemyslel, že bude tak náročné sem proniknout. Jeho muži si již stačili vybudovat jakés takés předmostí, zadní obranu vytlačují postupně do střední části hangáru. Však ho to stálo polovinu početního stavu Škorpióna. Tady vzadu mu zbývá k dispozici pouhých třicet vojáků. A Šestka vpředu má ještě větší potíže. Podle posledního hlášení ztratili padesát mužů. To je víc než dost. Námořní pěšáci jsou fakt třída, pomyslí si napůl obdivně.

Granáty způsobily v jeho řadách pravá jatka. Zem kolem vchodu do chodby je plná kráterů, roztrhaných těl a kluzká od krve. Krev teče po zdech a kape i ze stropu.

Chmurně se zašklebí.

O jediný granátomet, který měla jednotka Škorpión k dispozici, přišel hned na počátku útoku. Má nedostatek těžkých ručních zbraní, zato venku má přebytek tanků, které mu tady v podzemí jsou naprosto k ničemu.

Sakra!

Tím víc si velitele mariňáků nedobrovolně váží. Ten chlap dokázal správně odhadnout nabízející se šance a vyždímal je do naprostého maxima. Poskytl mu dnes poučnou lekci, na kterou jen tak nezapomene. Určitě.

Jenže tak či onak, věc je v podstatě daná.

Má mariňáky v sevření a stále ještě tolik mužů k dispozici, že ani dalších sto mrtvých ho nerozhází. Tak co? Do hodiny je rozšrotuje. Nedovolí jim vystrčit z tohoto podzemního místa ani špičku nosu, jejich mrtvolky spálí přímo na místě. Zezadu přiběhne seržant a zapadne za kontejner vedle plukovníka. Ze škrábance na špinavé tváři mu teče krev. Kolem proběhne skupinka žoldnéřů a zmizí v kouři kdesi vpředu.

„Škorpión Dva, Čtyři a Šest dopředu!“ řve seržant do mikrofonu. „Dostaňte se před ně a odřízněte jim ústupovou cestu!“

Vojáci průzkumné jednotky se snaží, ale moc jim to nevychází. Obejít zadní obranu námořní pěchoty se i přes velké úsilí prozatím nepovedlo.

A mrtví dál padají k zemi. Smrt dostala podobu žhavých celoplášťových střel a rachotící ozvěny.

Plukovník se zvedne, zkontroluje munici v zásobníku. Ještě pořád je jí dost.

„Jdeme!“ kývne na seržanta.

Ten se zvedne, následuje velitele jako stín. Přesto nepřestává ryčet povely jednotce.

„Kurva! Hejbněte trochu prdeli a konečně je dostaňte! Dvojka zůstane stát, Čtyřka a Šestka pokračují po stranách vpřed...!“

DESÁTNÍK PERKINS S MORELLEM postupují po levé straně docela snadno. Žoldnéřů tu je nepoměrně méně než jinde. Následuje je Borodinov a těžební technik Allen, kteří se k nim před několika minutami přidali. Ztratili se skupině poručíka Harise a mohutný geolog byl nakonec rád, že se objevil zkušený desátník s jedním vojákem.

Narazí na dlouhou montážní jámu, který vede souběžně s levou boční zdí, podél které opatrně postupují. Hluboká montážní jáma se výborně hodí jako provizorní zákop. Proveďte je pod hradbou hořících vozidel a vyústí u přední obvodové zdi. Hučení zuřících plamenů, sálavé horko a černý mastný dým zůstanou za nimi.

Perkins se obezřetně rozhlédne, vyšvihne se ven a překulí se za blízkou konstrukci silného hydraulického zvedáku. Od nedalekého požáru je pořádné horko. Stopovač ukazuje nejbližší červený bod nepřítele dvacet metrů daleko. Morell rovněž vyskočí z jámy ven a schová se za druhý zvedák, kousek od toho prvního.

„Velitel; pro desátníka Perkinse,“ zazní ve sluchátkách interkomu.

„Perkins na příjmu,“ zamumlá desátník.

„Kde jste?“ chce vědět poručík.

„Jsme úplně vpředu, pane. Před první řadou transportérů, infrahledem dohlédnu k výjezdovým vratům.“

„Zůstaňte, kde jste, a nikam se nepřesunujte. My postupujeme pomaleji, takže přinejmenším dvě minuty potrvá, než se dostaneme na dohled. Potom budu potřebovat, abyste nás z levého křídla podporovali.“

„Rozumím.“

„Dokážete se na pozici udržet?“

„Zkusíme to, pane. Jsme čtyři, ale není tu takový tlak jako na vás. Ještě nezjistili, že jsme prošli tím ohněm.“

„Dobře, vyčkejte na povel.“ Zaduní hlasitá rána a vysílačka se odmlčí.

U rozbité výjezdové rampy se objeví asi dvacet žoldnéřů a po chvíli se ztratí mezi vozidly. Běží a současně kamsi střílejí. Perkins sleduje ty chvějivé zelenavé siluety, a co chvíli si svoje pozorování ověřuje na obrazovce stopovače.

Geolog a bývalý těžební technik vylezou z montážní jámy a připláží se za desátníka.

Perkins jim ukáže, aby nestříleli. Nemá cenu se předčasně prozrazovat.

Přestřelka vpředu poleví na intenzitě, ale vzápětí nato dlouhé dávky z automatických pušek znovu rozříznou vzduch.

Napravo mezi hořícími stroji cosi zprudka zahučí, ozve se táhlý sykot, jako když uniká stlačený vzduch z přetlakového ventilu a pak vybuchne pomocná palivová nádrž jednoho z transportérů. Do širokého okruhu se rozstříknou kaluže hořícího paliva.

Všichni čtyři se krčí a doufají, že je žádný z ohnivých chuchvalců nezasáhne. Borodinov to štěstí nemá. Jak leží na břiše, na záda mu dopadne ohnivá koule a zalije ho od krku k pasu. Šaty, pracovní kombinéza a textilní obal neprůstřelné vesty, kterou má na sobě, okamžitě vzplanou. V šoku odhodí zbraň, vstane a pokusí se před spalujícími plameny na zádech utéct. Morell se vymrští, vrhne se na něho, podrazí mu nohy a oba spadnou zpátky na zem.

Voják válí hořící tělo po rozpraskaném betonu, dlaněmi v rukavicích dusí vyskakující plameny. Allen se mu snaží

pomoci, aniž si dává pozor na nechráněné ruce.

Borodinov strašlivě řve.

Po chvíli plameny zhasnou. Geolog má záda celá černá. Látka kombinézy je spečená a kouří se z ní. Kůže, kterou nemá na zátylku chráněnou helmou ani neprůstřelnou vestou, je krvavě rudá a odlupují se z ní dlouhé cáry. Ve vzduchu ohavně páchne spálené maso.

Morell sáhne do kapsy na stehně kalhot a vytáhne odtud červené pouzdro. Otevře ho, ze sady ulomí jeden nitrosvalový aplikátor s dávkou syntetického morfia. Přes kalhoty píchne Borodinovi injekci do nohy a prázdný aplikátor zahodí. Vytáhne další balíček, roztrhne ho a posype cukajícím se geologovi zadní stranu krku bílým antiseptickým zásypem.

Bolest nepřichází okamžitě, nýbrž postupně a koňská dávka utišujících prostředků jí nedá šanci rozvinout se do plné síly. Borodinova opouští prvotní příznaky šoku. Droga působí rychle a on přestává bolest vnímat, naopak se cítí rozjařeně, lehce a nesmírně silně. Na krku a zádech ho sice trochu táhá a vzdáleně pošubává spálená kůže, ale tomu nevěnuje pozornost.

Morell k němu přitáhne jeho pušku. „Je to lepší?“ zakřičí do hluku boje.

Borodinov kývne a vezme zbraň do ruky. Zkontroluje ji.

Voják ho pozoruje zpod přivřených víček. „Teď nebudete nic cítit a nějakou dobu to vydrží, takže pomalu, ať se nepřeceníte.“

Geolog se zašklebí mezi špinavým ožehlým plnovousem. „Jak dlouho to bude působit?“

„Dost dlouho na to, abyste si s tím nemusel dělat starosti.“

Z kouře vypadnou o kus dál dvě hořící postavy. Jsou zahaleny plameny a dýmem. Utíkají a potácí se nemotorně ze strany na stranu. Hořícíma rukama se snaží uhasit plameny na tělech a obličejích. Jejich snaha je naprosto marná.

Připomínají lidské pochodně.

Perkins jim věnuje dvě rychlé rány z milosti. Těla bezvládně padnou a v prudkém žáru postupně shoří.

Zpoza rozbitých vrat do hangáru pronikne deset žoldnéřů. Jejich velitel je vede doprava podél zdi, přímým směrem k Perkinsovi, aniž o něm ví.

„Bezprostřední kontakt!“ sykne desátník a zamíří na prvního muže. „Čekejte...!“

SEEKSOVA SKUPINA se drží pohromadě. Vojáci ustupují dozadu podle toho, jak se je tři skupiny žoldnéřů snaží obejít a roztřílet na kusy. Celá scéna připomíná peklo. Dým z dýmovnic dávno nahradil mastný černý kouř hořících strojů, z nichž na mnoha místech vytéká hořící palivo, olej a roztavená guma. Vzduchem křížuje nespočet červených čar.

Rachotící kakofonie dávno přesáhla snesitelnou mez. Její úroveň se blíží startu nákladní rakety na kosmodromu.

Seržant Seeks krvácí z několika řezných ran. Krev, která mu teče do úst, vyplivuje. Thorp přijde o prostředníček a ukazováček na ruce, naštěstí na levé. Pušku drží v pravé a stílí dál. Levým předloktím si ji podpírá. Krev prosakuje silným obvazem a kape na zem. Nevšímá si toho. V euforii řve nadšením a mění zásobník za zásobníkem. Issak inkasuje krátkou dávku přímo doprostřed hrudi. Silná neprůstřelná vesta kulky zachytí, dopadovou energii z velké části ztlumí a rozloží. Na pravém boku cítí při každém pohybu a nadechnutí silnou bolest, zřejmě nevydrželo několik žeber. Kouše se do rtů. Musí doufat, že mu některý ostrý odštěpek kosti nepropíchne plíce. Wilsona škrábne na pravém nadloktí odražená kulka. Není to nic vážného.

Truscott, Preston a Tylerová jsou prozatím nezranění. Špinaví a pomlácení, ale jinak v pořádku.

Tylerová vypálí, ohlédne se za sebe a znovu vystřelí na dva žoldnéře, kteří se ji snaží vytrvale sejmut. Jsou dobře schovaní a ona ani jednoho nedostane. Přikřičí se.

Truscott ukáže přes rozlehlý prostor za nimi. Až příliš rozlehlý.

Bioložka zavrtí nerozhodně hlavou. Je si jista, že při běhu přes nekryté místo ve středu hangáru bude velmi zranitelná. Jenže dostat se tam musejí všichni, nebo tu zemřou. Kruh kolem nich se rychle stahuje, nesmějí se nechat odříznout.

„Jdu na to!“ zakřičí Preston.

Tylerová ho zahledne vlevo s Wilsonem. Schovávají se za velkou manipulační plošinou.

Seržant mávne a Preston vystartuje jako splašený zajíc. V hlubokém předklonu kličkuje ze strany na stranu, aby znesnadnil žoldnéřům míření. Wilson, Thorp i Seeks jeho bleskový výkon kryjí dlouhými dávkami do pozic nepřítele. Zdá se to jako celá věčnost, ale nakonec je Preston na druhé straně. Kotoulem se vrhne pod terénní čtyřkolku, prokutálí se pod vysokým podvozkem a skryje se za párem širokých zadních kol.

Jako další jdou na věc současně Wilson a Issak. Tylerová se přidá ke střelbě. Munici s jasnými stopovkami kropí nedalekou hromadu beden a nutí žoldnéře, kteří jsou za ní ukryti, aby alespoň na pár nejdůležitějších vteřin schovali hlavy a nestříleli. Omlácené rameno ji začíná pěkně bolet.

Oba vojáci jsou v pořádku na druhé straně. Průzkumník je i přes své zranění obdivuhodně mrštný.

„Teď vy,“ kývne Truscott.

Neslyšně si povzdychne, ale otočí se a pohledem zkontroluje trasu, kterou musí překonat. Nechce se jí. Srdce jí bije vysoko v krku.

„Bojíte se?“ nakloní se k ní vysoký operátor.

Zuby jí najednou nezvladatelně drkotají o sebe, nemůže se nadechnout, nohy i ruce má jako z vaty. Slabě přikývne.

Voják jí položí ruku na rameno a krátce stiskne. „Jste dobrá, to zvládnete! Budu vás krejt.“ Pak ji plácne do zad a zařve: „Běžte!“

Není čas přemýšlet nad pocity. Vyrazí dopředu, mozek čistý jako kus bílého papíru, pokouší se v předklonu kličkovat, jako to viděla u Prestona.

Ještě zaregistruje, jak se Truscott vymrští ze svého úkrytu, levačku si zapře o střechu nízkého vozítka a v protáhlých

obloucích kroupí protějščí řadu transportérů. Seeks se k němu přidá. Slyší vzdalující se rachot pušek a potom je už příliš daleko v hlučném prostoru. Dívá se upřeně před sebe, aby nezakopla o žádnou z trossek. Jen vzdáleně vnímá červené čáry stopovek, které kolem ní s vosím bzučením proletí, a obláčky prachu, co jí kolem nohou zvedají odražené střely. Srdce zběsile tlukoucí úderly hlasitými jako zvon, v jejím vědomí zdeformovanými na nesnesitelně zpomalenou frekvenci, přeměřuje každý nekonečně dlouhý krok. Nohy snad celé věky visí ve vzduchu, než se dotknou země a jdou zase nahoru.

Deset metrů, osm metrů, pět metrů. Už jenom malý kousek. Dokáže to!

Současně s dutým bouchnutím ucítí, jak ji cosi prudce udeří do spodní poloviny zad. Silný náraz jí podtrhne nohy a vymrští ji do vzduchu. Přetočí se v divokém saltu a hlavou napřed narazí do země. Převalí se a zůstane nehybně ležet.

Ach, bože... prosím... to ne...!

Bolest, která jí vystřelí podél páteře, je nesnesitelná. Před očima se jí roztančí jiskřivě černá kola.

Zbýval takový kousek... dva metry a... Nedokázala jsem to...

Vybaví se jí dobře známá tvář.

...maminko!

15.

„... JAK DLOUHO JEŠTĚ BUDU ČEKAT?“

„Musíš vydržet, Tři - šest - dva. Počítá je ve spojení s mateřskou lodí a stahuje potřebná data.“

„Ok; to už jsi říkal!“ Voják je opravdu nasraný.

„Je mi líto, ale nejsi jediný, kdo požaduje informace z oběžné dráhy. Mimoto nám ruší spojení blížící se písečná bouře. Minutu od minuty je to horší.“

„To mě nezajímá, Oko. Není to můj problém!“

„Tak hele...“ spojovací důstojník chce prudce odseknout. Místo toho se na sekundu odmlčí. „Ten numerický kód právě došel, Tři - šest - dva, převezmi si ho. Oko, konec.“

Velící voják stiskne tlačítko na grafickém přijímači. Na podlouhlém displeji vyskočí dvanáctimístná kombinace.

Spokojeně se zaculí. To je ono. Natáhne ruku k zámkovému číselníku, aby odblokoval dveře do energetické centrály.

Vojáci se rozestoupí a namíří pušky na mohutný kus leštěného kovu vstupních dveří.

O'NEILL SE NAPOSLEDY PROTÁHNE a vypne příjem scanovacího kanálu. Do poslední chvíle poslouchá dekódované relace likvidačních jednotek. Není nejmenších pochyb, že poručík Haris má problémy. Jednotky, které má nepřítelem na povrchu, se stahují právě k dohodnutému bodu nalodění. To je zlé. Bude to velmi horká přistávací plocha. Desátník se ošklivě zasměje. „Cha! Tu vaši sebejistotu pěkně rychle rozhodím, blbečci!“

Nasadí si pilotní helmu, ale hledí nechává zvednuté. Zkontroluje zajištění bezpečnostních pásů, které jej pevně poutají v křesle. Naposledy přeběhne pohledem po ovládacích prvcích výsadkové lodě a konzolách ukazatelů letových funkcí. Všude zelená!

Tak jako Diners, i O'Neill se podívá na digitální chronometr a položí obě ruce zlehka na citlivé řízení. Poslední světla nad vchodem do pilotní kabiny automaticky zhasnou. Pilotovu nehybnou tvář ozařuje matné barevné světlo přístrojů a stříbrný svit multifunkčních monitorů. Odráží se mu v očích.

Velké číslice rychle spějí k nule.

Úsporným pohybem spustí displejové hledí pilotní přilby. Bojový mód okamžitě naskočí a uvrhne ho do podivného světa mezi válečnou lodí a prostředím venku, za titanovým pancířem.

„Sbohem, kamaráde...“ zašeptá tak trochu posměšně k tomu vojákovi dole.

OŠKLIVÝ DESÁTNÍK průzkumného družstva stále sedí na přistávacím podvozku větší výsadkové lodě a vztekle plivá do okrového písku. Zprávy, které poslouchá, mu na radosti nepřidají. Chce tam být! Uprostřed toho všeho!

Od úst mu stoupá pára a od sezení na chladném kovu se do něho i přes teplé oblečení a žhavý vztek dá zima.

Otfese se a vstane.

Přehodí si pušku křížem přes tělo a udělá krok směrem k velitelskému transportéru, který parkuje u velkého kráteru asi o sto metrů dál.

Jeden krok, ale žádný další. Zarazí se.

Svým instinktům vždy bezvýhradně věří. Většinou jsou správné a mnohokrát mu zachránily život. A tady je pořád něco divného. Jen stále neví co.

Otočí se a popojde zpátky k mohutné vzpěře hydraulického tlumiče, který se klene nad jeho hlavou. Natáhne ruku a dotkne se ho.

Pak dlaň stáhne a po krátkém zaváhání si sundá rukavici. Znovu se dotkne mrazivě studeného kovu.

Nic neslyší, což dříve ani necítí. Předtím tomu nevěnoval takovou pozornost, zabýval se v myšlenkách něčím jiným. Jenže teď už ano. Pod teplou dlaní cítí slaboučké chvění obrovské konstrukce lodí. Skoro nepatrné, přesto jasné zřetelné.

To bylo ono. Jenže...

Rukavici si zase natáhne a udělá deset kroků doleva. Zvedne hlavu nahoru a podívá se přímo do černého ústí obrovského věnce výfukové trysky ve výšce několika metrů nad sebou.

Výstupní rampy se rychle zatahují do trupu.

Tušil správně, ale to poznání mu není k ničemu.

Tušení se změní v pochopení, v jediném milisekundovém záblesku přetíženého vědomí.

Desátník se otočí na patě, nesrozumitelně zakřičí.

Hasta la vista...

Sloup bělostného ohně, který se strašlivým řevem bez varování udeří do země, ho rozmetá na atomy. Mohutná vlna ohně a vše spalujícího žaru se jako kolo na rybníce v dokonalém tvaru rozeběhne směrem od lodi. Velká výsadková loď startuje na maximální vertikální tah. Menší výsadkový člun je o sekundu pozadu.

„Pal!“ zařve Diners poněkud zbytečně na hlasový výstup palubního počítače.

Žoldnéřské průzkumné a zajišťovací družstvo je ke své škodě nepřipravené na podobný vývoj událostí. Transportéry i oba těžké tanky pod náporom soustředěné palby z Dinersovy lodi vybuchnou v pekelné výhni i s municí, vojáci se mžiknutím oka promění v ohořelé kostry.

Země se chvěje pod tlakem běsnící síly a oba stroje se v oblacích ohně a zvířeného písku skokem odlepí od země.

TYLEROVÁ CÍTÍ, jak ji někdo drží vzadu za límec neprůstřelné vesty a vleče kamsi pryč. Bezvhládné nohy se jí smýkají ze strany na stranu. Vědomí musela ztratit pouze na pár vteřin, protože když otevře oči, uvidí, že ji táhnou kolem automatického nakladače, před kterým upadla s kulkou v zádech.

Znovu, jakoby poprvé, si to uvědomí. Zranění...?! Není mrtvá, jak to...?

Vrátí se jí sluch. Těsně za hlavou jí rachotí něčí puška. Proudý svítících střel přes ni létají kamsi dozadu. Kolem někdo proběhne. Zhlédne vysoké boty. Slyší čísi křik.

Ten, kdo ji drží za límec, ji odtáhne za nakladač a nepříliš šetrně spustí na zem. Nemůže se pohnout. Nic necítí, snad jen takové slabé pulzování v oblasti kříže.

Třeba jsi ochrnutá, zakřičí mozek poplašeně.

Panebože, jen to ne! To ať raději zhebne...

V zorném poli se před ní objeví mariňácká helma a pak Truscottova zarostlá tvář pod zvednutým hledím. Má trochu starostlivý výraz, ale ne zas příliš. Z hlavně jeho pušky se kouří.

„Vstávejte, zvedněte se na nohy!“ řekne.

Ale jak... pomyslí si.

Voják jí vrazí facku. Jednu a hned druhou. Ne příliš silně, ale stejně to bolestivě zaštípe.

„Není čas se tu válet!“ řekne znovu.

To s hrdostí Tylerové pořádně zacloumá. Zapomene na všechno a škrábe se do kleku, aby se na opovážlivého vojáka vrhla a rány mu vlastnoručně vrátila.

„No vida, jak vám to najednou jde,“ Truscott se drze zašklebí.

Tylerová se zarazí a teprve opožděně pochopí. Ohmatává se. „Ale jak to...? Nic mi není, bolí mě záda, jenže nic moc...“

Zvedne se a klekne si vedle operátora těžkých zbraní. Tázavě se na něj podívá. „Střelili mě přece...?“

„To ano, jenže, podívejte se...“ Truscott vytáhne od opasku dlouhý nůž a nahne se za ní.

Bioložka ucítí tlak a ostrou bolest v kříži. Zasykne.

Voják vrátí nůž do pouzdra a na natažené dlani jí ukáže lesklou věcičku.

Je to zdeformovaná kulka.

„Tuhle včelku jste koupila, ale vaše vesta ji zastavila. Máte naražená záda, proto asi cítíte nějakou bolest. Předtím jste byla chvilíčku mimo, ale teď by to mělo být dobré.“

„Jsem v pořádku?“

„Nevidím důvod, proč by ne. Nebudete se asi cítit dvakrát, budete mít pořádnou podlitinu, ale to je obvyklé. Když tomu dopřejete dost času, tak se to srovná samo.“

„Díky. Zřejmě jste mi zachránil kejhák, když jste mě odtamtud odtáhnul.“

Truscott zamítavě mávne rukou a sklopí neprůhledné hledí. Podívá se jí přes neprůstřelný kus polarizovaného plastu krátce do obličeje. „To nestojí za řeč, udělal by to každý.“

Výkloní se podél boku vozidla a vystřelí dvě dávky do nejhustšího sloupu černošedého dýmu. Kdosi odtamtud táhle zařve.

Z boku přiběhne seržant Seeks. „Vy dva, stáhněte se a podpořte Thorpa!“ Ukáže na pásový traktor za nimi.

Oba přikývnu a přeběhnou ke žlutému stroji. Schovají se za širokou radlici a přes zahnutý kovový hřeben několikrát vystřelí. Tylerová vyhodí prázdný zásobník a nový zarazí do pušky. Nabito.

Pyrotechnik se rozeběhne. Je poslední, kdo ještě zůstal na druhé straně volného předělu. Žoldnéři jsou blízko a jakoby na tohle čekali, vystartují ze tří stran a snaží se Thorpa dostat.

Seeksova skupina je ostřeluje. Plameny z hlavní šlehají, svítící střely křížují vzduch. Vzájemná výměna projektilů pokračuje.

Thorp se skoro dostane do bezpečí vybraného úkrytu, ale pak ho zahálí mihotavá síť stopovek a pět, šest střel ho zároveň zasáhne. Udělá ve vzduchu dva bezmocné přemety, zůstane ležet a svíjí se pod úderý dalších zásahů.

„Svině...“ řve nedaleko Wilson.

Žoldnéři se schovávají, pronásledování zuřivou palbou automatických pušek. Necháávají za sebou ležet tři nehybná těla.

„Stahujte se! Pohněte!“ přikazuje seržant. Kov zvoní po zásazích těžkých střel, puká a sype se sklo z rozbitých kabin. Zem je pokryta souvislou vrstvou dýmajících trosek. Musejí si dávat pozor i na střelbu ze směru, kterým postupují, protože jsou tak blízko přední linii boje, že prudká palba šesté skupiny jim létá těsně nad hlavami.

„Ano, pane,“ huláká seržant do mikrofónu. „Cože? Ne, to ne... Jsme těsně za vámi. Ano... pouze Thorp. Dobře, rozumím!“

Issak se Seeksem a Preston s Wilsonem vybihají vpřed. Tylerová a Truscott je zpoza dalšího pásáku kryjí a zůstávají pozadu.

OBĚ LODĚ jsou ve vzduchu. Dinersův lehčí člun je přece jen o poznání obratnější. Pilot ho navede v přízemním letu přes ochranný val a zaútočí na postavení transportních lodí. Krouží a palubní zbraně řízené počítačem demolují pozemní vojenskou techniku, která parkuje kolem.

O'Neill nabírá větší výšku. Manipuluje s řídícími prvky a stáčí nos lodi do strany. Motory basově duní v dokonalé souhře a ženou mohutný stroj v čtyřnásobném přetížení kolmo nahoru. Pilot uvolní palcem pravé ruky bezpečnostní krytku automatického ovládání palubního arzenálu na letové páce a stiskne nevelké tlačítko pod ní. Manuální ovládání zrušeno. Střelecký počítač okamžitě provede výběr nejdůležitějších cílů.

Celý arzenál rozpoutá lavinu ohnivé smrti, ale jejich řev do odhlučněné kabiny neproniká. Během stoupání se loď otáčí kolem svislé osy, aby se mohly zapojit i čelní pulsní kanóny a raketomety podvěšené pod střední částí trupu. O'Neillovi poskočí žaludek, připadá si jako v pekelném výtahu. Zastaví stoupání a výsadek člun zůstane stát nehybně ve visu osm set metrů nad rozrytou letištní plochou, ne nepodoben pekelnému démonu chrlicímu plamennou zkázu.

Dole panuje naprostý zmatek. Není tam nikoho, kdo by se pokusil zorganizovat alespoň náznak obrany. Velká část techniky odstavená pro další použití je zničena a hoří. O'Neill se zaměří spíš na přepravní loď. Tiše sleduje řízené rakety vyletující zpod břicha jeho stroje, jež za sebou zanechávají protáhlé kouřové stopy a směřují k obrovským diskům nepřátelských lodí.

Na zemi vyrůstají ohnivé kytice explozí.

Dinersova loď poletuje jako malý hbitý dravec nízko nad zemí, pronásleduje vojáky a jednotlivá vozidla, která se pokouší o panický únik z ostřelovaného území.

O'Neill krátce zalutuje, že si neponechal alespoň jednu malou nukleární hlavici. Atomový hříb by smetl veškeré potíže ve zlomku sekundy.

Přepravní loď spustí odvetnou palbu. Někdo asi konečně přepnul ruční ovládání na automatiku. Z otevřených raketometů vyletí rakety země-vzduch a ženou se ve strmém stoupání nahoru.

Počítač výsadek lodí vypustí klamné cíle a nepříliš chytré rakety vybuchnou v bezpečné vzdálenosti, nebo v marné honbě proletí neškodně kolem. Nepřátelské palubní počítače se však dokáží poučit. Příští salva je už lépe naprogramována a automatická protiraketová obrana výsadek lodí má spoustu práce.

Řízené střely křížují vzduch a cloní sluneční svit jen pomalu se rozplývající oponou kouřových stop. Během krátkého útoku obou lodí námořní pěchoty jsou dva přepravní trajekty úplně zničeny a další těžce poškozen. Žoldnérům zbývají k návratu na oběžnou dráhu dvě provozuschopné lodě.

A písečná bouře je blízko.

O'Neill se krátce pokochá černofialovou, hrozivě zubatou hradbou mračen, která se zvedá nad východním obzorem.

Přední čelo bouřkové fronty se ježí oslnivými jiskřičkami desítek kilometrů dlouhých blesků. Pak jemně pohne letovou pákou dopředu a nepatrně skloní nos své lodi dolů. Je tu trochu horko. Čas vypadnout a splnit druhou část úkolu.

Je rozjařený. Zatím jde vše víc než krásně.

Výsadek člun proletí sloupky dýmu z hořících přepravních lodí a pozemní techniky a ocitne se nad komplexem stanice. Mezi stavbami zmateně pobíhají chumly žoldnérů. Elektromagnetická děla ve spodních střeleckých věžích se natáčejí a chrlí krátké salvy na bezmocné postavy v maskovacích uniformách.

Diners s lehkým člunem volí odlišnou taktiku. Příliš nevystavuje slaběji chráněnou loď odvetné palbě ze země, ale snaží se stroj vést co nejnižší. Ničí jednotlivé cíle z minimální vzdálenosti. Z prudké akcelerace přechází do visu, točí se kolem osy, střílí palubními kanóny na všechno, co se hýbe. Přitom odvádí pozornost od O'Neill, který v kilometrové výšce obletí stanici a zamíří k místu nalodění.

„COŽÉÉÉ?!“ řve plukovník skrytý za podvozkem pásového přepravníku. „Nerozumím ti; zopakuj to!“ Voják vzdálený sotva dva metry od něho se zvedne, aby se pokusil přeběhnout o kus dál. Dobře mířená kulka mu roztrhne tvář a srazí ho v bezvědomí zpět.

Spojovací důstojník opakuje zprávu. Jeho hlas se i přes zkreslení dekodéru a rachot boje v hangáru slyšitelně chvěje. Plukovník nevěří vlastními ušima. „To není možné...“ zašeptá, ale zároveň chápe, že je to více než pravděpodobné. A vzápětí také pochopí, jak moc se mýlil. Ukolébal se pocitem, že má všechny trumfy v ruce on. A přitom to nebyla pravda. Jeho protivník hrál falešně a měl v rukávu schované eso, o kterém ani netušil, že by mohlo existovat.

„To jste posrali, Oko! Sundejte je! Okamžitě!“ poručí.

„Snažíme se, ale prozatím se nám to nedaří...“ vysvětluje váhavě komunikační důstojník.

Tak takhle to je, pomyslí si Plukovník. Výsadek čluny nás všechny pěkně zmátly. V momentu naprostého překvapení zničily průzkumnou jednotku na letišti. Se stejným úspěchem si poradily se Čtvrtou skupinou, zbytky První a veškerou technikou na přistávací ploše. Tři nákladní lodě jsou nepoužitelné. Venku panuje naprostý chaos. Protivzdušná obrana je skoro v prdeli. Nehledě k tomu, že protileteckých zbraní mají stejně omezené množství.

„Ti hajzlové nás pořádně ochcali, Oko. Dostali nás,“ konstatuje nahlas plukovník. „Jak to že se mi nehlásí můj zástupce? Proč, sakra, nahoře něco nepodniká?“

„Má to za sebou, Honící pse Jedna. Dostala ho větší loď při přeletu nad jeho postavením.“

„Určuji tě svým zástupcem, Oko,“ rozhodne okamžitě plukovník. „Máš přehled, proto to nahoře povedeš ty, než já vyřídím tu záležitost tady dole. Je ti jasné, co máš, sakra, dělat?“

„Jasně, Jedničko.“

Plukovník popohání své muže kupředu. Dvacet žoldnérů, zbytek jednotky Škorpión, nebezpečně kličkuje mezi rozbitými stroji. I oni mají potíže při překonávání prostoru ve středu hangáru. Jejich role se s vojáky námořní pěchoty vyměnily. Teď to jsou oni, kdo kličkuje v dešti kulek. Plukovník na to nedbá. Má k dispozici stále mnohem víc mužů než nepřítel.

Musí dosáhnout vítězství stůj co stůj. On odsud neodejde jako poražený, i když se situace momentálně poněkud vyrovnala.

Z mariňáků nezůstane do hodiny nikdo naživu. O to se osobně postará!

ROBINSON A DOYLE na pravé straně ucítí příležitost a vklouznou mezi žoldnéře jako klín. Dvě odražené kulky sice narazí Robinsonovi do hrudi, ale neprůstřelná vesta jejich kinetickou energii spolehlivě rozloží. Pohybuje hlavní rotačního kulometu ze strany na stranu a s metr a půl dlouhým plamenem šlehajícím z ústí zbraně připomíná rozhněvaného archanděla Gabriela se zákazonosným mečem v ruce. Munici musí šetřit, k minigunu už má připevněný poslední kontejner s municí. Dva prázdné dávno odhodil. Za chvíli mu dojde i ten. Potom bude muset těžkou ale k nezaplacení účinnou zbraň odložit. Bez krmení není k ničemu.

Ryanová a Powell se drží v těsném závěsu a oba vojáky vydatně podporují. Druhý operátor těžkých zbraní z družstva Charlie - Schultz - se za nimi pohybuje v nepatrném odstupu.

„Tam!“ ukáže Robinson rukou doprava. Současně pálí do žoldnéřů ze Šesté skupiny, kteří se motají kolem vrat. Powell gesto pochopí, odtrhne se a přemístí se k obvodové stěně hangáru. Oběhne vysoký stroj a překvapí pět žoldnéřů, kteří se jejich skupinku chystají napadnout. Dlouhou dávkou je skosí.

Doyle ukáže zdvižený palec.

Všude se válejí mrtvá těla. Kam až přístroje dohlédnou, musejí tu žoldnéřů ležet desítky. Ale další pořad přibývají otevřenými příjezdovými vraty.

Robinson dva zastřelí, ale sám schytá průstřel levé ruky. Píchne si morfium. Ryanová mu pomůže v rychlosti ovázat krvácející ránu. Doyle zařve a hodí granát. Výbuch, ohnivá tlaková vlna a vzduchem poletující trosky přes ně přeletí. Powell se opozdí a zůstane až za Schultzem. Opatrně se vyhne obrovské kaluži krve a překročí dvě roztažená těla.

Jednomu chybí většina obličeje. Ostré úlomky lícnic kostí ční z rozdrčené masy. Udělá tři kroky, druhá mrtvola se náhle zvedne a jako útočící had se na Powella vrhne. Žoldnéřovi se v ruce blýská dlouhý útočný nůž.

Schultz sice koutkem oka zachytí pohyb, zareaguje a namíří zbraň, ale nic jiného nemůže dělat. Mezi žoldnéřem mu v ráně brání vracející se kolonista. Varovně zařve.

Powell stočí hlavu, uvidí na sebe namířenou pušku. Žoldnéř na něho padne plnou váhou a vrazí mu nůž pod dolní konec neprůstřelné vesty do pravé ledviny. Ostře broušený kus kovu snadno pronikne pracovní kombinézou a v hluboké se ráně otočí.

Šéf bezpečnosti země ve stoje. Nůž se v ráně zachytí, žoldnéř ho nestačí včas vytáhnout. Smete ho přívalem stříel ze Schultzovy pušky a mrští jím o bok pásového tahače. Žoldnéř se znovu ocitne u těla bez obličeje. Silně krvácí z rány, která vede napříč přes střed těla. Jako malí kluzcí hadi se v roztrpčeném otvoru objeví vlhké klíčky střev a derou se ven. Chlap řve bolestí. V pudu sebezáchovy se je pokouší rukama od krve zachytit a nacpat zpět. Jenže střeva kloužou, proplétají se mezi tápajícími prsty a padají na zem. Voják nakonec marnou snahu vzdá. Leží na zádech s hlavou vyvrácenou do strany, tiše skučí, křečovitě zkroucené ruce se mu chvějí nad hromadou vyhrzlých vnitřností jako umírající motýli.

DESET MUŽŮ je rozestaveno před vstupem do velína energetické centrály. Silné bezpečnostní dveře se po vložení kódované kombinace odblokuji a velmi pomalu pootevrou. Žoldnéři čekají prudkou střelbu, ale nic se neděje. Z místnosti za dveřmi vychází narudlé světlo.

Oheň?! vyděsí se na okamžik velící voják se zahnutým nosem. Ne, to není možné. Cítil by žár, dým a slyšel zvuk zuřícího požáru. A tady se nic podobného nekoná. Pouze to divné světlo.

Tichým pohybem ruky dá povel.

Žoldnéři se podél zdí stáhnou ke dveřím a s namířenými zbraněmi vpadnou dovnitř.

O'NEILL NALETÍ šikmo přes hlavní budovu nad přístávací bod, označený kódem Alamo. Koncentrace nepřátelské techniky a vojáků je tu poněkud větší než v jiných částech stanice. A dokonce to vypadá, že sem směřují i ti zbývající. Pohlédne na číslice odměřující čas. Necelých pět minut, on je tu přesně. Kde je poručík Haris?

V sevřeně osmičce zakrouží a trochu sníží výšku. Žoldnéři dole jsou objevením velkého výsadkového člunu překvapení daleko méně než ti na druhé straně komplexu. Zprávy éterem jsou rychlé, o aktivitě nepřátelských bojových lodí už vědí. Organizují se a pokoušejí se ho sundat. Stílejí z ručních zbraní, ty mu neškodí, ale problémem se stávají těžké tanky, které natáčíjí hlavně v maximální elevaci. Tyhle stroje nejsou pro souboje se vzdušnou technikou uzpůsobeny, jenže i náhodný zásah by loď mohl nenapravitelně poškodit. A támhle vidí mobilní odpalovač raket země-vzduch. Mezi poměrně vysokými budovami je jeho nízký podvozek sotva vidět.

Palubní počítač o něm nicméně ví. Identifikuje veškeré cíle a řadí je podle nebezpečnosti.

Další žoldnéři přibíhají od shluku budov a vnikají do podzemní garáže. Jeho pomalu se pohybujícího člunu si nevěšmají. Z tmavého otvoru stoupá špinavě šedý dým. Venkovní mikrofony do pilotní kabiny přenášejí tlumenou ozvěnu prudké střelby.

Nedá se nic dělat. Jde do toho. Mariňáci jsou ještě někde tam dole.

Sníží dopřednou rychlost na minimum a přejde s lodí do visu. Počítač odpálí salvu raket a hned za ní druhou.

Elektromagnetická děla vyrývají v písečném povrchu země dlouhé rýhy a vyhazují do vzduchu gejzíry prachu. Rakety se rozletí k naprogramovaným cílům, kouřové stopy se krouží a zatáčíjí, jak zrychlující výbušné hlavice sledují pohyblivé nepřátelské stroje.

O'Neillovi se to zdá krásné. Připadá si jako uprostřed překotně se rozvíjejícího květu.

Květu smrti.

Rakety zasáhnou cíle. Záblesky, oheň, černý dým a vířící oblaka prachu. Roztavené trosky a spalení lidí. Další salva raket. A potom počítač světelným i zvukovým výstražným znamením upozorní, že raketomety jsou prázdné. S tím se nedá nic dělat. O'Neill sníží tah motorů a loď začne klesat. Nebude to poprvé, co dosedá na horkou přistávací plochu. Kde je, sakra, Diners? Nikde ho nevidí. Podívá se na radar. Jediná zelená tečka na rastrovém panelu se přibližuje z pravé strany.

O dvě sekundy později se ve vizuálním kontaktu objeví i samotná loď. Řítí se pár metrů nad zemí. Na plný výkon pracující motory za ní vytvářejí brázdou zvrženého písku, jako by se hnala po vodě. V protáhlém oblouku se stočí a prudce zpomalí. Její zbraně likvidují vše živé kolem vjezdu do podzemního hangáru.

To je moc i na poměrně dobře placené žoldnéře. Jednotka, která se přesunuje na místo, se rozuteče. Její příslušníci prchají zpět do pochybného bezpečí technických budov stanice. Zmatek vypukne i kolem hangáru. Žoldnéři se pokusí utéct pryč i s několika zbývajícími transportéry. Stroje schytají zásahy z těžkých palubních zbraní výsadek lodí. Pohltní je sloupy plamenů.

Bojem rozrytá přistávací plocha Alamo je volná.

Diners krouží kolem ve snaze najít další cíl.

Velký výsadek člun zrychlí sestup. Dunící motory víří sloupy prachu. O'Neill stiskne tlačítko na spojovacím panelu. Je čas oznámit, že je připravený vzít své lidi opět na palubu.

STŘELBA POLEVÍ NA INTENZITĚ. Poručík Haris si konečně uvědomí sílicí hluk přicházející z venku pootevřenými vraty. Že by? Opravdu? Neodvažuje se skoro ani doufat. Jenže boj uvázl na mrtvém bodě a on není schopen se svými muži prorazit za přední řadu vozidel. Seeksova krycí skupina se musí zastavit, protože ustupovat již není kam. Před chvílí přišel o mechanika Mulera, a Brown utrpěl těžké popáleniny. Zamowski s Parkerem se ho sice pokoušejí nést, ale podle poručíka je to naprosto zbytečné.

„Alamo aktivní; opakují Alamo je aktivní! Slyší mě někdo?“ ozve se v přilbách O'Neillův hlas přenášený silným vysílačem z větší lodi.

„Tady velitel, Jestřábe; slyším tě,“ zareaguje Haris.

„Taky vás rád slyším, pane,“ zakřičí z interkomu pilot. „V dotyku budu nejpозději do deseti sekund. Jsme tu a kryjeme vás. Připravte se!“

Špinavé a ztrhané tváře vojáků, kolonistů se rozjasní v potěšených úšklebcích. Kočár je připravený, nezbyvá než vypadnout. Přece jen to vyšlo! Fakt se to povedlo! Všem, co ještě přežili, svítne naděje opustit tuhle hnusnou díru.

Poručík si přidrží mikrofon před ústy, aby ho bylo lépe slyšet. „Slyšeli jste. Loď na nás čeká, takže se do toho naposledy pořádně opřeme. Musíme prorazit, je to jediná šance, jak se odtud dostat.“ Podívá se na hodinky. „Hicksova skupina se neohlásila, přesto musíme předpokládat, že byli úspěšní. Zřejmě nezbyvá víc než nějakých patnáct dvacet minut do exploze. Připraveni?! Právě křídlo?“

„Jdeme do nich, pane!“ ohlásí se z hustých kotoučů dýmu Robinson.

„Levé křídlo?“

„Připraveni, pane,“ řekne desátník Perkins.

„Seržante?“

„Ano, pane. Čekáme.“

„Výborně, jdeme do toho!“ Poručík Haris si dovolí maličkou, sekundovou pauzu, kdy vymění prázdný bubnový zásobník za nový. Je poslední, segmentových mu zbývá asi deset. Je nejvyšší čas.

„Vpřed!“ zavelí.

SKUPINA ŽOLDNĚŘŮ stojí uprostřed sálu energetické centrály a nevěřicně zírá na stěny kolem sebe. Ruce se zbraněmi samovolně poklesnou. Mnozí si ještě neuvědomili úplný rozsah toho, co se nabízí jejich nechápavým pohledům. Rozhlížejí se a odmítají pochopit hloubku neodvratné hrůzy, která na ně křičí z každého přístroje a ukazatele. Červenou záři vycházející do chodby nezpůsobil zuřící oheň, nýbrž chladné světlo výstražných světel, co jich ve velínu je. Velké digitální hodiny zoufale odměřují poslední chvíle, které každému v okruhu desítek kilometrů odpočítává nenapravitelně poškozený reaktor. Nájemní vojáci bez hnutí sledují čtyři poslední monitory bezpečnostního systému. Zřetelné záběry od stropu vrchní reaktorové haly sledují vypouklé víko rektoru. Obrovský kus kovu zapuštěný hluboko v podlaze se začíná od středu protavovat. Neskutečně pevná, odolná slitina se odpaňuje a taje jako vosk. Její povrch se kroutí a mění barvy. Dávno se ztratil stříbřitý lesk. Teplota uvnitř haly musí být obrovská, strojní zařízení hoří. Po hladké podlaze se rozbíhají prstence prasklin a stále se rozšiřují.

Vrchol reaktoru se náhle propadne. Zhroutí se do sebe, na povrch roztékajícího se kovu začnou s lenivou důstojností vyplouvat obrovské bubliny žhavých plynů. Víc žoldnéřům není dopřáno shlédnout. Kamery skoro současně vypoví službu a monitor oslepné barevným zrněním.

Pět či šest vojáků se rozběhne ke dveřím a zmizí s křikem venku na chodbě.

Marná snaha. Jejich velitel se je nepokouší zdržet. Nemá to smysl. Promne si prsty velký nos, opatrně, skoro obřadně odloží pušku na otočnou židli, uvolní si upínací řemínky pod bradou a sundá z hlavy helmu. Položí ji polehoučku vedle zbraně. Naposledy promluví do interkomu.

DRUŽSTVO BRAVO záměrně udržuje rádiový klid. Hicks se nepokusí spojit s poručíkem Harisem, aby mu oznámil, že výsledek jejich akce je stoprocentní a oni se přesunují k dohodnutému místu setkání. Má k tomu několik dobrých důvodů.

Jsou ve skluzu proti časovému plánu a proto nechce riskovat zbytečná střetnutí s příslušníky likvidačních jednotek,

kterí by je mohli při komunikaci zaměřit a v úzkých chodbách obklíčit. Co chvíli se podívá na odečítající displej hodinek, který sladil s digitálním měřičem v hlavním sále ovládání reaktoru. Nejsou už daleko od východu z podzemí.

Když ve sluchátkách uslyší O'Neillův hlas, silně se mu uleví. Výsadkové lodě, které je mají vyzvednout, jsou nad nimi. Musejí spěchat, nebo by také mohli odletět bez nich, pokud o sobě nedají brzy vědět.

Pohyb!

Už nejdou, ani se nepohybují obezřetným taktickým klusem.

Běží.

Zbraně namířené vpřed, sladěné pohyby kolem ostrých zalomení chodeb i při přebíhání křížovatek koridorů. Navzájem se kryjí, uprostřed mezi nimi se potácí vyčerpaný Borland. Občas zakopne a nebýt Hickse, asi už by nevstal ze země.

„Poslední křížení, Scotte, vidíš ho?“

„Jasně,“ vydechně pyrotechnik, který je právě na pointu.

„Vpravo je vchod do schodišťové šachty. Dvě patra nahoru a dostaneme se na povrch. Je to samostatný východ, ústí do volného prostoru, takže bacha! Nic nám nebude krejt prdele!“ Desátník v běhu sleduje obrazovku navigační mapy. Scott ve dvojici s Deathmersem doběhnou ke konci chodby, s namířenými zbraněmi se v pokleku vykloní zpoza rohů do protilehlých směrů.

„Čisto!“ potvrdí údaje detektorů oba vojáci. Odkudsi zleva se vzdáleně nese hluk boje. Pyrotechnik položí otevřenou dlaň na stěnu. Nepřestává sledovat matné stíny v dlouhé chodbě. Přes rukavici cítí slabé chvění.

Následují je Rigby s Fosterem. Přeběhnou na druhou stranu a také zakleknou. Mezi nimi proběhne Drake a prudce rozrazí nezamčené dveře u kovového schodiště. Ostatní se pohybují těsně za ním a v zákrytu stoupají nahoru. Scott a Deathmers se zvednou, prosmýknou se za zády Rigbyho s Fosterem, kteří čekají, dokud všichni nebudou na schodech. Pak i oni vycouvají z prostoru křížovanky.

Pár sekund a jsou nahoře. Drake se zastaví, zbytek družstva také. Nepatrně pootevře masivní kovové dveře a vzniklou štěrbinou prostrčí sondu stopovače.

„Je tu trochu živo,“ oznámí s pohledem upřeným na malou obrazovku pokrytou množstvím pohybujících se bodů.

„Naše velká loď je v dotyku na Alamu, Diners krouží kolem v malé výšce. V nejbližším okolí se motá asi padesát žoldnéřů, ale podle všeho nejsou nijak organizovaní. Na hranici dosahu objíždí několik transportérů, ale nedokážu rozlišit, co je to za typy.“

Operátor těžkých zbraní odečítá údaje ze značek, které se objevují na textovém řádku ve spodní části displeje. „Dost se střílí kolem vjezdu do podzemní garáže. Naši jsou asi pod palbou, nemohou ven a O'Neill zřejmě nechce použít těžší zbraně, aby je přitom nesejmul.“

„Jdeme ven,“ rozhodne Hicks. „Zaujmout kruhovou obranu...!“

Kaminsky se postaví vedle zárubně a kývne hlavou. Drake kopne do dveří, ty se rozlétnou dokořán a oba vojáci co nejrychleji vyběhnou ven. Každý z nich zamíří na opačnou stranu a zhruba po dvaceti metrech sebou praští do písku. Zbytek vojáků je bleskově následuje a zalehává mezi Kaminského a Draka, tak aby jejich nohy směřovaly do středu kruhu, který tvoří svými těly. Hicks stáhne Borlandana zem, jinak by asi utíkal někam pryč. Sám zalehne vedle něho. Z pouzdra na boku vytáhne elektronický dalekohled, přiloží si ho ke spuštěnému hledí a nastaví maximální přiblížení. Postupně prozkoumává prostor před sebou.

Po levé straně končí soustava budov a skladů stanice, začíná zde její vnější perimetr. Ve dvousetmetrových vzdálenostech z písku vyrůstají zešíklé budky, zakrývající vstupy do schodišťových šachet. Táhnou se v uspořádaném kruhu kolem celého komplexu. Za nejbližší z nich směrem na západ, asi tři sta metrů daleko, se ze země zvedá betonová rampa vjezdu do podzemní garáže. Ze širokého otvoru ústícího na povrch se valí špinavý kouř a štěkají odtamtud automatické zbraně. Kolem sice běhá pár žoldnéřů, ale většina z nich leží na zemi ve stavu naprosté nehybnosti. Povrch pouště je rozryt stopami vojenské techniky, hlubokými rýhami vyrytými elektromagnetickými děly a spečenými koláči křemičitého písku po explozích plazmy. Trosky nepřátelské techniky a mrtvá těla žoldnéřů jsou roztroušena, kam až oko dohlédne.

Velký výsadkový člun za dunivého řevu motorů dosedá vpravo od skupiny zničených tanků. Nástupní rampa pod jeho břichem se otevírá současně s tím, jak se masivní podvozek dotýká země.

Hicks se krátce ohlédně a zrakem spočine na ohavně vypadající hradbě mračen, která zastíňuje bezmála čtvrtinu okrové oblohy. Přední čelo fronty je zubaté, zatraceně vysoké a snopy křivolakých blesků buší do země pod těhotným, nestvůrně nafouklým břichem bouře. Zatím panuje úplné bezvětří, ale to se každou chvíli změní.

Zaburácí zběsilý řev a nad družstvem Bravo se v nízké výšce mihne Dinersův lehký člun. Palubními děly zaútočí na zmatené žoldnéře u podzemní garáže. Postavičky bezmocně padají, někteří se pokoušejí proti nalétajícímu stroji bránit ručními zbraněmi.

Průletem výsadkového člunu se zvedne stěna prachu a zakryje prostor, kde leží Hicksovi muži. Desátník mávne rukou dopředu.

„Jdeme, taxík čeká,“ zakřičí. „Hněte sebou!“

Vojáci se přesouvají odkrytým prostorem. Zatímco jedna polovina družstva přebíhá do nové pozice, druhá její postup kryje.

Hicks se chce dostat co nejbliž k velké výsadkové lodi, aby mohl zajistit ústup Harisovy skupiny.

Bude to zatraceně třeba. K Alamu se opatrně blíží deset těžkých bitevních tanků a za nimi houfce pěchoty. Výkonné motory rachotí stále blíž, už je slyšet skřípění pásů.

Jako už po tisíci Hicks pohlédne na hodinky.

MEZI PRVNÍ ŘADOU těžební techniky a vyraženými vraty vybuchují granáty. Tlaková vlna a ostré střepiny ničí vše v

dosahu smrtící účinnosti. Žoldnéři, kteří se nemají možnost nikam schovat, umírají.

Poručík Haris vede útok. Běží přikrčený mezi rozstřílenými povrchovými vozidly, přeskakuje hromady trosek, ale nezastaví se ani na chvíli. Neustále je v pohybu. Z jedné strany se těsně za ním drží Clark se zraněným Martensonem, z druhé strany jej následují Zamowski s Parkerem. Browna, kterého kus cesty nesli mezi sebou, nechali ležet v mělkém kráteru vyrytém v armovaném betonu. Ve spěchu mu sotva stačili zamáčknout vytřeštěné oči ve spáleném obličejí a sebrat náhradní munici.

Střely nepřetržitě zvoní v nejrůznějších tónech. Plameny hučí a zranění, kteří ještě dokáží vydat nějaký zvuk, křičí bolestí. Milosrdné mdloby přicházejí zřídka. Roztrhané svalstvo i obnažené vnitřnosti šírají rezavé plameny spalujícího utrpení, hlasivky poraněné od chraptivého řevu odmítají vyloudit další vysoké zvuky touhy po osvobozujícím konci. Zprava se do středu probíjí Robinsonova skupinka. Sunou se podél obvodové zdi hangáru. Vysoký operátor musel odhodit nepotřebný minigun a nyní se ohání standardní puškou námořní pěchoty. Muži drží Ryanovou mezi sebou a snaží se ji chránit. Přesto má chemička hezký obličej ošklivě pořezaný. Rány na čele vydatně krvácejí. Hustá rudá tekutina jí stéká po bradě a krku za límec pracovní kombinézy. Hrudní plát neprůstřelné vesty má na třech místech roztržený a zbavený maskovacího potahu. Doyle přišel v intenzivní přestřelce se dvěma žoldnéři o pušku, zbloudilá kulka mu ji vyrvala z ruky. Musel je dorazit pistolí.

Na levém křídle to jde desátníkovi Perkinsovi pomaleji, než by čekal. Je tu pár úkrytů, ve kterých jsou žoldnéři dobře zašití. Přesto bez zastavení postupuje k výjezdové rampě. Drží se u stěny a Morell kryje Borodinova, který vleče a podpírá do nohy postřeleného Allena. Zranění je vážné. Expanzní střela prošla napříč nejširší částí stehna, rozdrtila kost a druhou stranou vylétla ven, zdeformovaná do tvaru otevřeného květu. Silný tlakový ob vaz nad ranou sice zastavil většinu krvácení, ale i tak je Allenův stav nejistý.

Je při vědomí, ale v traumatickém šoku. Ani si neuvědomuje, kde je.

„Pospěšte si. ...!“ ozve se O'Neill. „Přibližují se tanky a pěchota. Dlouho se tu neudrží.“

„Děláme, co můžeme,“ zachraptí Haris. Udělá poslední dva skoky a schová se za poslední transportér, který stojí před nájezdovou rampou. Jeho čtyři muži se zastaví s ním a těžce oddechují.

Clark na okamžik vyhlédne z úkrytu. Rozbitý detektor pohybu dávno odhodil.

„Někteří se drží u vrat a pár jich je ještě po stranách, ale není jich mnoho.“

Poručík vydá pro jednotlivé skupiny krátké pokyny. Vojáci vyrazí vpřed. Vybíhají zpoza vozidel a ženou se ze tří stran k vstupním vratům v odhodlaném útoku.

Na žoldněře udělá strašidelná scéna dojem. V náhlé panice se pokusí před námořní pěchotou uprchnout.

Cesta je volná. Mariňáci zajišťují prostor a čekají na seržantovu skupinu, která zůstala pozadu v bludišti rozbité techniky. Haris s Clarkem se vyškrábou po rampě, aby obhlédli situaci na povrchu. Na konci stoupání se obezřetně rozhlédnou. Velký výsadkový člun sedí asi sto metrů přímým směrem mezi ohořelými vraky několika bojových transportérů. O'Neill uvidí dvě drobné postavičky na displeji pilotní přilby.

„Vidím vás!“ zahuláká a pevně sevře ruce v pěst.

„Hned jsme u tebe!“ zapraská poručíkův hlas z reproduktorů v pilotní kabině. „Vydrž!“

Situace začíná být kritická. Zpoza vzdálené zásobovací budovy se vynoří hlaveň bitevního tanku a za ní se vzápětí objeví celý stroj. Plochá věž se natáčí směrem k nim.

Zahřmí ohlušující rachot a kolem se mihne nízko letící Dinersův člun. Zaduní rána a věž tanku se v jiskřivém záblesku roztáhne. Z podvozku stroje vyrazí chuchvalce oranžovorudých plamenů. Výsadkový člun udělá plochou zatáčku a vrací se zpět.

„Nevím, jak dlouho je ještě dokážu takhle zadržovat, pane,“ zazní v éteru Dinersův nosový přízvuk. „Přibližují se ze dvou stran. Za chvíli vás dostanou do kleští.“

„Dělej, co můžeš, Dinersi!“ přidá se Clark.

„Já se snažím, pane, ale vy odtamtud fofrem vypadněte!“

Člun v prudkém pravotočivém výkřutu naletí znovu nad komplex stanice.

ODRAŽENÁ STŘELA zabzučí jako rozzuřený sršeň a plukovník instinktivně sehne hlavu. Se zbytkem Škorpióna se drží těsně za nepřítelem a bojuje o každý další metr. Velící seržant, který se nyní stal jeho pobočníkem, se pohybuje nedaleko. Jednotlivými pečlivě mířenými ranami ostřeluje ustupující námořní pěšáky.

Plukovník se zalývá bezmocným hněvem. V duchu se proklíná, že vůbec kdy uvažoval o tom, že tuhle zatracenou zakázku převezme a stane se velitelem podivné „čistící akce.“ Nadává si, ale je rozhodnutý dovést vše do úplného konce.

Ta samá profesionální hrdost? Pche!

Jasně věděl, že mariňáci budou dobří, ale netušil, že skutečnost pro něho bude o tolik horší. O mariňě koluje nespočet historek, ale kdo mohl tušit, co je na nich pravdy.

Oni jsou neskuteční! Vyšší známku za jejich schopnosti jim už není schopen dát. Musí je nechtě obdivovat. Co dokázali s tak malým počtem lidí a prostředků, jaké obrovské ztráty na živé i technické síle mu způsobili. Fascinující! Za svou kariéru ještě nic podobného nezažil. A popravdě - takovou jednotku by si pod svým velením opravdu přál. Měla by cenu zlata v živé váze těch chlápků v šedobílých maskách.

Jeho muži se také snaží, ale výkonnostní třídy čtyř námořní pěchoty nemohou nikdy dosáhnout. Oni nejsou cvičeni dlouhé roky v nestandardních postupech a operacích. Oni ne.

A tak se plukovník snaží dosáhnout vítězství, jak se jen dá. Ignoruje ztráty, které utrpěl. Ostatně, všichni žoldnéři dostali za případnou smrt zaplacenou předem. Je to jejich svobodně zvolená profese. Proto ve spolupráci s Okem, který řídí operaci na povrchu, zvolí náhradní plán. Vezme v úvahu nová fakta, která se v rozehrané partii objevila v podobě

ozbrojených výsadkových lodí, a změni dosavadní taktiku. Nemíni už mariňáky pobít v uzavřeném prostoru podzemí, naopak je chce vymanévrovat do otevřeného terénu, kde je bude moci sevřít a rozdrtit úderem těžké techniky. Té mu zbylo ještě slušné množství.

Rozhodujícím závažím, které vychýlí jazýčky vah ve prospěch té či oné strany, bude to, zda se s jednotkami dostane k místu přistání dřív, než se mariňáci stihnou nalodit. V opačném případě jim může leda tak zamávat na rozloučenou a předat zprávu o svém neúspěchu nahoru. O výsadkovou loď se potom postarají bitevní křižníky na oběžné dráze. Nemá prostředky k tomu, aby je mohl efektivně stíhat. Ale pokud se mariňáci nedostanou ke své lodi včas, má převahu těžké techniky on a jejich anabáze skončí neodvratně tady, na tomto hnusném kousku kamenité pláně.

Měli by dostat šanci. Zaslouží si to! bleskne mu v duchu. Naštvaně potřese hlavou.

Co je to za blbost? Oni nemají šanci tak jako tak. Dávno je rozhodnuto někým jiným, jejich osudy se uzavřely. I kdyby se odtud nakrásně vysekali, stejně nepřežijí. Armádní velení je dostane, hned jak někde vystrčí nos. Svědky nepříjemných událostí nemá nikdo rád. Musejí být beze stopy vymazáni ze světa, to mu je dávno jasné.

Už teď dýchají na dluh.

Opatrně přeběhne za další překážku. Odtud vidí k samotnému výjezdu z hangáru. Námořníci ovládli přední bitevní pole a teď se stahují z podzemí.

„Oko, jak to vypadá u tebe? Už jsi v dotyku?“ zeptá se s obavou plukovník, když vidí, jak další nepřátelští vojáci mizí za pokroucenými vraty.

„Neměj obavy, Honíci pse Jedna. Jsme blízko, jak vystrčí nos, rozmlátíme je na cucky. Starosti nám dělá menší člun. Lítá kolem a působí nepříjemné ztráty.“

„Tak ho, do prdele, sundejte!“ vyštěkne popuzeně Plukovník.

„O to se právě snažíme, Honíci pse Jedna, jenže pilot je zatraceně dobrej. Jde to těžko.“

„Hm, to se dalo předpokládat,“ zabručí šedovlasý žoldněř. „Neschopný k maríně neberou. Pokračujte. Konec.“

Po břiše se přeplazí po zaviněné podlaze pět metrů kupředu, přikrčí se za jakýmsi plochým kontejnerem. Seržant se objeví vedle něho, zvedne pušku a přes horní hranu kontejneru vystřelí tři krátké dávky. Pak pušku stáhne a vymění prázdný zásobník za plný.

„Jak si stojíme?“ zakřičí do hluku přestřelky a přivře oči, když kolem zabubnuje dobře mířená palba. „Tady to vypadá na draka, co?“

„Jde to,“ ušklíbne se plukovník nevesele. „V rámci možností...“

„To teda chápu!“ uplivne si seržant. Vykloní se a opětuje několik rychlých ran.

Posledních dvacet příslušníků průzkumné jednotky Škorpion se v nepravděpodobné řadě posune o dalších pár metrů.

Plukovník zahlédne, jak se kdosi u výjezdové rampy zvedne a neopatrně se odkryje. Několik střel si ho okamžitě najde.

Postava rozhodí ruce a zhroutí se k zemi. Nemá na sobě uniformu, ale jakousi pracovní kombinézu šedavé barvy, takže plukovník předpokládá, že šlo o někoho z personálu kolonie.

Taky dobře. Každý bodík se počítá.

TYLEROVÁ SE SCHOVÁ za pásovým podvozkem traktoru. Ochranná maska se jí uvolní a poněkud svezze z obličeje. Směs ohavně páchnoucího kouře a drobného betonového prachu ji začne dusit. S nadávkami pustí z ruky zbraň a upraví si několika pohyby netěsnosti kolem lících kostí a brady. Pak prudce vydechne zbytky vzduchu z plic, aby vyčistila vnitřek masky a znovu se nadechne. Aktivní filtry pořád pracují správně, do otevřených úst jí vnikne čistý vzduch, který jí nenutí k dávivému kašli.

Pohledem mrkne na počítadlo munice na boku pušky. Zásobník je zcela prázdný. Znovu zakleje. Zbývá jí posledních deset velkých zásobníků, pak bude na suchu. Nebude se mít čím bránit, proto by se měla krotit a začít šetřit s každým nábojem. Svaly horní poloviny těla ji nesnesitelně pálí od nezvyklé námahy, v ramenou bolestivě škube. Ani nohy na tom nejsou o nic lépe. Ošklivě si narazila levé koleno, když asi před pěti minutami upadla, a byla by si zlomila nohu v kotníku, nebýt vysokých pevných výsadkářských bot, které ji ochránily od nejhoršího.

Ze směru, odkud přišla, se vykulí postava vysokého vojáka a zalehne vedle ní. Truscott se celou dobu drží nablízku.

Tylerová se ho snaží co nejlépe napodobovat a poslouchá jeho úsečné pokyny.

„Wilsone, Truscotte, Tylerová, nezastavujte se!“ zaburácí ve sluchátkách seržantův hlas. Seeks dosáhl pozice u vjezdových vrat, hlídá záda odcházejícím skupinkám a čeká na vlastní lidi. Jejich zelené tečky vidí na zaprášené obrazovce stopovače spolu s rozmístněním žoldněřů, kteří je neúnavně pronásledují.

„Pohněte zadky, není čas se válet! Musíme zmizet!“

Truscott ukáže za sebe. Už to není daleko, naznačí. Zvládneme to na jeden zátah!

Tylerová přikývne. Ohlédne se a zkontroluje trasu. Wilsona není vidět, je někde vpravo od nich. Rukávem si chce setřít pot na čele, ale nasazená maska a spuštěné hledí jí v tom zabrání. Skloní se k okuláru zaměřovače a přehlédne prostor před sebou. Žádného z nepřátelských vojáků odsud není vidět.

Operátor těžkých zbraní na ni povzbudivě kývne a mávne volnou rukou dozadu. Pod obličejovou maskou jsou mu vidět jenom oči.

Tylerová se ještě jednou křečovitě nadechne, vyskočí z lehu a bez ohlednutí vyrazí pryč. Znesnadňuje míření žoldněřům kličkováním mezi troskami. A skutečně to pomáhá. Několik střel sice proletí v těsné blízkosti, ale žádná ji nezasáhne. Slyší Truscotta, jak běží hned za ní.

Vyhne se dříve v zemi a zčásti oběhne jakýsi vysoký pokroucený stroj. Málem upadne, když se jí noha smekne v kaluži hydraulické kapaliny, která stříká z rozbitého tlakového rozvodu.

„Dělej, dělej...!“ povzbuzuje ji Seeks, který vidí, jak sprintuje k němu.

Mine poslední rozbité povrchové vozidlo a už přeskakuje mrtvolu před nájezdovou rampou. Je tak vyděšená, že

nevnímá hrůzu z té spousty roztrhaných a poničených těl, která se válejí všude kolem. Možná by se ani nezastavila, kdyby se Seekse nezvedl do kleku a jediným pohybem ji nestrhl na zem vedle sebe.

„Už je to dobrý...“ zakřičí na ní do hluku přestřelky a ukáže kolečko naznačené spojením palce a ukazováčku. Tylerová lapá po dechu. Ústa a hrdlo má vyprahlé a drsné jako struhadlo, vzduch hvízdá v plicích při každém nadechnutí. Potřebuje se nutně napít, ale neodvažuje se upřít pozornost k plastické lahvi na opasku. Zaměřovačem pátrá po nepříteli, který se skrývá v záludných stínech rozbitého hangáru. Svítící stopovky křížují vzduch. Jsou skoro všichni pohromadě. Leží vedle sebe a opětuji zuřivou palbu. Wilson jako poslední překoná plavným saltem pár metrů vzdálenosti a zapadne pod vyvrácené křídlo vrat. Stopovky se mu míhají těsně nad hlavou a odrážejí se s jekotem od zdi za ním.

„Jdeme...“ Seržant Seekse se pozpátku plazí do bezpečného prostoru za ohybem stoupající rampy. Ostatní ho za neustálé střelby následují.

Tylerová se letmo rozhlédne. Così jí vadí. Chvilí neví co, ale pak si to uvědomí. Je jich o jednoho méně. Jeden z nich se až sem nedostal. Vyplivne sprostou nadávku, o které by si donedávna ani nemyslela, že ji zná.

Truscott chybí.

„HICKSI, JSI TO TY?“

„Ano, pane. Blížíme se k vám zprava.“

Poručík Haris se od detektoru pohybu podívá do pouště. Tam, asi dvě stě metrů daleko se pískem přibližuje skupinka tmavých postav. Proti černému pozadí bouře jsou sotva vidět. Jeho jedenáct mužů se tísní pod betonovým hrazením nájezdové rampy a vyčkává na povel k překonání zbývajících vzdáleností. Zdržují se kvůli lidem seržanta Seekse, kteří jsou ještě poněkud vzadu.

Celkem sedmáct, ubohý počet. Haris si odplivne. Allenovo tělo nechali dole. Zemřel na následek traumatického šoku z rozsáhlého zranění, které mu v podstatě amputovalo pravou nohu. Nikdo u sebe neměl pořádné zdravotnické vybavení, aby se ho podařilo stabilizovat a snad i zachránit. A Zamowski to schytl ještě před východem z hangáru, když se neopatrně odkryl. Pohotoví žoldnéři mu roztrhali hrudník i s ochrannou vestou průbojným střelivem.

„Ztráty, Hicksi?“

„Ne, pane. A vy?“

„Je to špatné, desátníku,“ odpoví s odmlkou Haris. „Podařilo se?“

Hicksovu odpověď nezaslechne, protože právě v tu chvíli se kolem přežene Dinersův člun. Prudkou otočkou zaútočí na jednotky likvidačního komanda postupující kolem chladicích věží reaktoru. Mrak prachu zakryje přibližující se družstvo Bravo.

„Zopakujte, Hicksi, nerozuměl jsem!“

„...stoprocentní úspěch. Už to jede!“ Desátníkův hlas zpola překrývá praskání statických poruch. Vzduch je nabitý příchodem nastávající bouře.

„Jak dlouho?“ zeptá se Haris a pohlédne s obavou přes betonový sokl na bělošedivé chladicí věže. Z kónických vrcholů stoupají do mrazivého vzduchu sloupy bílé páry. Je jí takové množství a proudí pod takovým tlakem, že již nestačí unikat horem. Začíná si tvořit další únikové cesty po obvodech kruhových základů čtyř chladicích věží. Přírodní potrubí na několika místech nevydrželo tlak v chladicím systému a pára teď tryská se sykotem z písku. Stěny z kvalitního betonu vyztužené armováním z pevných slitin popraskaly a utvořily se na nich pavoucí sítě drobných trhlin.

„Kritická mez je stanovena na okamžik zhruba za třináct minut, pane.“

Poručík se vyděsí. Tak málo?! Zkurveně! S čím si to vlastně zahrávají?

„To je strašně málo...!“

„To ano, pane,“ odpoví Hicks. Jeho družstvo se blíží k výsadkovému člunu. Zbývá jim asi padesát metrů.

Zakvílí ohlušující jekot - to spustí palubní děla O'Neillovy lodi. Zpoza velkého skladiště se vysune nízká silueta bitevního tanku. Vybuchne sice dřív, než stačí způsobit nějaké škody, ale za ním se derou další tři bojové stroje a zpoza rohu budovy vybíhá silný oddíl pěchoty.

„Nemůžu dál čekat, neudržím se tu!“ zakřičí z pilotní kabiny O'Neill. Zásoba munice palubních zbraní je ze dvou třetin vyčerpána. Při současné úrovni palby hrozí, že brzy dojde úplně.

Všichni slyšeli Hicksův časový odhad. Haris hodí očima po svých lidech. Vojáci se jako obvykle tváří netečně, ať už se cítí jakkoliv. Klečí za betonovou překážkou a pevně svírají zbraně, ale zbylí civilisté mají oči vytřeštěné hrůzou.

Haris se rozhodne ve zlomku sekundy.

„Hicksi, ke člunu! Zaujměte pozice a zkuste nás krýt. Odlet určuji za osm minut, kdo to nestihne, má smůlu!“ Mávne rukou na vojáky. „Připravte se, jdeme na to! Není to daleko, zhruba sto metrů. To dokážeme! Borodinove, Parkere, Ryanová, vy se budete držet uprostřed skupiny a co nejniž při zemi. Chraňte si zadky a makejte! Rozuměli jste?! Tak pohyb! Dělejte, dělejte, dělejte...!“

Jedenáctičlenná skupina vyrazí do otevřeného terénu. Od podrážek bot vyletuje písek a kamínky, vojáci stílí v běhu za sebe. Palba z výsadkové lodi duní bez přestání. Střely a výboje plazmy jim létají nad hlavami. Diners krouží v sevřených otočkách nad bojištěm. Na obou stranách nepřátelského obchvatu hoří pět nebo šest zasažených tanků, přesto se další přibližují. Za chvíli je palubní počítač nestačí zlikvidovat v dostatečném předstihu.

Skladiště je zachváčeno ničivým vírem plamenů, do vzduchu stoupá sloup oranžovožlutého dýmu. Jedna z chladicích věží zasažená nepřesnou palbou se zhroutí jako domeček z karet a zasype v ruinách skoro třicet žoldnéřů. Gejziry vřelé páry tryskají z hromady kouřících sutin, kondenzovaná vlhkost smáčí jako drobný déšť vyprahlý písek v okruhu dobrých sto padesáti metrů.

„JDEME, TYLEROVÁ!“ zařve seržant.
Ta však neposlouchá. „Truscott tady není!“ zakřičí.
„Dostal to, jinak by tu byl. Balíme to. Odchod!“
„Co když je raněnej, seržante?“
„Slyšela jste poručíka, sedm minut! Je mi líto, ale nemůžeme se zdržovat jeho hledáním.“
„Musíme ho najít! Třeba potřebuje pomoc!“
„Neexistuje! Je voják, ví, co má dělat. Pokud se opozdil, tak nás dožene, pokud to dostal... s tím se nedá nic dělat. Každý musí počítat s takovou možností!“
„On mi taky pomohl. Jdu pro něj!“
„Blbost! Vy pro něj nemůžete udělat vůbec nic!“ Seeks se kousek vrátí, aby popadl bioložku za ruku a odtáhl ji pryč. Truscotta je mu líto, ostatně jako každého z mužů, které kdy ztratil. Časový limit je našponovaný. Stačí se nalodit jen tak tak.
Tylerová uhne před jeho rukou. „Dělejte si, co chcete, já tam jdu!“
„Neblbněte!“ zařve seržant, ale to už se Tylerová rozběhne do hustého dýmu v dolní části nákladové rampy. Prázdná levička mu zůstane viset ve vzduchu.
„Krávo, pitomá, zasraná, co si myslíš!“ ryčí do mikrofону a stáhne ruku zpět. „Tam dole chcipneš! Jen tak pro nic za nic...! Úplně zbytečně!“
Ale nikdo mu neodpoví.
Zakroučí hlavou a rozeběhne se nahoru za vojáky krycí skupiny.
Tohle nikdy nepochopí.

HICKS S DRUŽSTVEM konečně doběhne k lodi. Vojáci zalehávají mezi drobné kamení a zaměřují palbu na žoldnéře, kteří se rojí kolem trosk tanků na vnějším perimetru. Skupina vedená poručíkem Harisem se cestou snaží krýt za rozbitými transportéry.
Drake s Kaminským leží vedle sebe a střílejí zásobník za zásobníkem. Kaminsky ze sebe chrlí neuvěřitelnou záplavu nadávek. Přes zaměřovač sleduje, jak jednotlivé postavy rozhazují rukama do vzduchu.
„Ty tanky nás dostanou!“ ječí v pilotní kabině O'Neill. Tělo má pod uniformou kluzké potem. Chod motorů drží ve vysokých hodnotách na horní hranici neutrálního statického tahu. Paluby a přepážky se chvějí rezonancemi dunící energie.
Před výsadečným člunem se oslnivě zableskne, do vzduchu vyletí gejzír špinavě okrového písku. Tanky se přibližují ve svírajících se obloucích. Zanedlouho jim nebude nic bránit, aby výsadečkové lodě i s mariňáky nerozstříleli na sračky. Elektronické zaměřovací systémy jim účinně blokují výkonné rušičky, ale jejich střelci se budou moci zaměřit ručně a po pár ranách se určitě zastřílí s potřebnou přesností.
Diners nalétává ve stále odvážnějších a zoufalejších útocích. Zatím schytl několik zásahů, ale prozatím nic vážného. Letové funkce lodi nejsou ohroženy. Munice kriticky dochází - dokonce shodil poslední dvě bomby, které měl uloženy v malé pumovnici pod břichem lodi. Ty původně nesly jaderné nálože, ale pro potřeby zničení nepřátelského řídicího střediska je vymontovali a připojili k provizorní náloži. Ale i tak dokázal shozem prázdných kontejnerů zabít tři žoldnéře běžící po stopě Harisovy skupiny.
I to se počítá.

TYLEROVÁ PROKLOUZNE pod vraty a schová se za dvě pokroucená těla. Vystrčí přes ně opatrně hlavu a pozorně se zadívá do hustých kotoučů dýmu, které zakrývají většinu podzemního prostoru. Viditelnost se opět zhoršila, takže zrak je v podstatě k ničemu. Zapne přílbový displej, podle stručných informací, které si mlhavě vybavuje, se pokusí v rozsáhlém menu vybrat ten správný bojový mód. Neumí s tím zacházet, jednotlivé položky v podsvětleném menu na pravé horní straně displeje jí nic neříkají.
Sakra, myslí! napomíná se v lehké panice. Musíš vidět, nebo Truscotta nikdy nenajdeš a už se odsud nedostaneš!
Vzpomeň si, jak to Drake říkal? Dělej...!
Přejíždí výběrovou značkou dolů po seznamu, až se zastaví na jedné, která se jí zdá povědomá.
No co, zkusí to.
Stiskne potvrzovací tlačítko.
Je to ono!
Svět před ní přejde z neprůhledných oblaků mastného dýmu na zřetelný zelenočerný digitální obraz. Zlomek sekundy trvá, než se orientuje.
Ano. Tamtudy běžela naposled. U toho pokrouceného transportéru málem upadla a dostala se až sem. Tady ji seržant zastavil. Jasně. Truscott běžel hned za ní, ale když na to teď znovu myslí, nevzpomíná si, že by slyšela jeho střelbu ještě poté, co uklouzla v té kaluži hydraulického oleje. Musí být někde tam, to je docela logická úvaha.
Pohne hlavou a rozhlédne se. Počítačové zpracování obrazu jí odhalí několik žoldnéřů, kteří se opatrně pohybují zleva a zprava. Mezi nimi je slušná mezera a tou se prosmýkne.
Nechá přístroj zapnutý a s puškou namířenou před sebe se rozeběhne dopředu. Přeskočí několik padlých těl a snaží se nepůsobit žádný větší hluk, byť její pohyb maskuje hučení a praskot nedalekých požárů. Bouchne tlumená rána, cosi se s kovovým rachotem sesype. Skrčí se u boku jednoho z prvních vozidel a nízko u země vyhlédne zpod jeho zkosené zádi.
Před ní se nikdo nepohybuje. Žoldnéři likvidační jednotky se nic netušíce přesouvají k východu z hangáru. Truscott musí být někde tady. Přemístí se o několik metrů dál a pátrá kolem sebe.

Jenže tu všude leží spousta těl a Tylerová nepozná, které z nich by mohlo být jeho. V používání přilby se nevyzná, spoustu funkcí neumí využít. Totéž platí o detektoru pohybu. Hledá a nemůže to jedno určité tělo nalézt. Pomalu a opatrně se přesouvá z místa na místo mezi rozbitými stroji. Začíná být pěkně nervózní. Podívá se na hodinky. Neúprosně se pohybující časový limit ji vyděsí. Já to snad nedokážu, uvědomí si stísněně. Pod ochranou maskou jí stékají svědivé praménky potu. Z venku zahřmí obrovská rána, země se jí rozhoupe pod nohama. Musí si na chvíli přidřepnout, než se chvění uklidní. Z vysokého stropu padají velké kusy plastového obložení a betonového prachu. Zoufale si povzdechne.

DESÁTNÍK DINERS je pěkně propocený. Ruce v rukavicích na řídicích pákách malého výsadkového člunu mu kloužou, jak je má mokré. Navede stroj k dalšímu z dlouhé řady útoků. Několik palubních přístrojů svítí výstražným červeným světlem. Ukazatel stavu munice je skoro na nule. Také řada světel levé části výsuvného podvozku hlásí těžké poškození. Právě tam, pod levou část břicha lodě, schytl před chvílí pár zásahů. Ty vyřadily z činnosti hydraulické ovládání.

Nevadí. Pokud se odtud dostane, bude muset přistát bez vysunutého hlavního podvozku, rovnou na bříše. On to zvládne. Už jednou podobnou situaci zažil, takže to pro něj nebude nic nového. Všechno ostatní prozatím pracuje k jeho naprosté spokojenosti. Motory basově duní, dvojice elektromagnetických děl v přídí hltavě polyká poslední tisíce nábojů.

Přitáhne páku akcelérátoru ještě víc a přetížení ho vtiskne do hlubokého anatomického sedadla. V zaměřovacím módu pilotní přilby sleduje krátkou stopu, kterou v písku vyrývají palubní děla, a výbuch, při kterém se nepřátelské vozidlo rozletí na kusy. Pak se hořící trosky bleskově mihnou kolem a zmizí vzadu. Střelecký počítač registruje přibývajících cíle a na jeho digitálních výstupech se to jen hemží body s různými stupni důležitosti.

Diners pohne řídicí pákou a strhne člun do prudké pravotočivé zatáčky, aby se pokusil o další nálet na totéž místo.

Jenže i střelecký počítač je jenom stroj. S nepatrným, ale osudovým časovým prodloužením zaregistruje protivzdušný pulsní kanón na kolovém podvozku, který se nenápadně vysune zpoza hlavní budovy stanice.

Malou pilotní kabinou se rozezní pronikavý výskot výstrahy. Ale je pozdě. Vysoce výkonný a úzce specializovaný nepřátelský stroj je již uzamčený na jasně viditelný výsadkový člun.

Pilot stačí provést jen náznak úhybného manévru.

BOLEST JE HROZNÁ. Není úplně příšerná, ale dost se tomu blíží.

Truscott otevře oči a zjistí, že leží mezi dvěma napůl zborcenými stavebními traktory. Z kabiny bližšího uniká sloup šedavého dýmu. Opodál se povaluje roztržené tělo jakéhosi žoldnéře. Nahmátne pušku, leží mu u ruky. Výborně. Viditelnost je mizerná, ale vidí i přes černé mžítky, které mu tančí po sítnici. Levou rukou se postupně prohmatává. Hlava, hrudník i břicho se zdají v pořádku. Levá noha bez problémů. Za to, když se pokusí pohnout pravou, do podbřišku mu vyrazí dobřela rozpálené ostří rezavé bolesti.

Zatne zuby, vydechne a zkusí to znovu. Noha se hýbe, svaly poslouchají, i když to po čertech bolí. Nadechne se a podívá na hodinky. Jsou rozbité, displej je pryč. Pomalu otočí hlavu do strany, ale nikde nikoho nevidí. Slyší vzdálený rachot a střelbu, jinak nic.

Zůstal sám.

Nadzvedne se na loktech a konečně se podívá na poraněnou nohu. Není to tak hrozné, jak čekal. Maskáče jsou nad kolenním chráničem roztržené, z rozšklebené rány ve svalu teče tmavá krev. Otevřená zlomenina se nekoná, kost není vidět.

Sáhne do náprsní kapsy pod neprůstřelnou vestu, vytáhne plastové pouzdro a z něho vyjme nitrožilní aplikátor. Plochou trysku přiloží na krční tepnu a stiskne píst. Krátce zasykne stlačený vzduch, ucítí pomíjivé bodnutí. Hned se mu udělá lépe. Z pouzdra na opasku vyjme tlakový obvaz, přiloží ho přes ránu a stáhne. S pečlivějším ošetřením si teď rozhodně starosti dělat nebude.

Odsune se z volného prostoru, opře se zády o velkou pneumatiku traktoru a rozhlíží se po stopovači. Popruh je přetřesený, přístroj nikde nevidí. Pokrčí rameny. Je čas vypadnout.

Chce se zvednout, ale v polovině pohybu náhle uslyší z levé strany jakýsi hluk. Cinknutí kovu o kov, zašoupání gumové podrážky na betonu. Kroky. Někdo míří jeho směrem. Žoldnéři.

Strne a znovu se svezí na zem. Přitáhne si pušku a pohlédne na ukazatel stavu munice. Zásobník je skoro plný. Přesné údaje detektoru pohybu mu teď velmi chybí.

Možná si ho v té špatné viditelnosti nikdo nevšimne. Nebo projdou jinudy.

Kdepak. Doufá marně.

Zkusí to s infračerveným módem obrazového displeje. Obraz naskočí skoro okamžitě, ale není to ono. Helma funguje jen v nouzovém režimu, černo zelené obrysy pěti ozbrojených postav přes zrnění sotva vidí. Jdou v malých rozestupu přímo k němu. Ještě pět metrů a musejí ho zahlédnout, jak tu sedí dole u stroje.

Rozhodnutí je instinktivní. Pokusí se je sejmout dřív, než o něho zakopnou. K výsadkové lodi na Alamo se bez cizí pomoci stejně nedostane. Takže co.

Zamíří pušku do kouře mezi traktory a stiskne spoušť nastavenou na dlouhé dávky.

HICKSOVO DRUŽSTVO leží v písku a střelbou se snaží chránit lidi poručíka Harise. Ti už jsou skoro u lodi. Ještě dvacet, třicet metrů plazením v drobném kamenitém štěrku a mohou se pokusit nastoupit po šikmé kovové rampě. O něco víc pozadu za poručíkem se posunuje se svojí skupinou seržant Seeks. Slabou minutku a budou znovu

pohromadě.

Bitevní vřava je stále hlasitější. Odražené kulky s jekotem hvízdají vzduchem, výbuchy těžších zbraní otřásají zemí.

„Kurva, to je báječněj mejdan!“ zařve Kaminsky a vymění prázdný zásobník. „Tohle miluju...!“

Drake pošle do vzduchu čtyři granáty z granátometu a oba se společně posunou dozadu. Těsně nad zemí se mihne Dinersův člun a nasadí k prudké otočce. Jeho zbraně působí zkázu v řadách dotěrného nepřítele.

O'Neill v pilotní kabině prudce oddechuje a s obavami sleduje jednotlivé zásahy do trupu lodí, indikované na bočních sekcích přílbového displeje. Prozatím nic vážnějšího. „Tak pojďte, vlezte konečně dovnitř, vy pitomci,“ ječí na vojáky venku. Nervy má napnuté jako ocelové struny. Klidně by na ně mohl vyluzovat drnkavou melodii. Při pohledu na ukazatel časového odečtu mu srdce buší jako o závod a dusivý pocit na hrudi je stále tíživější. Takhle zle mu nebylo hodně dlouho. Pochybuje, jestli vůbec někdy.

Poručík Haris je už pod úpatím nástupní rampy. Pokřikuje a popohání svoje lidi. Z písku vystřikují gejzíry písku. Zezadu se mohutnými skoky přibližuje seržant Seek. Jasně červené stopovky mu létají těsně kolem hlavy.

Dinersova loď dokončuje zatáčku, když její před zmizí v oslnivém záblesku. Tisícitunový stroj se vzepne k nebi a udělá přemet kolem příčné osy. Na mnoha místech z hranatého trupu vyrazí plameny a nakonec se člun v černožlutorudém mraku ohně rozpadne na kusy. Doběla rozpálené kusy trosky prší z oblohy jako pekelný déšť. Ozvěna výbuchu se převaluje pouští a burácí mezi budovami stanice.

„Do hajzlu...!“ zasyčí seržant a vrhne se k zemi. Hlavu schová mezi ramena. Do písku, sotva dva metry daleko, s žuchnutím dopadne masivní kus k nepoznání zkrouceného kovu. Roztřípené okraje žhnou rezavým žářem a v mrazivém vzduchu z něho stoupá pára. Jak rychle chladne, hlasitě zapraská.

„Ne, to ne...“ zaseptá Haris.

„Zmrdí zasraný! Dostali Dinerse!“ zařve vztekem bez sebe Clark. Dlouhá dávka, prst na spoušti, a ani dva vejplů roztržení žoldněří mu nevylepší náladu.

„Chcípnete, vy sviněééé...!“ drtí mezi zuby Kaminsky a znovu mění zásobník. Prázdný odhazuje daleko od sebe, se zkrivenou tváří hledí do země.

„Ztratili jsme podporu! Teď jsme úplně v prdeli!“ pokřikuje v pilotní kabině O'Neill.

„Dělejte, musíme hned nahoru!“ huláká Seek.

Poslední zbývající kolonisté se k sobě tisknou, vytřeštěnými zraky zírají na zkázu všude kolem.

Střela, vypálená z těžkého tanku za nízkým skladištěm, v jediné mikrosekundě rozptýlí Fostera s Borlandem na krvavou mlhu. Bergerovi, který leží o kus dál, exploze utrhne obě nohy a otevře hrudní dutinu. Není mu pomoci a vzápětí umírá. Desátník Hicks se ani nenamáhá k němu dostat.

TYLEROVÁ už chce hledání vzdát a pod stoupajícím tlakem paniky utéct z rozbitého podzemí, když tu náhle zleva zaburácí dlouhá dávka z automatické zbraně. Lekne se, že málem vyletí z kůže.

První dávku následuje vzápětí druhá. Ta je o něco kratší. Těžké střely po dopadu zvoní a rachot překlenu protáhlý výkřik plný bolesti.

Truscott!

Tylerová se otočí. To je on! Dobře tušila, že je naživu.

První zbrani odpoví dvě další. Podle zvuku se nacházejí ještě víc nalevo.

Bioložka se proplazí pod pásovým podvozkem a zamíří k místu, odkud se ozvaly první rány.

PODZEMNÍ GARÁŽ se změnila v místo naprosté zkázy. Plukovník se pohybuje jejím středem se seržantem a třemi zbývajících žoldněří. Všichni ostatní jsou buď mrtví, nebo se z hangáru dostali ven a připojili se ke střetnutí, které se tam odehrává.

Ač se situace naklonila v jeho prospěch, neví, zda z toho má mít vůbec radost. Vítězství za takovouhle cenu? To asi ne. Podařilo se jim sestřelit menší výsadkový člun přímo ve vzduchu. Oko mu to halasně hlásí nadšeným tónem do vysílačky. Pět minut a odpor námořní pěchoty bude rozdrčen. Takový je reálný odhad.

Není proč tomu nevěřit.

Z léty zažraného zvyku se pohybuje opatrně. Žoldněří jdou ve skupince jako první, potom seržant a nakonec on.

Ale i tak ho dávka zastihne naprosto nepřipraveného. První dva vojáky proud vysoce průbojných střel doslova přepulí. Zbytky těl se ještě kroutí ve vzduchu, když on už leží na zemi. Také seržant zmizí z dohledu. I třetí voják se pokusí uniknout z místa ohrožení, ale není dost rychlý. Druhá dávka jde skoro mimo, přesto ho dvě střely zasáhnou do spodní poloviny trupu. Na místě ho však nezabijí. Křičí bolestí, pokouší se doplazit pod nízký transportér.

Kdo tady, do prdele, ještě zůstal? pomyslí si zoufale plukovník a vystřelí krátkou dávku směrem, odkud obě dávky přiletěly.

Pak se o metr polehoučku posune. Zřejmě osamělý střelec, usoudí. Možná někdo zraněný, kdo se nemohl sám pohybovat a kamarádi ho tu nechali... To se hned ukáže.

Chce popolezt dopředu, když se mu v helmě ozve slabý hlas velitele průzkumného družstva, s nímž v posledních deseti minutách několikrát pro nedostatek času odmítl komunikovat. Vojákův hlas zní naléhavě a dožaduje se plukovníkovy okamžité pozornosti. Jenže kdo s ním v poslední době nepotřeboval cosi nutného řešit nebo konzultovat? Bitva v podzemí byla extrémně náročná a on se nemohl zbytečně rozptylovat. Od toho má přece zástupce, ne?

Jenže vojákův hlas zní najednou spíš pobaveně, jako by se v duchu něčemu od srdce smál. To plukovníka přece jen zarazí. Po zádech mu náhle přejede mráz. A ještě víc ho udiví, když pohledem na maličký kontrolní displej zjistí, že ho průzkumník volá na vyhrazeném operačním kanále, který nepoužívá. To ho donutí, aby zůstal ležet a stiskl spojovací tlačítko.

„Zde Honící pes Jedna, mluvte,“ ohlásí se.

Relace velitele průzkumného družstva je jasná a zřetelná. Ano, on se opravdu směje. Snad trochu hystericky. To, co ze sebe v krátkosti vychrlí, vyrazí plukovníkovi dech. Otevře ústa a bezmocně po něm zalapá.

Křečovitě sevřené prsty se otevrou a vždy spolehlivá puška mu vypadne na zem, kde zůstane nepovšimnuta ležet jednou provždy.

TÍM, ŽE SEJMUL dva žoldnéře, si je Truscott jist. Třetího pouze postřelil a ten někde kňučí bolestí. Nemá stopovač, takže nemůže zjistit, co je se zbylými dvěma.

Je chyba soustředit se příliš do jednoho směru. Na to přijde velmi záhy.

Periferním viděním za sebou zahlédne rozmazaný pohyb, ale než se stačí přetočit se zbraní dozadu, těžká šněrovací bota ho s rozmachem nakopne přímo do ovázané rány na noze.

Přívál bolesti je ochromující. Proti jeho vůli ho celého zkroutí a na pár okamžiků naprosto znehybní. Voják stojící nad nim se ošklivě zašklebí a vyrazí mu zbraň. Má na sobě olivově špinavou uniformu a dlouhou automatickou pušku s odstřelovací úpravou. Ohavně se ušklíbne.

„Mariňák? Sračka jsi, jinak bys neudělal takovou blbou chybu!“ Odplivne si před Truscotta na zem.

Truscott nic neřekne. Napůl leží a pravačkou se drží za zraněnou nohu. Kouše se do rtů, aby nezačal nahlas křičet. Přes postupně polevující závoj bolesti dostává sám na sebe vztek. Ten zmetek má pravdu. Je idiot. Přesto druhou ruku nenápadně posunuje podél boku k pouzdru s pistolí.

„Na to zapomeň, kámo,“ řekne žoldněř ležerně. Strčí Truscottovi hlaveň pušky pod bradu a nepříteli jemně mu zvedne hlavu.

„Chci vidět tvoje prázdný ruce. A hezky pěkně polehoučku. Rozumíme si?“

Truscott pomalu zvedne ruce a tak, aby je voják viděl, si je spojí za hlavou. To je konec, z téhle sračky se nevyliže. Ten žoldněř je profil.

„Seržante?“ ozve se od mezery mezi transportéry.

„Ano?“ zeptá se žoldněř, ale oči z mariňáka nespustí ani na sekundu.

Truscott stočí zrak a pohlédne na nově příchozího. Je jím vyšší muž v hnědozelené polní uniformě s pomačkanou helmou na hlavě. Na výložkách má ušpiněné plukovnícké distinkce a podle vrásek v obličejí se dá usuzovat na dobrých padesát pozemských let. Na opasku mu v pouzdru sice visí mohutná pistole, ale v ruce žádnou další zbraň nedrží.

„Pěkný úlovek,“ utrousí. „Co s ním chcete dělat, seržante?“

Bývalý velitel jednotky Škorpión pokrčí neznatelně rameny. „Nic zvláštního, odprásknu ho. Co jinýho?“

Truscott znovu přejede po plukovníkovi pohledem. Nakonec se zastaví na jeho obličejí. S podivem si všimne, že důstojníkův obličej je prázdný a jeho modré oči jsou upřené jakoby do prázdna. Také pohyby má nějak podivné. Ale je šero, může se snadno mýlit.

Plukovník trochu rozhodí prázdnými rukama. „To byste neměl. Je to docela zbytečný...“ prohodí, ale spíš sám pro sebe.

„Nesouhlasím...!“ zavře vztekle seržant. „Jsem placenej, abych je dostal všechny, a to taky udělám...“ Pevně sevře pušku a pohne ukazováčkem, aby vyslal smrtící střelu pod mariňákovu bradu. Jenže než jeho prst překoná odpor spouště, zaduní za žoldněřovými zády osamělý výstřel. Z jeho hrudníku ve sprše jasné krve vyletí průbojná střela a odbzučí jako podrážděná včela kamsi do tmy. Dlouhá puška zarachotí o beton.

Plukovník zůstane nehybně stát a Truscott otevře oči. Z kouře za transportérem se vynoří postava v šedobílých maskáčích s puškou zakleslou v rameni a namířenou na neozbrojeného důstojníka.

„Už jsem si myslel...“ řekne Truscott, ale pak se překvapeně zarazí. „Ty?“

Tylerová k němu napřáhne levačku, ale mířit plukovníkovi do obličejí nepřestává.

Ten se nehýbe. Jen na ni beze slova hledí.

„Dělej, musíme vypadnout. Můžeš chodit?“

„Snad jo,“ zašklebí se vysoký voják. „Ještě jsem to nezkoušel.“ Přitáhne si pušku a s její pomocí se postaví. Udělá krok, ale zraněná noha se mu podlomí. Sykne bolestí.

„Opři se o mě, já ti pomůžu,“ řekne Tylerová.

„To nepůjde, nezvládneš to. Nech mě tady a sama radši vypadni. Neměla jsi se sem pro mě vůbec vracet!“

„Sklapni!“ vyjede na něj vztekle. „Chytni se a padáme! Proč si asi myslíš, ty zabeďněnče, že jsem sem šla? Všichni jsou dávno v prdeli!“

„Já vím,“ řekne Truscott a opře se o dobrých dvacet čísel menší bioložku.

Tylerová pod jeho vahou zakolísá. Společně couvají, pušku namířenou na žoldnéře, dokud jim nezmizí z dohledu. Potom pospíchají, jak jen můžou, z hangáru na nájezdovou rampu a ven, odkud zní nepřerušovaný rachot zbraní různého kalibru.

„Kolik času nám zbývá?“ zeptá se Truscott mezi syčivými nádechy. Bolestivý pohyb na potřhaných svalech ho nutí vydávat veškerou zásobu energie. Z posledních sil se snaží ovládat.

„Buď klidnej, nejspíš to nestihneme.“ Bioložka je uštvána ještě víc než voják. Sotva popadá dech, ale vleče se s ním tvrdohlavě dál.

„Jo, to je přesně ono. Takhle jsem si to představoval!“

„Jasně...“ nepatrně se koutkem úst Tylerová ušklíbne.

„Proč jsi, sakra, nesundala i toho druhýho?“

„Neměl zbraň.“

„Ale...“

„Jednoduše proto. Ty si dělej, co chceš, ale do mejch rozhodnutí mi nevrtej. Ano?“

Truscott neznatelně zavrčí.

Jsou na horní části nájezdové rampy. Nebe je z poloviny smolně černé. Bouře je na spadnutí, začíná se zvedat vítr. V malých nárazech se prohání kolem. Oba si z obličejů strhnou ochranné masky a s radostí se nadechnou vzduchu čpícího spáleninou a kouřem.

„Hele, díky,“ prohodí najednou voják rozpačitě mezi poskoky na zdravé noze. Obličej má pod spuštěným hledím bledý jako papír a celý zbrocený potem.

„To si nech do doby, až to bude něco platný,“ odsekne bioložka. Celé tělo ji tak nesnesitelně bolí a pálí, že by si ani ve snu nepomyslela, že to může být možné.

Ocitnou se na vrcholu rampy odkud je vidět špička výsadkové lodi, zakryté zviřeným prachem. Nepřátelská technika a žoldnéri se přibližují ze stran, prostředek je zatím volný.

Naštěstí si jich ještě nestačili všimnout.

„STAHUJTE SE DOVNITŘ! Dělejte!“ řve v randálu palby poručík Haris.

Není to jednoduché, protože nástupní rampa je otevřený můstek s lehkým zábradlím a neskýtá žádnou ochranu před nepřátelskou střelbou. Mezi dolním koncem a otevřeným vstupem do přechodové komory není kde se schovat.

„Jako poslední půjde družstvo Bravo!“ zaře seržant.

Po dvou, po třech vybíhají vojáci i kolonisté těsně za sebou nahoru. Borodinovi i Parkerovi se to podaří a nezranění se sesunou na podlahu přepravní komory.

„Neválejte se tady!“ zahuláká na ně Clark, který vběhne dovnitř skoro současně s nimi. „Zapadněte do některýho z těch míst a pevně se připoutejte!“ rukou ukáže na volná sedadla se širokými šestibodovými pásy, kterých je komora plná.

„Tři minuty!“ zachroptí reproduktory O'Neillovým hlasem. „Jsme úplně v hajzlu, došla munice! Poslední náboj vystřelen!“

Nahoru běží Perkins s Robinsonem. Desátník přesně v polovině cesty vyinkasuje zásah z jakési těžší zbraně. Oslnivě se zableskne. Rozhodí ruce, přepadne přes nízké zábradlí, letí pět metrů po hlavě dolů a s zuchnutím dopadne do mělké díry. Hlavu má nepřírozeně vyvrácenou do strany, krev z černorudého kráteru mezi lopatkami se vsakuje do špinavého písku. Operátor těžkých zbraní zůstane ležet v bezvědomí na mřížovaném povrchu rampy.

Schultz, který na místo doběhne jen o chvíli později, se zastaví, volnou rukou chytí bezvládného Robinsona pod rameno a pozpátku ho táhne do lodi. Přitom střelí a vykřikuje do hlasitého rachocení nepřítelne nadávky.

Jeden po druhém se vojáci snaží dostat do relativně bezpečného nitra lodi.

Ryanová leží v písku poblíž seržanta Seekse a nemůže se odhodlat k tomu, aby se zvedla a pokusila se dostat za ostatními. Svaly po těle má jako z vaty. V přítomnosti mohutného černocho s netečným výrazem se cítí nejbezpečněji. Je to zvláštní. Pozoruje ho, jak s klidnou profesionalitou střelí do převalujících se oblaků prachu a křičí se, když kolem hvízdají střely. Prsty má křečovitě zaryté do písku mezi kamením, aby se udržela na chvějící zemi, a nevnímá, že jí za ohrnutý límec kombinézy padá hrubý písek.

Zásahy z těžkých zbraní nabývají na přesnosti, je slyšet zřetelně rachot motorů a zvonění pásů bitevních tanků. Jejich střelci nestřílejí proti samotné lodi. Kdoví proč. Snad si ji chtějí vychutnat z co největší blízkosti nebo tuší, že její prázdná děla je už nemohou ohrozit. Pěchota se pohybuje v zákrytu za obrněnci a kryje se jejich pancíři před přetrvávající palbou ručních zbraní mariňáků.

PLUKOVNÍK v naprosté nehybnosti počká, dokud se zraněný voják s pomocí té ženské v maskáčích neodbelhá pryč. Potom pomalu vyrazí za nimi. O tělo velitele průzkumné jednotky Škorpión ani okem nezavadí. Obejde několik hromad doutnajících trosek a překročí desítky padlých, než dojde k vyvráceným veřejím vrat. Pak kráčí po rozbitém povrchu stoupajícího nájezdu, až stane s prázdnými rukama na chladném povrchu písečné kotliny.

Rozhlédne se přes prostor posetý ohořelými vraky. I když místo boje většinou zahaluje prach a kouř, situace je jasná. Hlášení a povely ho v tom jen utvrdí.

V podstatě už zvítězil.

Ostatně má jasnou převahu. Dvě stě žoldnérů bohatě stačí na vysílený, ale stále ještě bojeschopný zbytek mariňáků. Stačí jen počkat a dívat se na neodvratný konec, kdy jeho tanky promění výsadkovou loď v kouřící šrot dřív, než se odlepí od země.

To stačí. Opravdu.

Popojde a opře se pohodlně zády o betonovou zídku nájezdu.

„Oko, tady Honící pes Jedna,“ řekne pomalu, jasně a zřetelně.

„Rád tě zase slyším Honící pse,“ ozve se zastupující důstojník. „Přijem!“

Plukovník si stáhne z obličejové ochrannou masku a nadechne se řídkého vzduchu plného napětí. Zvuk zbraní se v předbouřkovém ovzduší rozléhá s neobyčejnou čistotou. Výkřiky umírajících se kupodivu zdají zdaleka nejhlasitější.

„Zastavte palbu!“ řekne klidně do mikrofónu před svými ústy.

„Cože...?“ vyhrkne nevěřicně spojovací důstojník.

„Oko, opakují. Všem jednotkám; zastavte palbu a vyčkejte na místě!“

„Ale to přece... takhle jim dáváte šanci... Už je máme, stačí minuta a...“

„Nediskutuj, Oko; to je rozkaz! Uposlechni a na nic se neptej!“

Ohromení je naprosté.

„Ano... Jistě.“

„Správně. Tak je to dobře.“

SERŽANT SEEKS zařve další povel, mávne z lehu rukou v prudkém gestu a otočí se, aby se podíval, kdo zbývá venku. Těsně u úpatí nástupní rampy zůstalo pouze družstvo Bravo s desátníkem Hicksem. Zbytek je buď uvnitř nebo po smrti. Motory výsadkové lodi nad ním tlumeně duní připravené k okamžitému startu. Za normálních okolností by nebyl právě nejpříjemnější pocit ležet pod obrovskými věnci trysek. Otočí hlavou ještě víc a...

„Co tady, do prdele, děláte?!“ zařve na Ryanovou.

Chemička se pokud možno ještě víc vmáčkne do mělkého dolíku a cosi zamumlá.

„Zvedněte zadek a padejte nahoru! Ať vás tady nevidím, dávno jste měla být v lodi!“

„Umřu...“

„Kecy!“ houkne vztekle seržant a plazí se k ní. „Skoro všichni to dokázali!“

Ryanová je v obličejí celá bílá a strhaná. „Já to vím... a bojím se!“

„Babský žvásty! Nezdržujte, máme sotva pár minut!“

Jako v odpověď se země rozhoupe neviditelnou, ale obrovskou silou. Zarachotí exploze.

„Jenže...“

„Ano, já vím. Dělejte, padejte!“

Ryanová chce ještě něco říct, ale pak si to rozmyslí. Nemá to cenu, s tím vojákem nic nehne. Zvedne se a utíká k rampě. Seeks se za ní podívá. O další problém mň. Odvrátí se od vzdalující se postavy, aby ukázal na dalšího vojáka z Hicksova družstva, ale přece jen ještě koutkem oka zahlédne jak se to křehké tělo v pytlavé kombinéze vymršť v půli kroku do vzduchu. Protočí se, krátké, špinou spleené vlasy barvy slámy zaviří a jakási síla jí jako s hadrovou panenkou udeří o zem.

To ne! Panebože!

Seržant se vymršť z lehu, aniž o tom uvažuje, dlouhými skoky přeskáče v dešti kulek k nehybně ležící dívce.

Sakra! Kurva! Do prdele!

Posledním skokem zapadne do písku těsně vedle ní. To hezké děvče má ruce i nohy rozhozené do stran, obličej zabořený mezi drobným kamením. V neprůstělné vestě má uprostřed zad a těsně pod hrudní kostí malou roztřepenou díru s krvavými okraji. Speciální průbojná střela prošla skrz naskrz. Sáhne ji ze strany na krk, s diagnostickým přístrojem se nenamáhá. Váhavý tep jejího srdce je slabý, nitkovitý, ale stále tu je. Roztrhne obal sterilního obvazu a každou jeho část silou vecpe do obou stran krvácejícího průstřelu.

Musí vydržet! Je mladá a silná!

V zorném poli se mu objeví dva vojáci. Pořád spolu, nerozluční jako jednovaječná dvojčata.

„Draku! Kaminsky!“

„Ano, pane!“ zařvou společně. Kaminsky vypadá, že je v transu. Polohlasně nadává, ale střilet nepřestává. Ani na chvíli.

„Tuhle malou musíme dostat nahoru! Já ji ponesu, vy dva mě budete krýt!“

„Oukej, pane!“

Seržant si tělo Ryanové přehodí na ramena a připraví se na jeden z nejrychlejších běhů svého života. Drake přepne zaměřovač zbraně do vyhledávacího režimu. Ten samý mód upraví na přílbovém displeji. Svět se změní v mapu pestrobarevných symbolů.

„Proč se na ni nevysere?“ zabručí polohlasem Kaminsky, tak aby ho Drake musel slyšet. „Stejně to má vodpískaný, jen se na ni podívej!“

„Drž hubu!“ utne ho Drake. „Jed' si laskavě po svý lajně, jo?“

„No jo...“

Seeks prudce vystartuje, ale po třech krocích se náhle zastaví. Drake s Kaminským mu málem narazí do zad.

Je to zvláštní.

Je skoro тихо.

Gejzíry páry tryskající z písku prudce burácí a zvětšující se poryvy větru syčí mezi zrnky křemičitého písku, ale to nejsou ty správné zvuky.

Nepřítel nestřílí.

Od šesti mariňáků ležících pod rampou praskne několik ojedinelých výstřelů, ale i ty se rychle odmlčí. Vojáci po sobě nedůvěřivě koukají. Po nekonečně dlouhé době je naprostá absence zvuků bojiště více než zvláštní. Dokonce i rachocení nepřátelské techniky umlklo.

Co se děje? Nová taktická lest?

Seeks se i s bezvládným tělem otočí a zahledí se do rozplývajících oblaků kouře. Objeví se nezřetelné obrysy dvou řad strojů a žoldnéřů, které zpola obklopují výsadkový člun.

Sotva sto padesát metrů. Sakra, tak málo?

Žoldnéři stojí jako černé siluety na okrovém pozadí západního nebe a všichni do jednoho upírají oči na těch pár vojáků námořní pěchoty. V rukou drží zbraně, ale nevypadají, že by je chtěli použít. Jejich postoje vyjadřují nerozhodnost.

„Hej, do hajzlu, co je to za blbý fóry?“ zakřičí ochraptěle Deathmers.

„Pane, o co jim jde?“ zeptá se kdosi další.

Nikdo neví. Seržant Seeks je po dlouhé době života zase jednou pořádně zmatený. Stojí v polovině dlouhé rampy a váhu cizího těla na ramenech sotva vnímá. Krev prosakuje provizorními fází a stéká mu po neprůstělné vestě a kalhotách. Kaminsky a Drake jsou v pokleku o dva metry níž a přes zaměřovače sledují nepřítel.

Vteřiny ubíhají v nehybnosti.

„Nestřílet,“ řekne Seeks do ticha. „Opakuj, nestřílet!“

„Minuta deset sekund!“ zazní varovně O'Neillův hlas v interkomu. Pilot na venkovních monitorech vidí tu podivnou situaci.

Ve vstupních dveřích přechodové komory se objeví postava desátníka Clarka.

„Kašlete na ně!“ zařve. „Nahoru, všichni, okamžitě!“

Seržant se otočí a vběhne s Ryanovou do přechodové komory. Oba operátoři se ženou za ním. Zbytek vojáků je následuje v jednom nedůvěřivém hloučku. Desátník Hicks jako úplně poslední.

Nikdo po nich nevystřelil.

Jako na nevyčtenou otázku se země náhle roztřepe v úderu neskutečně mocné energie. Pískem se rozběhnou vlny, těm, kdo na něm stojí, podjedou nohy. Chladicí věže se až na jednu zhroutí. Ze sutin vyrazí do výšky sta metrů gejzír páry, písku a kamení. Dunění unikajícího tlaku se změní v neskutečný ohlušující řev.

Kvílivý jek poplachové sirény není ven ze člunu slyšet. Vojáci se sbírají tam, kde upadli, a úprkem překonávají posledních pár metrů. Jsou nevýslovně rádi, když dupou po mřížovaném kovu.

„Radiace! Radiace ve vzduchu!“ ječí přes reproduktory O'Neill. „Už je to tady! Už to začalo!“

„Všichni?“ zahuláká Clark u vchodu na Hickse.

Ten vrhne poslední pohled přes rameno. „Doufám, že jo.“

Desátník kývne. „Startujeme!“ zakřičí k nevýslovné úlevě pilota do interkomu a bouchne pěstí do velkého ovládače na stěně. Silné dveře přechodové komory se nehlučně uzavrou a izolují vnitřní atmosféru lodi od prostředí za superodolným pancířem.

Motory lodi zaburácí ve stupňujícím se tahu, nástupní rampa se zatáhne do trupu. Vojáci v přepravní komoře padají na první volná místa, na která narazí, a pevně se poutají do hlubokých sedaček. Zbraně jdou do speciálních držáků, bergeny a ostatní objemnější výstroj do uzamykatelných oddílů pod jednotlivými sedačkami. Zranění se pokoušejí ve spěchu alespoň provizorně ošetřit. Kovové spony cvakají, nejsprostší nadávky kolují oválnou komorou a oba zbývající kolonisté, Parker s Borodinovem, jen třesou oči na ten neuvěřitelný zmatek. Robinson již nabyl vědomí, ale necítí se nic moc. Hlava ho bolí jako střepe, v tržné ráně na tváři mu horečně škube. Poručík Haris s nohou znehybněnou v provizorní dlaze se připoutá v křesle velitelské sekce. Seržant upevní bezvědomou Ryanovou do jednoho ze spousty volných křesel, kde se jí ujme Dillard, poslední přeživší zdravotník. Vpíchne jí pár injekcí s prostředky proti bolesti a na krátkodobé posílení organismu.

„Bude to sakra náročný,“ šeptá a přesvědčuje se, zda upínací pásy pevně drží. „Musíš to, holka, vydržet.“

O'Neill povolí škrticí klapky, svrchní vrstva půdy pod lodí odletí pryč a výsadkový člun vyskočí s prudkým škubnutím do vzduchu. Barevné panely v přepravní komoře naskočí a předvedou panoramatický výhled na vnější svět. Digitální ukazatel času míří pod třicet sekund do předpokládaného výbuchu reaktoru.

SÍLA DETONACE kdesi v podzemí srazí Tylerovou a Truscotta na zem. Voják se ošklivě udeří o ostrý kámen přímo do zranění. Bolest je tak palčivá, že málem ztratí vědomí. Skoro mu povolí svěrače. Jen s největším vypětím sil se udrží při smyslech. Tylerová se i přes poskakování země pokouší postavit a pomoci mu. Jde to ztěžka. Je tak vysílená, že přestává vnímat okolí. Je upřená k jedinému cíli a její tělo začíná fungovat jako naprogramovaný automat.

„Je to... ještě... kousek...“ vyrazí ze sebe.

Truscott se opírá o pušku jako o provizorní berlu. Udělá další krok. Nemluví.

Už před časem se oba dva přestali starat o nepřátelské vojáky.

Ti si nejprve osamělé dvojice nevšimnou, protože jejich pozornost je upřena jiným směrem, a potom, když překvapivě přestanou střílet, je to jedno.

Nechají je prostě na pokoji.

Hluk tryskající páry přehluší jiný, ale charakteristický zvuk.

„Panebože, oni odlétají,“ vyrazí ze sebe vyděšeně Tylerová. „Nepočkali na nás. Hajzlové...!“ Nadávky, které se jí vyřinou přes popraskané rty, by málokterá slušnější žena v životě použila.

Truscott se zastaví, pohlédne nahoru a se zkrivenou tváří se opře o pušku.

„Tady jsme, tady jsme!“ křičí Tylerová a mává oběma rukama nad hlavou. Loď nabírá výšku a stáčí se od nich do strany. Vytí motorů je nyní zřetelně slyšet.

Voják je daleko realističtější. „Nepředpokládají, že jsme ještě naživu.“

„Houby! Odepsali nás!“

„Ne. Jenom o nás nevědí.“

„To není možné!“ Tylerová vystřelí dlouhou dávku do vzduchu. Chvění země se uklidňuje, žoldnéři po nich bez zájmu koukají.

„Přestaň, takhle ne,“ zahuláká Truscott.

„Tak jak, ty chytřej? Udělej něco, ať se pro nás vrátí!“ Přesto bioložka skloní kouřící hlavu k zemi.

„Tohle snad pomůže.“ Truscott vytáhne jasně červený váleček, úderem o karabinu urazí jeho vrcholek a zmáčkne jediné tlačítko na hladkém povrchu.

„Co je to?“

„Nouzový elektronický radiomaják. Můžeme se modlit, aby si toho někdo všimnul...“

HICKS, PEVNĚ PŘIPOUTANÝ na sedadle spojovací sekce, si červeně pulzujícího kruhu na mapě všimne okamžitě. Vyhodnocení situace mu netrvá víc než zlomek sekundy.

„Stop!“ zakřičí do interkomu. „Máme dole dva lidi!“

„To není možný!“ zařeve z velitelského místa poručík Haris.

„Mám nouzový signál, pane.“

„Ježíšmarjá! Kdo to je?“

Palubní počítač Hicksovi poskytne na pomocném panelu analýzu. „Truscott a Tylerová, pane!“

„Kurva! Do píči! Seeksi?!“

Seržant je stejně překvapený jako poručík. „Oba se od naší skupiny odloučili, pane, a už se neozvali. Předpokládal jsem, že je po nich.“

„Do hajzlu, to teď není důležité. O'Neill?!“

„Pane?“

„Otočte to zpátky!“

„To snad... patnáct sekund... nestihneme to!“

„Nemůžeme je tady nechat! Nevysunujte podvozek, vyklopte přední nouzovou rampu a seberte je bez přistání.“

Potvrďte!“

„Rozumím, pane!“ O'Neill jen bezmocně zavrtí hlavou. Kapky potu z obličeje mu při tom pohybu pokropí kalhoty.

Plynulým pohybem řídící páky vpřed a do strany stočí čunák lodi k zemi a nasadí k prudké obrátce.

Vojáci v přepravní komoře zavírají oči a zatínají zkřivené prsty do širokých opěradel. Desetisekundový interval na ukazatelích nechťejí vidět. V tichu a beze slova očekávají nevyhnutelné. Ať mají k rozhodnutí velitele jakékoli možné výhrady nebo připomínky, nechávají si je pro sebe. Je rozhodnuto, a ruku na srdce, oni by se na poručíkově místě asi nezachovali jinak.

„Tu sračku musíme risknout a doufat, že to i tentokrát vyjde. Bez nich neodletíme!“

„Jasně, pane,“ zamumlá nepřesvědčivě pilot. Ještě, že je v pilotní kabině sám a nikdo nemůže vidět jeho ohavný škleb.

Výsadkový člun se propadne a prudce klesá. Žaludky všem vyskočí do krku a někomu možná i výš. Malá rampa se vysune dopředu, dveře spodní přechodové komory se otevrou. Vnitřkem lodi šílí prudký víchř venkovní atmosféry. Bere s sebou vše, co mu přijde do cesty. Další náklon a poslední zatáčka. Na detailním záběru je vidět Tylerová, jak nadšeně mává a poskakuje na místě. Žoldnéři stojí tam, kde se zastavili, a zírají na výsadkový člun při jeho podivných přemetech.

Ještě asi nic nevědí. Ještě jim nedošla pravá příčina a souvislost vybuchující páry a podzemních otřesů. Možná je to tak lepší.

Přiblížení je nejchoulostivější částí krátkého vzdušného manévru. O'Neill musí zpomalit dopřednou rychlost člunu skoro na nulu, aby mohli ti dva naskočit na úzkou plošinu, a přitom musí udržet takový vertikální tah, aby desítky tisíc tun těžký stroj zůstal viset ve vzduchu a neztřítil se na břicho. A současně přitom ještě musí dát setsakramentský pozor, aby Truscotta s Tylerovou udržel přesně uprostřed pomyslné osy středu trupu z dosahu trysek motorů a nespálil je na prach. Jenže ať se mu povede sebelépe, stejně bude na tom kovovém můstku zatraceně horko. A to všechno ne v intervalu delším než pouhopouhé tři sekundy!

Haris jakoby vytušil, co se honí pilotovi hlavou. „To zvládnete, desátníku. Věřím tomu!“

„Rozumím, pane.“ Navzdory situaci to O'Neill potěší. Poručík nikdy chválou neplýtvá.

Řízení lodi je přepnuté na manuál. O'Neill si je sám sebou jistější než řídícím počítačem. Patnáct... deset... pět... a dva metry. Výsadkový člun skoro bez pohybu visí ve vzduchu. Tylerová a Truscott k němu v oblaku zvířené prachu sehnutí běží. Běsnící vzduch kolem nich šílí a strhává je zpátky. Motory řvou neskutečnou silou. Dole pod lodí zuří horoucí peklo, které jim spaluje pokožku na nechráněných místech. Tylerové z toho randálu praskne bubínek levého ucha. Krev stékající po tváři vůbec nevnímá. Bolest a únava je v adrenalinovém přívalu zapomenuta.

I přes zranění se Truscott na plošinku nástupní rampy vyšvihne a pomůže bioložce nahoru. Pilot je vidí na monitoru. Jemně přitáhne páku akcelérátoru vertikálního tahu a výsadkový člun začne stoupat, zatímco obě postavy v šedobílých maskáčích běží klátivě po kovovém můstku. Aby nespadli, musí se oběma rukama přidržovat nízkého zábradlí.

Přesně v té chvíli naskočí na digitálních ukazatelích uvnitř lodi dlouhá řada nul a čas začne běžet do minusové hodnoty. Smrt v bílém ohni se nekoná. Jaderný reaktor stanice má zpoždění, ještě nevybuchl. Nervozita vojáků uvnitř narůstá s každou další sekundou geometrickou řadou. Vyschlá hrdla odmítají naprázdno polykat, oči jsou vyvalené, div že nevypadnou z očních jamek.

Tři zelená světla informují současně na velitelském panelu i v pilotní kabině, že dvojité dveře přechodové komory jsou uzavřené a rampa zasunuta.

„Jsou uvnitř! Jdeme na to, mizíme!“ zakřičí Haris do interkomu.

O'Neill nečeká, až se ti dva někde pohodlně a bezpečně usadí, ani to po něm nikdo nechce. Musejí se o sebe postarat sami, už pro ně udělal maximum. Prudkým trhnutím zatáhne rychlostní páku do mezní polohy a řídící páku přitáhne k sobě.

„Per to...“ zachřečí ještě poručík, než mu přetížení vyrazí vzduch z plic. Černé mžítka mu zakryjí výhled, jak se mozek prudce odkrví.

Velká výsadková loď vyrazí ve stoupavém oblouku ke světlému kusu oblohy nad západním obzorem jako ohnivý šíp. Rudá hvězda se těsně nad obzorem koupe v pestré paletě nejpodivnějších odstínů krvavé barvy.

...TO MUSÍŠ VYSVĚTLIT, JEDNIČKO!“ huláká nepřítel ze sluchátek spojovací důstojník.

Plukovník si přejede dlaní po vrásčité kůži obličeje a pohodlně opřený o betonovou zídku sleduje, jak se mariňácká výsadková loď ve vzduchu otáčí a s naplno pracujícími motory nabírá prudce výšku směrem k zapadajícímu slunci.

Otočí hlavou a sleduje ji pohledem. Půda pod jeho nohama se nyní chvěje nepřetržitě. Má co dělat, aby se udržel ve vzpřímeném postoji. V řadách žoldníků panuje naprostý zmatek. Nevědí, co se děje, křičí, nadávají a snaží se odplazit pryč, i když není kam.

„...soud! Chce to sakra dobrý důvod nechat je uniknout! Nemáme prostředky pro... Slyšíš mě, Jedničko?!“ Hlas marně křičí do éteru.

Plukovník panické výkřiky nevnímá. Hluk burácejících motorů odeznívá, syčivý rachot gejzírů naopak sílí. Hledí za ztrácející se tmavou tečkou. Pilot ze stroje zjevně ždímá poslední zbytečky výkonu navíc.

Tak tohle vám sakra vyšlo, chlapci. Hodně štěstí! Doufám, že vám vyjde i zbytek, protože štěstí budete potřebovat ještě zatraceně moc...

„Slyšíš mě, Jedničko?! Okamžitě se ozvi...!“ Hlas Oka se náhle odmlčí, ale za chvíli se ozve znovu. Tentokrát v jeho vzteku zaznívá i strach.

„Jedničko, máme tu hlášený radiační poplach. Radiace je ve vzduchu a její úroveň prudce stoupá... Co to sakra znamená...? Slyšíš?!“

Ani tentokrát se plukovník nenamáhá odpovědět. K čemu plýtvat vzácnými zlomky sekund? Jediným pohybem si sundá sluchátka z hlavy, utrhne přenosový kablík a spolu s helmou je zahodí daleko od sebe. Zhluboka se nadechne studeného, radioaktivní vlhkostí nasyceného vzduchu a zadívá se na vyrudlé, deset metrů vysoké logo SymanTechu skvící se jako memento na poslední stojící chladicí věži.

Nostalgiicky úsměvnou vzpomínku na ladné linie soukromé jachty, kterou si před nedávným tolik přál získat, vymaže plukovníkovi z mysli oslnivý jas nově zrozeného slunce.

PŘETÍŽENÍ skoro okamžitě překoná snesitelnou hranici. Měřicí diagram vyletí na deset gé a setrvalou rychlostí stoupá k údajům s číslem dvanáct a víc. Loď se třese a drnčí pod tou drtivou silou jako napnutá struna. O'Neill ještě stačí přepnout na automatiku, a pak už jen přes hlasité šumění krve v uších vnímá vzdáleně znějící hukot motorů pracujících na nejvyšší výkon. Na lidské posádce se usadí obrovská tíha a znemožní ji sebemenší pohyb. Zastře jim zrak neprůhlednou tmou plnou oslnivě černých jisker a z plic vytlačí drahocenné zbytky životodárného vzduchu. Padne hranice neskutečných jedenácti gé a na té také zůstane. Lidský organismus není stavěn na tak enormní zátěž. Všem se z nosů a uší spustí krev, skoro polovina ztratí vědomí, nikdo není schopen sestavit jedinou smysluplnou myšlenku. A tak exploze stanice, kdy přepravní a pilotní kabinu zalije na krátký okamžik bělostně oslnivá záře přenášená zvenku stále pracujícími kamerami, přejde skoro bez povšimnutí. Vzdor vysoké a stále narůstající rychlosti výsadkového člunu je elektromagnetická a za ní tlaková vlna doženou vzápětí.

Ještě nejsou dost daleko.

Gigantické množství elektromagnetické energie bez problému pohltí vnější štíty lodi. Odnese to jen pár citlivých čidel umístěných na zadní části trupu. Horší to ale je s tlakovou vlnou, která do unikajícího stroje narazí jako beran. Dva ze čtyř motorů zhasnou, ale naštěstí znovu naskočí dřív, než se loď v horní vrstvě atmosféry roztočí jako splašená káča. Propadne se dolů, vyskočí nahoru a zase jde dolů. Jako na obrovském tobogánu samotného Boha ohně.

Běsnící elektromagnetická bouře ženoucí se do okolního kosmického prostoru zasáhne i spojovací satelit usazený ve výšce pouhých tří set kilometrů nad oblastí stanice. Citlivé komunikační přístroje se nedokáží bránit takové smrtící energii a do jednoho vyhoří. Z drahého satelitu se během dvou sekund stane bezcenná hrouda kovu visící nehybně na hranici mezi atmosférou planety a hlubokým vesmírem.

Pak se ale obludné nárazy uklidní, zářivý svit za zádi pohasne a zůstane pouze slabě načervenalá záře. Výsadková loď unikne jen o vlásek zuřícímu peklu, vystoupá z horní vrstvy řídké atmosféry a výkon motorů se ustálí na polovičním tahu. Ukazatele přetížení poklesnou na snesitelnou úroveň a nejodolnější jedinci začnou vnímat okolí.

„GRRRR...“ vrčí Kaminsky, špulí pusu a snaží se odplivnout na podlahu. Nedaří se mu to. Po dvou nepovedených pokusech si pouze ještě víc zasviní kalhoty. Drake vedle něho otevře pomalu jedno oko a zadívá se na strop kabiny nad sebou.

„Kurva...! Já ještě dechám...“ zachraptí v nevěřicím údivu Deathmers.

„Vono se to fakt povedlo...“ vyrazí ze sebe někdo další.

Vojáci se s nacvičeným grifem sbírají, překonávají první, nejhorší příznaky šoku z extrémního přetížení. Motory stále stejně tlumeně burácejí - to uklidňuje. Na monitorech se pomalu přesouvá zakulacený povrch žlutošedé planety. Nezvyklá lehkost vlastních těl vzápětí pomine. Palubní počítač automaticky zapne umělou gravitaci.

Parker a Borodinov se proberou skoro současně. Mladý mechanik se zkroutí v pevných pásech a drží se za hlavu.

„To bolí...“ sténá.

Zdravotník Dillard si odepne upínací popruhy, vstane a trochu vrávoravě k němu přejde. Loď letí rovnoměrně, houpe se skoro neznatelně.

„Na, tohle si dej pod jazyk,“ řekne a podá mu barevnou kapsli.

Mechanik se na něj sotva podívá. „Co to je?“ zašeptá slabě.

„To ti rychle pomůže. Věř mi, používáme to v podobných situacích všichni.“

Parker si přejede rukou kolem úst. Když si všimne, že má na hřbetě ruky spoustu zasychající krve, vyděsí se. Třeští oči a naprázdno polyká.

„V klidu, běžná záležitost, samo se to spraví,“ uklidňuje ho Dillard.

Mechanik si vloží tabletu do úst a už po pár vteřinách je na něm znát úlevu.

„Chcete taky?“ zeptá se zdravotník Borodinova.

Geolog mlčky přikývne a nasucho spolkne nabízenou tabletu.

Z reproduktorů zazní přepravní komorou strhaný hlas poručíka Harise. Takhle ho vojáci nikdy neslyšeli. „Stanice vybuchla s větším časovým zpožděním, než jsme původně počítali. Nevím sice proč, ale v tuto chvíli mě to ani v nejmenším nezajímá a jsem rád, že jsem rád. Zbytky stanice si můžete prohlédnout po dobu následujících dvou minut, dokud nám nezmizí pod obzorem. Čas na oddych bude poměrně krátký, pouhých patnáct minut. Seskupení nepřátelských lodí, včetně našeho Regula, se nachází nad opačnou polokoulí na vysoké oběžné dráze. Naši jedinou výhodou je, že mateřská loď je na okraji formace a nejbližší k nám ve směru, odkud se budeme přibližovat. Proto se ji pokusíme využít jako kryt při přibližovacím manévru. Počítám, že se ji nepřátelské bitevní křižníky budou snažit nepoškodit. Tato okolnost by pro nás mohla být rozhodující. Také nám pomůže, že byl při explozi reaktoru stanice zničen i spojovací satelit, proto o nás s největší pravděpodobností dosud nevědí. Pokud se nám podaří dostat mateřskou loď pod kontrolu, podstatně tím rozšíříme své operační možnosti. Ale to se teprve ukáže. Dejte se do práce a připravte se. Hicksi?“

„Pane?“

„Jakmile se vynoříme nad horizont, pokusíš se dostat skrz vnější spojení do palubního počítače Regula. Minimálně potřebujeme otevřít vstup do přistávacího doku, bez toho nemáme šanci na přežití. Bohužel na to budeš mít jenom pár minut.“

„Udělám, co budu moci, pane.“

„Dobře. Dillarde?“

„Ano, pane?“ řekne zdravotník, aniž zvedne oči od sešívání Martensonova zranění.

„Až budete mít trochu času, stavte se za mnou.“

„Je to vážné, pane?“

„No... nejdříve udělejte svou práci dole. Rozumíte?“

„Jistě, budu za vámi hned, pane.“

„Konec.“ Poručík s cvaknutím odpojí palubní reproduktory, zvrátí hlavu dozadu a zkříví obličej bolestí. Noha, žebra, levé rameno i obličej ho pekelně bolí.

Seržant Seeks se spolu s Clarkem vydají k přechodové komoře. Těsně u mohutného mechanického závěru najdou Tylerovou, jak se snaží vymotat zpod zavěšených pouzder se skafandry. Levá ruka jí bezvládně visí dolů. Truscott leží hned vedle a vypadá jako týden stará mrtvola. Provizorním obvazem na noze mu prosakuje krev a rozlévá se na podlaze ve tmavou skvrnu.

Seeks se skloní nad vojákem. „Jak jsi na tom?“

„Ujde to, je to jenom škrábnutí.“

„Pěkná blbost!“

„To jo, seržante,“ zašklebí se ze všech sil Truscott.

Clark podá Tylerové ruku a pomůže jí na nohy. Přitom ji neopatrně zavadí o levačku.

Bioložka zasykne mezi sevřenými rty. Maskáče má špinavé, helma s výraznými škrábanci má uražený výstupek s reflektorem. Její puška taky nevypadá zrovna nejlépe.

„Co máte s tou rukou?“ chce vědět Clark.

„Nevím. Bolí to a nemůžu s ní pohnout.“

„Ukažte, mrknu na to.“

„Rozumíte tomu vůbec?“

„Tomuhle ještě snad jo,“ Clark ji sevře předloktí a rameno a trochu zatáhne.

Tylerová se zle zašklebí. „Au! Zatraceně to bolí!“

„Nic vážného,“ konstatuje desátník. „Rameno je vyhozené z kloubu. Zřejmě se vám to stalo, když vás přetížení přirazilo na stěnu.“

„Určitě,“ přikývne Tylerová. „Předtím jsem byla v pořádku. Jenže jak se za námi zavřely dveře komory, praštilo to se mnou. Pak si toho moc nepamatuju. Jen jsem měla dojem, že jsem spadla do drtiče na odpadky. Teď je mi zle, motá se mi hlava a z nosu mi teče krev.“ Tylerová popotáhne nosem, rukávem si setře krev kolem úst.

„Ruku vám dám zpátky, to ostatní přejde samo.“

Tylerová chce protestovat, ale Clark ji prudce trhne rukou nahoru a v krátkém oblouku do strany. Ozve se lupnutí a ramenní kloub zaskočí zpátky do jamky.

„Tak co?“

Bioložka zkusmo pohne ramenem. Jde to. „Stejně to bolí!“

„No, to je jasné. Ramenní vazy a úpony jsou natažené. Správně byste měla s rukou být nějaký den v klidu.“

„Pochybuju, že k tomu budu mít šanci, desátníku.“

„Hm, mám podobnej pocit.“

Tylerová sebere ze země pušku a vyjde z přechodové komory za seržantem Seeksem, který opatrně vede Truscotta. Voják kulhá a podpírá se zbraní.

„Dillarde, pojdte se na něj podívat,“ mávne seržant na zdravotníka.

Voják se zvedne od Ryanové ležící na pěnové podložce. Oči má pootevřené a upřené do stropu. U pravého boku má šedivou krabici, z níž vede několik poloprůhledných hadiček do jejího předloktí. Neprůstřelnou vestu jí kdosi sundal, rozřízl pracovní kombinézu a trup ovázal novým elastickým obvazem.

„Jak je na tom?“ zeptá se Seeks.

Dillard pokrčí ramenem. „Špatně. Nabyla vědomí, v což jsem ani nedoufal. Musel jsem ji odpoutat z křesla a položit. Tak jsem ji napojil na ambulantní jednotku a vyplnil průstřel tuhnoucím gelem, abych zastavil masivní krvácení, ale to je tak všechno, co pro ní můžu momentálně udělat. Potřebovala by chirurgický sál na Regulu, a to okamžitě. Pak snad, možná.“

„Její zranění je příliš vážné.“

„Není šance, že by se z toho dostala?“

Zdravotník smutně potřese hlavou. „Ne. Vidíte sám, jak vypadá. Mele z posledního. Běžte k ní seržante, chce s vámi mluvit.“

Zatímco Dillard pracuje na Truscottovi a Seeks jde k Ryanové, vojáci se horečnatě činí. Někteří si navzájem ošetří povrchová poranění, ostatní si chystají nebo doplňují výzbroj. Drake s Kaminským stojí vedle panelu nabíjecího automatu a podávají všem nově naplněné zásobníky. Scott si do prázdného bergenu cpe balíčky plastické trhaviny a pouzdra s elektronickými roznětkami. Ryan s Morellem otevrou posuvnou stěnu v zadní části kabiny a ze zde uložených zbraní si berou nové karabiny za ty, které se jim v boji poškodily. Většina vojáků si ze skladu vybere po jedné krátké automatické brokovnici. Tahle zbraň se hodí pro boj v malých, uzavřených prostorách víc, než jejich dosavadní extrémně výkonné útočné pušky. Vydávají nové náboje, zásobníky i granáty. Clark doplní zásobníky obou pistolí a prohlédne jejich tlumiče. Překontroluje se veškeré spojení a osobní monitorovací systémy. Hicks vypne obrazovky, které patří padlým vojákům. Není třeba připomínat si pohledem na rovné čáry, že smrt je tak hrozně blízko. Tři čtyři detektory pohybu se vymění, zrovna tak neprůstřelné vesty a helmy.

Tylerová si z hlavy sejme přilbu, otáčí ji v rukou a prohlíží si její zdevastovaný povrch. Nelze spustit čelní ochranné hledí, varovný znak poškození na displeji slabě pulzuje, infrahled a zesilovač zbytkového světla pracují pouze v polovičním nouzovém režimu.

„Klidně to zahodte a vemte si novou,“ řekne Doyle, který se protáhne kolem ní ke svému místu. V obou rukou si nese dvacet plných dlouhých zásobníků.

„Můžu?“

„No jasně, vod toho to je,“ ušklíbne se voják a hodí municí do sedadla. Vráti se, odsune panel ve stěně a přehlédne řadu nových přileb, vyrovnaných v držácích vedle sebe. „Tohle by mohla být vaše velikost,“ řekne a hodí jí jednu do klína.

Bioložka si ji nasadí na hlavu, dotáhne upínací řemínek pod bradou, spustí hledí a zapne grafické zobrazování.

Přesvědčí se, že funguje a zase ho vypne.

„Přesné.“

„Mám to ve voku,“ nafoukne se Doyle a vrátí se k zásobníkům. Dillard se zvedne, hodí zbytky obalů, několik použitých aplikátorů a tři jednorázové sešíváčky do odpadového otvoru. Rozhlédne se po přepravní komoře, a když zjistí, že po něm nikdo nic podstatného nechce, vyleze na horní palubu za poručíkem Harisem. Hodí okem po otevřené pilotní kabině, kde se O'Neill naklání nad panel řízení.

Haris sedí ve velitelské sekci. Když ho Dillard uvidí, doslova se lekne. Velitel má tvář popelavě šedivou, ruce bolesti zaťaté do opěradel. Zadní část pravého lýtko a botu má zakrvácenou, zrovna tak levé rameno a přední díl neprůstřelné vesty. Na čele se mu leskne zasychající strup krve.

„Proč jste něco neřekl, pane?“ skoro vyčítavě zahuhlá zdravotník. Obratně poručíkovi rozepne upínací popruhy a poškozený chráníč na levém rameni.

„Dole jste měl taky práci, ne?“

„To ano. Dal jste si něco, pane?“

„Ne.“

„Co se stalo?“

„Bouchlo to kurevsky blízko.“

„Hm, jasně, pane,“ zabručí Dillard. „Trochu vás dám dohromady.“

To co zdravotník dokáže za pouhých pět minut, by se dalo nazvat malým zázrakem. Nacpe do poručíka několik dávek proti bolesti a spousty posilujících chemikálií. Prostřelenou nohu zafixuje stejně jako u Truscotta krátkou titanovou dlahou, zastaví krvácení ramene a samotnou ránu provizorně naplní tuhoucím gelem, který ji uzavře a zabráni krvácení. Tržné zranění na čele stáhne a zalepí silnou náplastí.

Haris se hned cítí daleko líp. Mozek se mu pročistí, bolest poleví a ustoupí kamsi do pozadí. Cítí se najednou plný síly, i když ví, že je to jenom na pár hodin a to ještě jenom díky koňské dávce výživných a posilujících prostředků do krevního oběhu.

„Proč jste si něco nevzal, pane?“ zeptá se ještě jednou Dillard, když končí s prací.

„Neměl jsem nic u sebe. Veškeré dávky jsem vypotřeboval ještě dole v hangáru. Někteří z těch zatracených kolonistů je potřebovali daleko víc.“

„Ale dole v ambulantní jednotce je spousta náhradních.“

„Neměl jsem prostě čas. Muselo se udělat spousta důležitějších věcí.“

„Jistě, pane. Tomu rozumím.“

17.

„SERŽANTE, JSTE TADY?“

„Jo, to jsem,“ Seeks si klekne vedle Ryanové. Vojáci se motají kolem a dělají poslední přípravy.

„Špatně vás slyším...“ mladá chemička leží nehybně s rukama podél těla a upřeně hledí kamsi ke stropu. Přístroj vedle tiše hučí a vhrání jí do těla výživný roztok. Na malé obrazovce se zmateně chvěje několik křivek.

Černý seržant odloží přilbu a podívá se stranou. „To bude těmi motory, dělají velký hluk.“

„Ba ne, seržante. Neslyším žádný hluk. Spíš takové ticho. I vás slyším z velké dálky. Jakoby z dlouhého tunelu, z takového, co vedly pod stanicí.“

Seeks na to nic neřekne. Jenom tiše klečí na jednom kolenu.

„Seržante...?“

„Ano?“

„Jste tu blízko?“

„Sedím hned vedle vás.“

„To je dobře. Jsem ráda, že jsme se z toho všichni dostali v pořádku.“

„Já taky.“ Dvě křivky na displeji klesnou skoro na nulu, ale pak se zase pomalu o trochu zvednou. Ostatní údaje spadnou do červené výstražné zóny.

„Povězte mi, seržante, stalo se mi něco?“ Dech Ryanové se krátí, její hlas slabne, jako by se vytrácel.

Seeks polkne. „Ne... jste v pořádku,“ dostane ze sebe přiskrceně.

Dívka chvíli tiše dýchá. „Promiňte...“ zašeptá slabě.

„Proč, proboha?“

„Já... já jsem vám nevěřila, seržante, ale vy jste nakonec dodržel, co jste mi slíbil.“

„Snažil jsem se o to...“ Seeks zavře oči.

„Chci vám poděkovat, že jste se o mě postaral a dostal mě domů. Už brzy budeme doma, vidíte?“

„Ano...“

„Rodiče vám budou nesmírně vděční, seržante. Oni vlastně ani nechtěli, abych tuhle práci přijímala. Byla to moje první cesta po škole a...“ odmlčí se a zavře oči. Po chvíli je opět otevře.

„Jsem hrozně unavená. Asi si odpočinu... a potom už budu doma.“

„Ano. Spěte, všechno bude v pořádku.“ Seeks sevře dlaně pevně v pěst, hřbetem ruky si přejede po čele. Z jedné červené křivky se stane rovná linka.

„Seržante?“

„Jsem tu u vás.“

„To ticho...!“

„Bude to v pořádku.“

„Ach. Seržante...?“

Tichý výdech zaševlí jako váněk při východu Slunce nad marsovskou pouští. Dívčin hrudník se zlehka nadzdvihne, klesne a znehybní.

Je po všem. Křivky na malém monitoru přístroje se změní v rovné čáry, číselné údaje se ustálí na nule. Přístroj se s cvaknutím odpojí, do plastických hadiček přestane proudit fyziologický roztok a syntetická krev. Seeks se podívá na tu drobnou postavu se špinavě blond vlasy rozhozenými po pěnové podložce. Zavrtí pomalu hlavou a promne si zarudlé oči. Potom té hezké dívce velice jemně zatlačí oči.

„Jděte všichni do hajzlu,“ zašeptá potichu.

„Tři minuty do překročení horizontu!“ zazní z reproduktorů O'Neilův hlas. „Opakuji, tři minuty. Zaujměte místa a připoutejte se. V čase Tě minus dvacet sekund bude vypnuta umělá gravitace a loď se automaticky přepne do bojového režimu!“

Na holografickém panelu se objeví trojrozměrný obraz výseče kotouče planety s vyznačeným kursem výsadkového člunu. Ve směru letu se zobrazí poloha velkých mateřských lodí, Regulus 5 je označen zeleně. Asi v polovině zbývajících vzdáleností se napříč přes jejich kurs táhne bíle pulzující stěna. To je místo, odkud je nepřátelské loď zpozorují. Vojáci dokončují přípravu. Upevňují si výstroj, zbraně a připoutávají se bezpečnostními pásy do sedaček. Seeks s Clarkem procházejí mezi nimi a kontrolují poslední drobnosti. Drake donese Tylerové pár dalších zásobníků.

„Na, vezměte si to,“ řekne. „Jen tak pro jistotu, můžou se hodit.“

„Jo, díky.“ Bioložka je přidá do bergenu. Ještě, než je uloží, dobře si je prohlédne.

„Jsou trochu jiné, než jsem měla prve,“ konstatuje.

Drake pokrčí rameny. „Pochopitelně. Tyhle střely jsou zhotoveny z měkkého odlehčeného kompozitu a i výmetná náplň je podstatně slabší.“

„Proč to?“

„No, přece byste nechtěla střilet průbojnými náboji v malých prostorách kosmické lodi, která je přečpaná přístroji a elektronikou? Normální náboje proletí skoro vším, všechno byste uvnitř rozbila a zničila. Nakonec bychom to odnesli i bez přispění likvidačních jednotek.“

„Aha...“

„Nemějte starost. Tyhle včelky dokáží spolehlivě zabít.“

Tylerová zavádí pohledem o mrtvolu světlavé dívky, kterou kdosi připoutal do prázdného křesla. Vypadá jako porouchaná mechanická loutka.

„To je mi líto,“ řekne tiše.

„Nám všem taky,“ nakrčí rty Drake.

Voják pomůže Tylerové uložit batoh, pušku, ukáže jí, jak zapnout dvojici spon na širokých popruzích. Zkontroluje je a trochu dotáhne. Pak si jde sednout na své místo.

„Kóča, co?“ zamrká očima Kaminsky, který se vrtí na místě hned vedle.

„Jo, to jo.“

„Docela ji žeru.“

„Jednou jsi to tuším říkal.“

„Budu to opakovat klidně do konce světa.“

„To, jak hefla Truscottovi, jí přidalo spoustu bodů.“

„Jen se na ní pořádně podívej,“ zasměje se Kaminsky a šťouchne Drake loktem do boku. „Ta už není žádná ženská. V maskáčích vypadá stejně jako ty.“

„Ha, ha. Není to jenom tou uniformou a zbraní. Skoro bych řekl, že k nám patří odjakživa.“

„Však si to zaslouží.“

„Jo?“ zašklebí se posměšně Drake. „Není to ještě tak dávno, cos pro ní znal jenom jeden druh použití - s nohama nahoru a do praku.“

Kaminský mávne odmítavě rukou. „Časy jsou zlé, kamaráde, a okolnosti nás někdy nutí revidovat naše kategoricky pevná rozškatlukování. A dnes zrovna nastal ten případ.“ Voják zvedne mentorsky ukazováček do výše. „Ale abych tě uklidnil, taky jsem si nikdy nemyslel, že na vlastní oči uvidím, jak se podstavec pro vrcholně nebeská potěšení změní v biologicky dokonalý druh - v mariňáka!“

Drake stočí podezíravě oči. „Kdybys tě neznal, tak bych klidně řekl, že si sjetej jak skluzavka.“

„Ale kdepak, to je jenom čisté vytržení z reality...“ Kaminsky si povzdechne a vzepře se v pevných popruzích. Zhluboka si odfoukne. „Panebože, jsem hrozně utahaný. Ani nevím, co mělu.“

„Jsem rád, že to máš tak srovnaný, kamaráde.“

„Čas Tě minus padesát,“ zachraptí reproduktory. „Půl minuty do překročení horizontu!“

„Vykuř si,“ sykne mezi zuby Kaminsky. „Nech keců a šlápní na to, ať už jsme tam. Nemůžu se dočkat, až to zase zmačknem.“

„Všichni připravení?!“ zahřímá Seek, který jako jediný ještě není pevně připoután v anatomickém křesle. Očima přeletí po špinavých tvářích, na zlomek sekundy se zastaví na vyvalených očích obou kolonistů.

„V pohodě? Tak jdeme na to!“ Seržant udeří pěstí do dlaně a zručně zacvakne oba zámky. „Pane, přepravní komora v pohodě,“ zahlásí nahoru na můstek přes interkom.

„Ano, rozumím,“ odpoví Haris. „Hicksi?“

„Připraven, pane. Systém v nominálním výkonu.“

„O'Neill?“

„Mám to pod kontrolou, pane.“

„Výborně. Do toho!“

„Čas Tě minus dvacet,“ zazní nevzrušeně pilotův hlas. „Vypínám gravitaci.“

Normální denní světlo zhasne, nahradí je tlumené bojové světlo načervenalé barvy. Obrazovky a informační panely v přepravní komoře ukáží venkovní prostor s vypouklým diskem planety otáčejícím se zvolna pod nimi. Jasně viditelná hranice se k nim rychle blíží. Všichni okamžitě ucítí v nepřipoutaných končetinách lehkost, jak se vypne zdroj gravitace. Z podlahy se do vzduchu vznese pár drobných předmětů, které kdosi přehlédl.

„Lod' uvedena do bojového režimu. Telemetrie zapnuta, navigační systémy pracují, autopilot naprogramován a připraven.“

„Rozumím.“

„Akcelerace... teď!“

Doposud klidně pracující motory zaburácejí přebytkem výkonu a vymrští těžký výsadkový člun kupředu. Přetížení několika gů vmáčkne vojáky prudce dozadu. Zapomenutá kovová spona, vznášející se líně v nulové gravitaci vyrazí jako bleskem k zádi, narazí našťastí pouze do Morellovy helmy, smekne se stranou a někde vzadu s cinknutím udeří do stěny.

„Překročení bezpečného sektoru... tři... dva... jedna... jsme za ním!“

Jižní polokouli osvětluje šikmými paprsky červené slunce, barví povrch planety paletou jasných barev a jeho zář se jasně odráží od trupů velkých lodí, které jako hvězdy nejjasnějšího souhvězdí rychle vystupují nad zakřivený horizont planety. Vojáci mlčky sedí, snaží se mělkým dýcháním vyrovnat se silou, která jim bolestivě svírá hrudníky, a napjatě sledují informační monitory.

Zatím nic.

Jedna sekunda, tři sekundy, pět sekund.

Nezvykle dlouhá prodleva. Žádná reakce. Jasně tečky na černém pozadí vesmíru se mění v okrouhlé a zřetelně viditelné body.

Výsadkový člun prudce zrychluje. Motory řvou plným tahem, srdce zběsile buší, zpěněná krev šumí v uších a adrenalinový přívál opět pracuje.

Výstražná světla v pilotní kabině, střelecký počítač uzamkne dva cíle do jasných ohraničení.

„Mají nás!“ zakřičí nahlas O'Neill. „Zaměřil nás jeden... a teď i druhý!“

„Identifikuj typová označení,“ zachrčí sevřeným hrdlem Haris.

„Bítevní křižník třídy Regulus,“ oznámí pilot. „Druhá menší loď je třídy Poseidon. Přesnější údaje o zařazení se vyhodnocují ve srovnávací databázi.“

Výsadkový člun sebou smýkne v úhybném manévru. Hnací jednotky kvílí v dokonale sehraném taktu.

„Mají nás uzamčené, obě lodi mění polohu!“

„Obrana?“

„Nemáme šanci, pane. Křižníky naší ochrannou clonou snadno proniknou!“

O'Neill strhne knípl doprava. Těžký člun poslušně udělá boční výkrut, planeta si vymění místo s černou oblohou.

Formace velkých lodí je vzdálena sotva dva tisíce kilometrů. Mezi nimi dominuje oblodně veliký přepravní trajekt.

Zčásti se nachází mezi křižníkem námořní pěchoty a oběma nepřátelskými loděmi. Jejich velitelé pochopili úmysl malého člunu a snaží ze všech sil přemístit do výhodnějších palebných pozic. Jde to, ale velmi pomalu. Pohnout náraz milióny tun klidové hmoty se nedá na počkání.

„Ještě chvíli...“ drtí mezi zuby O'Neill. „Ještě aspoň chvíli!“ Po obličejí mu stékají kapky lepkavého potu.

„Hicksi?!“ zavolá poručík.

„Pracuju na tom, pane. Spojovací počítač na Regulu mě odmítá přes komunikační kanál přijmout.“

„Spojovací kódy?“

„Nejsou platné. Zřejmě je někdo zrušil.“

„Univerzální kód?“

„To samé. Zkousím zavést náš vlastní interní vstup, ale bez výsledku. Matka odmítá i ten. S nejvyšší pravděpodobností je vypnutý automatický režim.“

„Vstupní vrata letových doků?“

„Zůstanou uzavřená. Tudy pro nás cesta nevede. Nejprve bychom se museli dostat do řídicí centrály a ručně zapojit plně automatický režim, abychom mohli otevřít vrata hangárů.“

„Nouzové průlezy?“

„Ano, pane, myslel jsem na to. Ale pouze nad motorovou sekci na zásobovací palubě. Ty jediné se dají otevřít ručně a zvenku.“

„Zkoušej to dál, Hicksi, dokud to bude možné. O'Neill, změna plánu: Do lodě se dostaneme nouzovým vstupem. Pokusíš se zakotvit nad cé-trojkou, spojíme obě lodi napevno přechodovým tunelem, otevřeme nouzový průlez a pronikneme dovnitř.“

„Beru na vědomí, pane.“

„O otevření Regula se postará Clark.“

„Rozumím, pane,“ ozve se desátník.

„Pane, dosáhli jsme relativně bezpečné zóny!“ řekne z pilotní kabiny O'Neill. „Vzdálenost k Regulu jeden tisíc. Jeho trup a přepravní trajekt nás částečně kryjí před zbytkem formace. Zaměření na náš člun je konstantní, žádná zbraň nebyla zatím použita. Také jsou tu výsledky srovnávacího testu: Třída Regulus má evidenční číslo dvanáct a pochází z týlových záloh Velení pro mimozemské kolonie. To samé je u bitevní lodi třídy Poseidon, která je evidována pod číslem třicet šest. Přepravní trajekt si pro tuhle práci vypůjčili od stopáté letky třiatřicátého leteckého pluku dislokovaného na zásobovací základně u Uranu. To je v krátkosti vše, pane.“

„Docela to stačí desátníku.“

„Zahajuji brzdicí manévr... teď!“

Hlavní pohonné motory výsadkového člunu zmlknou, pocit tíže se ztratí a na okamžik zavládne nulová gravitace. Pak se rozeřvou menší brzdicí jednotky, loď se prudce roztřeše a protitah začne vojáky rvát ze sedadel.

Zahouká výstražný signál.

„Z Poseidona odpáleny dvě samonaváděcí střely!“ informuje nevzrušeně O'Neill. „Identifikovány shodně jako meziprostorový typ Samson III s aktivní termonukleární bojovou hlavicí.“

„Zničit?“

„Nemáme čím, pane. Navrhuji aktivovat protiraketovou obranu s maximálním výkonem rušiče v minimální možné vzdálenosti. Je tu jistá šance krátkodobě oslepit jejich naváděcí systémy. Připravuji k vypuštění klamné cíle.“

„Rozumím, desátníku.“

Brzdění ustane, výsadkový člun uhne nahoru k povrchu planety a spustí sérii složitých úhybných manévru. Stroj se točí na všechny strany a vojáci chvílemi neví, kde je nahoře a kde dole. Palubní přepážky drnčí vysokým tlakem celé konstrukce, všechno se zběsile třese.

„Rakety neustále zrychlují a směřují k nám!“

„Úspěšnost obrany?“

„Nemohu posoudit, pane. Pokud se nám je podaří zmařit, poznáme, až jestli nás nezasáhnou. Dřív ne.“

„Výborné,“ zašeptá si pro sebe Haris. Vojáci se snaží udržet poskakující žaludky v rozumných mezích. Rakety se pohybují po černém pozadí hvězdné oblohy s ohromující rychlostí.

„Zapnout autopilota!“ nařídí poručík.

„Automatika zapnuta!“

„Zapojit protiraketovou obranu!“

„Protiraketová obrana zapojena... teď! Odpočítávám dobu střetu; šest... pět... čtyři...“

Obě rakety je nyní jasně vidět. Ženou se jako chrti vstříc své kořisti. Plameny tryskových motorů za nimi vytvářejí dlouhý světelný chvost. Připomínají kriketové míčky na černém pozadí hvězdného nebe. Tylerová tiskne dlaně takovou silou, až je má celé bílé. Nevnímá nic jiného než ty dvě oslnivé tečky. Skoro zapomíná dýchat, tak se soustředí.

„...dva... jedna... kurva! Minuly nás, pane!“

Úleva je nepopsatelná. Obě štíhlá tělesa jaderných střel se mihnou kolem výsadkového člunu v sotva kilometrové vzdálenosti a odkloní se každá jiným směrem. Citlivé naváděcí senzory v bojových hlavicích jsou zmatené, cíl náhle zmizel.

Pilot O'Neill na sobě nedává znát žádnou úlevu. „Automatika vypnuta, brzdění na maximum!“

Záporné přetížení vyskočí nad hranici devíti g. Výsadkový člun kvílí námahou snad v každém spoji. Lidské posádce lezou oči z důlků, vytahovány z lebek neuvěřitelnou silou. Mateřská loď je už blízko. Více než dvoukilometrový trup tkví v prostoru natočený protaženou zádí šikmo k povrchu planety. Obrovské bloky motorů vystupují mimo obrys lodi, všechny podrobnosti složité architektury vnějšího pláště jsou ve svitu blízké hvězdy do nejmenšího detailu zřetelné.

Výsadkový člun zatáčí a míří pod ochranu masivní hmoty, která zakrývá hvězdy a vrhá do prostoru dlouhý stín.

Brzdění dosáhne vrcholné fáze a pak motory zmlknou. Loď je zase plně v O'Neillových rukou.

Palubní počítač graficky zvýrazní dva malé body, které se odpoutají od nákladního trajektu.

„Střední přepravní čluny,“ oznámí O'Neill. „Kapacita padesát až šedesát mužů.“

„Za jak dlouho tu budou?“ chce vědět poručík. Zranění ho po přestátém přetížení zase rozbolí.

„Patnáct minut. Plus mínus minuta.“

„To není moc. Předpokládám, že oni se do Regula dostanou bez problémů. Hicksi?“

„Souhlasím, pane. Jejich aktivační kódy budou v pořádku, měli na to dost času. Nejspíš využijí prázdné doky po našich člunech.“

„Hm. Žádný pokrok?“

„Ne, pane. Ochrana proti násilnému vstupu je u lodí typu Regulus záměrně velmi odolná. S podobnou situací asi konstruktéři nepočítali a já mám dost omezené prostředky.“

„V pořádku. Jakmile přirazíme, přidáte se s družstvem Bravo k desátníku Clarkovi.“

„Rozumím, pane.“

„Vzdálenost?“

Pilot mrkne na dálkoměr na konzoli nad sebou. „Dva kilometry, tři minuty do spojení.“

„Snažte se to urychlit. Nemáme moc velký náskok.“

Těžký výsadkový člun se znovu otáčí a přibližuje se k neosvícené straně nehybného bitevního křižníku. Hluboko pod nimi se pohybuje žlutohnědými skvrnami posetý povrch prашné planety. Milióny jasných hvězd s chladnou krutostí shlíží na nelitostné divadlo odehrávající se mezi nimi. Regulus je ve srovnání s výsadkovou lodí obrovský. Je tak blízko, že zastiňuje většinu volného prostoru. O'Neill citlivě navádí stroj kolem uzavřených vstupních vrat na dokové palubě a směřuje podél trupu k nouzovým vstupům nad motorovou sekci. Hnací jednotky výsadkového člunu pracují v krátkých zášlezech a ženou ho po dokonalé letové trajektorii na dosedací plochu.

Zblízka minou kupolovitou věž stotunového pulsního děla, výsadkový člun se otočí kolem podélné osy a ještě těsněji se přiblíží k vnějšímu plášti křižníku. Jsou na místě. Tam dole v hlubokém šeru je nezřetelný čtverec nouzového vstupu.

„Vysunout podvozek!“

„Podvozek vysunut,“ reaguje pilot. „Přistání; deset... devět... osm...“

„Všichni připravit!“ zavolá Haris do interkomu.

Vojáci jsou jako na trní, rukama netrpělivě přejíždějí po zámcích bezpečnostních popruhů.

„Připraveni!“ odpoví seržant Seeks.

„...šest... pět... čtyři...“

Výsadkový člun ještě naposledy upraví polohu. Pomocné motory pracují v malém statickém tahu a tlačí ho k trupu křižníku.

„...dva... jedna... dotyk!“

Ozve se hlasité bouchnutí, jak podpěry podvozku udeří o vnější plášť, amortizátory se zhoupnutím absorbují energii nárazu a samočinné zámky zajistí výsadkový člun v pevném spojení s mateřskou lodí.

„Přistání dokončeno, všechno v zeleném! Gravitace v normálu!“ Pilotovi se napětím zachvěje hlas.

Seržant vyletí z křesla. „Jdeme na to! Pohyb, pohyb, pohyb!“

Ruce hbitě rozepínají popruhy, neprůstřelná hledí zakrývají obličej, bergeny a objemnější výstroj se zavěšuje na tělo.

Zbraně jdou z držáků, cvakají pojistky. Doyle, který je nejbliž, strhne plombu z červené páky na čelní stěně přepravní kabiny. Z podlahy odskočí kryt poklopu a odsune se stranou, aby nebránil v průchodu. Clark je připravený. Vrhne se do slabě osvětlené šachty nouzového průlezu a souká se dolů. Za ním se řadí ostatní mariňáci.

Mezitím se z břicha výsadkového člunu teleskopicky vysune tunel, silná hydraulická příruba se spojí s vnějším pláštěm Regula. Magnetické zámky zacvaknou a spojí obě lodí pevně dohromady.

„Test spojení v zeleném, prostor hermetický!“ potvrdí pilot Clarkovi, který je u dna šachty a čeká u masivního ručního uzávěru.

Voják odblokuje pojistky, trhnutím roztočí kolo vícenásobného zámku. „Otvíráme!“

Zasyčí proud unikajícího vzduchu, když se vyrovnává tlak ve spojovacím tunelu. Kruhový uzávěr odskočí a Clark jej zvedne.

„Tlak na konstantní hodnotě,“ oznámí O'Neill. Očima sleduje jednotlivé přístroje a prsty přebíhá po spínačích.

„Jdu na to!“ řekne Clark a souká se dolů. I když tu není umělá gravitace tak silná, nejde to snadno. Spojovací tunel není široký. Sešplhá až na dno a v rozšířeném hrdle si klekne na vnější pancíř bitevního křižníku. Odklopí kryt a utrhne ruční pojistku. Odblokuje se velký otevírací mechanismus, zaplane zelené světlo a vstup do lodi je volný. Stačí jen otevřít. Za Clarkem jeden po druhém sestupují vojáci. Nakonec jich je tunel plný, visí v řadě nad sebou a čekají až se budou moci vrhnout dovnitř. Zachovávají přísné ticho.

„Otevírám to,“ zašeptá Clark do mikrofону. Vzepře se a oběma rukama zabere za vystouplá držadla. Masivní kryt vstupu se zlehka zvedne a současně s ním se o pět metrů níž otevře druhý uzávěr, ústící do vnitřního prostoru lodi. Desátník sjede jako blesk po dvou tyčích zapuštěného žebříku a dopadne na podlahu. Odskočí do strany, zaklekne a přejede puškou po prázdné nástupní komoře. To už dovnitř dopadají další vojáci a rozmísťují se kolem stěn.

„Dělejte, dělejte! Pohyb!“ řve seržant a popohání lidi ze člunu, Tylerová se vecpe mezi mariňáky. Do tváří jim nevidí. I ona má spuštěné hledí. O'Neill naposledy překontroluje přístroje v pilotní kabině, popadne pušku a vyběhne ven.

„Jo, vy taky!“ zaryčí Seeks a sukovitým ukazováčkem mávne na Borodinova s Parkerem. „Kurva, hejbněte zadkem! Jste na dovolený nebo co?! Padejte pryč!“

Tylerová je uvnitř mateřské lodi. Odklidí se stranou, zvědavě se rozhlíží, i když není na co se dívat. V komoře zhruba dvacet krát dvacet metrů svítí načervenalé bojové osvětlení a stěny jsou plné nejrůznějšího záchranářského vybavení. Stroje, řezáky všech velikostí, ochranné obleky a skafandry v plastových pouzdrech. Pod kruhovým otvorem se objeví poručík Haris. Obličej má zpocený a nezvykle bílý. Okamžitě rozděljuje pokyny.

„Musíme se bezpodmínečně zmocnit řídicího můstku. Hicksi, ty, O'Neill a tvoje družstvo se k němu pokusíte dostat hlavním koridorem. Přidá se k vám Tylerová. Nejdůležitější je využít náskok. My se přesuneme na letovou palubu a

pokusíme se zlikvidovat, nebo alespoň pozdržet vojáky z přepravních člunů.“

„Ale...“

„Nepřerušujte, desátníku! Rozhodující bude, zda dokážeme získat a udržet můstek. Doufám, že tu nejsou žádní další žoldnéři. O'Neill, běž automatický režim elektronické obrany?“

„Jasně, pane! Rušička na člunu jede na plný výkon. Žoldnéři nebudou schopní domluvit se s mateřskými loděmi, pokud nepoužijí hlavní vysílač.“

Poslední na palubu Regula vstoupí seržant Seeks. Zabouchne za sebou nouzový průlez. „Všechno v pořádku, člun jsem zajistil a uzavřel,“ hlásí.

„Všichni víte, o co nám jde. Takže hodně štěstí a dejte se do toho! Pohyb!“

Dveře se zasouvají do stěny a do spojovacího koridoru na zásobovací palubě vyběhají jako první družstvo Bravo. Běží po dvojicích v mírných rozestupech za sebou. Stopovače zapnuté, nervy napjaté k prasknutí, pozornost vybičovanou po krajní mez. Na před lodi je to přes jeden kilometr a času je zoufale málo.

Hicks kontroluje své lidi. „Tylerová!“ zařve.

„Tady jsem,“ ozve se bioložka a objeví se mu po boku.

„Kde, kručí, jste? Běžte přede mnou!“

Tylerová zapátrá pohledem v druhé skupině. Hledá Truscotta.

Vysoký voják zachytí její pohled. Zlehka pokývne hlavou, pravačkou naznačí zasalutování.

Bioložka k němu vyše slabý úsměv na rozloučenou, a Hicks už ji žene pryč.

U uzavřeného vstupu do hlavního koridoru, který vede napříč dvěma třetinami bitevní lodi, se desátníkově družstvo zastaví. Rigby aktivuje informační terminál vedle zámkové konzole, vojáci se rozestoupí po stranách velkých dveří. Obrazovka se rozsvítí.

„Koridor je prázdný,“ odečítá údaje průzkumník. „Vnitřní senzory nehlásí žádnou aktivitu.“

„Otevřít!“ zavelí Hicks.

Deathmers na jeho pokyn zmáčkne tlačítko ručního otvírače. Zahučí hydraulika a dvoukřídlá vrata se rozjedou do stran. Mariňáci vpadnou dovnitř. Tylerová se drží na konci jednotky. Cítí se hrozně neohrabaně, když sleduje úsporné pohyby vojáků před sebou.

Ted' nastává to pravé vypětí. Všichni se ocitají na samé hranici zhroucení. Na nohou je drží jediné dávky chemických posilovacích prostředků, které si před chvílí znovu vzali. Události předchozích hodin i dní je silně poznamenaly, ale to nemění situaci. Existovat se tak donekonečna nedá, to vojáci moc dobře vědí. Kocovina bude mít tentokrát obzvláště nechutný průběh.

Družstvo Bravo běží přímým koridorem následováno početnější skupinou poručíka Harise. Tylerová sotva zvedá olověné nohy. Uvnitř vojenského křižníku ještě nikdy nebyla a tak ji jeho od civilních lodí odlišná architektura poněkud překvapuje. Míjejí desítky uzavřených vstupů. Podél stěn je mnoho informačních terminálů a řídicích stanišť. Výklenky jsou plné nehybných automatických strojů a robotů. Je tu všude spousta nesrozumitelných nápisů a číselných označení. Kilometry kabelů, energetického vedení a potrubí nejsou nijak zakryté a vinou se naprosto všude. Ve vzduchu se slabě vznáší zvláštní, blíže nedefinovatelný pach. Ačkoliv to neví, každá z kosmických lodí je nějak podobně cítit. Vždy se jedná o naprosto originální směs, která vzniká po určitém čase, kdy je loď používána. Navždy zůstává, ať se ji filtrační systémy snaží jakkoliv odstranit. Složení pachu vždy závisí na funkčním určení lodi, její posádce a spoustě dalších nezávislých faktorů. U bitevního křižníku Regulus 5 se ve vzduchu vnitřního prostředí dají rozeznat stopy olejových mazadel, gumy, kovu, potu posádky v tělocvičnách, antiseptických přípravků v operačních sálech, chladicího média v cirkulačních okruzích, přípravků na čištění zbraní, stělníků uloženého v muničních skladech a hlavně pachu unikajícího z netěsnících jídelních automatů.

Dvě stě, tři sta metrů a Tylerová je na dně. Začíná klopýtat o vlastní nohy, ruce a vykloubené rameno ji tak bolí, že se zbytkem vůle musí nutit, aby nezahodila pušku. Neprůstředlná vesta i chrániče ji tíží, břemeno plného batohu a těžkého opasku je skoro nesnesitelné.

„To musíte dokázat!“ zahučí Hicks, který se vedle ní objeví. „Máte na to!“

„Už... ne!“ zachrčí nezřetelně. Sotva vidí přes černá kola, která ji plavou před očima. Krok, nebo dva a určitě upadne.

„Ale ano! Chytnete druhý dech a půjde to. Zkuste to!“

Závodí se s časem, nepřátelské přepravní čluny jsou blízko. Vysoké boty dusají po podlaze s protiskluzovým povrchem, je slyšet prudké oddechování, tu a tam o sebe zachřestí části výstroje.

Tylerová se nebrání, když s ní desátník srovná krok, chytne ji rukou vzadu za opasek a táhne vpřed.

Dalších sto nekonečných metrů a najednou to jde. Černá mlha před očima se rozplyne a ona zjišťuje, že už zase vidí na mariňáka, který běží před ní. Řezavá bolest v boku a plicích pomalu ustupuje, je snadnější pohybovat nohama v neměnném rytmu.

„Zhluboka a pravidelně dýchejte! Vidíte, že to jde,“ mluví k ní zezadu Hicks.

„Jo...“ zachrčí.

„Nemluvte a pokračujte!“ Desátník ji pustí a zmizí kamsi dozadu.

Už ho nepotřebuje.

Minou výcvikovou sekci, tělocvičny, muniční sklady a oddíl vojenské pozemní techniky. Vzadu zůstanou sklady zbraní, výstroje, výzbroje, náhradních dílů, obří zásobníky s mraženými potravinami, nemocniční jednotka s automatickými operačními sály, resuscitační oddělení a ambulantní jednotka. Nechají za sebou i čtvercové šachty nákladních výtahů, které jsou schopny vozit po jednotlivých palubách náklady těžké několik set tun.

Polovina vzdálenosti je za nimi. Hicksovo družstvo přeběhne přes široké křížení chodeb a pokračuje dál. Tylerová si letmo povšimne velkých nápisů na obou stranách: Doková paluba 1-2, Doková paluba 3-4, Nalodovací vstupy IA, IB,

IC. Písmena se střídají tak rychle, že je nestačí číst.

Harisova skupina se beze slova oddělí, zahne doprava do krátkého koridoru k horní letové palubě, kde jsou oba prázdné hangáry po výsadekčích člunech. Chodba je široká a vysoká několik metrů. Výtahové šachty jsou zahrazeny černožlutými zábrany a plastovým pletivem. Vojáci se zastaví, obezřetně se rozhlédnou. Issak zapne terminál u hangárových vrat.

„Všechny módy jsou pasivní, nic aktivního,“ řekne při pohledu na jasnou obrazovku. „Podle předpokladu opravdu použijí prázdné hangáry. Vnitřní vrata jsou už zablokována a venkovní se otvírají. Navigační program běží a oba čluny se připravují na přistání. Jsou asi kilometr daleko. První tu bude dřív, protože druhý člun má potíže s předdefinovaným nastavením uzamykacího mechanismu. Nějakou dobu potrvá, než to upraví na svůj větší stroj.“

„První budou venku z dvě-cé?“ ujistí se poručík.

„Ano, pane,“ odpoví průzkumník.

„Čas?“

„Hm... pět minut. Plus mínus.“

„Tak do toho,“ tleskne rukama Haris. „Připravíme jim vřelé uvítání!“

Doyle shodí ze zad napěchovaný bergenský pytel a na podlahu vysype jeho obsah. Balíčky plastické trhavin, sady elektronických roznětek a odpalovačů. Truscott s Robinsonem hlídají každý na jedné straně koridoru. Ostatní kladou směřované nálože kolem vstupních vrat tak, aby byl účinek exploze co největší a zároveň ušetřil zbylý prostor paluby. Podlaha letového koridoru se zachvěje. Nepřátelské čluny dosednou do doků. Rozsvítí se červená světla nad vrata hangárů, čerpadla ženou ze zásobníků vzduch a vyrovnávají tlak.

„Dělejte, pohyb!“ Seržant Seeks kontroluje své muže. Vojáci pracují v horečném chvatu na náložích. Není možné je jen umístit, ale také se musí dobře schovat, aby nebyly snadno odhalitelné, jinak je moment překvapení v háji.

„Dvě minuty!“ zakřičí Issak. „Vnější vrata uzavřena, vyrovnání tlaku skoro hotovo!“

U prvního hangáru je past připravena, dokončují se poslední drobnosti. Na druhý dok nezbývá čas. Vojáci se schovávají. V tomhle mají navrch - loď zná do nejmenších podrobností.

„Minuta!“ zakřičí do interkomu Issak, bouchnutím vypne terminál a běží od něho pryč. Seeks se naposledy rozhlédne po prázdném koridoru, odkopne z dohledu kousek roztrženého obalu a skryje se do nenápadného výklenku.

Mariňáci čekají s namířenými zbraněmi, až se vrata cé-dvojky otevrou.

HICKS JE SKORO na konci cesty. Hlavní koridor je za nimi a družstvo se nyní pohybuje užšími chodbami ubytovacího bloku. Spojovací chodby mezi jednotlivými sekcemi jsou kratší, proto detektory pohybu neposkytují mnoho informací dopředu. O pouhých dvou patra výš a sto padesát metrů dál je čeká zabezpečené řídicí centrum kosmické lodi. Vojáci se drží v obvyklé formaci po dvou, Tylerová s pilotem O'Neillem jednotku uzavírají a kryjí ostatním záda.

„Kudy, dvojkou nebo trojkou?“ chce vědět Rigby, který je na čele jednotky.

„Schodiště číslo tři,“ rozhodne Hicks.

„Rozumím!“

Ryan následuje průzkumníka v těsném závěsu.

Jednotka se pohybuje poklusem. Neběží naplno jako předtím, ale přesto má slušné tempo. Na podrobný průzkum není čas.

Míjejí křižení chodeb ubytovací části se sprchami a jídelnou. Vojáci vyrazí zpoza rohů.

„Pravá čistá!“ zašeptá do mikrofónu Ryan.

„Levá čistá!“ potvrdí Rigby.

A běží dál. Zbraně namířené, data ze stopovačů převedené na spuštěná hledí. V této sekci sice nesvítí plné denní osvětlení, přesto je tu víc světla než v ostatních částech lodi, kde z úsporných důvodů běží pouze načervenalé bojové osvětlení.

„Jsme u schodiště!“

„Pokračuj!“

„První část čistá!“

„Druhá část čistá!“

Vojáci stoupají po schodech v sevřenějším tvaru. Hlavně zbraní se jeví na všechny strany. Zlehka našlapují po neklouzavém povrchu a očima bedlivě přejíždějí po vymezených palebných sektorech. Pohyb po schodišti je z taktického hlediska nejsložitější.

„Postupujeme do dalšího patra!“

„Rozumím!“

Další dva úseky schodiště. Rigby a Ryan vyběhnou první, zpomalí a s namířenými zbraněmi stoupají po druhém. Ostatní je sledují v malém odstupu. Trošku se přihrbí, poslední kontrola údajů detektoru pohybu.

Vypadá to dobře.

Společně dorazí na vrchol kovových stupňů. Pak se nečekaně ozvou zvukové výstrahy jejich citlivých přístrojů. Sluchátka pískají vysokými nervózními tóny neodvolatelného poplachu.

„Past!“ zařve Rigby a zastaví se. Ryan se stačí otočit čelem ke zdroji nebezpečí, barevný displej poskytne jeho očím informace, ale mozek už je nestačí zpracovat a využít.

Směřovaná kumulativní nálož vybuchne a oba průzkumníky roztrhá. Znetvořená těla dopadnou mezi vojáky na spodní části schodiště. Vzápětí exploduje další nástraha, ale tentokrát nikoho nezasáhne. Trosky a rozpálený vzduch plný ohně se snesou na mariňáky jako lavina, ale příliš neublíží. Kdosi schovaný za vrcholem schodiště začne střílet.

Vypukne nepředstavitelná vřava. Mariňáci se cpou nahoru, jeden druhému stílí nad hlavami. Do šíleného rachotu křičí

nadávky. Úzké prostory duní dlouhými dávkami, osvětlení je okamžitě pryč. Plastové střeby a sklo z roztržitých světelných panelů se syje ze stropu, nastalou tmou blýskají ohnivé jazyky šlehající z hlavní, které vrhají dlouhé stíny po rozbitých stěnách.

„Kurvy...“

„Svině...!“

„...zhebněte, zmrdi!“

Z proraženého tlakového potrubí syčí unikající vzduch, z energetického vedení srší na několika místech dlouhé fialové jiskry. Uvolněné kabely se svíjí a houpají vzduchem jako klubka jedovatých hadů. Vojáci překonají vrchol schodiště, plazí se po zemi a pájí kolem sebe. Automatické brokovnice mají charakteristický zvuk. Plastové obložení a přepážky pukají, hrouť se. Od zkratovaného vedení na pár místech vyskočí plameny, ale palubní hasicí systém je vzápětí udusí přívalem inertního plynu.

„Nechte toho, přestaňte!“ křičí Hicks.

Kaminsky vyprázdnil zbytek zásobníku, vyměnil ho, ale dál nestříl. Leží na zemi, zkoumá zelené obrysy v infrahledu a čeká. Na záda mu padají střeby ze stropu.

Je ticho, nikdo se je nesnaží zabít. Prudce a rozrušeně oddechují. Tylerová se kouše do rtů a stěží potlačuje křik.

Leknutím málem vypustila duši.

Podlaha se najednou znatelně zachvěje. Všichni ztuhnou. Až po chvíli se od středu lodi přivalí ozvěna silné exploze.

Tlumený rachot vyvolává hrozné představy. Z letové sekce zní vzdálené vytí výstražných sirén.

„Jak jste na tom? Hlaste se!“ nařídí Hicks.

„Drake, v pořádku.“

„Kaminsky, oukej.“

„Scott, drobně škrábanec na ruce, jinak v pohodě.“

„Deathmers, oukej.“

„O'Neill, vyrazil jsem si zub.“

„Tylerová, ještě žiju.“

„Dillard, jsem v pořádku, ale ti dva kluci to mají za sebou.“

Deathmers si hlasitě uplivne. „Kde se tady ti čuráci vůbec vzali?“

„To nebudeme řešit,“ vyštěkne Hicks. „Najděte je!“

Vojáci prohledávají prostor kolem schodišťové šachty posetý troskami. Je tma, světla svítí až ve vzdálené části chodby vedoucí k můstku. Malé reflektory z opatrnosti nerozsvěcují.

„Mám jednoho,“ hlásí Drake.

Hicks si prohlédne zkroutené tělo, kterému chybí většina obličeje. „Je po něm.“

„Jo, to jo,“ odfrkne si Drake.

„Tady je další, Hicksi,“ zavolá na desátníka O'Neill. „Taky to nerozdejchá.“

Kaminsky má o poznání větší štěstí. Málem zakopne o třetího muže, který se snaží ukrýt před jeho pohledem v tmavém koutě. Chlap se drží za bok a syčí bolestí. Jeho zbraň leží opodál. Mariňák k němu přiskočí, kopne ho a vmáčkne mu hlaveň pušky mezi oči.

„Mám třetího!“ zahuláká. „A ještě je naživu. Mám ho voddělat?“

Hicks se nad zraněným mužem v modré kombiněze skloní. „Ne. Nejdřív si pokecáme.“

Chlápek mělce dýchá a rozšířenýma očima hledí na postavy nad sebou.

„Rozumíš mi?“ ptá se Hicks. „Co tu děláte a kolik vás je?“

Muž zakašle a zkroutí obličej v bolestné grimase. „To bolí... pomůžete mi?“

„Podle toho.“

„Ošetříte mě?“

„Snad.“

„A když vám odpovím?“

„Určitě.“

Muž váhá, ale pak jakoby mávl rukou. „Jsme náhradní letová posádka přepravního trajektu. Velitel mise nás poslal, abychom s touhle lodí odletěli zpátky do Sluneční soustavy, až to tady skončí. Jsme tu tři dny.“

„Kolik vás je?“

„Nemáme potuchy, o co tu jde, co se na planetě děje. Nikdo nám nic neřekl, opravdu, věřte mi, prosím. Nemáme s tím nic společného.“

„Kolik vás je?“ zopakuje Hicks. „Odpověz, nemáme čas!“

„Sedm.“

„Proč jste po nás stříleli?“

„Nemůžeme za to, dostali jsme rozkaz z vlajkové lodi, abychom vás za každou cenu zastavili, pokud proniknete do lodi. Sami od sebe bysme nic podobného nezkoušeli...“

„Hm. Kde na nás čeká zbytek posádky?“

„Ach, prosím, pomozte mi!“

„Kde?!“

Muž si povzddechne. „Před řídicí sekcí. Je tam takový rozšířený prostor...“

„Jo, to znám,“ přeruší ho Hicks a vstane. „Jdeme, Drake a Kaminsky dopředu!“

Kaminsky tázavě pohlédne na desátníka.

Hicks kývne hlavou. „Skončí to.“

Zraněný muž začne vřestět. Ozvěna se nese pustými chodbami. „Ne! Prosím vás nééé...! Já jsem nechtěl! Ach, panebože...“

Křik přeruší hlučné bouchnutí brokovnice. Tělo se bezvládně sesune na zasviněnou podlahu.

Vojáci znovu vyrazí. Tylerová se ničemu zvlášť nediví. Je naprosto otupělá.

NA LETOVÉ PALUBĚ mezitím hoří prudký boj. Když nepřátelské přepravní čluny dosednou v docích, mariňáci uslyší slabé rány, jak se přistávací zařízení uzamyká na magnetických úchytech. Potom krátce zahoukají sirény, zhasnou červená výstražná světla a velká vrata doku 2C se rozevrou dokořán. Průzkumník obezřetně vyhlédne do přístupového koridoru, ale nic neobjeví. Naštěstí.

V tutéž chvíli se dostane do problémů Hicksovo družstvo. Příslušníci Harisovy skupiny sice slyší v přilbách křik a hlasitou střelbu, ale nikdo ani pohybem nezareaguje. Každý, byť sebemenší podezřelý zvuk, mohl nepřítele varovat a zhatit chystanou léčku.

Pak se z hangáru vyhrne i zbývající část jednotky a nastane pravý čas začít.

Předem naprogramované detonátory odpálí hroudy vysoce brizantní plastické trhaviny. Úzce směřovaný kužel ohně a tlakové vlny zničí velká hangárová vrata a smete žoldnéře zpět do doku, kde je v uzavřeném prostoru spálí a doslova semele na prach. Kotouče dýmu zahalí letovou palubu, zavýjí poplašné sirény, Regulův protipožární systém vypustí kaskády inertního hasícího plynu a než se přes rozbitý vchod do hangáru 2C spustí nouzový překryt, vyběhnou Clark, Schultz, Issak a Morell z úkrytů a odpálí dvanáct granátů. Hlasité výbuchy, exploze motorové části přepravního člunu a hukot rodícího se požáru vzápětí ztlumí masivní kov překrytu, když neprodyšně oddělí poškozený dok od zbytku lodi.

„Pozor nebezpečí!“ hulákají reproduktory výstražně. „Snížení tlaku v doku dvě-cé a hermetičnosti vnitřního prostředí! Porucha systému vnější vypusti a nestabilita vnějšího pláště! Opakují: Pozor nebezpečí! Opusťte letový koridor...!“ To už se ale otevře hangár 1B a odtud se vyhrne pětadvacet předem varovaných žoldnéřů ze záložní jednotky. Jsou daleko lépe vybaveni než vojáci, kteří byli vysazeni na povrch planety. Mají na obličejích ochranné masky a přístroje pro ztížené vidění, které jim usnadňují pohyb a cílenou střelbu v chodbách zahalených dýmem.

Přestřelka je krátká, ale intenzivní. Žoldnéři si vedou dobře. Wilson a Issak padnou okamžitě. Následuje je Preston s Parkerem, který se v zoufalé nezkoušenosti špatně kryje. Výstřely duní, dým je stále hustší přes veškeré snahy ventilace, jež se ho snaží odsát. Stopovky křížují vzduchem, střely zvoní a hvízdají sem tam. Ranění křičí a sténají.

„Vnější vrata doku dvě-cé nefunkční! Hrozí zhroucení systému! Pozor nebezpečí!“ přidává se do všeobecného randálu ryk poplachového hlášení. „Opusťte letovou palubu! Nebezpečí druhého stupně...!“

Bitevní křížník se zachvěje, když poškozená vnější vrata neunesou vnitřní tlak, rozlomí se a vyletí ven do vesmíru.

Vzniklým otvorem se s rachotem žene vzduch, vysávaný nenasytným vzduchoprázdňem. Spolu s ním letí obrovské množství trosek, které kolem střední části lodi utváří protáhlý jiskřivý oblak plný zkrystalizovaného plynu. V prostředí nulové gravitace se pak pomalu vzdaluje po vlastní oběžné dráze pryč.

Umírají mariňáci, umírají žoldnéři.

„Musíme ustoupit!“ křičí do mikrofonu poručík Haris, co mu jen strhané hlasivky dovolí. „Tady se nemůžeme udržet!“

„Kdo nás bude kryt? Nikoho nemáme!“ křičí stejně hlasitě seržant Seek.

Haris vystřelí dlouhou dávku, schová se a krátce pohlédne na svoji nohu. Dlahu kdesi ztratil, obvazem prosakuje krev. Bolesti sotva leze. S ramenem je to ještě horší. Pušku už neudrží, z posledních sil si ji podpírá druhou rukou. Rána se znovu otevřela a krvácí tolik, že má předeek uniformy nasáklý krví. Slabostí se mu podlamují kolena.

Ví, že dlouho nevydrží.

„Já tady zůstanu, seržante!“

„Pane?! Nepřipadá v úvahu...“ seržant se plazí po zemi blíž k poručíkovi.

„Stáhněte se, je to rozkaz! Se mnou tu zůstane ještě Truscott a Robinson.“

„Ano, pane,“ ozve se vyčerpaný Truscottův hlas. Voják se svalí do krytu k poručíkovi. Vymění prázdný zásobník. Je strhaný a v obličejích pod ochranou přilbou vypadá jako smrt. Zranění ho vysává a je rád, že už se nemusí nikam plahočit.

Robinson ovázanou hlavou pokyne z druhé strany koridoru Seeksovi na rozloučenou. Dál pálí z brokovnice do hustých chuchvalců dýmu.

Lodní tlampače nepřestávají kvílet. „Požár na střední palubě! Okamžitě opusťte letovou sekci! Nebezpečí druhého stupně! Opakují...“

„Běžte už!“ poručíkův hlas je netrpělivý. „Zdržíme je co nejdéle, takže toho využijte, seržante.“

„Ale pane...“

„Zmizte, do prdele!“

Seek se beze slova otočí a plazí se pryč. „Všichni se seberte, padáme!“ huláká na zbytek svých lidí.

Haris se za ním chvilku dívá, dokud mu nezmizí z dohledu. Vedle něho střílí Truscott jako o život. Palba duní hlasitě snad ze všech stran.

„Sbohem,“ zašeptá. Otočí se a zacílí na přibližující se postavy. Stiskne spoušť a drží ji.

Už navždy.

18.

DRUŽSTVO BRAVO NAJDE zbytek posádky velice snadno. Jsou poschovávaní u vchodu do vnějšího prstence, který vede podél velitelského můstku bitevního křížníku. Třesou se strachy ve svých úkrytech a tajně doufají, že se jim nějakým zázrakem podaří přežít.

Nejsou to žádní vojáci, ale obyčejní piloti a inženýři nákladního pendlu, kteří za sebou mají jenom minimální vojenský výcvik. Proti trénované, ač k smrti utahané námořní pěchotě nemají šanci. Zarachotí pár dobře mířených ran a je po

všem. Nevznikne ani žádná větší škoda na lodním zařízení. Zdi jsou trochu pocákané tmavými skvrnami a po zemi tečou stružky krve. Nic, s čím by si uklízeční automaty později neporadily.

Drake a Kaminsky doběhnou k pancéřovým dveřím do vnitřního oddělení. Drake si strhne rukavici a položí dlaň levé ruky na obdélníkový snímač senzoru papilárních linií. Kaminsky jej zády ke stěně jistí.

Zámek funguje. Přístroj zapípá, zabliká zelené světlo a dveře tiše zajedou do stěny.

„Je otevřeno,“ zašeptá Drake a proklouzne s Kaminským dovnitř. Tady se na dobře chráněném kapitánském můstku nachází mozek celé lodi. Je tu soustředěno ovládání křižníku.

„Pravá strana čistá,“ sykne Kaminsky.

„Levá strana čistá,“ potvrdí Drake.

Krátká, ale pečlivá prohlídka nic podstatného neodhalí. Můstek je prázdný. Přístroje a desítky velkoplošných panelů jsou vypnuté a slepé. Svítí jen úsporné osvětlení, uvnitř to vypadá jako v nevlídné kobce.

„Řídicí centrum je oukej, můžete dovnitř,“ vyzve Drake zbytek družstva, které hlídá venku.

Vojáci vběhnou na kapitánský můstek a pancéřové dveře za nimi zapadnou. Tylerová snad poprvé zaznamenaná ve strhaných tvářích známky úlevy a uvolnění. Zvědavě se rozhlíží, ale složitě vybavení jí nic neříká.

Cíle bylo dosaženo.

Přesunou se do hlavní řídicí kabiny, která má tvar obrovské podkovy s čelem ve směru lodní příď. Po obvodu jsou jednotlivé řídicí sekce s posty pro obsluhující operátory. Uprostřed místnosti jsou tři vyvýšená místa, zčásti skrytá za množstvím kontrolních konzolí. To prostřední je ještě o kousek výš než zbylá dvě - to je místo velitele lodi.

Desátník Hicks se vrhne právě k němu. Sundá řemen pušky z ramen, vrazí ji do držáku na boku velkého křesla a sedne si do něho. Nenamáhá se ani sundat helmu, pouze zvedne ochranné hledí. Na pravém panelu odstraní bezpečnostní krytku a stlačí pod ní velký plochý vypínač.

Vojáci a Tylerová čekají, co se stane.

Na centrální obrazovce vyskočí velký modrý nápis: Aktivace systému. Identifikujte se!

Hicks se úkosem podívá na výzvu a tiše si odfoukne. Vyťuká na klávesnici před sebou dlouhou řadu symbolů.

Odezva je nulová.

Zkusí vložit jiný přístupový kód.

Také nic.

A je to v prdeli.

„Haló Matko! Jsem Hicks, poznáváš mne?“ zakřičí nahlas desátník.

Tentokrát je odpověď okamžitá.

Ze skrytých reproduktorů se ozve melodický ženský hlas: „Desátník Hicks, osobní číslo MC 248051/116, velitel družstva Bravo. Identifikace pozitivní.“

„Výborně! Hlasové vstupy neodpojili!“ O'Neill radostí tleskne dlaněmi.

„Desátník O'Neill, osobní číslo MC 974561/453, první pilot. Identifikace pozitivní.“ zazní znovu hlas palubního počítače.

„Skvělé Matko, rád tě zase slyším. Uveď krátkou situační zprávu!“ Hicks pociťuje úlevu.

„Automatický řídicí systém deaktivován. V provozu náhradní a nouzové systémy neumožňující samostatnou kontrolu lodi. Vnitřní monitorovací systém přeměrován pouze pro příjem vnějších dat. Zablokovány veškeré obranné funkce, neutralizovány vstupní datové kódy přidělené posádce. Značné poškození střední letové paluby, hermetické uzavření doku 2C, vnější vrata vytržena, ztráta tlaku v hangárovém prostoru.“

„Kdo a jakým způsobem deaktivoval systém?“

„V čase Té plus třicet dva hodin patnáct minut po odletu druhého výsadekového člunu a zásobovací automatické lodi zaregistrováno přiblížení formace dvou bitevních lodí třídy Regulus a Poseidon spolu s těžkotonážním typem přepravního trajektu Atlas A1. Identifikace vyhodnocena jako pozitivní. V čase Té plus třicet tři hodin nula nula minut přijata na hlavním komunikačním kanále žádost o udělení vstupu na palubu. Žádost zamítnuta s ohledem na aktuální směrnici COM955. V čase Té plus třicet tři hodin patnáct minut přijata na komunikačním kanále relace s implementovaným konstrukčním kódem hlavního operačního systému. Potvrzeno přijetí a zhodnocena celková připravenost. Zaznamenán pokyn k deaktivaci automatického systému, vypojení obranných funkcí a přijetí cizí přepravní lodi na palubu. Vysazeno sedm mužů cizí posádky. V čase Té plus třicet čtyři hodiny nula pět minut provedeno regulované odstavení dalších samořídících funkcí a vynulování osobních vstupních kódů posádky. Zapojeno manuální řízení letových funkcí a provedena změna kursu na pozici s oběhovou dobou Té jedna hodina a třicet dva minut pozemského času.“

„Takhle to udělali, zasraní zmrdi,“ zaškaredí se Drake. „V tom svinstvu jede i konstrukční kancelář hlavních systémů pro kosmické lodě!“

„Jak to?“ nechápe Tylerová. Stojí vedle vysokého vojáka a jenom se dívá.

„No to je přece víc než jasné,“ řekne našťavaně O'Neill. „Přístupové kódy jsou nejpřísněji hlídaná tajemství ve vesmíru. Nikomu by se je nepodařilo získat bez souhlasu jejich majitelů.“

„Dobře,“ mávne rukou Hicks. „Nechte si to na jindy. Matko, zapoj řídicí centrum do funkčního stavu před odletem druhého výsadekového člunu.“

„Aktivace provedena.“

V jediném okamžiku se stovky přístrojů, obrazovek, panelů, diagramů, ukazatelů a dalších přístrojů probudí k životu. Vzduch neznatelně zašumí skrytou energií, panely jednotlivých sekcí se rozzáří různobarevnými světly jako přepestré vánoční stromky.

Hicks ukáže prstem O'Neillovi na vyvýšené místo prvního pilota a ten pochopí. Sedne si, sundá helmu a místo ní si nasadí o něco větší pilotní přilbu s neprůhledným hledím. Hbitě přeběhne prsty po funkčních dotykových senzorech a

pustí se do předletové přípravy.

„Zapojit vnitřní systémy lodi, Matko. Plná pohotovost!“

„Aktivováno.“

„Vyhlašuji vnitřní bojový stav!“

„Potvrzuji, vnitřní bojový stav.“

„Zakazuji až do odvolání jakýkoliv projev vnější činnosti. Neaktivovat vnější obranu!“

„Potvrzuji, neaktivováno.“

„Zablokovat všechny vnější přístupy do lodi!“

Na velkém trojrozměrném schématu se rozsvítí spousta červených světel.

„Potvrzuji, vnější vstupy zablokovány.“

„Zapnout monitorovací systém. Vyhledat a sledovat veškeré vlastní i cizí osoby na palubě. Zhodnotit vnitřní škody a přistoupit k jejich likvidaci!“

„Monitorovací systém zapnut.“

„To je prozatím vše, Matko. Kdybych na něco zapomněl, tak mě laskavě upozorni, ano?“

„Potvrzeno. Žádost zaznamenána jako prioritní.“

Velká část obrazovek představí pohled do vesmíru a na povrch planety. Obě nepřátelské válečné lodi se drží na opačné straně než trajekt. Jejich pozice je vysloveně vyčkávací.

„Nepřátelské lodě, Matko?“

„Po proniknutí vylodovacích plavidel do prázdných doků zaujaly střelecká postavení a aktivovaly plnou sledovací pohotovost. Veškeré dostupné prostředky obou lodí jsou nastaveny v aktivně-bojovém režimu. Prozatím bez pohybu.“

„Dobře, rozumím. Jak je na tom Haris a ostatní? Nemáte zprávy?“

„Zkouším to, ale nemám spojení,“ řekne Scott.

Kamery na střední letové palubě ukazují žalostný obraz. Trosky, kouř a nehybná těla. Nikde se nic nehýbe.

„Jak to, žádné spojení?“ podiví se desátník, ale pak se plácne dlaní přes vršek helmy. Kapitánský můstek je izolovaná oblast a obyčejnými prostředky se s ním nelze spojit.

„Matko, zapoj vnitřní komunikační systém!“

„Zapojeno,“ odpoví skryté reproduktory.

„Mám je!“ zakřičí od monitorovací sekce Scott. Ukazuje na jednu z obrazovek vyhledávacího systému. Kamera zabírá ze stropu dlouhou chodbu, podle informačního popisku v ubytovací části, po které se ztěžka pohybují čtyři muži. Tři se navzájem podpírají, čtvrtý jde před nimi a se zbraní v ruce se rozhlíží kolem.

„Zatraceně, to je Doyle, Clark, Morell a ten pitomec Borodinov,“ rozezná je Drake.

„Málo! Kde jsou, kurva, ostatní?“ zahučí Deathmers.

„Doyle, slyšíš mě?“ promluví Hicks do interkomu.

Na kameře je vidět jak se voják zarazí. „To je dost, desátníku. Kde vězíte, nemůžu se s váma zaboha spojit!“

„Omlouvám se, Doyle. Jsme na můstku, ale museli jsme zapojit vnitřní systém a já zapomněl, že odtud musí jít všechno přes Matku.“

„To je mi houby platný. Morell je na tom docela zle. Jdeme za vámi!“

„Doyle, kde jsou ostatní? Zůstali někde u letové paluby?“

Vojákův smích zazní z reproduktorů skřípavě. „My čtyři jsme ti ostatní. Nikdo jinej neživu nezůstal!“

„Zkurveně...“ vydechne Kaminsky.

Tylerová si s povzdechem zakryje oči a zavrtí hlavou.

Hicks natáhne ruku a luskne prsty na Scotta. Ten přikývne.

Na obrazovce se objeví sdělení: Výsledek vyhledávání: Můstek - 8 osob. Ubytovací blok, chodba E/3 - 4 osoby.

Celkem - 12 osob. Poznámka: 10 osob - identifikace pozitivní, 2 osoby - totožnost neznámá. Ostatní nenalezeno.

Hicks se zatváří nešťastně. Ukáže na Draka a Kaminského. „Běžte jim naproti a pomozte jim.“

Oba vojáci popadnou pušky a vypadnou. Dveře se za nimi tiše zavřou.

„Matko, jak vysoká je pravděpodobnost?“ zeptá se nahlas desátník.

„Devadesát devět celých dvacet pět desetin procenta.“

„Je na lodi neživu ještě někdo mimo zahrnutý počet?“

„Ne. Data z osobního monitorovacího a informačního systému posádky uvedená zjištění stoprocentně podporují.

Mimoto nalezeno třicet těl bez základních životních funkcí na střední letové palubě. Počet obětí v doku 2C se nedá z objektivních příčin určit.“

„Aha. Díky, Matko.“

„Serža i starší jsou v hajzlu... do prdele!“ Deathmers udeří pěstí do jedné ze sedaček.

„Hicksi, mám promítnout záznamy OMISu?“ Průzkumník se snaží desátníkovi trochu pomoci.

„Ne, Scotte, to je zbytečný. Nechci vidět ty hnusný rovný lajny.“

Dillard otevře posuvný panel vedle vstupních dveří a vyjme odtud bílý kontejner s první pomocí. Položí ho na zem a přichystá se.

Pancéřové dveře do řídicího centra se otevřou a dovnitř vpadne všech šest mužů. Dillard pomůže Clarkovi položit postřeleného Morella na rozvinutou pěnovou podložku. Zkušenými pohyby z něho začnou stahovat neprůstřelnou vestu a ramenní chrániče. Voják je v bezvědomí, z roztřepené díry v levém boku mu vytéká jasně červená krev.

Zdravotník ho okamžitě napojí na dva přenosné přístroje stabilizující životní funkce. Hadičkami proudí do Morellova těla syntetická krev a fyziologický roztok obohacený podpůrnými látkami.

„Tak, a co dál?“ zeptá se Clark.

Doyle se svalí do volné sedačky. „Někdo tomu musí velet.“

„Jo, to jo,“ odfoukne si Kaminsky.

„Na mě vůbec nekoukej!“ rozhodí Clark odmítavě ruce. „Hicks je služebně daleko starší.“

Oči vojáků se stočí na desátníka, který sedí ve velitelském křesle.

Hicks pokrčí rameny. „Proč ne. Už to tak asi bude.“

„Fajn.“ Drake se zvedne. „Matko, podle zvláštní směrnice o krizových událostech se desátník Hicks jako nejvyšší a služebně nejstarší přítomná hodnost stává velitelem jednotky. Zaznamenej to!“

„Vyhodnocení současné situace opravňuje k využití zvláštní směrnice. Potvrzuji převzetí velicí funkce desátníkem Hicksem. Současně s tím jsou mu přiznána plnohodnotná práva velitele přepadové čtyř námořní pěchoty. Autorizační kód je nutno uvést na číselné klávesnici velitelského stanoviště. Blahopřeji.“

Borodinov usazený u zadní stěny velitelského můstku zakroučí hlavou. Je špinavý, pracovní kombinézu má na několika místech roztrženou, po čele se mu kroutí dlouhý škrábanec plný zaschlé krve, husté vousy má zčuchané a splepené mastnou špinou do beztvarych chomáčů. Spálená kůže na krku a temeni hlavy se loupe v dlouhých cárech.

„Já vím, že vy vojáci si potrpíte na ceremonie, ale není jedno, kdo se tu bude ohánět frčkami? Spíš by se měly řešit jiné a daleko důležitější otázky. Například by mě zajímalo, co podnikneme s tamtěmi. I když jsem jenom laik, nemyslím si, že nás nechají odletět.“ Ironický tón doplní geolog kývnutím k panelu, kde se ve středu záběru efektně vyjímají nepřátelské bojové lodě.

„Asi ho zabiju,“ pronese temně Kaminsky. „Jenom tu otravuje vzduch.“

Deathmers souhlasně přikývne a výmluvně pohladí bok automatické pušky, kterou drží neustále v klíně.

Hicks zamítavě mávne rukou a je vidět, že o čemsi usilovně přemýšlí.

„Nic mi do toho není,“ ozve se opět Borodinov, „ale myslím si, že se jedná o existenční otázku nejvyšší důležitosti. Nemáte podobný dojem?“

Kaminsky se zamračí a chce vstát, ale Drake ho zadrží.

„Můžeme o tom diskutovat,“ řekne Hicks.

„Ahaáá...“ protáhne vyzývavě geolog.

„Jsou na tom stejně jako my. Vědí houby,“ řekne Drake.

„Kdyby měli jasno, tak by nás dávno spálili na atomy,“ přiblíží situaci Scott.

„Jak to?“ vyplivne jedovatě Borodinov.

„Situace se má tak, vážený,“ řekne s patrnou urážkou v hlase Hicks, „že když jsme opustili náš výsadek čun, nechali jsme na jeho palubě v chodu velmi výkonný rušič běžných komunikačních frekvencí. Jeho účinnost na kratší vzdálenost je více než slušná. Poručík Haris zcela oprávněně usuzoval, že žoldnéri nebudou mít s sebou žádný ze speciálních spojovacích prostředků, který by tuto námi vytvořenou překážku obcházel. K čemu taky? Proto, když se žoldnéri dostali do blízkosti naší lodě, ztratili s mateřskými křižníky spojení. Jenže jejich prvotní rozkazy byly stále platné a tak pokračovali dál v misi. No, a my jsme je pobili - ten konec znáte.“

„Co z toho?“

„Von je fakt snad tak tupej,“ potřese zklamaně hlavou Deathmers.

Hicks neztrácí trpělivost. „Pochopte, velitelé na obou válečných lodích nemají se svými muži spojení a tak nemohou mít stoprocentní jistotu, co se zde odehrává. A nebudou ji mít do té doby, dokud nezaznamenají důkaz jakékoliv činnosti. Mohou předpokládat dvě varianty: Za prvé; pokud zvítězíme my, budeme se je snažit napadnout pomocí výkonných zbraňových systémů naší lodi, nebo se pokusíme zdrhnout. Veškerá tato činnost bude jasně identifikovatelná a oni nás budou moci ve velkém předstihu zlikvidovat. Za druhé; pokud Regula obsadí jejich muži, vyřadí z provozu rušičku a ohlásí se svému velení. Potom vyčkají dalších rozkazů a nebudou podnikat nic na vlastní pěst. Tím se jejich chování bude zřetelně lišit od našeho.“

„Takže oni vlastně jenom čekají? Když mají pochybnosti, proč nás jednoduše nerozstřílejí? Měli by klid. Na pár vojáků přece nezáleží, ne?“

„Na vojáků skutečně ne, ale na bitevní lodi. Každý velitel, který to má v hlavě jen trochu v pořádku, nenechá proměnit v páru investici v hodnotě roční produkce menší průmyslové kolonie pouze kvůli nepodloženým dohadům a svému klidu. Třída bitevních lodí Regulus jsou sakra peníze, to mi věřte.“

„Takže pokud tomu dobře rozumím, když bude zachován status quo a my nic zjevného nepodnikneme, nechají nás na pokoji? Regulus je naše rukojmí?“

„No, v podstatě ano. Samozřejmě, že nebudou čekat věčně. To ne. Loď sice nerozstřílejí na cucky, ale pošlou další jednotky, nebo zavolají na pomoc vyšší instanci. Takže nás stejně nakonec dostanou. Získali jsme jen určitý odklad, nic víc.“

„Tak proč nepoužít vaši slavnou taktiku překvapení, desátníku? Palte vším možným a než se vzpamatují bude s trochou štěstí po nich. Pořád lepší, než tu tvrdnout a čekat, až nás vykouří.“

„Prima nápad, nemyslete, že mě to dávno nenapadlo. Jenže je v tom malej háček.“

„A jaképak, desátníku?“

„Loď není připravena pro bojové nasazení.“

„He? Co je to za kec, desátníku?“

„Veškeré palubní zbraně jsou uloženy v transportních polohách. Jejich aktivace trvá zhruba patnáct minut.“

„Tím chcete říct, že bojová loď není schopná okamžitého nasazení?“

„Pochopil, sláva! Pište si, že nás bedlivě a nepřetržitě monitorují a že jim zaručeně neujde chvíle, kdy se dělové věže začnou připravovat do palebných pozic a raketová síla otvírat. První náznak něčeho podobného a budou si zcela jisti. V ten moment nás rozstřílejí na kusy.“

„Tak se věci mají! Je to vlastně uzavřený kruh, že? Pokusíme-li se o něco - rozstřílejí nás. Nepokusíme-li se o nic, nechají nás nějakou dobu na pokoji, ale pak nás dřív nebo později stejně dostanou. Je to tak?“

„Přesně.“

Borodinov rozhodí ruce a zasměje se. „Nula od nuly pojde. Nechápu, proč jsem se celou dobu tak namáhal. Pro tohleto? Opravdu bezva!“

„Hele, nebuďte pesimista. Nestojí za to něco podobného vidět?“ ukáže širokým gestem po můstku Scott.

„Věřte, ani v nejmenším, vojáku.“ Borodinov se zle zaškaredí. „V životě existují i jiné hodnoty, než váš omezený rozhled.“

„To myslíte vážně?“ zapřede nebezpečně potichu Drake. „Uznávám, nebyla to sice procházka, ale bez našeho omezeného rozhledu byste se dávno proměnil v sekanou. Jsem sice voják, to je pravda, ale to neznamená, že si kurevsky nevážím každý chvíli, kterou si urvu navíc. Proto jsem vděčnej, že jsem se dostal až sem, poslal na věčnost pořádnou porci naverbovanejch hajzlů a budu vzpomínat na ty z nás, který takový štěstí neměli. Jasný?!“

Geolog ustoupí před vysokým vojákem o krok dozadu a vztáhne jako v obraně ruce před sebe. „Dobře, dobře, snad jsem toho tolik neřekl, ne? Nechte mě!“

Od Morella se zvedne Dillard a protáhne si záda. „Stabilizoval jsem ho, vypadá to s ním nadějně. Dostane se z toho, pokud bude mít příležitost. Potřebuju ho dostat na operační sál a potom na jednotku intenzivní péče.“

„Jasně,“ přikývne souhlasně Hicks. Podívá se Borodinovi do očí. „Půjdete s nimi a pomůžete zdravotníkovi, pokud bude cokoliv potřebovat. Rozumíte?“

„To mi bezvadně vyhovuje,“ odsekne geolog.

„Dílarde, budeš se mnou neustále ve spojení.“

„Spolehni se, Hicksi.“

Borodinov pomůže naložit raněného na automatickou plošinu, kterou zdravotník přivolá a spolu s ním odejde.

„Čurák,“ okomentuje ho Deathmers, když se dveře řídicího centra zavřou.

Tylerová si povzdechne a pohodí bolavým ramenem. „Nemůže za to, vždycky byl takovej.“

„Ale jo, může,“ zavřečí Kaminsky. „Je to v něm. Pitomej nafoukanec. Měli bysme ho na chvíli vykopnout nalokat vzduchoprázdná. Třeba by pak dostal kapánek normálnější přístup.“

„Pochybuju. Ale v jednom měl myslím pravdu. Co budeme dělat, když se nic dělat nedá? Budeme sedět a mluvit o tom pořád dokolečka?“

Hicks se na Tylerovou podívá a maličko se zašklebí. „Máte vy snad nějaký návrh?“

„Já...?“ Bioložka je zaskočená. „Vy jste tu od toho. Já tomu houby rozumím.“

Desátník se ze svého místa rozhlédne i po ostatních. Vojáci krčí rameny.

„Myslím, že tu jistá, opravdu malá šance je a...“

„Věděl jsem, že budeš bezva šarže, Hicksi,“ zašklebí se Kaminsky.

Desátník nad ním mávne rukou. „Je tu otázka; když nemůžeme použít zbraně, co teda?“

O'Neill, který s obličejem zakrytým tmavým hledím prochází předstartovní přípravou, zvedne hlavu, sundá přilbu a pohlédne na Hickse.

„Hele, pokud myslíš...“

„To mám přesně na mysli!“

„Do prdele,“ zakleje pilot. „Mohlo mě to napadnout dřív! Určitá možnost tu fakt je!“

„Malá, ale za pokus stojí, nemyslíš?“

„Jasně!“

„Co to bez nás pečete, vy dva?“ znervózní Deathmers.

Kaminsky se zachechtá. „Přemějšlej, tupá hlavo!“

„Ty víš, vo co de?“

„Právě jsem na to káp.“

„A jak to, že já ne?“

„Čím to asi bude?!“ zašklebí se jízlivě Drake.

„Kecáte víc než rádia. Vybalte to!“

„Jsi dobrej střelec, ale žádněj génius, pitomče...“ napodobí Seeksov hlas Kaminsky, ale hned sklapne. Dál pokračuje normálním tónem. „No přece motory! Bezpečná zóna je od nich počítána nad jeden tisíc kilometrů a ty dvě kocábky nejsou dál jak dvě stě. Ve vhodnej okamžik to rozpálíme na plnej tah a proud výtokové energie je sesmahne. Kapišto?“

„Hm, jen jsem vás zkoušel,“ zabručí nepřesvědčivě Deathmers.

Oba operátoři se zlomyslně zachechtají.

„To nebude zrovna jednoduché,“ rozvíjí novou teorii Scott. „Jsou mimo vektorový tah našich hlavních motorů. Pokud začneme měnit polohu a natáčet loď jejich směrem, zpozorují to a rozšmelcují nás jako v případě aktivace zbraní.“

„Potom je musíme donutit, aby nám před trysky vlezli sami.“

„Jenže jak, desátníku?“

„A co je na něco nalákat?“ řekne nesměle Tylerová.

„Dobrá myšlenka; otázka zní jak?“

„No... museli by mít dost slušnej důvod, aby se za něčím hnuli, ne?“

„Výborně!“ zazáří Clark.

„Vystřelíme některý výsadkový člun,“ přidá se Doyle.

„Ne, na to neskočí. A pokud ano, nebudou se namáhat s honičkou. Jsme proti nim v nevýhodném postavení. Jen co se člun odpoutá, sestřelí ho některým z palubních děl nebo pošlou řízenou střelu.“

„Potom jediné náš starý těžký výsadkový člun,“ luskně prsty O'Neill.
„Je na odvrácené straně trupu, nemají ho na očích!“ Scott začne okamžitě počítat na terminálu před sebou.
„Jo, to bude pro ně možná zajímavější!“ O'Neill se šklebí jako blázen.
„Bingo!“ zakřičí nadšeně průzkumník. „Nádherně to páсне! Podívejte se!“ Stiskne několik spínačů a nad velkým holografickým panelem se objeví dokonalý prostorový model s postavením jednotlivých lodí.
„Odstartujeme s člunem, přes dálkové ovládání ho otočíme a nasměruje přímým kurzem rovnou na přepravní trajekt. Obě válečné lodi ho nezaregistrují, protože ho po polovinu letové dráhy bude krýt trup našeho křižníku. Až sem, vidíte.“
„Jenže trajekt ho zmerčí, jen se pohne,“ namítne pochybovačně Deathmers. „Budou řvát na poplach jako protřzení.“
„Tebe dostat je opravdu těžké, kamaráde,“ nakloní se k němu spiklenecky Kaminsky.
„V tom to vězí,“ ujme se slova Hicks. „Posádka trajektu, která nemá k dispozici žádné zbraně, se bude zákonitě domnívat, že se jedná o přímý útok. Začnou volat o pomoc jako zběsilí. To vyprovokuje velitele Regula 12 i Poseidona k rychlé reakci. Budou se muset sakra hnout, aby mohli náš výsadkový člun zaměřit, než dorazí k trajektu. A toho dosáhnou jenom, když se škubnou nejkratším kursem. Tudy.“
Bíle vyznačená trajektorie proběhne třírozměrným modelem kosmického prostoru od zvýrazněné dvojice nepřátelských lodí přes žlutě vyznačenou dráhu vektorového tahu hlavních motorů mariňáckého křižníku. Prostor předpokládaného střetu se zbarví výrazně červeným kruhem.
„Docela to chápu,“ řekne Tylerová, „ale co když se to nepodaří?“
Hicks naznačí dlaněmi hříbovitý oblak. „Puf! Pak nebude opravdu nic.“
„Příjemná vyhlídka.“
„I mně se líbí,“ řekne s přivřeným okem Drake. „Budeme v tom spolu...“
„Fantazie...“ zašklebí se pod helmou Tylerová. „Po ničem jiném jsem nikdy víc netoužila. A už asi ani nebudu.“
„Bere to sportovně,“ dloubne Kaminsky svého kamaráda do boku. „Ještě se z tebe nepoblila... Já ji prostě žeru!“
„Dáme se do toho?“ nadhodí Clark.
„Proč ne?“ řekne klidně O'Neill. „Já jsem připravený. Letový a řídicí funkce jsou v pořádku, z mé strany je to oukej.“
Desátník Hicks se rozhlédne po přítomných. Každý mlčky přikývne. I Tylerová.
„Fajn,“ řekne Hicks a začne se ve velitelském křesle připoutávat. „Jdeme na to, O'Neill - pilot. Draku, ty převezmeš funkci navigátora - pojď si sednout sem ke mně. Clark si vezme na starost bojové systémy a Scott obranu. Vy dva si najděte volné místo. Připoutejte se, bude to házet!“
Tylerová si sedne s Kaminským do zadní části můstku, kde má dobrý výhled na obří čelní obrazovku. Pušku zacvakne do držáku a připoutá se. Tuhle proceduru už perfektně zná.
„Matko!“ vykřikne Hicks. „Plnou vnitřní bojovou pohotovost!“
„Plná vnitřní bojová pohotovost vyhlášena.“ potvrdí všudypřítomný melodický hlas. Denní světla včetně velitelského můstku zhasnou a nahradí je načervenalé bojové osvětlení.
„Hej, Hicksi, co se to sakra děje?“ ozve se v interkomu ustaraný Dillardův hlas. „Vyhlásil jsi bojovou pohotovost?“
Desátník mu v krátkosti vysvětlí, o co se pokusí.
„Hele, dej mi ještě tak pět minut, než budu s Morellem hotov,“ řekne zdravotník. „Operace u něho právě skončila, dopadla dobře. Ještě ho přesunu do boxu intenzivky a zajistím ho. Potom si tady s Borodinovem někam zalezu a vy to můžete spustit.“
„Rozumím, Dillarde, dej mi pak vědět. Mimochodem, jak se má náš velkej kámoš?“
„Nechce se se mnou moc bavit.“
„Taky dobře, ne?“
„Jasně, Hicksi. Konec.“
Drake, Clark, Scott, O'Neill a Hicks už mají na hlavách velké helmy z výbavy kapitánského můstku a pracují na ovládacích panelech lodí.
„Draku, přesná trajektorie?“
„Mám ji. Je v počítači a ve výchozích zadáních.“
„Clarku, připrav se na okamžitou aktivaci zbraní.“
„Připraven.“
„Scotte?“
„Obrana v maximální pohotovosti.“
„O'Neill, hlavní motorová jednotka zážeh, neutrální tah.“
„Rozumím. Zážeh... teď! Neutrální tah nastaven.“
Až na to, že se velká většina přístrojů po pravé straně můstku probudí k životu, se nic viditelného nestane. Přesto Tylerová cítí, jak do ní zezadu udeří neviditelná vlna jakési podprahové vnímané energie. Obrovská bojová loď jakoby se náhle stala živoucím, smrtelně nebezpečným organismem. Trochu se jí zatočí hlava, zamrazí v konečcích prstů a po těle naskočí husí kůže.
„To snad není možné,“ zašeptá.
Kaminsky se k ní nakloní. „Ale je. Poprvé jsem se z toho taky nemohl hned vzpamatovat. Je to síla, co?“
„Nikdy bych si nemyslela, že...“
„Mně to připomíná masivní orgasmus.“
„No... každý máme trochu jiné pocity...“
„Má to prý co dělat se zbytkovou energií gé motorů. Nikdy se ji nepodařilo odstínit úplně. Připadá mi to lepší než mít ženskou... Teda jenom někdy.“

Tylerová se otřese. Chvilková nevolnost rychle pomine. „Na co mají ty helmy?“ zeptá se vojáka zvědavě.

„To je vopravdu zajímavá věcička.“ Kaminsky ji drží v ruce. „Používá se k řízení lodi. Pokud s tím umíte, dokážete řídit naprosto všechno. Od splachování hajzlů v tělocvičnách po meziprostorový let. Dá se nastavit přesně podle požadavků nebo potřeb toho, kdo jí má na hlavě.“

Bioložka se zatváří trochu nedůvěřivě.

„Kecám? Jen si to zkuste,“ pobídne jí Kaminsky a vlastní helmu si nasadí. Neprůhledné sférické hledí mu zakryje obličej až pod bradu.

Tylerová zaváhá, ale pak velkou přilbu sejme z držáku nad sebou. Je kupodivu docela lehká. Vymění ji za svou starou a nasadí si ji. Sedí pohodlně, ale přes neprůhledné hledí nevidí. Připadá si, jako by seděla v zatemněném místnosti.

„Nic nevidím,“ zamumlá.

„To si ji musíte zapnout. Ten spínač za levým spánkem.“

Tylerová nahmatá na zakulaceném povrchu malý výstupek. Zmáčkne ho. Prostor jí před očima zmodrá a odnikud se zhmotní nápisy základního menu. Ani to nevypadá, že jsou pár centimetrů daleko. Spíš jakoby se nacházely daleko v prostoru.

„Mám to. Nemůžu nic pokazit?“ řekne s obavou.

„Je to blbuvzdorné,“ zakření se podle hlasu Kaminsky.

„Cože to je?“

„Nemáte autorizaci, takže vám systém nedovolí provést nic zásadního. V opačném případě by šlo jistě velice snadno něco důkladně zmravit, proto se k získání potřebné kvalifikace vyžaduje náročný výcvik. Bez něj vám tuhle přilbu neukážou ani z dálky.“

„To jsem si oddechla.“

„Zvolte položku řeč. Pak nemusíte používat žádné pomocné řídicí prvky a všechno budete ovládat hlasem. Pro začátek se nepouštějte v menu moc hluboko, nebo snadno zabloudíte.“

„He?“ nechápe bioložka.

„To nic,“ zasměje se zepředu Kaminsky. „Vyberte si vnější pohled, to stojí opravdu za to.“

Tylerová není v používání hlasových povelových funkcí žádný nováček - vždyť na stanici spousta přístrojů fungovala na stejném principu řízení, ale zde je to přece jen něco jiného. Sleduje zvolna rolující obsáhlé menu. Na vojákovu radu požádá trochu nejistým hlasem o aktivaci položky vnějšího pohledu. Systém její příkaz bez předchozího upozornění okamžitě vykoná. Modrá barva kolem zmizí a vystřídá ji pohled na okolní vesmír. Obraz je tak dokonalý, že se zdá absolutně skutečný. Zvláště, když ještě pohne hlavou v instinktivním leknutí. Na dlouhé dvě tři sekundy se jí zmocní příval náhlé paniky a prostorové dezorientace. Má pocit, že nesedí uvnitř lodi, ale pohybuje se kdesi ve vzduchoprázdnu na oběžné dráze. Jako by ona sama byla bojovou lodí. Nepřipravený mozek je naprosto zmatený. Plíce křečovitě zalapají po vzduchu, ruce se v zoufalém pátrání po opoře rozletí do stran. Rozhlíží se, kroutí hlavou ze strany na stranu, nahoru a dolů, otáčí se s křeslem dokola. Do nejmenších podrobností vidí milióny hvězd kolem sebe, žlutohnědou planetu a rudou hvězdu zářící pichlavými paprsky těsně nad zakřiveným kotoučem. Když se dobře podívá, uvidí trupy válečných lodí i diskovitý tvar přepravního trajektu, jak září odraženým světlem. Na všechno by si mohla sáhnout. Stačí jen chtít. Natolik je dojem z celkového obrazu autentický a fantasticky dokonalý.

Zatočí se jí žaludek. Také prožila stovky hodin ve virtuální realitě digitálních světů, ale tohle je něco jiného. Minimálně o dvě technologické třídy výš.

Strhne helmu z hlavy a prudce vydechne. První, na co jí roztěkaný zrak padne, je Kaminského rozšklebená tvář, která ji bedlivě pozoruje.

„Famózní, co?“ culí se bez zlého úmyslu voják.

„Ty jsi věděl, co to se mnou udělá, vid?“ obviní ho.

„Samo. Každý reaguje podobně, to mi věř. Zkus to ještě jednou, zvykneš si. Dají se s tím dělat nejrůznější věci.

Přibližovat, oddalovat, můžeš skoro létat jako pták...“

„Díky, radši zůstanu tady,“ odmítne Tylerová.

„Jak chceš. Báječné je pozorovat nebo tímhle systémem řídit vojenská střetnutí. Však se to také tak dělá.“

„Opravdu?“

„Za normálních okolností bych na můstek bitevního křižníku ani nepáchl,“ přizná se trochu zklamaně Kaminsky. „Na to jsem moc malej pěšák, moje místo by bylo jinde. Ale kdysi jsem viděl záznam bitvy nad vojenskou základnou u měsíčního Moře klidu. Pamatuješ si tu slavnou operaci z Dvoutýdenní války, ne?“

„Něco jsem ve škole zaslechl...“

„To ti byla paráda!“ Kaminsky se doslova rozplývá. „Fantastickéj ohňostroj! A do toho ten nádhernej východ Země.

Mohl jsem být úplně všude, nevynechal jsem sebemenší detail!“

„Ráda ti to věřím.“

„Jo, jasně.“ Kaminsky si nasadí helmu zpátky na hlavu a zmizí v prostoru mimo loď.

„Palubní přístroje výsadečového člunu naprogramovány!“ říká právě Drake.

„Příprava?“

„Skončena!“

„Obranný mód?“

„Zapojen!“

„Spojovací tunel?“

„Zatažen!“

„Přístup do lodi?“

„Uzavřen!“
„Telemetrie?“
„Zapojena!“
„Kontrola?“
„Vše v zeleném!“
„Spojení?“
„Obousměrné!“
„Dobře. Připraveni?“
„Ano,“ odpoví všichni.
„Dillarde?“ zeptá se Hicks do interkomu.
„Slyším vás. My jsme tady hotovi. Můžete to spustit!“
„Výborně! Dámo a pánové jdeme do toho!“
„Tfu, tfu,“ zašeptá potichu Kaminsky a naznačí uplivnutí.
Hicks se nahrbí a sevře pěsti. Do obličeje mu Tylerová skrz přilbu řídicího systému nevidí.
„Motory zažehnout!“
„Zažehnuty!“ odpoví O'Neill.
„Blokovací magnety odpojit!“
„Odpojeny!“
„Odrazit!“
„Výsadkový člun odrazil! Vzdálenost deset... dvacet... čtyřicet metrů!“
„Kurs nula - dva - nula, plný tah!“
„Potvrzují, kurs nula - dva - nula, motory maximální výkon!“
Na prostorovém modelu se od křížníku námořní pěchoty odpoutá slabá červená čára a začne se prodlužovat směrem k zaznamenané poloze přepravního trajektu. V řídicí místnosti je slyšet slabý dech a tiché hučení klimatizace. Čeká se na odezvu.
„Pasivní monitorovací systém?“
„Negativní!“ odpoví Scott. „Zatím nic nezachyceno.“
Uplyne pár sekund. Nervozita ve vzduchu je skoro hmatatelná. Stopa výsadkového člunu se rychle prodlužuje.
„Mám to!“ vykřikne Scott. „Nouzová frekvence!“
„Trajekt?“
„Ano!“
„Regulus a Poseidon?“
„Ještě nic... Moment... hnuli se!“
„Kurs?“
„Přesně podle předpokladu!“ Drakovi zazní v hlase stopa nepředstírané úlevy.
„O'Neill?“
„Připraven!“
„Scotte, hlas průběžně stav pohybu obou lodí!“
„Rozumím, desátníku!“
Vzduch na můstku by se dal krájet. Tylerová těká pohledem z jednoho vojáka na druhého, soustavu čelních panelů a zase zpět. Bílá trajektorie nepřátelských křížníků se znatelně prodlužuje.
„Maximální akcelerace, kurs stabilní,“ oznámí průzkumník. „Regulus 12 jde trochu dopředu, Poseidon zaostává!“
„To zvládneme!“ řekne O'Neill.
Místností zahouká krátký výstražný signál.
„Mám tu rakety!“ vykřikne Scott. „Dvě ultra rychlé samonaváděcí střely z Poseidona, kurs nula - tři - nula!“
„Do prdele, to je na nás?“
„Vypadá to tak!“
„Kurva,“ zakleje Clark. „To je v hajzlu!“
Tylerové vyskočí pálivý chuchvalec žluči do krku. Cítí odpornou hořkou pachut' v ústech, zatíná zbělalé prsty do opěradel sedačky.
„Ne, minou nás! Sice v minimální vzdálenosti, ale minou!“ Drakův výpočet je rychlý a přesný.
„Pokoušejí se sundat výsadkový člun naslepo!“ řekne Hicks.
„To nevádí,“ O'Neill je v klidu. „Než ho dostihnou bude stejně pozdě. Naberou příliš velkou rychlost, aby se s tím dalo něco dělat.“
„Scotte?“
„Akcelerace konstantní, kurs neměnný!“
„Draku?“
„Rakety se přibližují... tři... dva... jedna... průlet!“
Obě střely pronásledují výsadkový člun po protáhlé stíhací křivce. Žlutě vyznačené čáry jej dohánějí ohromující rychlostí.
„Člun zaměřen a uzamčen!“
„Šance na únik?“
„Tak nula celá nula.“
Vojáci na můstku sledují, jak jej střely dohánějí a jsou ze srdce rádi, že nejsou na jeho palubě. Žluté čáry ho dostihnou

na polovině vzdálenosti mezi Regulem a přepravním trajektem. Kolem místa střetu se rozblíká červený kruh a uhasne. Nápis Výsadkový člun 5 - zničen se objeví v pravém horním rohu nad panelem.

„Změna kursu!“ vykřikne Scott, který sleduje nepřátelské křižníky. „Stáčeji se stranou a brzdi!“

„Kurva! Musíme je dostat dokud příliš nevybočí ze směru!“ vyštěkne Hicks. „O'Neill, směrová korekce, plný boční tah!“

„Rozumím, plný boční tah! Dostaneme je, ještě je čas!“ Pilotovy ruce trhnou za ovládací prvky motorů. Masa křižníku se nejprve slabě a potom silněji pohne. Je cítit narůstající sílu, která na všechny působí z boku. Směrové motory pracují a natáčeji loď do požadovaného směru. Řídící místnost je najednou plná vzdáleného hluku.

„Clarku, aktivace všech zbraní! Plná bojová pohotovost!“

„Rozumím, aktivace zbraňových systémů... teď!“

„Scotte?“

„Zatím žádná reakce, pokračují v brzdícím manévru!“

„Pět sekund do nasměrování!“ oznámí nahlas Drake.

Bitevní křižník se třese ve vlnách, které se ženou od zádi k přidi. Hvězdy, planeta i rudé slunce se na obrazovkách přesouvají stranou. Oči napjatě sledují přístroje a ukazatele na jednotlivých ovládacích panelech a displejích palubních příleb.

„Motory maximální výkon, plný tah!“ rozkáže Hicks.

„Potvrzují, plný tah... tři... dva... jedna... teď!“ O'Neill stlačí prudkým pohybem sjednocenou páku ručního ovládání až na doraz. Giganticky výkonné hnací jednotky se rozeřvou.

Ukazatele motorové sekce vyletí jako na povel do červených polí a Tylerovou zaplaví příliv neskutečné energie. Vlasy a chlupy po těle jí trčí v umělé gravitaci ve směru od zádi k přidi lodi. Obrazovky zadního výhledu ztmavnou po aktivaci filtrů, když do vzdáleného prostoru vyrazí dokonale rovný sloup bělostného atomového ohně. Bitevní křižník se pohne kupředu a počínající přetížení vtiskne vojáky do sedadel.

První loď třídy Regulus je tak blízko, že nestačí zareagovat. Oslňující gejzír smrti ji přejede zešikma přes příd' a vezme s sebou i část boku. Prostor v okruhu několika kilometrů se okamžitě zaplní oblakem roztavených trosk a expandujícím plynem, který proudí z již mrtvého stroje. Žhnoucí torzo lodi se stáčí a nekontrolovatelně rotuje.

Poseidon, který je poněkud pozadu, zaregistruje nebezpečí a pokusí se mu vyhnout. Brzdící a korekční motory pracují na plný tah, ale přicházející tragédii už neodvrátí. Menší loď se sice natočí bokem mimo, přesto jí výtokový plamen z mariňáckého křižníku bezmála přepálí. Ještě před chvílí vespělý triumf lidské dovednosti se roztrhne na několik nestejnoměrně zkroucených částí, které se rozletí daleko od sebe.

„Motory neutrální tah!“ řekne Hicks.

„Motory neutrální tah!“ potvrdí O'Neill.

Pocit tíže ustane. Křižník se vzdaluje od planety setrvačnou rychlostí, kterou získal během krátkého chodu motorů.

Rozhostí se ticho, najednou nikdo neví, co říct. Nečekalo se, že dospějí tak daleko, opravdu ne. Chtěli bojovat a bojovali. Ale co dál?

„Dokázali jsme to...“ vydechne O'Neill jako první.

Ozve se souhlasné zamručení.

„Do prdele, panebože, díky...!“ zachrochtá Kaminsky a stáhne si přilbu řídicího systému z hlavy.

Tylerová mlčí. Je rozrušená. Špinavým propáleným rukávem si stírá slzy, které jí nechtěně vytrysknou z očí a stékají po tvářích. Hicks a Drake si potřesou rukama, Clark se Scottem se obejmou a poplácávají po zádech.

„Jako dvě bukvice...“ zabrblá dojatě Deathmers.

„Sklapni!“ pohrozí mu Kaminsky.

Deathmers si ho nevšímá a civí na obrazovky vnějších pohledů. Pod nimi se otáčeji pozvolna chladnoucí trosky obou válečných lodí.

„Hej, je po všem?“ zazní v interkomu zdravotníkův hlas.

„Jo, Dillarde, už jo,“ odpoví Hicks.

„Bezva zpráva, vracíme se k vám.“

„Jak je na tom Morell?“

„Dobrý, je o něj postaráno. Rychle se z toho dostane.“

„Prima.“

Vojáci se nezvykle radují. Nikdo ani moc nenadává. Na můstku vládne skoro slavnostní atmosféra. Zapipají signály a sekce zbraňových systémů se probere k životu. Číselné ukazatele stavu munice vyskočí do maximálních hodnot, desítky a desítky monitorů jednotlivých zbraní se rozsvítí, kondenzátory energie indikují plné nabití.

„Zbraňové systémy aktivovány, vnější obrana automaticky zapojena!“ oznámí Clark.

„Draku, aktivuj vyhledávací radary. Chci, aby se k nám bez varování nepřiblížilo ani zrnko prachu!“

„Jasně!“

Tylerová se odpoutá a vstane ze sedadla. „To bylo docela snadné,“ řekne.

Hicks se na ní podívá. „To se vám jenom zdá.“

„Hm, asi ano, i když to tak nevypadá.“

„Vždycky potřebujete pořádnou porci štěstí,“ řekne Clark, aniž se otočí od přístrojů.

„Dneska máme svůj šťastnej den,“ zašklebí se Kaminsky.

„Někdo se nás na komunikační frekvenci pokouší dovolat,“ oznámí Scott.

„To bude trajekt, převezmi to!“

Na jedné z velkých obrazovek se objeví tvář a ramena jakéhosi vysokého důstojníka v modré uniformě leteckých sil.

Má úzký nos, sevřené rty a krví podlité oči.

„Přejete si?“ zeptá se tázavě Hicks, kterého zabírá spojovací kamera.

Hlava překvapeně nadzvedne obočí. „Takhle se mluví s důstojníkem, desátníku?“

„To nyní myslím nebudeme řešit... majore. Co chcete?“

Důstojník v obličejí zbrunátní, ale přece jen se ovládne. „Okamžitě mi předejte svého velitele, desátníku!“

„Tady bude problém, majore.“

„Jak to?!“ vyletí důstojník. Je zřetelně vidět, jak se potí.

„Protože nejvyšší přítomná hodnost jsem já. Poručík i seržant jsou mrtví. Pokud něco chcete, budete muset jednat se mnou.“

„Aha...“ zarazí se hlava, „to tedy poněkud mění situaci.“

„Určitě.“

„Musíme spolu pár věci probrat, desátníku, a nesnese to odkladu.“

„Když myslíte, majore. Ale stručně, máme příliš málo času, než abych se mohl sáhodlouze vybavovat.“

Důstojník se opět zhluboka nadechne, jako by chtěl nahlas zařvat, ale nakonec sklouzne pohledem mimo obraz a nepatrně přikývne. „Jsem rád, že si vážnost své situace uvědomujete, desátníku. Nevím, a dost dobře nechápu, jak se vám mohlo podařit zničit naše bojové lodě a expediční jednotky na povrchu planety...“

„Nemůžete to chápat, protože jste obyčejná štábní krysa od letectva, majore. Nejste mariňák!“ Hicks se slabě zašklebí.

„Desátníku...! Nechte mě domluvit!“

„Jistě, pokračujte.“

„Z moci své funkce jsem oprávněn vám nabídnout určitou možnost, jak se ze současné situace dostat.“

„Ano?“

„Pokud se svými muži ihned opustíte loď, umožníte její bezproblémové převzetí mými lidmi a přesunete se v lehkém výsadečném člunu sem na trajekt, mohu vám dát své slovo, že zůstanete naživu a nic se vám nestane.“

Neuvěřitelný výrok. Kaminsky vyletí ze svého místa a vmáčkne se do záběru vedle Hickse. „Hovno, ty šašku!“ zařve. Desátník ho odstrčí a zcela vážně pohlédne do zarudlé tváře na komunikační obrazovce. „Myslíte naprosto vážně, co jste právě řekl, majore?“

„Ano. Je to vaše jediná šance, desátníku, i když chování vašich vojáků je neomluvitelné.“

„Zabiju ho, zabiju ho!“ pokřikuje vztekle Kaminsky. Drake se ho snaží uklidnit a něco mu potichu říká.

„Říkal jste neomluvitelné?“ Hicks se tváří neutrálně. Vojáci i Tylerová na něho upřeně hledí a čekají, co bude dál. Dveře do řídicí centrály se otevřou a dovnitř vejde Dillard s Borodinovem.

„Ano. To ale vyřešíme později na palubě trajektu, ne teď.“ Hlavě se na špičce nosu objeví velká kapička potu, zahoupá se a spadne mimo obraz.

Hicks se zeširoka usměje do objektivu přenosové kamery. „Jděte do prdele!“ řekne důrazně.

„Co? Cože...?“ nechápe důstojník. „Tím naznačujete, že odmítáte splnit rozkaz, desátníku? Jak si dovoluujete?“

„Jakej rozkaz?“ podivuje se naoko Hicks. „O rozkazech tu nepadlo ani slovo. Pouze o nabídkách, ne?“

„Nooo... jsem fakticky váš nadřízený. Musíte uposlechnout, desátníku!“

„Ne, nejste můj nadřízený a rozhodně vás nemíním poslechnout!“

„Každá vyšší hodnost je váš nadřízený, desátníku. Neznáte základní řady?“

„Znám a velice dobře, majore, ale nemíním s vámi dál diskutovat, protože tahle debata k ničemu nevede, pouze mě zdržuje. Nevím zda jste opravdu tak omezený lampasák, nebo jestli se tak chovat musíte, a upřímně řečeno, je mi to jedno. Nicméně, povím vám to jenom jednou: Zvysoka seru na vaši laskavou nabídku!“

„Ale ve vaší situaci...!“

Hicks ukáže Clarkovi mimo záběr kamery rychlé gesto a pak dvakrát natáhne pět prstů. Clark přikývne a otočí se k panelu zbraňových systémů.

„Právě proto, že v mojí situaci, majore! Zachovám se k vám stejně, jako vy k nám po celou dobu téhle zkurvené mise. A kdybych vám dal šanci a využil v pomatení smyslů vaši neuvěřitelně stupidní nabídky, dopadli bychom úplně stejně.“

„To není pravda...“

„Ale ano, jen si nic nenamlouvejme, skápli bysme, sotva bychom vstoupili na palubu trajektu. Nezůstala by po nás ani stopa!“

Důstojník naprázdno polyká. Kostnatý ohryzek mu poskakuje nahoru a dolů.

Hicks se nakloní k objektivu. „Můžete o tom přemýšlet, majore. Máte na to zhruba třicet sekund.“

„Jak...?“

„Posílám k vám deset dárkových balení Smrti. Á, už jsou na cestě!“

Rakety opouštějí sila v přední části bitevního křižníku a směřují po balistických křivkách k přepravnímu trajektu. Jejich pracující motory připomínají žlutou řadu drobných perel. Důstojníkův výraz se změní. V očích má náhle místo arogance pouze strach. Z komunikačního reproduktoru je slyšet houkání poplachové sirény a hysterické výkřiky.

„To přece nemůžete, desátníku...! Odvolejte je, okamžitě!“

„Ne!“ zavrtí hlavou Hicks. „Je rozhodnuto. Hráli jste si na bohy s osudy jiných. Teď jsem bohem já a vrátím vám to i s úroky! Vychutnejte si ten pocit!“

„Ne... to neéé!“

„Sbohem, majore!“

Rakety jsou už blízko. Mění dráhu a zaměřují se na jednotlivá místa povrchu obří lodě, podle cílových dat vložených do paměti před startem.

Důstojníkův výraz se naposledy změní. Strach vystřídá záchvat vzteku. „Nemáte žádnou šanci, zasraní mariňáci!“ řve

nepřičetně. Vyvalené oči hrozí, že vypadnou z důlků. Vrstva slin pokryje objektiv kamery a rozmaže obraz. „Ani tu nejmenší! Pojďte, ať se hnete kamkoliv. Vždycky vás dostanou...!“

„Dobře to vím...“ řekne potichu Hicks, ale to už přenášený obraz zmizí a nahradí jej barevné zrnění.

„Spojení přerušeno,“ oznámí lakonicky Scott.

Na všech obrazových panelech probíhá poslední dějství ohromující podívané. Nákladní loď se rozpadá pod údery přilétávajících raket. Exploze těžkých bojových hlavic ji doslova trhají na kusy. A jako finální bonbónek vybuchnou motory se zásobou paliva. Jasný, oslnivý záblesk čisté energie, a místo trajektu zbude chladnoucí oblak trosek. Bílá se mění ve žlutou a červenou, až se nakonec vytratí do černé barvy okolního smrtelně ledového prostoru.

Tylerová se od toho pohledu odvrátí a schová hlavu do dlaní.

„Nebylo to přece jen zbytečné?“ zamumlá.

„Možná ano, možná ne,“ pokrčí rameny Hicks.

„Dobře jim tak, zmrdům!“ vykřikne Kaminsky.

„Bylo to, myslím, správné,“ řekne pomalu Drake.

„No, jasně,“ podpoří ho Deathmers.

„Měli víc než slušnou převahu,“ řekne Clark. „V konečném součtu jsme museli dostat minimálně sedm set lidí.“

„Na to, že je nás tak málo, je to výkon.“

„Škoda, že se to nikdo nedozví,“ zasměje se Scott.

„Jo, naše fotky by mohly klidně viset v Síni slávy na výcvikové základně,“ šklebí se od ucha k uchu Doyle. „Jako vzor pro nový bažantý.“

„To by se ti líbilo, vid’?“ rýpne si Dillard. „Civěli by na tvůj hnusnej ksicht s rozevřenejma rypákama!“

„Bezva.“

„Smrrrr!“ zaryčí Kaminsky.

„Sklapni,“ zahučí Drake.

„Nech mě bejt, mám radost! Nevidíš?“

„Ne.“

„A co vy, Borodinove?“ podívá se na vousáče Hicks. „Přidáte se?“

Geolog rozhodí ruce. „Mlčím,“ řekne krátce.

„Taky názor,“ zamrká na něho zle Kaminsky.

Tylerová zvedne hlavu. „K čertu s tím.“

„Přesně moje řeč,“ zaculí se Doyle.

„A co bude dál?“ zeptá se O'Neill.

Hicks se podrbne v krátkém ježku. „V první řadě odsud musíme zmizet.“

„Jasně, ale kam?“

„Kamkoliv.“

„Hm,“ zamračí se pilot.

„Podívejte se, já mám strašnej hlad,“ prohlásí rezolutně Doyle.

Rozhostí se trochu překvapeně ticho. Všichni si najednou uvědomí, jak hrozně jim kručí v žaludcích. Je to dávno, co někdo z nich jedl naposledy.

„Já bych snad sežral pět sušenejch dávek najednou,“ vydechne Deathmers.

„Brrrr,“ otřese se Scott, ale netváří se až tak kategoricky.

„To není špatnej nápad,“ uzná Hicks. „Můžeme následující události probrat u kusu teplého žvance v jídelně. Prozatím nabereme cestovní rychlost a pak se uvidí.“

„Souhlasím,“ pokrčí rameny O'Neill.

„Matko!“

„Poslouchám, desátníku Hicksi.“

Tylerovou ten umělý elektronický hlas pořád překvapuje. Má v sobě na poslech tolik života, že se to zdá neskutečné. Nevědět to, považovala by palubní počítač za normální lidskou bytost, hovořící odkudsi z lodi.

„Pokyny jsou následující. Zážeh motorů, udržení konstantního zrychlení na hodnotě jednoho a půl g. Kurs jedna - sedm - tři. Pohotovostní stupeň červená jedna.“

„Rozumím, zážeh motorů... teď. Navádím na letovou dráhu kursu jedna - sedm - tři. Udržuji bojový stupeň červená jedna.“

Tylerová se musí chytit nejbližšího sedadla, když hlavní motory začnou pracovat. Menší korekční motory natáčeji dvoukilometrovou masu kovu do nového směru, planeta se začne přesouvat dozadu za záď křižníku. Síla, která působí při zvýšeném tahu motorů, je citelná, ale dá se zvládnout. Regulus se právě nachází nad oblastí, kde bývala stanice. Ačkoliv je noc, tmavá plocha pouštního kontinentu září tisícovkami světélkujících jiskřiček. Když se podívá pozorněji, zjistí, že jde o kilometry dlouhé blesky, které tančí po obudné rozloze největší bouře, jakou tady za dobu svého pobytu viděla. Rozpoutané živly musí mít tam dole nepředstavitelnou sílu. Sama příroda se s tím vyrovná, pomyslí si. Zahladí po nás všechny stopy, utopí je v písku a za pár měsíců nebude poznat, že tu kdy vůbec někdo byl. A tak to má být. Příroda a vesmír jsou věčné - to jenom my jsme tak pomíjiví tvorové.

„Co je to červená jedna?“ zeptá se.

„Nejdříve střílejí a potom se ptejí,“ osvětlí jí vysoký voják záhadnou terminologií.

„Aha, jasně...“ zamumlá bioložka. Musí se najednou usmát.

„Pánové, jdeme!“ pobízí Doyle netrpělivě. „Kuchyně čeká.“

„Hlady se ještě nikdo neposral,“ prohlásí dobromyslně Kaminsky.

„Hele, filozof promluvil,“ neodolá Deathmers.
„Že to říkáš zrovna ty, kamaráde,“ ozve se Drake.
„No, ty aby si se ho nezastal,“ naznačí uplivnutí voják. „Pozemšťáci držež spolu...“
Clark se zaškaredí. „Někdo má něco proti Zemi? Slyším dobře...?“
„Á další...!“
„Zavří prdel, písečná kryso, táhne ti z ní smrad!“ Kaminsky se začíná šponovat.
„Zasraná Země, kdyby nebylo jí, tak...“
Clark obejmě Deathmerse kolem ramen. „Buď zticha a neřeš to. Jdeme se nadlábnout.“
„Proč bych měl bejt zticha, no?“
„Protože ti to říkám.“
Deathmers naoko vyvalí oči. „Cejtím ve vzduchu čerstvý desátnický proužky!“
„Jakejpak jsem já desátník, kamaráde?“ Clark se srdečně zasměje.
„A nejsi?“
„Fakt nevím.“
„Zeptej se Matky. Ta ti povýšení buď potvrdí, nebo stornuje. Já si myslím, že spíš potvrdí.“
„A víš, že to vědět nechci? Nestojím o potvrzení od počítače. Ať to radši zůstane tak jak to je. Měl jsem Harise rád.“
„Máš recht, brácho. Poručík, seržant i ostatní - škoda jich. Bez nich to nebude ono.“
Vojáci s Tylerovou a Borodinovem odcházejí z řídícího můstku.
„Co máte ráda?“ zeptá se Hicks bioložky, když ji ve dveřích pouští před sebe.
„Dala bych si pěkný kus masa s opečeněma bramborama, čerstvým hráškem a kukuřicí. K tomu velkou sklenici ledového pomerančového džusu. Samozřejmě žádná syntetika.“
„No jasně. Zvu vás.“
„Vy tu něco podobného máte?“ podiví se Tylerová. „Já myslela, že vojáci...“
„Jasně, že ne,“ zazubí se desátník. „Na druhou stranu, pokud máte hlad, bude vám to i chutnat. Vsaďte se, alespoň pro dnešek!“
„To беру.“
19.

SPOLEČNĚ PROJDOU SPOJOVACÍ CHODBOU ke schodišti, kde Hicksova skupina ztratila dva muže a tři jiné na oplátku zabila. V pilném ruchu se tu pohybuje několik opravářských robotů a uklízecích strojů. Rozbité světlo již svítí, porušené vedení je spravené a automaty právě pracují na výměně poškozeného obložení. Mrtvá těla jsou pryč a krvavé skvrny zmizely.

„Kde jsou?“ zeptá se Tylerová Hickse.

„Odvezli je.“

„Co s nimi bude?“

„Naše lidi uloží do zvláštních kontejnerů, později je pohřbíme,“ vysvětluje desátník. „Bude to slavnostní obřad podle nejlepších tradic kosmické flotily, kdy se zabalená těla vystřelí do vesmíru. Budou se tam pohybovat možná navěky a alespoň je nesežerou červi.“

„A ti ostatní?“

„No... stane se z nich palivo. Stroje je odvezou dolů do motorové sekce a... prostě si lepší konec nezaslouží.“
Ve stravovací sekci je tma a zima. Všudypřítomná klimatizace slabě hučí a odkudsi proniká vzdálený hluk velkých strojů.

„Hej, Matko!“ zakřičí Doyle. „Rozsviť nám, a taky trochu tepla by neuškodilo!“

Zářivky zablikají a zaplaví temné místnosti světlem. Za chvíli se z ventilačních průduchů vyvalí vlny teplého vzduchu. Vojáci se stavějí kolem řady jídelních automatů a zadávají objednávky z dostupné nabídky. Berou si ze zásobníků podnosy, umělohmotné kelímky a přístroje. Zabírají místa u stolů, svlékají si těžké opasky, neprůstřelné vesty, chrániče a někteří i zbylé helmy. Všechnu výstroj pak házejí do kouta jídelny.

„Jen si to taky sundej,“ pokývne Drake na Tylerovou, která se nejistě rozhlíží kolem. „Už to nebudeš potřebovat.“
Bioložka začne rozepínat spony a suché zipy. Výstroj z ní opadáva na zem jako stará hadí kůže. Předtím si to neuvědomovala, ale najednou se cítí hrozně lehká a volná.

„Úleva, co?“ zakření se Kaminsky pouze ve vysokých botách, kalhotách a maskovaném tričku.

„To teda jo. Paráda!“

Drake jí pomůže nepotřebnou výstroj sebrat a odnést na velkou hromadu. Když bioložka váhá nad stopovacím přístrojem, vezme jí ho z ruky a přidá k ostatním věcem.

„To klidně taky.“

„Co se s těmi věcmi stane? Zlikvidujete je?“

„Stroje je potom seberou. Co půjde spravit a vyčistit, to se spraví a vyčistí. Zbytek se spálí. Neboj se, máme sklady plné asi tak na padesát let.“

Jídelní automaty vyplivnou první porce ohřátých potravin. Velkou jídelnou se rozlije vůně jídel a místnost se zčistajasna nezdá tak sterilní. Vojáci se kolem barevných displejů dohadují jako malé děti. Rámusí a dělají na sebe ramena. Tylerová si sedne na jedno z volných míst a pozoruje je. Náhle se jí nezdají tak odtazítí, když jsou oblečení jen ve špinavých propocených tričkách, kalhotách a vysokých botách. Jak se jejich vzhled změnil proti tomu, když na měli sobě objemnou výzbroj. Nebo je to možná proto, že je už lépe zná a nepřipadají jí tak hrozí, jako v době, když je poprvé uviděla v provizorním úkrytu reaktorové zóny.

Zapře hlavu do dlaní a v duchu se zasměje. Představí si samu sebe v maskovací uniformě, výsadkářské obuvi,

neprůstřelné vestě se širokými chrániči ramen a puškou, která ji při každém výstřelu málem srazí na zem. Taky jsem tak vypadala? Opravdu? Tak chlapsky? Znovu se pobaveně uchechtne.

Vojáci si sedají a jedí. Ne, přímo hltají. Hicks přinese k jejímu stolu dva tácy s jídlem. Jeden postaví před ní, druhý na opačnou stranu stolu.

„Můžu si přisednout?“

„Vy můžete všechno, desátníku.“

„To neříkejte nahlas.“

Bioložka se zasměje. „Tak skoro všechno.“

„Slyším dobře? Tady se něco nabízí?“ přihrne se Kaminsky s přetíženým tácem v rukou a bez ptaní se k nim posadí. Za ním si svojí podstatně menší porci donese Drake.

„Tohle všechno sníš?“ vyvalí Tylerová nevěřicně oči a ukáže na tu spoustu jídla.

Kaminsky s plnou pusou cosi nesrozumitelně zahuhlá.

„Jasně a ještě o dost víc,“ přeloží skřeky do srozumitelnější mluvy Drake.

„Měla jsem dojem, že ho slyším říkat něco úplně jiného.“

„Zdání klame,“ řekne Drake a kopne Kaminského pod stolem.

„Aha.“

Jídlo je báječné. Syntetický biftek k nerozeznání od pravého, uměle vypěstované brambory mají dokonalou chuť. Snad jenom s tím barvivem by se mohlo víc šetřit. O hrášku a kukuřici ani nemluvě. Náhražka pomerančové šťávy je poněkud vodnatá, ale to se dá snadno přehlédnout. Přisahalaby, že v životě nic lepšího nejedla.

Po deseti minutách pilného žvýkání od sebe táč Tylerová odstrčí a odfoukne si. „Panebože, to jsem se nacpala. Bylo to výborné.“

„Nezakřikněte to,“ zašklebí se s mastnou pusou Hicks.

„Ale jděte...“

Drake zvedne výstražně prst. „Má pravdu, tadyhle desátník. Po týdnu se vám bude chtít zvracet i ze sna.“

Vojáci postupně vstávají a házejí zbytky jídel i použité nádoby do odpadních šachet. Kaminsky se láduje posledními drobkami a námahou funí.

„Dám si kafe, chcete taky?“ zeptá se Drake a vstane. Hicks přikývne.

„Díky, dám si,“ řekne Tylerová. Z přečpaného žaludku se jí točí hlava a jde na ni dřímota. Nejraději by položila hlavu na stůl a usnula.

Všech devět vojáků se pohodlně rozvaluje, většinou drží v dlaních umělohmotné šálky s tmavou kouřící tekutinou a pomalu z ní uskávají. Borodinov sedí u stolu sám, nehnutě zírá na ruce položené na poškrábané šedivé desce. Ránu na čele, spálený zátylek a hřbety dlaní má odborně ošetřeny a zavázány sterilně bílými obvazy. Bioložka kývnutím poděkuje Drakovi za kafe, které před ní postaví. Zkusmo usrkne a koutky úst se jí zkroutí, tak je silné.

„Pravá mariňácká síla,“ usklebuje se voják. „Po tom se ohnou palce na nohou i mrtvému.“

„Je to znát.“

„Matko, jaká je situace?“ zeptá se Hicks.

Reproduktory v jídelně trochu praskají. „Vzdálenost od planetárního systému je padesát tisíc kilometrů. Zrychlení konstantní. V bezpečnostní oblasti kolem lodi nenalezen žádný pozitivní kontakt.“

„Rozumím, díky.“

Vojáci sedí a mlčí. Pozorují svého nového velitele. Uvolněná atmosféra společného jídla je najednou ta tam. Vzduch v jídelně se zdá být podstatně studenější než před chvílí.

Hicks si odkašle. „Všichni víte, o čem budeme mluvit. Chcete k tomu někdo něco říct?“

Ticho.

„Jsme v prdeli,“ zahuhlá nezřetelně Deathmers. Tentokrát ho nikdo neokřikne.

Hicks pomalu přikývne. „Ano, i tak se to dá vyjádřit.“

Tylerovou přechází ospalost. Místo toho se jí v žaludku usadí těžký balvan, marně by si namlouvala, že je to z jídla. Zrychlí se jí tep a špatně dýchá. Ten ošklivý pocit zná. Je to strach. Sakra dobře to ví. Nemá cenu si něco namlouvat. Pevně přitiskne ruce k tělu, aby nebylo vidět, jak se jí třesou.

„Nebudeme si nic nalhávat,“ pokračuje Hicks. „Ať už jakýmkoliv zázrakem jsme přežili tuhle podivnou, od začátku zmršenou akci. Původně nás bylo jednašedesát, vojáků i kolonistů dohromady. Teď je nás dvanáct, a to jeden leží na intenzivce v bezvědomí. Pouhých jedenáct trochu schopných lidí. Nemá cenu si myslet, když máme pod kontrolou bitevní loď, že nám bude k něčemu moc platná. Naopak, nesmíme si namlouvat, že je všemocná!“

„Rozstřílej nás na sračky,“ řekne Doyle. Několik hlav souhlasně přikývne.

„Ano. Známe Velení pro mimozemské kolonie, a pokud víme, že je do toho namočené, můžeme si být stoprocentně jisti, že právě v tuhle chvíli rozjízdí největší a taky nejtajnější operaci ve své historii. Nasadí všechno, co mají, aby nás našli a vymazali ze světa pokud možno co nejrychleji. Ať se hne v prozkoumané oblasti vesmíru kamkoliv, vždycky nás dostanou. Ať dřív nebo později, výsledek bude neodvratný. Znáte to: Mnoho psů - zajícova smrt. Je jedno pod jakou záminkou, je fuk jaký důvod si vymyslí a uvedou v oficiálních zprávách.“

„Vzpoura posádky?“ nadhodí Clark.

„Neznámý a extra nakažlivý virus na palubě?“ přidá si Dillard.

„Hromadné šílenství?“ řekne O'Neill.

„Třeba. Možností je spousta. Hlavně když budeme bradou vzhůru a nebudeme moct žvanit. A protože se logicky budeme bránit, jenom jim nahrajeme do ruky.“

„Nic jiného ale neumíme,“ vyhrkne Scott.

„V tom to je, Scotte. Jsme vlastně už mrtví, je pouze otázka času, kdy se tak stane.“

„To jsme byli i předtím,“ zavrtí se Drake.

„Ano, a nic se na tom nezměnilo. Jenom jsme na onen svět poslali pár set nájemných žoldnéřů. První dějství se uzavírá, začíná druhé. Tahle hra má předem daného vítěze a kol může mít nepočítaně. Každý borec jednou padne vysílením, ať je jak chce dobře!“

„Zasraní zmrdi! Jak já je nenávídím!“ Kaminsky bouchne pěstí do stolu. „Nechci prdět do hlíny!“

„Neboj, nebudeš. Rozplyneš se v oblaku žhavé plazmy.“

„To vyjde, do prdele, nastejno.“

„A co bys čekal?“ popíchne ho nevině Deathmers.

Kaminsky se zaškaredí a zahrozí mu sevřenou pěstí.

„Takže se vraťme k původní otázce: Co podnikneme dál?“ Hicks se rozhlédne po přítomných tvářích. Vidí je jasně; unavené, strhané, šedivé, s černofialovými kruhy pod očima. A právě ty oči planou ohněm života nejvíc. Ten plamen nechce uhasnout, chce hořet dál a dál.

„Opravdu není východisko?“ zašeptá Tylerová. Srdce cítí bouchat v hrudi jako lapené ptáče.

„Ne. Smrt s velkým es je všude, kam se podíváte.“

„Já se s tím nehodlám smířit! Musí být východisko!“ Doyle rozčileně vstane a zase si sedne.

„Ano? Chci slyšet vaše návrhy.“

„Vltnem do Sluneční soustavy a zničíme, co budeme moci. Budeme bojovat, dokud nás nedostanou!“ Kaminského hlas srší pomstychtivostí.

„Blbost!“ opáčí Clark.

„Ne, dobrý, taky návrh.“ Hicks pokrčí rameny. „Další?“

„Co se schovat na nějaký nezávislý kolonii?“ O'Neill se poškrábe ve strništi pod bradou.

„To samý. Snadno nás vyčmucharj. Regula se jen tak nezbavíš, neschováš ho. Buď nás kolonie sama nakonec vydá dobrovolně, nebo jí Velení nechá vyhladit. A to je zdaleka nejpravděpodobnější. Mrtvej svědek, dobrý svědek.“

„Pár kolonií je docela silnejch, možná si proti nim Velení netroufne.“

„Neobelhávej se. Je jedno, jak je kolonie silná a soběstačná. S námi by neměla šanci.“

„Ale přece...“

„Chceš si vzít na svědomí ženský a děti, co nemaj o ničem ani páru?“

„Hm, to asi ne.“

Rozhostí se ticho. Vojáci se koukají do země nebo do stropu. Deathmers si okusuje palec.

„Ještě někdo? Opravdu nic dalšího?“

Scott si trochu odkašle. „Ehm... to co řeknu je blbost, ale když už nikdo nic jiného nemá...“

„Sem s tím.“

„Co kdybychom prostě... no, náhodně skákali sem a tam?“

Hicks se podívá tázavě na pilota.

O'Neill se znovu poškrábe. „Teoreticky to možné je, samozřejmě, jenže nevím, co by nám podobné chování přineslo.

Dokážu si představit nekonečnou sérii hyperprostorových skoků sem a tam. Bylo by nás těžké odhalit a ještě těžší dostat, ale po celou tu dlouhou dobu bychom leželi v hibernátorech. Nemohli bychom komunikovat mezi sebou ani s okolním světem a museli bychom se spolehnout jen na palubní počítač. A nakonec by stejně došlo palivo potřebné pro pohon motorů a výrobu energie. Zůstali bychom na suchu v nějaké kosmické pustině bez možnosti pohybu a obrany. A tam by nás dostali. Nemůžeme počítat s tím, že by nepřišli na to, že se kryjeme hyperprostorovými skoky. Trpělivě si počkají. To je jednoduchá matematika, Scotte.“

„Vím, že to je kravina. Já jen aby řeč nestála...“

Hicks vstane. „Jenom tři možnosti? Přemýšlejte!“

„Tebe snad něco napadá, Hicksi?“

Desátník se zatváří omluvně. „Tentokrát kupodivu ne.“

„Kurva, já vám to říkal hned, vletíme na ně!“ Kaminsky se rozhlíží po ostatních, aby získal podporu pro svůj návrh. „Na nic lepšího nepřijde a aspoň bude před finálem trochu srandy! Třeba nám smíchy popraskají bránice!“

„Jsi blázen,“ ohodnotí ho Doyle.

„Nechci strávit zbytek života zmrzlej jako rampouch a nevědět ani, že už je po mně! Díky, ne!“

„To upřímně řečeno, nikdo z nás.“

„Tak vidíte...!“

Rozproudí se zuřivá diskuse mezi Kaminským, Doylem a Scottem. Občas se k nim připojí Clark, ale ostatní mlčí a zabývají se vlastními neveselými myšlenkami.

Tylerová hlasy kolem sebe poslouchá jenom napůl. Nával strachu ji hučí v uších a zamlžuje vidění. Vyschne jí v ústech, zatápe po zbytku džusu a napije se. Pak zvedne hlavu.

„Co letět pořád pryč?“ řekne.

„Cože?“ otočí se k ní Hicks.

Bioložka se trochu zarazí. „Já mám namysli... opustit prozkoumanou oblast a letět pořád dál. Někam pryč, kam za námi nepůjdou a kde nás nenajdou.“

„Konvenčním pohonem by to nešlo,“ řekne opatrně Hicks. „Nestačili bychom jim dost rychle zmizet. Zaměřili by nás a rychlejší typy lodí by nás dostihly dřív, než bychom urazili pouhý světelný měsíc.“

„Ne... já měla na mysli... skoky. Ne přímým směrem, ale pokaždé náhodně změnit kurs... To by šlo?“

„Zbláznila jste se?“ zamrká překvapeně O'Neill. „Žádná průzkumná loď s lidskou posádkou, která opustila známou

oblast hyperprostorovým skokem, se nikdy nevrátila. Proto se už sto padesát let používají k průzkumu vzdálených oblastí pouze automatické sondy, a i těch se vrací sotva čtyřicet procent. Dva tisíce světelných let v poloměru kolem rodné planety prozatím vytváří dostatečný prostor jak pro lidskou populaci, tak pro materiální zdroje, takže se nikdo z pochopitelného důvodu ani nehrne dál. Průzkum vesmíru je drahá záležitost, která se nemusí nikdy vyplatit.“

„To vím.“

„Tak vidíte. Při hyperprostorovém skoku do neprozkoumané oblasti nemůžete předem říct ani odhadnout, jak to bude vypadat v místě plánovaného vynoření. Rozpoznáte obrovské oblasti plynů a prachu o rozloze několika světelných měsíců, nebo hvězd, ale sotva zaregistrujete tmavé objekty bez vlastního vyzařování o velikosti planetek a menší. A přitom se stačí vynořit v oblaku obyčejného prachu velikosti fotbalového hřiště. Při tak vysoké výchozí rychlosti je z vás chuchvalec rozžhavených plynů ve zlomku sekundy. To ani nemluvím o dalším kosmickém smetí, kterého jsou prázdné prostory vesmíru určitě plné.“

„Jistá šance tu je, nemyslíte?“

„Ale jaká! Mizivá...!“ O'Neill se netváří nadšeně. „Nacpeme se do hibernátorů, usneme, loď skočí a my to napasujeme třeba do zbloudilé komety. Pak už se ani neprobudíme, abychom zjistili, co se stalo! Stejný konec jako ve Scottově případě.“

Drake je docela jiného názoru. „Mně se to líbí. Sice šílený, ale přesto na tom něco je. O malinko lepší než všechno ostatní. Myslím, že by stačily dva skoky za hranice prozkoumaného prostoru a už by po nás nešli. Dokonale bysme se jim ztratili.“

Pilot pokrčí rameny. „Pravda, jeden nebo maximálně dva, víc ne.“

„Kam byste chtěla zamířit? Na druhou stranu Mléčné dráhy?“ Hicks se na ni trochu usměje. I zbytek vojáků se přestane dohadovat a zbystří pozornost.

Tylerová je nesvá. „Proč ne třeba rovnou do jiné galaxie? To ještě nikdo nezkoušel.“

„Protože nikdo nebyl tak velký blázen jako vy!“ vydechne O'Neill. „Víte, co by to bylo skoků, dostat se i k té nejbližší galaxii? Trvalo by spoustu let překonat mezigalaktický prostor. A toho paliva?“

„Roky strávíme v hibernátorech. Materiál pro pohon motorů můžeme nabrat při poslední zastávce na okraji Mléčné dráhy a uskladnit ho. Potřebnou technologii máme, ne?“

„Jo.“

„Takže je to za současného stavu možné?“

Pilot rozhodí bezmocně ruce. „Teoreticky jistě, ale pravděpodobnost, že se dostaneme v pořádku tak daleko, je nula celá nula jedna... Ke všemu bychom potřebovali obrovskou horu štěstí.“

Tylerová zaklepe klouby pravé ruky o desku stolu. „Smůly jsme měli dost, třeba budeme mít pro změnu štěstí.“

„Ale...“ O'Neill raději zmlkne a mávne rukou.

„Máte to docela pěkně vymyšlené,“ řekne Hicks.

„Přiznám se vám, desátníku,“ zasměje se nejistě bioložka. „Kdysi mě podobné nápady fascinovaly. Proto jsem se asi dala na exobiologii, zajímá mě život a všechny jeho možné formy. Proč bych se měla neustále držet u země? Strašně ráda bych věděla, co je mimo prozkoumanou oblast Mléčné dráhy.“

„Nedostala jste se ještě ani k mezní hranici a už jste měla šanci poznat, jak to v životě chodí.“

„Myslíte tam dole?“

„Ano. Stal se z vás pokusnej králík.“

„To byl svinsky ojedinělej případ.“

„Nenechte se vysmát. Kdo ví, jaké daleko větší zhovadilosti vesmír ukrývá. Nikomu na vás absolutně nezáleží, to si pište.“

„A co bychom dělali tam... v jiné galaxii?“ zeptá se Doyle.

Tylerová pokrčí rameny. „Cokoliv nás napadne.“

„Představa pobytu do konce života v téhle plechovce mě příliš neuchvacuje,“ řekne Clark.

„Určitě i tam existuje spousta pro nás vhodných planet.“

„Myslíte?“

„Jistě.“

„Co když budou obsazené?“

„Myslíte inteligentní formu života?“

„Ano. Byli by to báječné titulky, nemyslíte? Příslušníci Námořní péchoty objevují vyspělou civilizaci! Jen si poslechněte, jak báječně to zní.“

„I to je možné. Osobně věřím, že nejsme ve vesmíru sami, i když pro to nic nesvědčí. Prozatím nebyl v celé historii lidstva zaznamenán jediný nezpochybnitelný a naprosto přesvědčivý důkaz, který by opravňoval k podobným optimistickým domněnkám.“

„Doyle, uklidni se,“ řekne Deathmers. „Za prvé, žádné titulky a reportáže v holovizi, protože už o nás nikdy nikdo neuslyší. A za druhé, proč si myslíš, že si tě ti inteligentní nebudou chtít dát jako zákusek po dobrém obědě?“

„To fakt nevím.“

„Tak je zabijeme...!“ zabublá potěšeně Kaminsky. „Vyhladíme, zničíme, spálíme a rozstřílíme na sračky...!“

„Máte z toho srandu,“ obviní vojáky mírně vyčítavě Tylerová.

„A co ženský?“ vypustí Clark důležitou otázku.

Rozhostí se na okamžik ticho.

„No jo...“ bioložka neví, co odpovědět.

„Myslíte si, že vy sama můžete stačit pro udržení a rozmnožení lidského pokolení v jiné galaxii?“ pokračuje zpřímá

novopečený desátník.

„To asi opravdu ne,“ připustí váhavě Tylerová. Při té myšlence se nenápadně otřeše.

„Než se zdekujeme, přepadneme pravidelnej pendl na některou ze vzdálených kolonií. V databázi se někde najdou jízdní řády,“ navrhne napůl z legrace Scott.

„Jasně! Stanou se z nás piráti!“ Kaminsky je nadšený. „Zrekvírujeme spoustu ženskéjch a odtáhneme je s sebou do jiný galaxie. Najdeme si pěknou čistou planetu a založíme nový rod. A za pár set let naši potomci vybudují mohutnou armádu, vtrhnou do Mléčné dráhy a ve jménu pomsty si to za nás rozdají s tím hanebným a dekadentním lidstvem. Doufám, že ho vyhubí! To budou mít za to, co nám provedli!“

Tylerová si položí hlavu do dlaní a obrátí oči v sloup.

Hicks se tiše směje. Vojáci se baví rozvíjením nepravděpodobných fantazií.

„Jsem hrozně utahaný, sotva se držím,“ řekne O'Neill. „Půjdu se konečně umejt a zkusím urvat pár hodin spánku, než dosáhneme cestovní rychlosti. Potom budu mít znova spoustu práce.“

„Jo, já taky,“ přidá se Clark. „Byla to hezká pohádka, ale realita je asi poněkud jiná.“

„Nemá to cenu,“ zabrblá temně Doyle.

„Je zbytečný si lámat hlavu předem,“ řekne O'Neill.

„Všechno se bude řešit, holt, postupně.“

Další hlavy přikývnu. Vojáci se s protahováním začnou zvedat. Hicks jim řekne, ať si jdou lehnout. Matka je v potřebnou dobu probudí. Odcházejí v hloučku do ubytovací sekce a pokřikují na sebe, jako by se vraceli z pikniku. Mlčenlivý Borodinov se také vytratí a jídelna se vyprázdní.

„Vezměte si kóji po seržantu Seeksovi,“ řekne Hicks Tylerové a vstane ze židle. „Jako voják byl děsnej pedant na pořádek, takže byste se na jeho ubikaci měla cítit v pohodě. Jeho osobní věci klidně naházejte do odpadní šachty a zařídte se tam jako doma. Jmenovky jsou na dveřích, nemůžete ji minout. Čisté prádlo, ručníky a něco na umytí najdete ve skladu... ale počkejte...“ Otočí se na Draku, který jako poslední vyhazuje kelímky od kávy do odpadního otvoru ve stěně.

„Draku, ukážeš prosímte tady naši dámě, kde je zásobovací sklad a sprchy? Já ještě musím na můstek, než zalehnu.“

„Zařídím to,“ zamrká souhlasně vysoký voják a vyhodí poslední zbytky.

„Zatím se mějte a dobře se vyspěte,“ kývne na bioložku Hicks a odejde.

„Tak díky...“ řekne za jeho zády unaveně Tylerová.

„Nemějte jim to za zlé,“ prohodí Drake. „Jako vojáci jsou výborní, to ostatní k nim bohužel tak rychle neproniká. Já dobře vím, že tvoje možnost je z těch nejhorších ta nejlepší.“

„Ty to víš, Draku, ale co Hicks?“

„Můžu tě ujistit, že i on. Znáám ho. Je u mého družstva dlouhou dobu. Ale jakou cestu zvolí, předem neodhadnu.“

„Bezva...“

„Víš, on to má těžké. Je to jenom na něm a žádná z voleb není úplně přijatelná pro nikoho z nás.“

„On je tady velitel. Na jeho rozhodnutí záleží.“

„To ano.“

„Tak vidíš.“

„Je jasné, že má na věc podobný, ne-li stejný názor jako já. Dobře to dopadne, nakonec dá za pravdu tobě.“

„Ale ostatní; Kaminsky, Clark a O'Neill?“

„Nech to plavat. To jsou jenom kecy, jasný?“

Tylerová si povzdechne.

„Pojď, půjdeme. Ukážu ti ten sklad.“

Zvednou se a odcházejí. Světla v jídelně automaticky zhasnou. Procházejí ubytovacím blokem na druhou stranu, Drake jí přitom ukáže kóji se seržantovým jménem. Z jedné boční chodby je slyšet proud tekoucí vody a hlasitý pokřik několika mužů.

„Proč si myslíš, že šel ještě na můstek?“ zeptá se bioložka cestou vysokého vojáka.

„Asi se šel poradit.“

„Vždyť tam nikdo není, všichni jsou tady.“

„S Matkou...“

„Aha... já zapomněla.“

Drake to dál nijak nekomentuje. Zastaví se u dveří označených dvojmístným číslem, zmáčkne velký vypínač a dveře se zasyčením zajedou do strany. Oba se protáhnou mezi řadami kontejnerů a pletivem zajištěných regálů. Musejí skoro dozadu, kde v zaprášených balících leží ty nejmenší oděvní velikosti. Je tu poněkud šero a suchý vzduch. Tylerová si vybere nové boty, ponožky a šedobíle maskované kalhoty, Drake jí podá pět triček se stejným vzorem přiměřené velikosti a pár čistých složených ručníků.

„Příště budeš sama vědět, kam si dojít. My sem moc často nechodíme, protože máme zásoby oblečení na ubikacích. Až se zabydlíš, můžeš si sem dojít pro další várku, pokud budeš chtít.“

Podá jí dvě balení univerzálního mycího přípravku. „Docela hezky to voní.“

„Díky,“ Tylerová se rozhlíží kolem, jako by něco hledala.

„Se spodním... prádlem bude asi menší problém,“ řekne poněkud v rozpacích Drake.

„Neboj, já si poradím. Pro začátek budu muset vystačit s tímhle...“ bioložka vytáhne z kontejneru nejmenší číslo pánských spodků. Třepe s nimi ve vzduchu a kriticky si je prohlíží. „Budou mi trochu velké, ale co.“

„Zkus se později poradit s Matkou, možná, že by se na některém automatickém šicím stroji dalo něco spíchnout.“

„Uvidíme. Nech to koňovi, Draku, ten má větší hlavu.“

„Cože?“

„To nic, to je takové staré pořekadlo.“

„Myslel jsem si to.“

Výjdou ze skladu a jdou zpátky do ubytovací sekce. Před dveřmi se Seeksovou jmenovkou se zastaví. Drake ukáže naproti.

„Tady je koupelna velitelského sboru, nikdo z nich tu už není a my ostatní ji nepoužíváme, takže si ji zaber pro sebe.“

„Perfektní.“ Tylerová zhnuseně nakrčí nos. „Smrdím jako stará indiánská kůže, potřebuju se pořádně vydrbat. Skoro se hnusím sama sobě.“

„Buď v klidu, to každý z nás.“

„Je zajímavý, že jsem si to neuvědomila, dokud jsem nevzala do ruky čistý věc.“

„To je vždycky tak. Není nad pořádný proud horký vody.“ Drake jí vloží do náruče zbytek věcí, které pomáhal nést.

„Zatím ahoj, uvidíme se za pár hodin,“ řekne. Otočí se a chystá se odejít.

„Prosím tě, můžu se tě na něco zeptat?“ zastaví Draka její nejistý hlas.

„Klidně se ptej.“

„Bojíš se?“

„Proč?“

Bioložka se rozhlédne po jasně osvětlené chodbě. Není tam nikdo jiný než oni dva.

„Víš, já se strašně bojím. Bojím se toho, co přijde, bojím se každé představy, která mi proletí hlavou, a bojím se tak moc, že chvílemi nemůžu ani dýchat. Mám pocit, že se každou chvíli svalím na zem. Třesou se mi kolena a ruce. Nevím, co s tím mám dělat... a vy všichni vypadáte, že vám vůbec nic nevadí. Jste naprosto v pohodě. Je na to něco?“

Voják se zvláště usměje, přijde blíž a položí jí velkou zjizvenou dlaň na rameno. „Povím ti jedno malé tajemství; my všichni se hrozně bojíme.“

„Jenže se zdáte tak...“

„To je naše ochrana, pod ní jsme každý se svým strachem sám. Strach sám o sobě není špatný ani zlý, naopak, pomáhá nám přežít a vyhrabat se ze špinavých situací. Pamatuj si; nebojí se jenom blázni, šílenci a sebevrazi. A takoví my určitě nejsme.“

„Ale třeba takový Kaminsky...“

„Ten se taky bojí, jen jeho způsob obrany proti pocitu bezmocnosti je poněkud odpudivější. Zbytek okolo jsou jenom řeči. Strach musíš v rozumných mezích ovládnout a potom ho můžeš využít ve svůj prospěch. Jenom se to musí zkusit a nepoddát se.“

„Hezky se to řekne.“

„Všichni jsme tím ze začátku prošli.“

„Alespoň ti děkuji za otevřenost.“

„Není zač. Snad ti to pomůže.“

„Jo. Určitě se s tím porvu.“

„To je ten správný způsob.“

Tylerová se ohlédne za vojákovou vytáhlou postavou a podívá se na zavřené dveře s cizí jmenovkou. Pořád ještě cítí bouchat srdce pod hrudní kosti. Osud, ta velká a hrozivá neznámá, je tu neustále s ní. Výplázne jazyk do prázdna a zapitvoří se.

Pak, protože má plné ruce, kolenem stlačí ruční tlačítko otvírače dveří.

Dveře se tiše odsunou stranou a odhalí nepříliš velký vnitřní prostor kabiny.

Rozsvítí se slabé světlo nad úzkým, vzorně ustlaným lůžkem.

Tylerová se rozhodně nadechne a vejde dovnitř.

Dodatky

přepadová četa Námořní pěchoty: počet 37

poručík Haris; velitel čety - pozemšťan, národnost neuvedena, vrchní seržant Seeks; zástupce velitele čety - Jihoafrická federace, Země, desátník O'Neill; pilot - Irská kolonie Port Benemer, Mars desátník Diners; pilot - Mars

I. družstvo: Alpha

desátník Ransom; velitel I. družstva - Měsíc

Issak: průzkum - New Jerusalem, Athlon III

Tmscott; OTZ - Měsíc

Clark, OTZ - Solano

Thorp; pyrotechnik - Norská kolonie Iluviel, Měsíc

Follet; zdravotník - kolonie Dora IV

Lang - Mars

Lee - potomek čínských přistěhovalců, Severoamerická unie

Preston - černošské ghetto Detroit, Severoamerická unie

Martenson - kolonie Titan I

Wilson - kolonie Ganymed XII

II. družstvo: Bravo

desátník Hicks; velitel II. družstva - Měsíc

Drake; OTZ - Země, průmyslová zóna Portland, Severoamerická unie
Kaminsky; OTZ - potomek ruských rodičů, cizinecké ghetto New Quebec, Měsíc
Rigby; průzkum - Proxima Centauri IV
Scott; pyrotechnik - Mars
Dillard; zdravotník - Mars
Deathmers- kolonie Nový Port Said, Mars
Evans - kolonie Uran II
Foster- Měsíc
Berger - Měsíc
Ryan - kolonie Venuše V

III. družstvo: Charlie
desátník Perkins; velitel III družstva - Mars
Robinson; OTZ - kolonie Venuše V
Schultz; OTZ - Němec, Evropské společenství
Forest, průzkum - kolonie Ganymed I
Vasilenko; pyrotechnik - Rus, Severoasijská federace
Mowat; zdravotník - Měsíc
Morell - černošské ghetto Mexico City, Federace středoamerických zemí
Doyle - Brit, Titan VII
Adams - Mars
Graves - Mars
Clancy - Země